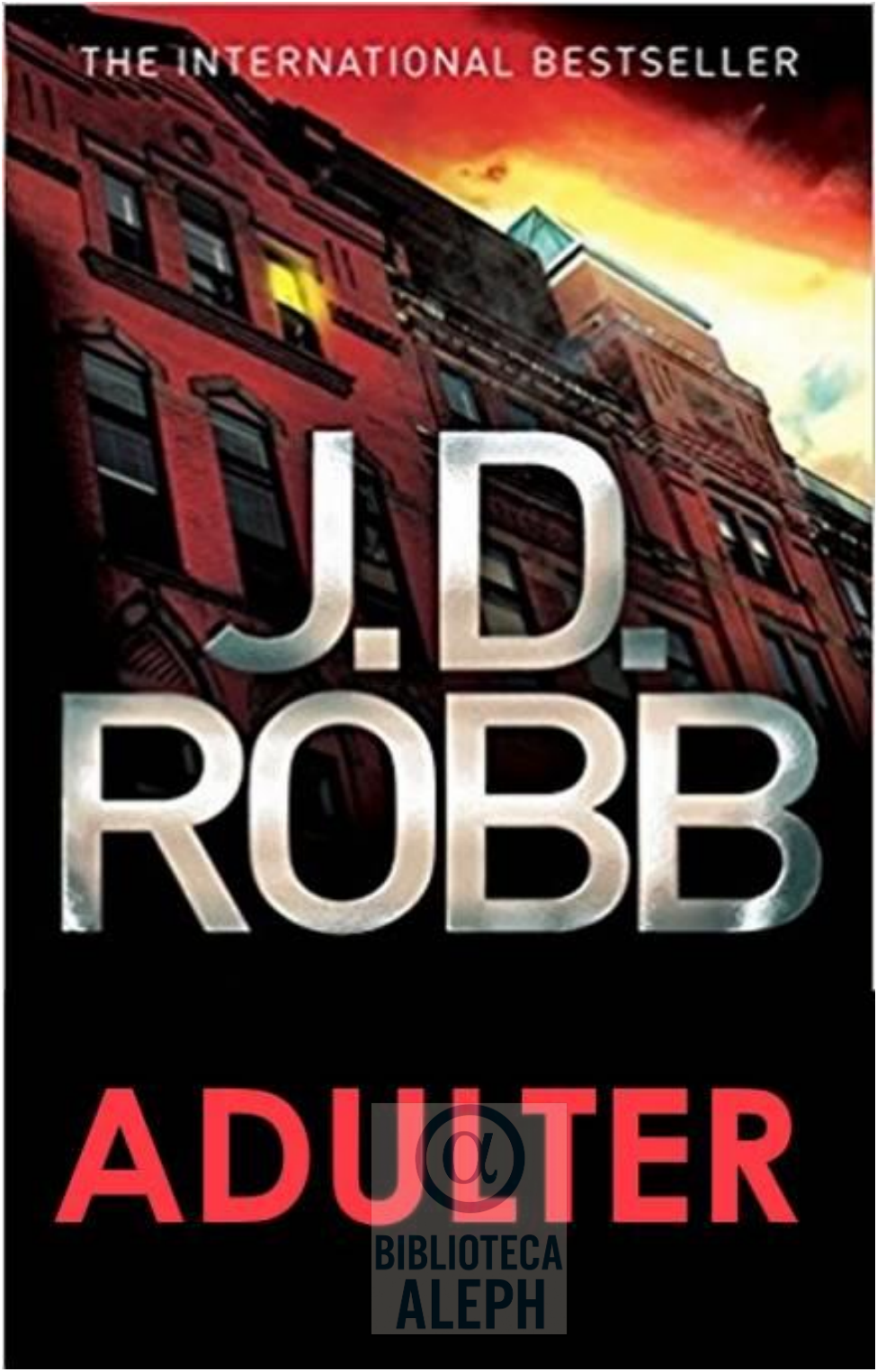

BIBLIOTECA ALEPH

J. D. ROBB

(**Nora Roberts**)

ADULTER

[In the Death #22]

Editura ORIZONTURI
București, 2006

DIVIDED IN DEATH
Copyright © 2004 by J.D. ROBB (Nora Roberts)

PROLOG

Era chiar prea bine pentru el, dacă îl ucidea.

Moartea era un sfârșit, chiar o ușurare. Urma să meargă în iad, în mintea ei nu era nicio urmă de îndoială, și acolo avea să fie pedepsit o eternitate. Îi dorea asta, pentru sfârșit. Numai că, deocamdată, voia ca el să sufere și ea să privească.

Ticălos mincinos și *curvar!* Voia să-l audă scâncind, și cerând îndurare, și milogindu-se, și târându-se pe burtă, ca un șarpe scârbos ce era. Voia să-i vadă sângele țâșnindu-i din urechi și să-l audă plângând ca un copil. Voia să-i înnoade organul adulter, în timp ce el avea să-i implore mila pe care ea nu avea să i-o acorde.

Voia să-l lovească cu pumnii în fața lui frumoasă până când avea să i se transforme într-o masă informă și plină de sânge.

Atunci și abia atunci, ticălosul fără față și fără penis putea să moară. De o moarte lentă, dureroasă și agonizantă.

Nimeni, dar *nimeni* nu o înșela pe Reva Ewing.

Trebui să tragă pe dreapta pe podul Queensboro și să aștepte să se calmeze pentru a continua să conducă în deplină siguranță. Pentru că cineva o înșelase pe Reva Ewing. Omul pe care îl iubise, cu care se căsătorise, omul în care avusese încredere deplină făcea, chiar în acest moment, dragoste cu o altă femeie.

Atingea o altă femeie, îi simțea gustul, își folosea gura senzuală și înșelătoare, mâinile dibace și înșelătoare, pentru a înnebuni o altă femeie.

Și nu orice altă femeie. O prietena. Altă persoană pe care o iubise și în care avusese încredere și pe care se bazase.

Nu era doar extrem de enervant. Nu era doar dureros să afle că soțul și prietena ei aveau o relație chiar sub nasul ei de proastă. Era jenant să se descopere parte a unui clișeu. Soția înșelată, proasta care nici n-are habar și care încuviințase adulterul de fiecare dată când îl crezuse că lucrează până târziu, sau că avea întâlnire cu un client, sau că trebuia să plece câteva zile din oraș pentru a face o livrare sau un comision.

Și unii rău, se gândea Reva așteptând în trafic, era că tocmai ea fusese de ușor de păcălit. Era expert în probleme de securitate, la dracu'! Lucrase timp de cinci ani în Serviciul Secret și fusese garda de corp a unui președinte înainte de a lucra în sectorul privat, pe cont propriu. Ce se întâmplase cu instinctele ei, cu ochii, cu auzul?

Cum se putuse ca Blair să vină la ea, în fiecare seară, de la altă femeie, fără să-și dea seama?

Pentru că îl iubea, recunoscu Reva. Pentru că fusese fericită, în delir, să creadă că un bărbat precum Blair – sofisticat și arătos – o iubea și o dorea pe ea.

Arăta atât de bine, era atât de talentat, atât de inteligent. Un boem elegant, cu părul negru și ochii verzi ca smaraldul. Se pierduse, se gândi, din clipa când își aruncase privirea asupra ei și-i surâsese, cu zâmbetul lui ucigător. Șase luni mai târziu erau căsătoriți și locuiau în casa mare și izolată din Queens.

Doi ani, se gândi, doi ani îi dăruise tot ce avea, îi dăduse fiecare părticică a ființei sale și îl iubise cu fiecare celulă a corpului. Și, în tot acest timp, el o luase de proastă.

Ei bine, acum avea să plătească. Își șterse lacrimile de pe obraz și se cufundă din nou în furie. Acum, Blair Bissel avea să afle din ce era făcută.

Intră din nou în trafic și începu să conducă spre Upper Fast Side în Manhattan[1].

Ticăloasa hoață de bărbați, cum o numea Reva acum pe fosta ei prietenă, Felicity Kade, locuia într-o casă din secolul XIX, cu fațada din cărămida maro, care fusese refăcută, pe undeva spre partea de nord a Central Park. În loc să se gândească Ia momentele pe care le petrecuse în această casă, la petreceri, la serate, la celebrele mese de duminică ale lui Felicity, Reva se concentra asupra sistemului de securitate.

lira foarte bun. Felicity era colecționara de artă și-și păzea colecția la fel cum un buldog își păzește osul. De fapt, se cunoscuseră cu trei ani în urma, când Reva participase la proiectarea și instalarea sistemului de securitate al casei.

Trebuia să fii expert pentru a intra și chiar și atunci erau tot felul de elemente de siguranță alternative care puteau surprinde pe oricine în afară de maeștrii spargerilor.

Dar când cineva își câștiga existența, și și-o câștiga chiar bine, căutând defecte în sistemele de securitate, găsea mereu cate ceva. Era bine echipată, cu două alternatoare de bruiaj, un minilaptop, un cod universal de deschidere a poliției, care era ilegal, și cu un pistol paralizant cu care avea de gând să tragă în testiculele lui Blair.

După aceea, nu era foarte sigură ce avea să facă. Va vedea la fața locului.

Își puse trusa de unelte pe umăr, puse pistolul paralizant în buzunar și se îndreptă spre intrarea principală.

Introduse primul alternator în panoul de comandă, știind că nu avea decât treizeci de secunde la dispoziție. Numerele începură să

[1] Partea Estică Superioară - zonă a districtului newyorkez Manhattan.

clipească pe laptop și inima să-i bată din ce în ce mai repede, în timp ce se uita pe ecran.

Cu trei secunde înainte ca alarma să se declanșeze, primul cod de dezactivare îi apăru pe ecran. Nu-și mai ținu respirația și expiră în voie.

— Continuați să faceți ce făceați și până acum, ordinari ce sunteți, spuse și introduse al doilea alternator. Nu am nevoie decât de câteva minute. Apoi petrecerea chiar poate să înceapă.

Auzi o mașină pe stradă, în spatele ei, și înjură în șoapta când o auzi frânând.

Aruncă o privire în spate și văzu un taxi în intersecție și un cuplu care cobora râzând. Se apropie și mai mult de ușa, în zona mai întunecată. Cu un miniburghiu deșurubă capacul frontal al panoului de comandă, remarcând că robotul menajer al lui Felicity curăța chiar și șuruburile.

Conecta laptopul cu un cablu aproape invizibil, tastă primul cod și așteptă ca alarma să se dezactiveze. Meticuloasă, puse capacul la loc și apoi conectâ cel de-al doilea alternator la panoul vocal.

Îi luă mai mult timp să-l decodeze, cam două minute, dar simți un fior de excitare când auzi ultima înregistrare vocală.

August Rembrandt.

Buzele i se subțiară când auzi vocea reprodusă a prietenei ei murmurând parola. Nu mai trebui decât să introducă codurile de securitate copiate și apoi să se folosească de sculele pe care le avea ea pentru a deschide ultima încuietoare manuală.

Intră, închise ușa și apoi, din obișnuință, resetă programul de securitate.

Așteptându-se să vadă droidul menajer apărând pentru a o întreba ce dorește, își pregăti arma de paralizare. O va recunoaște, bineînțeles, iar acest lucru îi va oferi câteva secunde în care va reuși să-i ardă circuitele.

Casa rămase însă tăcută și nu apăru niciun robot. Așadar îl închidea seara, se gândi ea cu tristețe. Ca să aibă mai multă intimitate.

Simțea mirosul florilor pe care Felicity le ținea pe masa din hol, trandafiri roz, pe care îi schimba săptămânal. În spatele vazei ardea o veioza, dar Reva nu avea nevoie de lumina pe care o emitea. Știa pe unde trebuia să meargă și se duse direct la scările care duceau la etajul al doilea. La dormitor.

Când ajunse pe palier, ceea ce văzu o înfurie din nou. Pe balustradă era aruncată neglijent jacheta de piele a lui Blair. Era cea pe care i-o făcuse cadou de ziua lui de naștere, primăvara trecută. Cea pe care și-o aruncase nepăsător pe umăr chiar în dimineața aceea când o sărutase și-și luase la revedere și-i spusese cât îi va lipsi și, sărutând-o pe gât, cât de mult îi displăcea că trebuia să plece în acea călătorie.

Reva lua jacheta și o mirosi. Îi simți parfumul și durerea aproape că îi depăși ura în intensitate.

Pentru a uita, scoase una dintre uneltele pe care le avea la ea și făcu jacheta bucăți. Apoi le aruncă pe jos și le călcă în picioare.

Roșie la față de furie, își puse geanta jos și-și scoase paralizatorul. Se apropie de dormitor și văzu umbrele tremurătoare pe pereți. Lumânări, le simțea chiar și aroma, un parfum feminin, înțepător. Auzea chiar și muzica, în surdină, ceva clasic, ca și trandafirii, ca și mirosul lumânărilor.

Era stilul caracteristic al lui Felicity, se gândi ea furioasă. Atât de feminin, atât de fragil, atât de perfect. Ar fi preferat ceva modem, actual, mai tupeist pentru această altercație.

Muzica era ușor de ignorat, pentru că în cap îi rezona puternic gândul trădării și furia. Deschise ușa, împingând-o cu piciorul, și intră.

Distingea doua siluete îmbrățișate sub dantela și mătasea cuverturii. Au adormit, se gândi cu amărăciune. Le era bine și erau obosiți după sex.

Hainele le erau aruncate în dezordine pe un scaun, de parcă ar fi început în mare grabă. Simți cum inima i se rupe în sute de bucăți.

Reuși să se motiveze, se duse la pat, cu paralizatorul în mână.

— Treziți-vă, nenorociților, strigă ea și trase cuvertura.

Sânge Dumnezeule, sângele! Atâta sânge peste tot, pe corpuri, pe cearșafuri, o făcu să amețească. Mirosul, mirosul morții, amestecat cu cel al florilor și al lumânărilor, o făcu se sufoce, să se dea înapoi.

— Blair? *Blair?*

Țipă și-și reveni datorită zgomotului pe care-l făcu. Inspiră pentru a țipa din nou

Ceva, cineva se strecură din umbră. Văzu mișcarea și un alt miros, de medicament, mai dur îi invadă gâtul, plămânii.

Se întoarse pentru a fugi sau a se apăra, nu era prea sigură din ce cauză și dădu din mâini, dar nu nimeri decât aerul care devenea din ce în ce mai dens. Energia îi dispăruse din membre și apoi dădu ochii peste cap.

Se prăbuși lângă corpul celui care o trădase și o înșelase.

1

Locotenentul Eve Dallas, una dintre cele mai bune polițiste din New York, era întinsă pe spate în pat și-și simțea inima bătându-i să sară din piept. Reuși să inspire o dată, apoi renunță. Cine avea nevoie de aer, după o partidă de sex atât de spectaculoasă?

Alături, îl simțea pe soțul ei, cald, puternic și nemișcat. Singurul zgomot era făcut de bătăile inimii lui lângă a ei. Apoi ridică una din acele mâini fantastice și și-o plimbă peste tot corpul.

— Dacă vrei să mă mișc, nu ai noroc, murmură ea.

— Eu aș spune că am noroc.

Zâmbi, pentru că îi plăcea să-i audă vocea cu inflexiunile pe care i le dădea accentul irlandez.

— Mi-a plăcut mesajul de bun-găsit, mai ales că nu ai fost plecat decât patruzeci și opt de ore.

— Da, e un final bun pentru călătoria la Florența.

— Nu te-am întrebat, te-ai oprit și în Irlanda să-ți vezi… spuse și ezită. Era ciudat să și-l închipuie pe Roarke cu familia. Să-ți vezi familia?

— Da. Au fost câteva ore pe care le-am petrecut bine. Continuă să-și plimbe mâna pe corpul ei, până când inima i se liniști și ochii începură să i se închidă. E ciudat, nu?

— Presupun că va mai fi, cel puțin o perioadă.

— Cum e noul detectiv?

Eve zâmbi gândindu-se la fosta ei subordonată și la felul în care făcea față promovării.

— Peabody e bună. Încă își caută ritmul potrivit. Am avut o ceartă de familie care s-a terminat prost. Doi frați care s-au certat din cauza unei moșteniri. S-au bătut ca chiorâi, până când unul dintre ei a căzut pe scări și și-a rupt gâtul. Iar celălalt frate a încercat să aranjeze ca totul să pară opera unor spărgători. A pus toate obiectele pe care se certau într-o pătură și le-a dus în mașină. De parcă noi n-am fi căutat și acolo.

Disprețul din vocea ci îl făcu să râdă. Eve se întoarse și se întinse.

— Oricum, nu era foarte complicat, trebuia doar să unești elementele între ele, așa că am numit-o pe Peabody anchetator principal. După ce i-a revenit glasul, s-a descurcat bine. Tehnicienii strângeau deja probe, dar ea l-a luat pe nenorocit în bucătărie și a început să vorbească cu el, pe un ton amabil, pe care-l cunoaște foarte bine. L-a făcut să mărturisească în zece minute. L-a acuzat de ucidere din culpă.

— Bravo ei!

— O va ajuta să câștige încredere în sine. Ne prinde bine câte un caz din ăsta, după vara infernală pe care am avut-o.

— Ai putea să-ți iei câteva zile libere. Ți-ar prinde și mai bine.

— Lasă-mă doar câteva săptămâni, să fiu cu ochii pe ea. Vreau să fiu sigură că e pe picioarele ei înainte să o las să se descurce de una singură.

— Rămâne stabilit. Ah și… primirea ta entuziastă, deși foarte bine-venită, m-a făcut să uit complet ceva. Se ridică din pat și comandă să se aprindă lumina la zece la sută intensitate.

Îl urmări cum coboară de pe platforma pe care se afla patul și se duce să se uite în bagajul pe care-l avusese la el. Îi făcea o plăcere nespusă să-l privească cum se mișcă grațios ca o pisică și elegant în aceeași măsură.

Oare era înnăscută acea grație, se întrebă ea, sau o învățase când trebuise să se ferească de polițiști sau când tura portofele pe străzile din Dublin, când era mic? Oricum, îi servea de minune, la fel ca și inteligența care îl ajutase să creeze un imperiu prin propriile-i forțe.

Când se întoarse, și-i văzu chipul în acea lumină slaba, simți că o să-și piardă mințile. Dragostea indusă pe care o simțea pentru el și continua uimire că era al ei, ca ceva atât de frumos era al ei!

Arăta ca o operă de artă, una făcută de un vrăjitor. Gura senzuală, pomeții, ochii de un albastru celtic, toate o făceau să înghită în sec când se uita la el. Și această sculptura magnifică era întregită de mătasea neagră a părului care îi ajungea până la umeri și care o făcea să-și dorească în permanență să-și treacă degetele prin el.

Erau căsătoriți de ceva mai mult de un an de zile și, de cel puțin trei ori până acum, simțise că i se oprește inima când se uitase la el.

Se așeză lângă ea pe pat și o mângâie pe față.

— Iubita mea Eve, atât de tăcută și nemișcată în întuneric. ti atinse buzele cu ale lui. Ți-am adus un cadou.

Clipi și se dădu înapoi. Îl făcu să zâmbească această reacție instinctivă a ei la primirea unui cadou. La fel ca și privirea stânjenită pe care o aruncă cutiei lungi și înguste din mâna lui.

— Nu te mușcă, îi promise el.

— Nici măcar două zile nu ai fost plecat. Trebuie să fie o limită de timp după care să poți face cadouri.

— Dar mi-ai lipsit după primele două minute.

— Spui asta doar ca să mă îmbunezi.

— Dar asta nu înseamnă că nu este adevărat. Deschide cutia, Eve, și apoi spune: mulțumesc, Roarke!

Își dădu ochii peste cap, dar deschise cutia.

Era o brățară din aur incrustată cu diamante, pentru a străluci puternic. În mijloc avea o piatră prețioasă, era de un roșu aprins, un

rubin se gândi ea, la fel de mare cât unghia degetului și extrem de fină la atingere.

Părea veche și valoroasă, ca o bijuterie antică, de felul acelora care făceau stomacul să-i tresalte.

— Roarke…

— Ai uitat să spui mulțumesc.

— Roarke, parcă văd că o să-mi spui că aparținea vreunei contese italiene sau…

— Prințesă, îi spuse, și-i luă brățara pentru a i-o prinde la mână. Iar acum aparține unei regine.

— Oh, te rog!

— Mă rog, dar totuși arată bine la mâna ta.

— Ar arăta la fel de bine și dacă ai pune-o pe o creangă. Nu era înnebunită după chestii strălucitoare, chiar dacă i le făcea cadou cu orice ocazie posibilă și imposibilă. Dar aceasta avea… ceva, sc gândi ea și ridică brațul pentru a surprinde câteva raze de lumină. Și dacă o pierd sau o rup?

— Ar fi păcat. Dar până când se va întâmpla asta, îmi face plăcere să te văd purtând-o Dacă te tace să te simți mai bine, nici mătușă-mea, Sinead, nu părea mai în largul ei când î-am oferit un colier.

— Mi s-a părut o femeie inteligentă.

— Toate femeile din viața mea sunt inteligente, îndeajuns pentru a-mi face plăcere să le ofer cadouri.

— Da, e bine spus. E minunată. Și, trebuia să recunoască, cel puțin pentru sine, că îi plăcea senzația pe care i-o dădea pe piele. Dar nu pot să o port la muncă.

— Nu, nici eu nu cred că poți. Dar îmi place cum îți stă. Și când nu mai ai nimic altceva pe tine.

— Să nu-ți vină nicio idee, voinicule! Intru în tură peste șase ore, spuse aruncând o privire spre ceas.

Pentru că își dădu seama de semnificația privirii lui, închise ochii. Dar scuza pe care se pregătea să o spună fu întreruptă de zgomotul care se auzi lângă pat.

— E semnalul tău, spuse ea și se dădu jos din pat. Cel puțin, când la două noaptea nu e din cauză că a murit cineva.

Se duse la baie și-l auzi oprind comunicarea video, deschizând-o doar pe cea audio.

Rămase destul timp, dar înainte de a se întoarce își luă totuși halatul pe ea, în caz că legătura video era totuși pornită.

Își lega cordonul când intră în cameră și-l văzu lângă dulap.

— Cine era?

— Caro.

— Trebuie să pleci acum? La două dimineața? Tonul cu care el rostise numele administratoarei o făcu să simtă tremurături pe ceafă. Ce s-a întâmplat?

— Eve. Scoase din dulap o cămașă potrivită cu pantalonii cu care se îmbrăcase în grabă. Te rog să-mi faci un serviciu. Unul mare.

Nu de la soție avea nevoie de serviciu, se gândi ea, ci de la polițistă.

— Ce s-a întâmplat?

— Una dintre angajatele mele. Se încheie la cămașa, dar se uită tot spre ea. Are probleme. Mari probleme. Cineva e mort.

— Una dintre angajatele tale a ucis pe cineva?

— Nu. Pentru că ea nu se mișca din loc se duse la dulapul ei și-i scoase niște haine. E confuză și panicată, iar Caro spune că era și incoerentă. Nu este ceva caracteristic pentru Reva. Lucrează la securitate. Proiectare și instalare. E tare ca piatra. A lucrat în Serviciul Secret mai mulți ani și nu e genul de femeie care se pierde ușor.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Și-a găsit soțul cu prietena ei în pat, acasă la aceasta. Morți. Erau morți când a ajuns ea acolo.

— Și după ce i-a găsit, în loc să sune la poliție, a sunat-o pe administratoarea ta?

— Nu, spuse și-i puse în mână hainele pe care le alesese. A sunat-o pe mama ei.

Eve se uită fix la el, înjură și începu să se îmbrace.

— Trebuie să sun ca să anunț cazul.

— Vreau să aștepți să vezi cu ochii tăi și să vorbești cu Reva. O luă de mâini și nu-i dădu drumul până când nu se uită la el. Te rog, Eve. Așteaptă doar atât. Nu trebuie să raportezi dacă nu ai văzut cu ochii tăi. O cunosc pe femeia asta. O cunosc pe mama ei de mai bine de zece ani și am încredere în ea cum nu am în mulți. Au nevoie de ajutorul tău. Eu am nevoie de ajutorul tău.

Își luă hamul de la pistol și și-l fixă.

— Atunci să mergem. Repede.

Era o noapte senină, potrivită pentru trecerea de la vara la toamna anului 2059. Traficul era lejer și distanța mică nu ceru prea mult talent sau concentrare din partea lui Roarke. După tăcerea soției sale își dădu seama că prefera să rămână cu gândurile ei. Nu pusese nicio întrebare și nu ceruse nicio altă informație, nimic care să-i influențeze prima impresie, ceea ce avea să vadă și să *simtă.*

Fața ei îngustă și colțuroasă dovedea concentrare și ochii căprui erau inexpresivi. Gura, fusese moale și umeda doar cu puțin timp înainte, era strânsă și dădea impresia de hotărâre.

Parcă pe stradă, într-un loc interzis, și porni semnalul pe care scria *În misiune,* înainte ca ea să aibă timp să o facă.

Eve nu spuse nimic, dar ieși și-l așteptă pe trotuar.

El traversă spre ea, își trecu cu blândețe mâinile prin părul ei încâlcit în urma nopții de dragoste, aranjandu-i-l cât de cât.

— Îți mulțumesc că faci asta pentru mine.

— Nu trebuie să-mi mulțumești încă. E tare locuința, spuse și arătă cu capul spre casa de cărămidă maro. Înainte să aibă timp să urce scările, ușa se deschise.

Apăru Caro, cu părul alb strălucind ca un halo. Dacă nu ar fi fost asta, Eve nu ar fi recunoscut-o pe administratoarea mândră și eficientă a lui Roarke în această femeie palidă, îmbrăcată cu o jachetă roșie, peste o pijama de bumbac.

— Mulțumesc lui Dumnezeu. Mulțumesc lui Dumnezeu. Mulțumesc că ați ajuns așa de repede. Întinse mâna care-i tremura vizibil și o strânse pe a lui Roarke. Nu am știut ce să fac.

— Ai făcut ce trebuia, îi spuse Roarke și o trase în casă.

— Revei nu-i este bine. Nu-i este bine deloc. E în camera de zi. Eu nu am urcat la etaj. M-am gândit că e mai bine dacă nu urc. Nu am atins nimic, doamnă locotenent, în afară de un pahar din bucătărie. I-am adus un pahar de apă Revei, dar nu am atins decât paharul și sticla. Ah, și mânerul frigiderului. Eu…

— E în ordine. Mai bine mergeți și stați cu fiica dumneavoastră. Roarke, du-te cu ele!

— Te descurci cu Reva câteva minute, nu? Eu mă duc cu doamna locotenent. Ignorând iritarea din ochii lui Eve, o mângâie pe Caro pe umeri. Nu durează mult.

— Mi-a spus… Reva mi-a spus că e oribil. Și acum nu mai spune nimic.

— E bine, spuse Eve. Să rămână aici. Se duse spre scări. Văzu haina de piele făcută bucăți și aruncată pe jos. V-a spus în ce cameră?

— Nu, doar că i-a găsit în pat.

Eve se uită la camera din dreapta și la alta în stânga. Apoi simți mirosul sângelui. Merse pe hol și se opri în ușă.

Cele două corpuri erau întoarse într-o parte, cu fața unul spre celălalt. De parcă își spuneau un secret. Cuvertura de pe jos, așternuturile și pernele erau toate pătate cu sânge.

Era sânge și pe mânerul cuțitului și pe lama înfiptă în saltea.

Văzu o geantă neagră lângă ușa, un paralizator în stânga palului și o grămada de haine aruncate în dezordine pe pat. Lumânările încă ardeau, răspândindu-și parfumul în toată camera. Combina continua să emită aceeași muzică lentă.

— Nu este o plimbare în parc, murmură ea. Crimă dublă. Trebuie să sun la centru.

— Vei rămâne ca prim polițist ajuns la locul accidentului?

— Da, încuviință ea. Dar dacă prietena ta a făcut asta, nu este tocmai în o favoare ceea ce fac.

— Na făcut-o ea.

Se îndepărtă și Eve deschise comunicatorul.

— Vreau să o duci pe Caro în altă încăpere. Nu în bucătărie, spuse ea, aruncând o privire spre cuțit. Trebuie să mai fie vreo bibliotecă sau vreo altă cameră. Încercați să nu atingeți nimic. Trebuie să vorbesc cu… cum o cheamă? Reva?

— Reva Ewing, da.

— Vreau să o interoghez și nu vreau să fiți acolo niciunul dintre voi. Dacă vrei să o ajuți, spuse ea înainte ca el să apuce să vorbească, trebuie să respectăm toate regulile. Ai spus că lucrează la securitate.

— Da.

— De vreme ce e de-a ta, nu trebuie să întreb cât de bună e.

— E bună. Foarte bună.

— Și el era soțul ei?

Roarke se uită spre pat.

— Da. Blair Bissel, un artist de o valoare îndoielnică. Lucrează… lucra în metal. Asta cred că e una dintre creațiile lui, spuse el arătând spre o construcție din cuburi și țevi dintr-un colț al camerei.

— Dă cineva bani pe chestiile astea? Dădu din cap. Tot telul de oameni. O să te întreb mai multe despre ea mai târziu, ilar vreau să vorbesc mai întâi cu ea și apoi să studiez scena în amănunt. De cât timp au probleme în căsnicie? întrebă ea pe când coborau scările.

— Nici nu știam că au probleme.

— Acum nu mai au. Ia-o pe Caro de aici, îi spuse ea și apoi se duse în living ca să vorbească cu Reva.

Caro ținea de după umeri o femeie care avea în jur de treizeci de ani. Avea părul negru, tuns scurt, aproape neglijent, i sc păru lui Eve. Părea să fie de statură mică și compactă, tipul atletic, care arăta bine în jeans și cu tricoul negru cu cure era îmbrăcată.

Pielea îi era albă ca marmura, iar ochii de un albastru spre gri, dar care, din cauza șocului, erau aproape negri. Buzele îi erau lipsite de culoare. Când Eve se apropie, se uită spre ea, dar privirea îi era goală. Nici gând să se vadă în ea vreo urmă din inteligența pe care Eve presupunea că o are.

— Doamnă Ewing, sunt locotenent Dallas.

Continua să-și țină privirea nemișcată, dar schiță o mișcare cu capul.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări. Mama dumneavoastră va rămâne cu Roarke cât timp vorbim noi.

— Ah, nu se poate să rămân cu ea? spuse Caro strângând-o și mai tare de după umeri. Nu voi spune nimic, promit, dar…

— Caro, spuse Roarke, ducându-se spre ea și luând-o de mână. E mai bine așa. O ajută să se ridice în picioare. E mai bine pentru Reva. Ai încredere în Eve.

— Da, știu, doar că… Se uită înapoi pe când ieșea din cameră însoțită de Roarke. Sunt aici, Reva. Sunt chiar aici, alături.

— Doamnă Ewing. Eve se așeză în fața ei și puse reportofonul pe masă. Reva se uită fix la el. Voi înregistra discuția noastră. Vă voi citi drepturile și apoi vă voi pune câteva întrebări. Înțelegeți?

— Blair e mort. Am văzut. Sunt morți amândoi. Blair și Felicity.

— Doamnă Ewing, aveți dreptul să nu spuneți nimic. Eve îi spuse amendamentul Miranda revăzut și Reva închise ochii.

— Oh, Doamne! E adevărat. Nu este un coșmar. E adevărat.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat aici în seara asta.

— Nu știu. O lacrimă i se scurse pe obraji. Nu știu ce s-a întâmplat.

— Soțul dumneavoastră vă înșela cu Felicity?

— Nu înțeleg. Nu înțeleg de ce. Credeam că mă iubește. Se uită fix la Eve. La început nu-mi venea să cred. Cum aș fi putut să cred așa ceva? Blair și Felicity? Dar toate semnele și probele erau în fața mea, vedeam toate acele mici greșeli pe care le făceau.

— Când ați aflat?

— Abia în seara asta. Abia în seara asta. Mi-a spus că nu se întoarce în oraș decât mâine. Ceva cu un client și o afacere. Dar el era aici cu ea. Am venit și am văzut.

— Ai venit ca să-i prinzi în flagrant?

— Eram atât de nervoasa. Și-au bătut joc de mine și eram ioane nervoasă. Mi-au frânt inima și eram tristă. Apoi am văzut că erau morți. Și sângele… Cât sânge!…

— I-ai ucis, Reva?

— Nu! răspunsul veni din tot corpul. Nu, nu, nu! Voiam să le fac rău. Voiam să plătească pentru ce mi-au făcut. Dar nu am făcut-o eu… N-aș fi putut. Nu știu ce s-a întâmplat.

— Spune-mi ce știi.

— Am venit cu mașina. Locuim în Queens. Blair voia să locuim la casa, dar nu în Manhattan, acolo unde lucrăm amândoi. Voia un loc retras, așa mi-a spus. Un loc doar al nostru. Vocea i se stinse și-și acoperi fața cu mâinile. Îmi cer scuze. Dar pare ireal. Mi se pare că mă voi trezi dintr-o clipă în alta și nimic din toate astea nu se va fi întâmplat.

Cămașa îi era pătată de sânge. Nu avea deloc sânge pe mâini, brațe sau pe față. Eva remarcă toate acestea în treacăt, Iii vreme ce aștepta ca Reva să-și revină.

— Eram furioasă și știam exact ce aveam de făcut. Eu am proiectat sistemul de securitate, așa că știam cum să intru. Am intrat prin efracție. Își șterse o altă lacrimă de pe față. Nu voiam să le dau timp să se pregătească, așa că am intrat și am urcat în dormitor.

— Aveai vreo armă?

— Nu… aveam paralizatorul. Este unul clasic, puțin modificat. Nu depășește tensiunea admisă, așa că am un lcrmis obișnuit. Voiam… Inspiră profund. Voiam doar să-l curentez. La testicule.

Și ai făcut asta?

— Nu. Își acoperi fața cu mâinile. Nu-mi amintesc prea clar. Parcă mi s-a pus o pată pe creier.

— Tu ai rupt haina de piele?

— Da. Oftă. Am văzut-o pe balustradă și am simțit că înnebunesc. Am scot burghiul și am rupt-o în bucăți. Jalnic, știu că a fost un gest jalnic, dar eram foarte nervoasă.

— Mie nu mi se pare deloc jalnic, spuse Eve pe un ton calm, cu o undă de înțelegere în glas. Dacă soțul te înșală cu o prietenă, vrei să iei ce ti se cuvine.

— Exact așa m-am și simțit. Apoi i-am văzut pe amândoi în pat. l-am văzut morți. Sângele. Nu am mai văzut niciodată atâta sânge. A țipat… nu, nu, eu am țipat. Cred că am țipat.

Sc frecă pe gât, de parcă ar mai fi simțit arsura provocată de țipăt.

— Apoi cred că am leșinat. Am simțit un miros. De sânge, de ceva… altceva, iar apoi am leșinat. Nu știu cât timp. Luă un pahar cu apă din care bău mult. Mi-am revenit, dar eram confuză și-mi era rău și totul părea ciudat. Apoi i-am văzut din nou pe pat. M-am târât afară. Nu am reușit să mă ridic în picioare, așa că m-am târât până la baie și acolo mi s-a făcut uni Am sunai-o pe mama. Nu știu

exact de ce. Ar fi trebuit să sun la poliție, dar am sunat-o pe mama. Eram confuză.

Ai venit cu intenția să-i ucizi pe soțul tău și pe prietenă?

Nu. Cred că mi se face rău din nou. Trebuie să…

Se apucă cu mâinile de stomac, apoi se ridică în picioare și ieși în fugă. Eve se ridicase și ea când Reva ajunse la baie. Căzu în genunchi în fața vasului de toaletă și vomită.

— Mă arde, reuși să spună și luă recunoscătoare prosopul pe care i-l întinse Eve. Mă arde pe gât.

— Nu ai luat nicio substanță ilegală, Reva?

— Nu iau niciodată nimic. Crede-mă, dacă ești crescută de Caro, verificată de Serviciul Secret și apoi de Roarke, nu-ți poți face de cap. Era epuizată, așa că se sprijini de perete. Doamnă locotenent, nu am ucis niciodată pe nimeni. Aveam pistol când lucram pentru doamna președintă și o dată am fost împușcată în timp ce o protejam. Am o personalitate puternică și când nu mă controlez pot deveni națională. Dar cine le-a făcut asta lui Blair și lui Felicity nu era deloc irațional. Cred că erau nebuni. Duși de tot. Eu n-aș fi putut să o fac. N-aș fi putut.

Eve se aplecă și se uită în ochii ei.

— De ce mi se pare că încerci să te convingi pe tine de asta, Reva?

Buzele îi tremurau și lacrimile îi apărură din nou în ochi.

— Pentru că nu-mi amintesc. Nu reușesc să-mi amintesc, își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

Eve se duse după Caro.

— Vreau să stai cu ea. Voi pune pe cineva să vă păzească. Asta este procedura legală.

— O arestați?

— Încă nu știu. Cooperează și asta e în favoarea ei. Cel mai bine ar fi să o aduci aici și să stați în camera asta până mul mă întorc.

— Bine. Mulțumesc.

— Trebuie să mă duc să iau trusa cu instrumente din mușină.

— O iau eu. Roarke ieși din casă împreună cu ea. Ce crezi?

— Nu cred nimic până când nu examinez scena crimei și nu izolez zona.

— Locotenente, tu te gândești întotdeauna la ceva.

— Lasă-mă să-mi fac treaba. Vrei să mă ajuți? Trimite-i pe partenera mea și echipa de la poliție sus când ajung aici. Până atunci, vreau să te retragi, ca să nu strici vreo probă.

— Spune-mi doar atât. Să-i spun Revei să sune un avocat?

— Mă pui într-o situație grea. Luă trusa cu instrumente. Sunt polițistă. Lasă-mă să-mi fac treaba. Gândește-te tu la leului lucrurilor. La dracu'!

Urcă la etaj. Deschise geanta și scoase pungi de plastic pentru mâini și încălțăminte. Apoi puse un reportofon la centura și intră în cameră.

Ajunsese la examinarea corpurilor când auzi podeaua scârțâind. Se întoarse nervoasa să-l apostrofeze pe cel care intra, dar o văzu pe Peabody.

Va trebui să se obișnuiască cu zgomotul făcut de Peabody. Proaspăt avansata detectiv nu mai purta bocancii cu talpă de cauciuc din dotarea standard, ci o pereche de încălțări care numai silențioase nu erau. Și, după părerea ei, erau și bizare pe deasupra.

Aparent, avea același tip de încălțări în toate culorile posibile, inclusiv cei mușchi cu care era încălțată acum pentru a se asorta cu haina. În ciuda lor și a pantalonilor strânși pe corp, reușea să pară ca proaspăt ieșită din cutie, exact ca o polițistă. Pe fața ei pătrată se citea preocuparea și tunsoarea rotundă părea să se potrivească perfect părului ei negru.

— E de a dreptul o insultă să mori dezbrăcată, spuse Peabody.

— Și litiu e mai e și jenant să mori dezbrăcată lângă soțul altei femei sau lângă o femeie care nu ți-e soție.

— Despre asta e vorba? Dispecerul nu și-a răcit gura cu detalii.

— Nu le-am dat eu prea multe detalii. Tipul mort este ginerele administratoarei lui Roarke și, deocamdată, fiica ei este singura suspectă.

— Se pare că situația nasoală a devenit chiar și mai nasoală, spuse Peabody, uitându-se spre pat.

— Ocupă-te de prima scenă și apoi îți voi spune cine sunt actorii. Paralizator, spuse ea ridicând arma pusă într-o pungă de plastic. Suspecta susține că…

— Mamă, Doamne!

— Ce? Ce-i? făcu Eve ducând mâna la pistol.

— Aia. Peabody întinse mâna și-și trecu delicat degetele peste brățara de la încheietura mâinii lui Eve. E super! Adică hiper super, Dalias!

Rușinată, Eve își trase mâneca peste brățară. Uitase că o avea la mână.

— Poate ar fi bine să ne concentrăm asupra scenei crimei, nu asupra accesoriilor mele.

— Sigur, dar accesoriul ăsta e extrem. E un grăsan de rubin, piatra aia?

— Peabody…

— Bine, bine. Dar își propuse să se uite mai bine când Dallas nu avea să fie atentă. Unde erai?

— Mă jucam cu probele și mă amuzam la scena unei crime.

— De ce nu mă și plesnești? spuse Peabody dându-și ochii I ieste cap.

Cu prima ocazie, promise Eve. Și ca să continuăm. Suspecta susține că a adus un paralizator, unul adaptat care are însă caracteristicile obișnuite. Dar ăsta nu este un paralizator pe care poate să și-l cumpere oricine, este unul militar de mare capacitate.

— Îhî.

— Succint, ca de obicei.

— Este exprimare de detectiv, care nu poate fi înțeleasă.

— Arma, pe care am amprentat-o deja, are doar amprentele suspectei. La fel și arma crimei.

Eve arătă spre o altă pungă de plastic în care era un cuțit.

— În acea geantă sunt tot felul de scule electronice și unelte de spărgător, toate cu amprentele Revei Ewing.

— Este expert în materie de securitate?

— Lucrează pe această funcție la Roarke Enterprises și a făcut parte din Serviciul Secret.

— Din câte se pare, suspecta a intrat prin efracție, l-a auzit pe soțul ei gemând ciudat și și-a făcut drum cu cuțitul.

Se apropie de pat și de cadavre.

— Nu este niciun semn că ar fi încercat să se apere și nici vreun fel de rana care să indice acest lucru. Dacă cineva începe să se joace cu un cuțit pe pielea lor, oamenii au tendința de a obiecta, cel puțin de forma.

— E mai dificil dacă mai întâi ești paralizat.

Cu vârful degetului, Eve indică două punctișoare roșii între omoplații lui Blair și alte două asemănătoare între sânii lui Felicity.

— Pe el pe spate, pe ea în față. notă Peabody.

— Da. Aș spune că erau tocmai în mijlocul unei partide de gemete ciudate. Ucigașul a venit pe la spate, l-a paralizat pe el mai întâi, l-a dat la o parte și apoi a atacat-o pe ea înainte să aibă timp să reacționeze. Erau inconștienți sau cel puțin nu mișcau, când a început hăcuiala.

— A exagerat cu tăiatul, comentă Peabody. Cred că sunt cel puțin o duzină de linii pe fiecare dintre ei.

— Optsprezece la el, paisprezece la ea.

— Au!

— Mda. Nicio rană la inimă, ceea ce este interesant. Dacă nu atingi inima curge mai mult sânge. Alt lucru interesant este că nicio tăietură nu a atins locurile în care se văd urmele paralizatorului. Suspecta are ceva sânge pe haine, nu mult, luând totul în considerare, dar are. Palmele și brațele sunt curate.

— S-o fi spălat după o treabă ca asta!

— Așa ai crede. Dar atunci ar fi trebuit să scape și de cămașă. Dar toți au tendința să-și piardă cumpătul după ce omoară doi oameni.

— Mama ei este aici, spuse Peabody.

— Da. Poate că mama ei a ajutat-o să se curețe de sânge, dur mie Caro mi s-a părut a fi o persoană mai precaută. Ora decesului este unu și douăsprezece minute a.m. Le vom cere specialiștilor să verifice sistemul de securitate pentru a vedea dacă nu se poate determina ora la care a intrat Vreau să verifici la bucătărie, să vezi dacă arma crimei este de aici sau a fost adusă. Făcu o pauză. Ai văzut cum arăta jacheta de piele?

— Da, mi-a plăcut materialul.

— Vreau să fie și haina luată ca probă. Ewing mi-a spus că a distrus-o cu miniburghiul, să vedem dacă este chiar așa.

— De ce a folosit burghiul dacă avea cuțit? Cred că este mai eficient și mai satisfăcător să tai în bucăți o haină cu un cuțit.

— E o întrebare bună. Trebuie să verificăm amândouă victimele, să vedem cine ar mai fi vrut să-i omoare în afară de soția înșelată.

Scoțând un șuier printre dinți, Peabody se uită la victime.

— Dacă totul este așa cum pare, nu o văd prea bine.

— Haide să aflăm exact ce s-a întâmplat, nu cum arată.

2

— Nu, nu. Nu am spălat-o nici pe mâini, nici pe fața, spuse Caro, cu mâinile în poală de parcă le folosea pe post de ancoră, pentru a-și prinde corpul de scaun. Am încercat să nu ating mare lucru și să rămân calmă până când ajungeați voi aici.

— Caro, spuse Eve uitându-se fix la ea și încercând să ignore faptul (și sentimentul care-i strângea stomacul) că Roarke rămăsese în cameră. La cererea lui Caro. Sus este o baie lângă dormitor și sunt urme, deși chiuveta a fost ștearsă, că cineva s-a spălat de sânge

— Nu am fost sus. Îți dau cuvântul meu.

Pentru că Eve o credea, realiză că femeia nu-și dădea nu-și dădea seama de implicațiile afirmației sale. Dar din schimbarea posturii lui Roarke, care deveni dintr-odată mai atent, Eve își dădu seama că el înțelesese..

El nu spuse nimic, iar Eve resimți din nou acea crampă în stomac.

— Pe hainele Revei sunt urme de sânge, spuse Eve.

— Da, știu. Am văzut…

Înțelegerea acestui fapt îi întunecă privirea și fu urmată de un atac de panică.

— Doamna locotenent, dacă Reva a fost la baie, trebuie să fi făcut asta când era în stare de șoc. Nu pentru a încerca să ascundă ceva. Trebuie să credeți asta. Era în stare de șoc.

Cu siguranță că îi fusese rău, se gândi Eve. Amprentele ei erau pe vasul de toaletă și pe marginea acestuia. Exact ca și cum s-ar fi

sprijinit dacă i-ar fi fost foarte rău. Dar nu și în baia mare. Probele răului de care suferise erau în toaleta din capătul culoarului.

Iar urmele de sânge erau în baia mare.

— Cum ai intrat în casă. Caro?

— Cum am… ah! Își trecu o mână prin păr, absentă. Ușa, ușa din față era descuiată. Era chiar întredeschisă puțin.

— Întredeschisă?

— Da. Da, ledul încuietorii era verde și am observat că cm întredeschisă, așa că am împins-o și am intrat.

— Care era situația când ai intrat?

— Reva era așezată pe jos în hol. Tremura toată. Nu era coerentă.

— Dar fusese destul de coerentă când te-a sunat și ți-a spus că Blair și Felicity erau morți și că ea, fiica ta, se afla în mare încurcătură.

— Da. Adică am înțeles că avea nevoie de mine și că Blair, Blair și Felicity erau morți. Mi-a spus: „Mamă, mamă, sunt morți. Cineva i-a omorât." Plângea și avea o voce goală și ciudată. Mi-a spus că nu știa ce să facă, ce trebuia să facă. Am întrebat-o unde era și mi-a spus. Nu-mi amintesc exact ce mi-a spus sau ce am spus eu, dar am înregistrarea acasă. Puteți să o ascultați dacă vreți.

— O voi face.

— Îmi dau seama că Reva și apoi eu ar fi trebuit să sunăm imediat la poliție.

Caro își aranjă o cută pe pantalonii de pijama și apoi rămase cu privirea ațintită asupra lor, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama cu ce era îmbrăcată. Se înroși și apoi oftă.

— Pot doar să vă spun că noi două, amândouă, nu aveam mintea prea clara și că nu ne-am gândit decât să contactam persoana în care aveam cea mai mare încredere.

— Știai că ginerele tău este infidel?

— Nu. Nu, nu știam. Rosti cuvintele cu furie. Și înainte să mă întrebați, o știam și pe Felicity destul de bine, sau cel puțin așa credeam. Credeam că este una din cele mai bune prietene ale Revei, aproape ca o soră. Venea foarte des pe la mine și eu am fost de multe ori la ca.

— Felicity mai era combinată și cu alți bărbați?

— Nu avea o viață sociala prea activâ și avea înclinații spre artiști. Glumea spunând că nu era pregătită să se hotărască asupra unei epoci sau stil, nici în ceea ce privea bărbații, nici arta. Era, credeam, o femeie inteligentă, cu mult stil și umor. Reva este prea serioasă și nu se gândește decât la muncă. Credeam… mă gândeam că Felicity are o influență pozitivă, care o va face să vadă și aspectele mai puțin serioase ale vieții.

— Cu cine era Felicity în ultimul timp?

— Nu sunt sigură. Acum câteva săptămâni știam de un bărbat. Veniserăm toți la una din mesele organizate de ea duminica după-amiaza. Închise ochii și se concentră. Da, un pictor. Îl chema Fredo. Așa l-a prezentat ea și mi s-a părut a li im personaj dramatic, străin și intens. Dar cu câteva săptămâni înainte fusese alt bărbat. Slab și palid. Și înainte… Ridică din umeri… Îi plăceau bărbații și din câte se părea nu avea eu niciunul dintre ei o relație prea profundă.

— Mai există cineva care ar fi putut să aibă codurile de acces de aici?

— Eu nu știu să fie cineva. Felicity era foarte strictă în ceea ce privește securitatea. Nu voia să angajeze pe nimeni și toată curățenia era făcută de droizi. Spunea că nu se poate avea încredere în oameni, pentru că ai întotdeauna încredere în oamenii în care nu ar trebui să ai încredere. Îmi amintesc că odată i-am spus că mi se pare trist că gândește așa, iar ea a râs și mi-a răspuns că, dacă n-ar fi fost așa, fiica mea nu ar fi avut această slujbă.

Eve o văzu pe Peabody în pragul ușii și se ridică în picioare.

Mulțumesc. O să mai discutăm și o să am nevoie de permisiunea ta scrisă ca să ascult convorbirile înregistrate pe care le ai acasă.

— Sigur, și orice altceva mai ai nevoie pentru a rezolva acest caz. Vreau să-ți mulțumesc că te ocupi personal. Știu că vei descoperi adevărul. Pot să mă duc la Reva acum?

— Ar fi mai bine dacă ai mai rămâne puțin aici.

Îi aruncă o privire lui Roarke pentru a-i da de înțeles că și el trebuia să facă la fel.

În hol îi făcu un semn cu capul lui Peabody pentru a-i da de înțeles să continue.

— Tehnicienii au luat probe de sânge din țevăria din baia de sus și amprentele lui Ewing de pe vasul de toaletă, deși a fost șters cu destul de multă grijă. Arma crimei nu se poli ivește la setul de aici. Este unul scump și nicio piesă nu pare să lipsească. Se uită pe notițe. Am reactivat robotul menajer. A fost dezactivat la nouă și treizeci p.m. Înainte de asta avea înregistrat în memorie faptul că Felicity era acasă împreună cu un bărbat. A programat droidul să nu spună nume sau detalii. Va trebui să-l luăm cu noi pentru a încerca să-i spargem programul.

— Ocupă-te de asta atunci. În cea de-a doua baie de sus, ați găsit vreo urmă de sânge?

— Nimic. Doar amprentele Iui Ewing pe vasul de toaletă.

— Bine. Haide să discutăm din nou cu Ewing!

Intrară în living, unde Reva era supravegheată de un polițist în uniformă. Când Eve intră pe ușă, Reva țâșni în picioare.

— Vreau să vorbesc cu dumneavoastră în particular.

Eve îi făcu semn polițistului în uniformă să plece și apoi vorbi fără să se uite la Peabody.

— Ea este partenera mea, detectivul Peabody. Despre ce vreți să discutați cu noi, doamnă Ewing?

Reva ezită, iar după ce Eve luă loc, oftă.

— Mintea începe să mi se limpezească și tocmai mi-am dat seama în ce bucluc mă aflu. Și în ce am băgat-o pe mama. A venit doar pentru că eu eram în pragul isteriei. Nu vreau să fie și ea atinsă de mizeria în care mă aflu eu.

— Nu vă faceți probleme. Nimeni nu vrea să-i facă rău.

— Bine. Reva încuviință cu o mișcare a capului. Bine atunci.

— Ați spus că ați dat pătura la o parte și ați văzut cadavrele și sângele.

— Da. Am văzut că erau morți. Știam că erau morți. Mai mult ca sigur.

— Unde era cuțitul?

— Cuțitul?

— Arma crimei. Unde era?

— Nu știu. Nu am văzut niciun cuțit. Doar pe Blair și pe Felicity.

— Peabody, vrei, te rog, să-i arăți doamnei Ewing pe care am luat-o ca probă?

Peabody se duse să-i arate cuțitul Revei.

— Recunoașteți acest cuțit, doamnă Ewing?

Reva se uită la lama mânjită de sânge, la mânerul mânjit, apoi ridică privirea confuză spre Eve.

— Este al lui Blair. Face parte dintr-un set pe care l-a cumpărat anul trecut, atunci când a decis că trebuie să luăm amândoi lecții de gătit. I-am spus să facă ce vrea, dar că eu nu aveam de gând să învăț să gătesc. Chiar a luat lecții, din când în când. Pare a fi unul dintre cuțitele lui de bucătărie.

— L-ai adus tu, Reva? Erai atât de furioasă încât l-ai pus Iu geantă cu gândul să-i amenințI, să-i sperii?

— Nu, spuse și se îndepărtă de cuțit. Nu, nu l-am adus eu.

Fu rândul lui Eve să scoată o pungă de plastic cu ceva În eu.

— Este al tău acest paralizator?

— Nu. Acesta este un model militar nou. Al meu are peste șase ani și este un model din dotarea Serviciului Secret, modificat. Acesta nu-mi aparține. Nu l-am văzut niciodată.

— Atât paralizatorul, cât și cuțitul au folosit la uciderea victimelor. Și amândouă au amprentele tale pe ele.

— E o nebunie!

— Violența cu care au fost date loviturile mortale a dus la stropirea cu sânge pe mâini, față și pe haine.

Reva se uită la mâini, frecându-le.

— Știu că am sânge pe cămașă. Nu știu… Poate că am atins ceva în cameră. Nu-mi aduc aminte. Dar nu i-am ucis eu. Nu am atins cuțitul și nici paralizatorul. Mâinile mele nu sunt pătate de sânge.

— În scurgerea de la baie am găsit urme de sânge și pe chiuvetă am descoperit amprentele tale.

— Crezi că m-am spălat pe mâini? Crezi că am încercat să șterg urmele și apoi am sunat-o pe mama?

Eve își dădea seamă că mintea Revei începea să se limpezească și că personalitatea îi revenea, odată cu coerența. Se vedea focul din ochii ei negri și maxilarul i se încleștă când culoarea îi reveni în obraji.

— Ce crezi că sunt? Crezi că mi-aș face bucăți soțul și prietena doar pentru că m-au Scut să cad de proastă? Și, dacă aș fi făcut-o, nu aș fi avut atâta minte încât să scap de arma crimei și să curăț urmele? Pentru numele lui Dumnezeu, erau morți. Erau morți când am ajuns eu aici.

Împinse scaunul în spate când aproape scuipă ultimele vorbe și furia o făcea să se învârtă de colo-colo prin cameră.

— Ce dracu' se întâmplă? Ce dracu' este asta?

— De ce ai venit aici în seara asta, Re va?

— Pentru a-i prinde asupra faptului, pentru a țipa la ei și poate pentru a-l lovi pe Blair cu un șut în fund. Pentru a o pocni pe

Felicity peste fața aia frumoasă de mincinoasă. Pentru a sparge ceva și a face o scenă a dracului de urâtă.

— De ce în seara asta?

— Pentru că abia în seara asta am aflat.

— Cum? Cum ai aflat?

Reva se opri și sc uită la Eve, ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte de o limbă străveche care să o ajute să înțeleagă cuvintele.

— Pachetul. Oh, Iisuse, fotografiile și chitanțele. Mi-a fost livrat un pachet acasă. Eram deja în pat. Era devreme, puțin după ora unsprezece, dar mă plictiseam și m-am dus la culcare. Am auzit soneria de la poartă. M-a iritat. Nu știam cine ar fi putut fi la acea oră, dar am coborât. Un pachet fusese lăsat la poartă. Am ieșit și l-am luat.

— Ai văzut pe cineva?

— Nu. Doar pachetul și, fiind suspicioasă de felul meu, l-am scanat. Nu mă așteptam să fie ceva periculos, dar e o obișnuință să fac asta. Am văzut că totul era în regulă, așa că l-am adus înăuntru. M-am gândit că era de la Blair. Un cadou prin care îmi transmitea că îi era deja dor de mine. Făcea astfel de lucruri… prostuțe, romantice… Se opri și se strădui să nu lase lacrimile care i se adunaseră în colțul ochilor să țâșnească. M-am gândit că e de la el și l-am deschis. Erau niște fotografii, cu Blair și Felicity. Îi prezenta în posturi intime, era imposibil să te înșeli asupra naturii relației lor. Mai erau și facturile de la hoteluri și restaurante. Rahat! Își duse degetul la buze. Facturi pentru bijuterii și lenjerie intimă, pe care el o cumpărase și nu pentru mine. Și toate astea dintr-un cont pe care nici nu știam că-l are. Și mai erau și două dischete, una cu telefoanele pe care și le dăduseră, iar cealaltă cu e-mailurile pe care și le scriseseră. Apeluri și scrisori de dragoste, foarte intime și explicite.

— Nu era nimic din care să-ți dai seama cine ți le trimisese?

— Nu, și nici n-am căutat sau stat să mă întreb, în clipa aia. Eram prea șocată și nervoasă și sufeream. Ultima convorbire înregistrată era despre cum aveau ei să-și petreacă două zile împreună, chiar la ea acasă, în vreme ce eu credeam că el era plecat din oraș. Râdeau de mine, murmură ea. Râdeau de cât de naivă eram și că nu-mi dădeam seama că totul se întâmpla chiar sub nasul meu. Ce mai expert în securitate, care nu e în stare nici soțul să și-l supravegheze!

Luă loc din nou loc.

— Nu are sens. E o nebunie! Cine să-i omoare o apoi să-mi însceneze mie crima?

— Unde e pachetul?

— În mașina mea. L-am adus cu mine în cazul în care aveam să mă răzgândesc în timp ce veneam încoace, deși nu era o prea mare posibilitate. Este pe scaunul din dreapta, la vedere.

— Peabody.

Reva așteptă până când Peabody ieși ca să aducă pachetul.

— Asta n-o să mă facă să par mai puțin suspectă. Am dovada că soțul meu și-o trăgea cu prietena mea, aflu că au întâlnire în seara asta și apoi vin aici înarmată și pregătită. Ajung chiar în mijlocul acestei nebunii. Nu știu cine sau de ce ar fi vrut să-mi însceneze asta. Nu știu nici de ce m-ai crede că este o înscenare. Dar ăsta este adevărul.

— Va trebui să te arestez. Va trebui să te pun sub acuzare. Acuzația va fi crimă cu premeditare.

Se uită la Reva cum se schimba la față.

— Nu te cunosc, continuă Eve, dar o știu pe mama ta și-l știu pe Roarke. Niciunul dintre ei nu este genul de om care să-și piardă capul. Amândoi au încredere în tine, așa că iată ce-ți spun. Dar rămâne între noi. Ia-ți un avocat. Ia-ți o mulțime de avocați. Și nu mă minți. Să nu mă minți în legătură cu nimic din ce te voi întreba. Dacă avocații sunt cât de cât buni, te vor scoate pe cauțiune la prima

oră mâine-dimineață. Rămâi la dispoziția mea, în cazul în care voi avea nevoie de tine, și nu intra în belele. Dacă îmi ascunzi ceva, îmi voi da seama și mă voi înfuria.

— Nu am nimic de ascuns.

— S-ar putea să-ți treacă câte ceva prin cap. Dacă se va întâmpla asta, gândește-te bine de tot. Vreau să te oferi să faci un test cu detectorul de minciuni, testul adevărului, de nivelul trei. Este ca dracu', penetrează în cele mai ascunse coridoare ale minții, dar, dacă nu ai nimic de ascuns și ai fost cinstită cu mine, îl vei trece. Un test de nivelul trei va apleca mult balanța în favoarea ta.

Reva induse ochii și inspiră profund.

— Pot să fac un test de nivelul trei.

Eve zâmbi

— Nu-l lua în glumă. Eu am trecut prin asta și știu că va fi extenuant. Pot cere un mandat pentru a-ți cerceta casa… mașinile, biroul, totul, dar dacă îmi acorzi permisiunea să fac asta fără să mai cer mandat, oficial, va fi mai bine pentru tine.

— Văd că-mi cam pun viața în mâinile tale, Dallas.

— Este deja în mâinile mele.

O arestă pe Reva și o duse la secție. Datorită orei, putea să aleagă, fără să încalce procedura, să continue anchetarea Revei până dimineață. Dar avea de lucru și-l avea și pe Roarke.

Trecu prin holul de la Criminalistică, unde detectivii care fuseseră în tura de noapte căscau în așteptarea ieșirii din serviciu. Așa cum presupuse, Roarke o aștepta în birou.

— Trebuie să-ți vorbesc, începu el.

— Mi-am imaginat. Nu pot să vorbesc înainte de a bea o cafea.

Se duse direct la automatul de cafea și-l programă să focii o cafea dublă, tare și fără zahăr.

El rămase unde era, doar se întoarse pentru a se uita pe im la traficul care începuse să se formeze la primele ore ide dimineții. Ea bea din cafea și-l vedea că era nerăbdător și revoltat.

— Am aranjat să vorbească cu Caro cincisprezece minute. I iot ceea ce am putut să fac. Apoi va trebui să o iei pe Caro și să o duci acasă, să se liniștească. Te descurci tu.

— Își iese din minți de îngrijorare.

— Îmi dau seama.

— Îți dai seama?

Se întoarse încet spre ea. Îndeajuns de încet, încât ea să-și dea seama că era pe punctul de a exploda.

— Tocmai i-ai arestat singurul copil pentru crimă cu premeditare. I-ai pus fiica în cușcă.

— Și tu crezi că doar pentru că ții la ele și eu țin la tine, o pol lăsa să plece liberă, după ce am găsit amprentele ei pe mina crimei? După ce am găsit-o la locul dublei crime și dopa ce victimele sunt soțul și cea mai bună prietenă a ei, amândoi în pat, dezbrăcați? După ce recunoaște că a intrat pun efracție aflând că el i-o trăgea bunei ei prietene, Felicity? Luă o înghițitură mare de cafea și gesticulă spre el cu cana. Hei, poate că ar fi trebuit să mă comport ca o polițistă bisericoasă și să-i dau drumul, după ce i-aș fi spus să aibă grijă și să nu mai păcătuiască.

— Nu a ucis pe nimeni. E clar că i s-a înscenat totul și cine a făcut asta a plănuit astfel încât să cadă toată vina asupra ei.

— Din întâmplare sunt de acord cu tine.

— Faptul că ai închis-o face doar să-l lase pe cel care a comis crimele să… ce?

— Am spus că sunt de acord cu tine în ceea ce privește partea cu înscenarea. Dar nu cu ceea ce nu ai mai terminat de spus. Mai bău niște cafea, de data asta mai lent, lăsând lichidul să-i pătrundă în tot organismul. Nu le acord celor care au comis asta posibilitatea sau

timpul necesar pentru a scăpa. Le acord doar timpul și ocazia să creadă că au scăpat și în același timp o protejez pe Reva. Urmărind totodată și litera mică și enervantă a legii. Îmi fac datoria, așa că lasă-mă-n pace!

Roarke se așeză, pentru că dintr-odată se simți obosit și pentru că și el era mort de îngrijorare în legătură cu mama și cu fiica. Pe amândouă le considera a fi responsabilitatea lui.

— O crezi așadar.

— Da, o cred. Și cred și ceea ce văd.

— Îmi cer scuze! Mi se pare că sunt cam încet la minte în dimineața asta. Ce-ți spun ochii tăi?

— Că totul a fost pus în scenă mult prea bine. Parcă lipsea ceva ce ar fi făcut-o să pară reală. Un cuplu dezbrăcat și omorât cu cruzime, cuțitul care provenea din bucătăria pri inului suspect și care era înfipt în saltea. Sânge în scurgerea de ta baie, amprentele suspectei pe chiuvetă - într-un loc pe care chipurile ar fi uitat să-l șteargă. Amprentele clare pe arma crimei, în cazul în care polițistul care anchetează cazul trebuie să fie dus de nas.

— Și tu nu vrei să fii dusă de nas. Ar trebui să-mi cer scuze că m-am îndoit de tine?

— De data asta te las să scapi, ținând cont că este cinci dimineața și am avut o noapte plină. Se simțea destul de generoasă pentru a-i oferi o cafea și apoi programă aparatul pentru încă o cană pentru ea. Este o lucrătură clasică, în mare parte. Cine a plănuit asta, cred că o cunoștea foarte bine pe cu ce se ocupă, cum reacționează. Trebuia să fie foarte sigur că avea să plece spre locul crimei în viteză, plină de nervi. Că putea să treacă de sistemul de securitate. Altfel ar fi putut crede că nu avea decât să bată la ușă și apoi să plece dacă nu deschidea nimeni. Dar au ratat câteva indicii.

— Care anume?

— Dacă ar fi intrat în casă cu un cuțit imens în mână, nu ii mai fi scotocit în geantă pentru a scoate burghiul ca să rupă haina. Dacă s-ar fi spălat pentru a îndepărta urmele de minge, de ce s-ar fi dus în baia de sus când i s-a făcut rău? Acolo de ce nu și-a șters amprentele? Cum se face că nu are deloc sânge în păr? Stropii ajung pe lampă, câțiva pe perete și dacă ar fi comis crima, ar fi trebuit să fie deasupra celor doi, dar nu are deloc sânge pe păr. S-a spălat și pe cap? Atunci de ce nu s-au găsit deloc fire de păr în baie?

— Ești foarte meticuloasă.

— De aia mă plătesc așa de mult. Cine a făcut asta o cunoaște, Roarke, și le cunoaște și pe victime. A vrut să scape de unul sau de altul dintre ei, poate chiar de amândoi. Sau poate nu a vrut decât ca Reva Ewing să fie închisă pe viață. Asta trebuie să descoperim.

Se așează pe un colț al biroului și mai luă o gura de cafea.

— O să-i cercetez viața cu lupa și o să fac la fel și în cazul victimelor. Cel puțin unul dintre ei este cheia enigmei. Cine a făcut asta a supravegheat victimele, a făcut fotografiile, discurile. Calitatea este foarte bună. Și a intrat în casă la fel de ușor ca și Reva, așa că sistemul de securitate nu i-a pus nicio problemă. Avea un paralizator militar. Trebuie să-l cercetez, dar pun pariu că nu este o făcătură de pe piața neagră. Daca ei își închipuie că un polițist miră în casa aia și înghite micul lor program artistic, n-au decât să meargă să-și ia gogoși.

— Nu polițista mea.

— Niciun polițist din departamentul ăsta, sau dacă ar fi așa, ar merita un șut în fund, afirmă Eve cu convingere. Când ceva arată atât de bine la exterior, cu siguranță că în interior nu este deloc așa. Cine a realizat toate astea a fost puțin cam prea creativ. Poate și-a imaginat că Reva avea să fugă. Că atunci când își revenea, avea să se panicheze și să fugă. Dar nu a făcut-o. Am trimis medicii să vadă

dacă i s-a administrat ceva care a făcut-o să-și piardă cunoștința. Nu mi se pare că este genul care leșină așa de ușor.

— Nici mie.

— Ai de gând să mă bați la cap cu altceva?

— Da. O luă de braț, o mângâie și apoi îi dădu drumul. Atât Caro, cât și Reva sunt importante pentru mine. Te-aș ruga să mă lași să te ajut. Dacă refuzi, o voi face fără știrea ta. Îmi va părea rău, dar o voi face. Caro este mai mult decât o simplă angajată a mea, Eve. Mi-a cerut ajutorul și niciodată nu mi l-a mai cerut până acum. Niciodată în toți anii de când lucrează pentru mine. Nu pot să stau deoparte, nici măcar pentru tine.

Eve mai luă o înghițitură, gânditoare.

— Dacă ai sta deoparte, chiar și pentru mine, nu ai fi bărbatul de care m-am îndrăgostit, nu-i așa?

Roarke puse cana pe masă și apoi îi cuprinse fața în mâini.

— Te rog să-ți aduci aminte clipa asta, data viitoare când te vei înfuria pe mine. Eu voi face la fel. Se aplecă și o sărută pe buze. Îți voi aduce dosarele mele despre Caro și Reva, care conțin multe informații personale. Și-ți voi mai aduce și altele.

— E un început bun.

— Caro m-a rugat. Aș fi făcut-o oricum, dar e mai ușor dacă mi-a cerut-o ea. Vei vedea, când vei avea de-a face cu ea, că este foarte scrupuloasă.

— Cum a reușit, ținând cont că lucrează pentru tine?

— E un paradox, nu? spuse el zâmbind. Îl suni pe Feeney?

— Voi avea nevoie de cei mai buni oameni de la informatică, așa că da, o să-l sun pe Feeney și probabil că el îl va aduce pe McNab.

— V-aș putea ajuta cu aparatura electronică.

— Dacă Feeney te vrea, nu are decât să lucreze cu tine. Rezolv eu cu comandantul. Dar îți dai seama că relația ta cu suspectul va fi o

problemă. Dacă nu-l conving pe comandantul Whitney că este o înscenare, nu va fi de acord să participi, chiar și așa, neoficial.

— Pun pariu că reușești să-l convingi.

— Să facem toate lucrurile la rândul lor. Du-o pe Caro acasă!

— O duc. Voi încerca să mă descotorosesc de cât mai multe lucruri pe care le am de făcut, astfel încât să am timp liber până când se termină totul.

— Plătești tu avocații?

— Nu vrea să mă lase.

O umbră de iritare îi trecu pe față.

— Cu niciuna dintre ele nu se poate discuta în privința asta.

— Și încă ceva. Ai dansat vreodată cu Reva?

— Vrei să spui dacă am fost amanți? Nu.

— Bine. Ar fi fost cam bizar. Du-te! Trebuie să-mi iau partenera să mergem în Queens.

— Pot să pun o întrebare mai întâi?

— Dar repede.

— Dacă ai fi fost la fața locului în noaptea asta și nu ar fi avut nicio legătură cu tine, ai fi acționat la fel?

— Nu era nicio legătură când am ajuns acolo. Așa am putut să observ totul și să-mi dau seama că este o înscenare. Nu puteam să țin cont de tine, nu în mintea mea. Și tu ai fi făcut la fel.

— Îmi place să cred asta.

— Așa ai fi făcut. Știi cum să fii rece și calculat când e nevoie. În sensul bun al cuvântului.

— Sper că în sensul bun, spuse el zâmbind doar pe jumătate.

— Dar te-am acceptat din nou în minutul în care am ieșit afară de acolo.

— Serios?

— M-am gândit: dacă Roarke ar fi înscenat asta, nimeni nu și-ar fi dat seama că este o înscenare. Cine a făcut-o mai are de învățat.

De data aceasta chiar râse și ei îi făcu plăcere să vadă că îi mai alungă din îngrijorare.

— Asta chiar mă flatează.

— Eu spun doar lucrurilor pe nume și mai am un motiv pentru care am fost de acord să lucrezi și tu la caz. Vreau să descopăr cum și în ce fel a fost gândită înscenarea clasică, așa că cel mai bine este să mă folosesc de cineva care știe toate dedesubturile. Poți să începi să te gândești la ce lucrează Reva pentru tine, sau la ce a lucrat, sau la ce urma să lucreze.

— Deja mă gândesc la asta.

— Vezi, un alt motiv. Cred că ar fi bine să-i asiguri lui Caro o garda de corp, pentru mai multă siguranță. Cred că ar prefera pe cineva particular, nu un polițist.

— Am aranjat deja.

— Și motivele tot apar, unul după altul. Dispari!

— Dacă tot mă rogi atât de frumos!…

O sărută ușor.

— Caută ceva normal de mâncare, îi mai spuse și dispăru.

Și, deși privirea i se îndreptă spre locul în care ascundea bomboane, își dădu seama că probabil el nu la asta se gândise.

3

Se aștepta să găsească o casă de nivel mediu, tipică pentru suburbii. Casa Ewing-Bissel era cu câteva niveluri imn sus de medie, cu o arhitectură contemporană, ascunsă în spatele unui gard din pietre vechi, recuperate de la o altă instrucție. Avea numeroase ferestre prin care nu se vedea decât dinăuntru în afară și multe colțuri ascuțite.

Intrarea era dm același tip de piatră ca și gardul, vopsită în roșu. Erau mulți arbori și arbuști ornamentali plantați în ghivece mari și câteva sculpturi bizare în metal, pe care i le atribui lui Blair Bissel. Casa i se păru rece și ciudată.

— Ewing se pricepe la sisteme de securitate, spuse Peabody, după ce trecură de nenumărate încuietori, doar pentru a intra în curte. Și clădirea e fainâ, daca îți plac astfel tic chestii.

— Ție nu-ți plac?

— Nțț. Peabody făcu o grimasă pe când traversa curtea din piatră roșie. Tipul ăsta de arhitectura îmi aduce aminte de o închisoare și nu-mi dau seama dacă este gândită ca să-i împiedice pe oameni să intre sau să iasă. Și arta.

Se opri pentru a studia o carcasa din metal cu opt picioare, eu un cap triunghiular, cu dinți strălucitori.

— Avem mulți artiști în familie, continuă Peabody. Un cuplu care lucrează mai ales în metal și unele dintre lucrările lor sunt ciudate.

Dar e… interesant, într-un fel bizar și de obicei destul de amuzant și încântător.

— Metal incitant.

— Da, exact. Dar chestia asta e ceva între un câine de pază și un păianjen. E dubios și puțin rău. Și ce zici de chestia aia?

Arătă spre o altă sculptură. Aceasta, își dădu seama Eve când se apropie, reprezenta două personaje, îmbârligate. Bărbat și femeie, lucru care era evident când vedeai mărimea exagerată a penisului vopsit în violet. Se termina cu un vârf ascuțit și era pe punctul de a penetra femeia. Ea era, observă Eve, aplecata pe spate într-un gest de pasiune sau de frică. Nu aveau față, erau doar forme și sentimente. După câteva clipe își dădu seama că sentimentul nu era romantic, nici măcar sexual. Era doar violent.

— Aș spune că probabil era talentat și chiar și talentul poate fi bolnăvicios.

Pentru că îi crea o senzație de disconfort plecă de lângă sculptură și se duse spre ușă. Chiar cu toate codurile de acces pe care i le dăduse Reva, le-a trebuit ceva timp și efort pentru a intra. La intrare era un fel de hol, lumina intrând prin niște ferestre vopsite, de pe tavanul etajului al treilea, iar pe jos era gresie albastră. În mijloc era o fântână arteziană, reprezentând niște ființe jumătate pești, jumătate oameni care vomitau cu violență în apă. Pe toți pereții erau oglinzi, creând zeci și zeci de reflexii. Accesul în camere se făcea din acest hol, prin rectangule fără uși.

— Nu i se potrivesc toate astea, spuse Eve. Eu aș spune că el a ales casa și a decorat totul, iar ea doar a acceptat.

Peabody se uită în sus, la păsările de coșmar, sculptate, care atârnau la înălțime. Păreau a se roti în așteptarea prăzii.

— Tu ai fi fost de acord?

— Nici mie nu mi se potrivește casa în care trăiesc.

— Nu este adevărat.

Eve ridică din umeri și apoi înconjură fântâna.

— Cel puțin, când m-am mutat acolo, nu mi se potrivea. De acord, nu arată așa. Este frumoasă, este locuibilă și este călduroasă. Dar era casa lui Roarke. Încă este mai mult a lui decât a mea, dar nu e nicio problemă.

— Cred că l-a iubit cu adevărat. Locuința îi făcea părul să i se ridice pe spate, iar Peabody nu se străduia să ascundă asta. Dacă a locuit aici doar pentru că-i plăcea lui, trebuie să-l fi iubit.

— Asta cred și eu, spuse Eve.

— Mă duc la bucătărie, să văd daca arma crimei provine de acolo.

Eve încuviință și, folosindu-se de planul pe care îl desenase Re va, urcă la etaj.

Dormea, se gândi Eve. Auzise soneria de la poartă, se trezise și verificase pe monitor. Apoi a văzut pachetul.

Se opri în dreptul unei ferestre care dădea spre o grădină din piatră și metal. Nimic nu avea viață, nu era real.

S-a ridicat din pat, își continuă Eve raționamentul, iar apoi a coborât să ia pachetul. A luat un scaner și a verificat dacă nu era vreo bombă. O femeie precaută.

A adus pachetul în casă.

Eve intră în dormitorul principal și văzu primele semne de viață. Erau mai multe oglinzi, rame de argint pe pereți și altele care formau o ușă dublă. Patul, lat ca un canion, era deranjat și pe un colț atârna o cămașă de noapte. O ușă de la un dulap era deschisă - era dulapul Revei, își dădu seama Eve după ce aruncă o privire înăuntru.

Apoi deschisese pachetul și se așezase pe pat, își imagină Eve. S-a tot uitat la fotografii, în timp ce creierul ei încerca să priceapă ce se întâmplă. A studiat chitanțele. S-a dus la consola multimedia și a încărcat discurile.

S-a învârtit ca un leu în cușcă, Eve era sigură de asta. Asta ar fi făcut ea. S-ar fi învârtit de colo-colo, ar fi blestemat și ar fi plâns de furie. Ar fi aruncat cât colo ceva care putea fi spart. Apoi remarcă, vizibil satisfăcută, cioburile dintr-un colț îndepărtat al camerei.

După aceea ar fi venit momentul să acționeze. S-a îmbrăcat și și-a luat sculele. Și-a făcut planul în minte între reprize de înjurături și furie. Să-i fi luat… cât?… o oră, maximum o ora, din momentul în care deschisese pachetul până când plecase.

Eve se întoarse la teleemițător și asculta toate transmisiile din ultimele douăzeci și patru de ore.

Era și un mesaj de la Felicity, înregistrat la ora 14.00:

Bună, Reev. Știu că ești la muncă, dar nu-mi place să te deranjez acolo. Voiam doar să-ți spun că am o întâlnire fierbinte în seara asta. Spera… sa ne întâlnim vineri sau sâmbătă. O să-ți dau toate detaliile sordide. Să fii cuminte cât e Blair plecat. Sau, dacă nu ești, să-mi povestești tot. Ciao!

Eve puse imaginea pe pauză și se uită atentă la Felicity Kade. Era genul de bogătașă care arăta ca o bombă sexy, se gândi Eve. O blondă cu inflexiuni roșcate și cu buze senzuale. Ochii de un albastru-închis încât păreau violeți, cu o aluniță neagră la cel stâng. Eve era gata să parieze că fața o costase destul de mult.

Se acoperise sunând-o pe Reva. *Nu mă suna diseară că am o întâlnire. Din întâmplare este soțul tău, dar ce tu nu știi nu-mi face mie rău.*

Sau cel puțin așa se gândise când sunase.

Și era ceva în privirea ei, un fel de excitare care o făcea pe Eve să creadă că Blair Bissel era deja acolo când Felicity sunase. Iar când el sunase acasă, la cinci și douăzeci, remarcă Eve, avusese grijă ca pe ecran să nu apără nimic altceva în afară de fața lui. Ochii lui verzi păreau încărcați. Zâmbetul îi părea obosit, la fel ca și vocea.

Își dădea mai bine seama de ce Reva se îndrăgostise de el, acum, după ce văzu transmisia, decât după fotografia din cartea de

identitate. Dacă mai adăugai și expresia leneșă de pe figură, vocea sexy și lentă obțineai un efect puternic.

Bună, iubito. Speram să fi ajuns deja acasă. Ar fi trebuit să te sun pe teleemițătorul de buzunar. Dar sunt cam confuz din cauza călătoriei și a diferenței de fus orar. O să-mi închid emițătorul, așa că nu vei putea să mă contactezi. Mă duc să mă culc. Te sun imediat ce mă trezesc. Sper să-ți fie dor de mine, iubito! Mie îmi este.

Își acoperise și el spatele și-și asigurase o noapte de distracție cu partenera lui.

Dar, totuși, fusese neglijent. Necugetat. Sau ar fi fost așa, dacă ea n-ar fi avut atâta încredere în el. Dacă ar fi depistat transmisia, așa cum ar fi făcut Eve, de exemplu? Dacă ar fi avut vreo bănuială și ar fi decis să se ducă acolo unde spusese el că era?

Dacă… o mulțime de dacă ar fi putut să-i arunce în aer povestea.

Dar în loc să fie descoperit era mort. Pentru că altcineva îl urmărise, altcineva fusese interesat și așteptase momentul și locul potrivit.

Dar de ce?

— Ustensilele de gătit fac parte din același set, spuse Peabody când intră. Cuțitul de pâine lipsește.

— Este cumva cuțitul de pâine pe care l-am luat noi ca probă?

— Da, este exact acela. Am verificat și înregistrarea de la aparatul de gătit. Se pare că Reva Ewing a mâncat doar o porție de pui picant și o salată la nouă și jumătate ieri-seara. Înainte de asta, sunt înregistrate două porții de clătite și o cană de cafea la șapte și jumătate ieri-dimineață.

— Deci au luat micul dejun împreună, înainte ca el să fi plecat în falsa călătorie de afaceri și ea la muncă.

— Înregistrările de pe banda de securitate arată că Reva Ewing a fost singura care a intrat în casă la opt și jumătate. Și soneria s-a

auzit după ora douăzeci și trei. Și faptul că ea a părăsit casa și s-a întors cu un pachet pe care l-a scanat se confirmă.

— Văd că ai fost ocupată.

— Noi, detectivii, facem tot ceea ce putem, declară Peabody zâmbind.

— Sper că n-o să mai continui mult pe tema asta.

— M-am gândit că am cam o lună la dispoziție în care pot să spun că simt detectiv de cel puțin trei ori pe zi. Dacă depășesc o lună înseamnă să mă dau mare.

— Am reținut. Vreau să iau înregistrările la sediu. Dacă toată chestia asta este o înscenare, atunci cel care a făcut-o știe la fel de multe despre sistemele de securitate cât Reva.

— Ai spus *dacă.* Ai dubii?

— Întotdeauna este loc de dubii.

— Bine, mă gândeam și eu, și nu mi se pare chiar foarte plauzibil, dar dacă tot este loc de dubii și supoziții… Dacă a aranjat totul ca să pară o înscenare? Ar fi fost o chestie făcută cu sânge rece și ar fi fost riscant. Dar și foarte inteligent.

— Da, chiar așa ar fi. Eve începu să cerceteze metodic sertarele biroului.

— Te-ai gândit și tu la asta.

— Peabody, noi, locotenenții, gândim în permanență.

— Dar nu crezi în varianta asta.

— Să ne gândim așa: dacă ea a făcut-o, cazul este simplu. Pică pară mălăiață… Nu trebuie decât să scriem un raport și să așteptăm să ajungă la tribunal. Dar dacă spune adevărul, avem un mister de dezlegat. Și-mi plac al diacului de mult misterele!

Luă toate discurile în evidență pentru a le verifica la sediu, mai luă un computer, cuburile de memorie și o agendă electronică ce părea stricată.

— Alegeți un dulap, o invită Eve pe Peabody.

Cercetară dormitorul, de la dulapuri la șifoniere. Nu găsiră nimic interesant în afară de câteva haine, pe care Peabody le numi desuuri de sex pervers. Apoi își împărțiră birourile, Eve luându-l pe al lui Blair.

Împărțirea, remarcă Eve, era mai bună pentru el. Era de două ori mai mare decât al ei, iar ferestrele dădeau spre grădina din piatră, grădină pe care presupunea că el o dorise așa. Avea în birou o canapea mare de piele, de culoarea cafelei cu lapte, în spatele căreia era o oglindă și o consolă de distracții, care conținea aparatură de ultimă generație.

Era mai degrabă o cameră de joacă pentru un bărbat-copil decât o cameră de lucru. Când încercă să pornească unitatea de date își dădu seama că nu funcționa deloc. O lovi cu podul palmei, așa cum făcea cu toate mașinăriile recalcitrante.

— Am spus „Pornește computerul", repetă ea, indicând din nou numele, rangul și numărul legitimației, pentru a înlătura parolele de protecție.

Ecranul rămase închis și unitatea nu scoase niciun zgomot.

Interesant, se gândi dându-i ocol, așa cum ar fi făcut cu un animal care dormea. Ce-o fi avut acolo de nu voia să știe nevasta-sa?

Uitându-se în continuare la unitatea centrală, scoase teleemițătorul din buzunar și-l sună pe Feeney, la sediul central.

Fața lui de copoi fusese arsa de soarele recentei vacanțe pe care o petrecuse în Bimini. Nu se întorsese decât de vreo doua zile, iar Eve spera ca bronzul să-i treacă cât mai repede. Era… deconcertant să-l vezi pe Feeney bronzat.

Își dorea să-i crească și părul mai repede. Își tunsese claia de păr blond foarte scurt cât fusese plecat. Părea că are pe cap o cască de blană.

Dacă mai adăugai și sclipirea postvacanță din ochii lui căprui, era prea mult de văzut fără să te apuce durerea de cap.

— Salut, puștoaico!

— Salut. Ai primit cererea mea?

— La prima oră. Deja am găsit timpul și oamenii necesari pentru tine.

— Mai am una. Unitatea centrală a mortului. Probabil că e parolată ca lumea. Nu reușesc să o pornesc.

— Dallas, sunt momente când nu reușești să pornești nici măcar mașina de gătit.

— E o minciună nerușinată. Dădu cu degetul în unitate. Am nevoie de cineva care să vină să ia asta și alte console de date și de comunicare. Am o mașină de discuri de securitate de verificat și de analizat.

— Voi trimite o echipă să ia tot.

Eve așteptă o clipă.

— Așa de ușor? Nu primesc niciun fel de reproșuri?

— Sunt într-o dispoziție prea buna pentru a face reproșuri. Nevastă-mea mi-a făcut clătite de dimineață. Nu știe ce să-mi mai facă. Toata familia crede că sunt un erou. Tu mi-ai dat pontul cu Bimini, Dallas, și cred că o să primesc recompense pentru asta în următoarele șase luni. Îți sunt dator.

— Feeney, mă sperii când zâmbești așa. Așa că termină.

Zâmbetul i se lăți.

— N-am ce face. Sunt un om fericit.

— Am destule de făcut cu toate astea ca să ie țin ocupat, împreună cu toată echipa, timp de câteva zile.

— Sună bine. Aproape că o cântă. Sunt pregătit pentru o nouă provocare. Oricine are tendința să se înmoaie dacă stă la soare și bea suc de nucă de cocos toată ziua.

Trebuie să înceteze cu chestia asta, fu tot ceea ce reuși Eve să gândească. Și repede.

— Cazul e greu, spuse ea scrâșnind din dinți. Deja am arestat suspectul pentru două capete de acuzare. Folosesc hunii și timpul departamentului pentru a deslușI cazul din interior.

— Pare amuzant. Mă bucur că m-ai sunat pe mine.

Aș putea să încep să te urase daca continui așa, Feeney, »puse ea, întrerupând convorbirea și începând să fredoneze. 1.ici un serviciu unui prieten, murmură ea, și te lovește peste ochi apoi. Peabody! strigă. Pune etichete pe toată aparatura electronică pentru cei care vor veni să le ia. Aranjează ca doi roboți să păzească zona și sigilează totul după ce pleacă cei de la departamentul tehnic. Și mai repede! Trebuie să mergem să verificăm galeria și studioul lui Bissel.

— Dacă suntem parteneri acum, cum se face că eu trebuie să pun etichetele? îi strigă Peabody. Și mai și mâncăm vreodată? Sunt în picioare de șase ore și începe să-mi scadă glicemia. Simt.

— Mișcă-ți fundul, îi strigă Eve, dar zâmbi. Cel puțin partenera ei știa să comenteze.

Pentru că o aprecia pentru asta și pentru că-și aminti că nici ea nu mai mâncase de cu o seară în urmă, parcă în fața unui local deschis non-stop și o lăsă pe Peabody să intre și să ia ceva la pachet.

Aveau nevoie amândouă să doarmă câteva ore. Dar voia mai întâi să arunce o privire la spațiile de lucru ale lui Blair 51 să înregistreze toate electronicele și discurile cu înregistrările de securitate.

Pentru că singurul motiv pe care-l vedea era legat de securitate. Singurul motiv care o făcea pe Reva să fie adevărata țintă. Crimele o scoseseră din joc, intenționat. Dacă nu era vorba de un motiv personal, și acest unghi avea să-l abordeze, atunci motivul era unul de ordin profesional.

Și orice motiv profesional îndreptat împotriva Revei era prea legat de Roarke pentru ca ea să poată sta liniștită. Așa că avea de

gând să se miște repede și să adune cât mai multe probe la sediul central, înainte de a trece la următoarea etapă.

Peabody ieși în viteză, ducând o enormă sacoșă în mână.

— Am luat sandviciuri, spuse ea punând sacoșa pe scaunul din spate.

— Pentru cine? Pentru tot departamentul?

— Și alte provizii.

— Plecăm cumva într-un safari?

Cu demnitate, Peabody scoase un sandvici bine împachetat și i-l dădu lui Eve.

— Băuturi și o pungă de chipsuri de soia și o pungă de caise uscate…

— Caise uscate în cazul în care zvonul despre venirea Armagedonului sunt adevărate.

— Și niște prăjiturele. Mi-e foame și când începi o chestie de genul ăsta e posibil să nu mai văd mâncare până ce ajung numai piele și os. Nu ești obligată să mănânci, dacă nu vrei. Își desfăcu un sandvici cu un întreg ritual. Nimeni nu-ți ține un dezintegrator la tâmplă.

Eve se uită la sandviciul ei și văzu ceva care credea că provine de la un porc. Era suficient.

— În cazul în care ne așteaptă un Armagedon, sper că prăjiturile alea au și ceva ciocolată în ele.

— Poate. Înmuiată când o văzu pe Eve conducând cu o mână în vreme ce ținea sandviciul cu cealaltă, Peabody deschise o cutie de pepsi și o puse în suportul pentru băuturi.

Până când ajunseră la Flatiron Building, Peabody terminase sandviciul și o bună parte din chipsuri. Prin urmare, atât starea cât și energia îi erau refăcute.

— E clădirea mea preferată din New York, spuse ea. Când m-am mutat aici, o zi întreagă am vizitat și am Scut fotografii ale clădirilor

și locurilor despre care citisem. Clădirea asta era în capul listei. E așa de demodată. Dar uite-o încă la locul ei. Cel mai vechi zgârie-nori din oraș.

Eve nici măcar nu știuse acest lucru. Nici măcar nu colecta astfel de informații. Dar probabil că-i admirase stilul de construcție triunghiular, din când în când, mai mult inconștient.

Pentru ea însă clădirile erau acolo, pur și simplu. Oamenii locuiau și lucrau în aceste clădiri și ocupau spațiul, dând o formă orașului.

Decise să nu parcheze pe Broadway, pentru că în această zonă avea mai mereu loc câte o petrecere. Se hotărî să întoarcă pe strada Douăzeci și trei și parcă într-o zonă pentru camioane de marfă.

Următorul camionagiu care avea să vină acolo va comenta, dar aprinse semnul pe care scria *De serviciu* și apoi coborî din mașină.

— Bissel avea un loc închiriat la ultimul etaj.

— Iisuse, cred că-l costa o grămadă de bani.

Eve încuviință pe când se îndreptau spre intrare.

— Mi-am aruncat o privire pe situația lui financiară, și-și permitea. Aparent, rahaturile de metal pe care le făcea se dădeau pe o mulțime de bani. Mai avea și propriile galerii, unde vindea și cumpăra lucrări de artă.

— Legătura cu Felicity Kade?

— Aparent. Din câte spunea Reva, îi era clientă. Cumpăra atât de la Blair, cât și de la Reva și ea e cea care a convins-o pe Reva să meargă la expoziția unde l-a întâlnit pe Blair.

— Confortabil.

Eve se uită la Peabody apreciativ pe când traversau holul.

— Așa e. Chiar prea confortabil pentru gustul meu. De ce crezi că Felicity i-a cuplat pe prietena și pe iubitul ei?

— Poate că nu erau iubiți pe vremea aceea. Sau poate că nu știa că se va întâmpla ceva serios între ei.

— Poate. Eve trecu de biroul de pază și introduse codul pe care i-l dăduse Reva pentru a intra în liftul ce ducea la ultimul etaj. Dar în loc să se deschidă Ușile, computerul scoase un zgomot de avertizare.

Nu aveți autorizația să folosiți acest lift. Vă rog întoarceți-vă la biroul de pază și cereți instrucțiunile necesare pentru a avea acces la liftul pentru public sau pentru a ajunge la Galeriile Bissel. Acest lift este privat.

— Poate ți-a dat codul greșit, sugeră Peabody.

— Nu prea cred.

Eve intră în biroul de pază central.

— Cine a folosit acest lift ultima dată?

Tânăra îmbrăcată în negru se uită la ea întrebător.

— Poftim?

— Nu e cazul, spuse Eve și-i arătă insigna. Răspunde la întrebare.

— Trebuie să vă verific identitatea. Cu nasul pe sus, îi verifică insigna. E în legătură cu ce 1 s-a întâmplat domnului Bissel?

— Poftim? făcu Eve zâmbind.

Femeia pufni și se întoarse la înregistrările ei.

— Domnul Bissel este cel care l-a folosit ultima dată. Duce direct în studioul lui. Angajații și clienții folosesc doar liftul din dreapta. Acela duce la galerie.

— Ai codul pentru liftul care duce la studio?

— Sigur. Toți chiriașii trebuie să ne comunice codurile și parolele.

— Care e?

— Nu am voie să dau informații, dacă nu aveți autorizație corespunzătoare.

Eve se întrebă dacă, în cazul în care i-ar băga insigna pe gât, nu ar fi destul ca să o autorizeze. Dar în loc să facă asta arătă ecranul agendei sale.

— Acesta este codul?

Din nou femeia se uită pe ecranul computerului pe care-l avea în față, apoi iarăși la agenda lui Eve.

— Dacă îl aveți deja, de ce mă mai întrebați pe mine?

— Nu funcționează.

— Bineînțeles că funcționează, doar că nu ați făcut ce trebuia.

— De ce nu-mi arăți tu cum se face?

Oftând, femeia gesticulă spre un coleg.

— Ai grijă și de postul meu, spuse ea, apoi se îndreptă apre lift pe tocurile ei înalte și subțiri ca un fir de păr.

Formă codul și când avu același rezultat ca și Eve formă codul din nou.

Nu înțeleg. Este codul cel bun. Este înregistrat. Paza clădirii verifică codurile de două ori pe săptămână.

— Când a fost verificat ultima dată?

— Acum două zile.

— Cât este nevoie să spargi codul?

— Nu am nici cea mai mică idee.

— Nu se poate ajunge de la galerie în studio?

Evident îndurerată, se duse la postul ci de lucru și accesă planul clădirii pentru ultimul nivel.

— Se poate. Între ele este o intrare de securitate. Am parola.

— Care, mă gândesc eu, este la fel de bună ca și cea pentru lift. Dă-mi-o totuși.

Eve scoase comunicatorul de buzunar pe când se îndrepta spre lift.

— Am nevoie de tine la clădirea Flatiron, spuse ea în clipa în care Roarke răspunse. Galeria Bissel de la ultimul etaj. Codurile pentru acces direct la ultimul etaj, cu liftul, au fost schimbate, așa că nu pot să ajung acolo. Voi încerca să trec prin ușa care leagă studioul de galerie, dar mă gândesc că nici așa nu voi reuși.

— Așteaptă. Dacă cineva a umblat la coduri, folosirea parolei originale va adăuga un alt blocaj. Sunt pe drum.

— Ce-o fi avut Bissel în studio de nu voia să știe nevastă-sa? se întrebă Peabody.

— N-are logică. Eve dădu din cap. Nu este nimic în dosarul lui din care să reiasă că este expert în securitate. Și este nevoie de un expert pentru a schimba codurile fără a pune în alertă securitatea clădirii. Și un tip care riscă să aibă o aventură cu prietena soției, aproape sub nasul ei? De ce ar fi făcut asta? Pentru sex, sigur, dar și pentru adrenalină. Uite cum te duc de nas și nu-ți dai seama. De ce ar vrea un bărbat, care este în căutare de senzații tari, să-și ia atâtea precauții cu unitatea de acasă și cu studioul de artă? Ce legătură este între ele?

Ieșiră din lift într-un spațiu plin de sculpturi și tablouri, atât statice cât și animate. În mijlocul încăperii slab luminată ședea o femeie care plângea de-i sărea cămașa de pe ea.

— La naiba, spuse Eve încet, urăsc când se întâmplă asta Ocupă-te tu de ea.

Mulțumită să primească o sarcină specifică, Peabody se apropie de femeia așezată pe jos.

— Domnișoară.

— Am închis, spuse femeia, acoperindu-și fața cu mâinile. Din cauza unui de… de… deces.

— Sunt detectivul Peabody. Când pronunță cuvintele, încercă să nu arate prea multă bucurie. Ea este partenera mea, doamna locotenent Dallas. Investigam decesul lui BlairBissel și al lui Felicity Kade.

— Blair! aproape strigă femeia, aruncându-se cu fața la pământ. Nu, nu, nu poate să fie mort. Nu suport așa ceva.

— Îmi pare rău, știu că este un moment greu pentru dumneavoastră.

— Nu știu dacă mai pot trăi! Toată lumina, tot aerul a dispărut de pe pământ.

— Oh, Iisuse Hristoase! Pentru că deja era prea mult, Eve se duse la femeie, o apucă de braț și o ridică. Vreau să știu cum te cheamă, legătura cu Blair Bissel și motivul pentru care ești aici.

— Ch… ch… ch…

— Termină, spuse Eve pe un ton răstit Spune.

— Chloe McCoy. Eu sunt directoarea galeriei. Și sunt aici, sunt aici pentru că… își încrucișă mâinile pe piept de parcă ar fi vrut să-și rețină inima înăuntru. Ne-am *iubit.*

Abia împlinise vârsta pentru a fi servită cu băuturi în baruri, se gândi Eve. Fața îi era răvășită, umflată, iar ochii mari, căprui îi erau plini de lacrimi. Părul negru ca cerneala ii cădea pe umeri până la sânii fermi, care se întrezăreau prin bluza neagră.

— Ai avut o relație intimă cu Bissel?

— Ne iubeam! întinse brațele în față și apoi și le puse în jurul corpului, îmbrățișându-se parca. Eram suflete-pereche. Eram destinați unul altuia din prima clipă de viață. Eram…

— Ți-ai tras-o cu el, Chloe?

Duritatea întrebării avu efectul scontat de Eve, iar lacrimile i se uscară imediat.

— Cum de îndrăznești? Cum de îndrăznești să înjosești ceva atât de frumos? Își ridică bărbia, care, deși îi tremura, părea că indică spre tavan. Da, eram iubiți. Acum, că a murit, mi-a murit și mie sufletul. Cum de a putut să o facă? Femeia aia oribilă! Cum de a putut stinge lumina unui suflet atât de frumos, atât de perfect!

— Atât de frumos și perfect încât se culca cu prietena ei cea mai bună și cu o angajată? spuse Eve în glumă.

— Căsnicia lui era pe terminate. Chloe se întoarse cu fața spre perete. În scurt timp avea să o termine din punct de vedere legal și aveam să fim împreună în lumina soarelui, nu în umbră.

— Câți ani ai?

— Am douăzeci și unu de ani, dar vârsta nu contează. Strânse în pumn un medalion în formă de inimă. Acum sunt la fel de bătrână precum timpul, precum durerea.

— Când l-ai văzut pe Blair ultima dată?

— Ieri-dimineață. Ne-am întâlnit aici. Cu mâna liberă își netezi sprâncenele în vreme ce cu cealaltă continua să strângă medalionul. Să ne luăm un dulce la revedere înainte ca el să plece în călătorie.

— Călătoria până în oraș vrei să spui, unde avea să se distreze cu Felicity Kade câteva zile?

— Nu-i adevărat. Ochii ei căpătată o expresie de revoltă. Nu știu ce s-a întâmplat, ce a făcut să pară acea femeie oribilă, dar Blair nu era implicat în niciun fel de relație cu domnișoara Kade. Era doar o clientă.

— Îhî, fii cel mai blând răspuns care-i trecu prin cap lui Eve. De cât timp lucrezi aici?

— De opt luni. Cele mai importante opt luni din viața mea. Nu am început să trăiesc decât după…

— Soția lui venea pe aici?

— Rareori. Chloe își strânse buzele. În public pretindea că o interesează munca lui. Dar în particular era foarte critică și-l seca de energie. Bineînțeles că nu avea nici cea mai mică problemă în a cheltui banii pe care el îi făcea cu dulceața sufletului său.

— Chiar așa? El ți-a spus asta?

— Mi-a spus tot. Se lovi cu pumnul în piept, strângând încă medalionul. Între noi nu existau secrete.

— Așadar ai codul de acces în studioul lui?

Deschise gura, dar o închise înainte de a spune ceva.

— Nu. Un artist ca Blair are nevoie de intimitate. Nu voiam să-l inoportunez. Bineînțeles că-și deschidea ușa pentru mine când voia să-mi împărtășească ceva.

— Așa. Deci nu știi daca a avut vreodată vizitatori acolo?

— Lucra singur. Avea nevoie de asta pentru creativitate.

Fraieră, se gândi Eve. Naivă, ușor de prostit și probabil nimic mai mult decât o jucărie pentru Bissel. Dădu să se întoarcă când ușa liftului se deschise din nou, dar Chloe o prinse de picioare.

— Te rog, te rog! Trebuie să-mi dai voie să-l mai văd. Trebuie să-mi dai voie să-mi iau adio de la sufletul meu. Lasă-mă să mă duc Ia el! Lasă-mă să-i ating fața încă o dată. Trebuie să mă lași. Trebuie să-mi acorzi atâta lucru.

Eve îl văzu pe Roarke ridicând din sprâncene într-un fel de amuzament oripilat. Se aplecă și o îndepărtă pe Chloe.

— Peabody, ocupă-te de asta!

— Sigur. Haide, Chloe! Peabody o ridică. Haide să dăm cu apă pe față. Blair ar vrea să fii puternică. Vreau să-ți pun câteva întrebări. Sunt sigură că el ar vrea să ne ajuți, ca să facem dreptate.

— Da. Voi fi puternică pentru Blair. Indiferent cât de greu ar fi.

— Știu că vei fi puternică, spuse Peabody, conducând-o pe un hol.

— Felul doi, mult mai tânăr, spuse Eve, înainte ca Roarke să aibă timp să întrebe.

— Aha!

— Da. Nu cred că știe ceva, dar Peabody va afla tot, dacă e ceva de aflat.

— Mă întreb dacă va fi mai ușor pentru Reva când va afla ce ticălos era. Avocatul a scos-o pe cauțiune. Trebuie să poarte o brățară de urmărire, dar a ieșit din arest. Va sta la Caro până se limpezesc apele.

Roarke studie ușa dublă care ocupa aproape tot peretele și o lovi ușor cu degetele.

— Oțel ranforsat, aș putea pune pariu. E ciudat să faci asta pentru un astfel de loc.

— Așa mă gândeam și eu.

— Hmm. Se uită la panoul de securitate. Feeney m-a sunat cu puțin înaintea ta. De fapt, mă duceam spre sediul central înainte să-mi dai această sarcină interesantă. Scoase o trusă de scule foarte fine din buzunar și alese o unealtă. Se pare că s-a simțit foarte bine cu familia în Bimini.

— S-a bronzat. Zâmbește tot timpul. Nu sunt foarte sigură că nu l-au înlocuit cu un droid.

Roarke produse un sunet nu prea plăcut și apoi scoase un obiect electronic mic din buzunar.

— Ce e chestia aia?

— E ceva cu care mă mai joc eu. Mă simt bine s-o folosesc pe teren, ca să spun așa.

Conectă aparatul la panoul de comandă al ușii, așteptă să se audă o serie de bipuri și o împinse ușor pe Eve înapoi când încercă să se uite peste umărul iui la ce făcea.

— Mă cam înghesui, locotenente.

— Ce face?

— Tot felul de lucruri pe care nu le-ai înțelege și care te-ar enerva dacă aș încerca să ți le explic. Ca să spun cel mai simplu, se împerechează… așa cum o fac mașinile. Și încearcă să seducă aparatura lui Bissel, pentru a-i spune tot felul de secrete. Nu-i așa că e interesantă chestia asta?

— Ce? La dracu'! Poți să o deschizi sau nu?

— Nu înțeleg de ce tolerez aceste insulte. Se uită peste umăr, direct la fața ei enervată. Poate e datorită sexului. Cât de înjositor ar fi! Dar sunt la fel de slab și de vulnerabil ca și restul bărbaților.

— Încerci să mă enervezi?

— Draga mea, dar nici măcar nu trebuie să fac un mare efort. Ceea ce am aflat de la jucăria mea cea încântătoare este momentul exact când a fost schimbată parola. Și cred că vei fi la fel de

interesată ca și mine să afli că s-a întâmplat cam în același timp când cineva a înfipt un cuțit în Blair Bissel.

— Nu te înșeli?

— Nu. Deci i-ar fi fost greu să o facă chiar el.

— Da, greu.

— Nici amanta lui moarta sau soția. Poate nici măcar criminalul.

— Dar pot să pun pariu cu tine că oricine a schimbat parola știa că e mort, sau că urmează să moară. Știa și că nevasta lui avea să fie acuzata de crimă. Cred că este o altă etapă în rezolvarea acestei crime încurcate. Vreau să intru.

4

Nu i-a trebuit prea mult timp. În general, astfel de lucruri nu-i luau prea mult timp. Avea îndemânare de hoț, dar pentru că se folosea de agilitatea mâinilor lui pentru ea și pe ea, îi era greu să-l critice. Când a terminat, ușile grele se dădură în lături, aproape fără zgomot, și intrară în studioul lui Blair Bissel.

Și aici avea mult spațiu și se părea că chiar avea nevoie de el. Pretutindeni era ceva de metal, traverse lungi, mici bucăți sau cuburi stivuite unele peste altele. Podeaua și pereții erau acoperiți cu un material ignifug, care avea o funcție dublă, pentru că și reflecta imaginea asemenea unei oglinzi.

Sculele din atelier îi aduceau aminte lui Eve de instrumentele medievale de tortură și erau toate așezate pe o masă. Instrumentele erau probabil folosite la tăiat, mdoit și rupt. Patru cisterne mari erau fixate în diverse poziții în cameră. După furtunuri își dădu seama că erau pline cu ceva gaz inflamabil și erau folosite pentru a topi sau transforma sau ce Dumnezeu făceau oamenii din metal cu ajutorul focului.

Un alt perete era acoperit cu schițe. Unele păreau să fi fost făcute de mână, altele pe calculator. Pentru că una dintre schițe era identică cu piesa ciudată din țepi, care era în mijlocul camerei, decise că erau machete pentru creațiile lui artistice. Poate că-și petrecea timpul cu tot ce era parte femeiască, dar și munca și-o lua în serios.

Se învârti în jurul sculpturii din mijlocul camerei și doar atunci își dădu seama că era forma unei mâini, cu degetele rășchirate, de parcă ar fi făcut o încercare disperată de a prinde ceva. Se uită la schiță și citi nota din josul paginii: „Evadare din Iad".

— Cine cumpără prostiile astea? se întrebă.

— Colecționarii, spuse Roarke, uitându-se la o formă feminină, care dădea naștere unei creaturi ce nu era în

! întregime umană. Corporațiile și oamenii de afaceri care vor să dea impresia de patroni ai artelor.

— Nu-mi spune că ai și tu așa ceva.

— De fapt, nu. Creațiile lui nu-mi… spun nimic.

— Măcar atât. Întorcându-se cu spatele la sculptură, se duse la calculator. Se uită la mulțimea de traverse. Cum Dumnezeu face să aducă toate astea aici? Că nu încap în lift.

— Mai este un lift care duce pe acoperiș. Acolo, spuse și arătă spre zidul estic. L-a pus pe banii lui. Este de trei ori mai mare decât un lift de marfa standard. Pe acoperiș este un heliport și-și aduce totul cu elicopterul.

— Nu-mi spune că blocul ăsta e al tău?

— În parte, spuse cl absent, studiind formele de metal. Este mai degrabă o corporație.

— Știi, devine jenant după o vreme.

El ridică din sprâncene complet nevinovat.

— Serios? Nu-mi pot imagine de ce.

— Nici nu mă așteptam. Dar asta îmi aduce aminte de ceva. Își trase mâneca jachetei pentru a lăsa să se vadă brățara. Te rog, ia chestia asta. Am uitat că o purtam când am plecat spre locul crimei. Peabody nu-și mai ia ochii de la ea și apoi pretinde că nici nu o vede. Mă sperie și, dacă o pun în buzunar, sigur o pierd.

— Știi, spuse el pe când ea își desprindea brățara de la mână, oamenii, în general, poartă bijuteriile tocmai pentru a fi văzute de alții. Pentru a fi admirate chiar.

— Și, de aceea, oamenii care-și pun tinichele pe tot corpul sfârșesc prin a fi jefuiți.

— Ăsta este un dezavantaj, încuviință el și puse brățara în buzunar. Dar viața te expune la tot felul de riscuri. Voi considera că păstrarea în buzunar a acestei brățări este felul meu de a proteja un amărât de hoț de buzunare de a nu sfârși cu cizma ta înfiptă adânc în fund.

Cine se aseamănă… spuse ea făcându-l să zâmbească

Eve se duse să prelucreze informațiile din calculator, dar nu reuși să facă mai mult decât pe calculatorul pe care Bissel îl avea acasă.

— De ce-o fi artistul ăsta așa de precaut și paranoic cu informațiile din calculator?

— Lasă-mă și pe mine să încerc și poate aflăm.

Se dădu la o parte și făcu o tură prin studioul lui Bissel, pentru a încerca să-i înțeleagă stilul și pentru a da ocazia mâinilor magice ale lui Roarke să-și facă treaba.

La același nivel mai era o baie, în alb cu roșu, completată cu jacuzzi și instalație de uscare și același tip de prosoape fițoase care-i plăceau și lui Roarke. Era și un dormitor. Mic, dar cu tot confortul.

Salteaua cu gel era groasă și comoda, cuvertura subțire, neagra și sexy. Unul dintre pereți era acoperit cu oglinzi, iar Eve se gândi la intrarea în casa, la dormitorul principal și la baie.

Lui Bissel îi plăcea să se vadă în oglindă, să se privească când era cu femei. Egoist și narcisist. Încrezător și încrezut. Lângă pat avea o consolă de comunicații și informații, care era blocată, la fel ca și celelalte. Mai încolo găsi un dulap cu lenjerie și haine de lucru. Și un sertar închis cu cheia. Roarke nu era singurul care știa cum sa se

descurce cu astfel de lucruri, se gândi ea scoțând un briceag din buzunar.

Atacă cu încredere încuietoarea de tip vechi și zâmbi satisfăcută când reuși să o deschidă. Trase sertarul. Până și ochii ei de om cinic, obișnuit să vadă de toate, se deschiseră mari.

— Dumnezeule mare!

Răscoli printre bice de catifea, hamuri de piele și o colecție impresionantă de vibratoare. Erau acolo și substanțe ilegale, cum ar fi cea care se numea Iepure, o pungă al cărei conținut îl identifică drept Zeus și o alta cu Erotica. Erau bile de gel, dopuri pentru fund, multe „jucării" care funcționau cu baterii, inele de tot felul pentru penis și sfârcuri. Și foarte multe alte lucruri, de care nici nu-și dădea seama ce sunt.

Se părea că Bissel nu-și lua doar munca în serios, ci și jocurile erotice.

— Unitatea de date nu este blocată, locotenente, este… Roarke se întrerupse când intră și văzu colecția la care se uita Eve. Ia te uită, ce avem aici?

— Cel mai plin sertar cu tot felul de bunătățuri. Acest vibrator nu face doar să vibreze, să se mărească și poate fi utilizat fără ajutorul mâinilor, dar și cântă cinci melodii cunoscute.

Roarke se lăsă pe vine lângă ea.

— N-ai avut timp să-l încerci așa de repede!

— Perversule! L-am pornit ca să văd ce face. Are o mulțime de chestii ilegale pe aici.

— Așa se pare. Ia te uită, ce amuzant! Ochelari pentru realitate virtuală. Poate am putea să… spuse el și se întinse să apuce cele două perechi de ochelari, dar el îl plesni repede peste mână.

— Nu.

— Cât ești de strictă! își trecu degetele peste genunchiul ei. Poate vrei să fii la fel de strictă și puțin mai târziu, cu mine. Îi făcu cu ochiul, arătându-i o pereche de cătușe. Avem deja din astea.

O verificare rapidă o făcu să-și dea seama că erau ale ei și că i le luase fără ca ea să simtă. Le luă înapoi.

— Termină. Și nu atinge nimic. Vorbesc serios. Trebuie să inventariez toate prostiile astea. Nici chiar dulapul plin cu cele mai mari obiecte de perversiune nu este un motiv suficient pentru ca el să-și paroleze computerele atât de strict și să închidă cu cheia un sertar care se află deja într-un loc cu acces limitat.

— Păi tocmai îți spuneam că unitatea de date nu este blocată. O lovi ușor pe genunchi și se ridică, rezistând cu greu tentației de a nu da cu mâna printre lucrurile din dulap, doar pentru amuzament Este „prăjită".

— Ce dracu' vrei să spui?

— Prăjită, arsă, distrusă, terminată, moartă.

— Știu ce înseamnă prăjit, spuse ea și se ridică, închizând și sertarul. Când? îți poți da seama când s-a întâmplat asta? Când și cum?

— Cred că da, dacă am sculele necesare și ceva timp la dispoziție, dar deja pot să-ți spun că manevra a fost făcută profesional.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că toate informațiile au fost distruse. Prima mea bănuială este că e vorba de un virus creat special în acest scop. Probabil că era pe un disc care a fost introdus în calculatoare și apoi scos după ce și-a făcut treaba.

— Îți poți da seama dacă au fost luate informații înainte ca procesorul să fie prăjit?

— E greu, dar putem încerca.

— Și de recuperat ceva? Să „săpăm" și să vedem dacă a mai rămas ceva întreg?

— Și mai complicat

— Dar sigur este acolo. Întotdeauna rămâne câte ceva.

— Știu asta de la Feeney.

— Nu este neapărat adevărat. Eve, există un grup de tehnoteroriști. Se autointitulează grupul Ziua Judecății de Apoi.

— Îi știu. Hackeri cărora le place să intre în sisteme, să ia orice informație pot și apoi să dea totul peste cap. Au câțiva oameni bolnavi, dar geniali, și o puternică susținere financiară.

— Mai mult decât nebuni. Sunt responsabili de doborârea mai multor navete particulare prin distrugerea informațiilor din centre de control aerian. Au luat câteva opere de artă de la Luvru și au distrus altele, închizându-le sistemul de securitate. Au ucis douăzeci și șase de angajați ai unui laborator de cercetări din Praga, sabotându-le sistemul, închizându-le filtrele de aer și blocând ușile.

— Știu că sunt periculoși. Dar care este legătura cu un computer distrus din studioul unui mort?

— Păi, au lucrat la un astfel de virus în ultimii ani. Puternic și transportabil. Este conceput nu doar pentru a distruge informații, dar și pentru a le elimina complet la scară mare. Pentru a se răspândi în rețea, a prolifera.

— Și cât de mare este scara?

— Teoretic, dacă un disc este inserat într-unul din perifericele unei rețele, chiar dacă această rețea are tot felul de tipuri de protecție, poate descărca toată baza de date și apoi distruge unitățile. Într-un birou, o clădire, o corporație. O țară chiar.

— Imposibil. Chiar și sisteme de securitate mai puțin sofisticate pot detecta virușii și se închid înainte de a fi complet distruse. De tâ CompuGuard nu poți descărca nimic fără să fii descoperit. Cu unități personale ca asta, să zicem. Sau cu rețele mai mici. Chiar dacă au sistemul de securitate CompuGuard. Dar nimic mai mult.

— Teoretic, repetă el. Și această facțiune este renumită ca având mai multe minți strălucite care lucrează la acest proiect. Informațiile pe care le am spun că „viermele" este aproape gata și s-ar putea să funcționeze.

— De unde știi astea?

— Cunosc și eu ceva oameni. Ridică din umeri. Și Roarke Industries are contract cu guvernul, un contract strict secret, pentru a dezvolta un program de exterminare și un scut de protecție împotriva unei astfel de amenințări.

Eve se așeză pe pat.

— Lucrezi pentru guvern? Al nostru?

— Dacă prin asta înțelegi guvernul Statelor Unite, atunci da. De fapt și asta este tot un fel de conglomerat. SUA, Comunitatea EURO, Rusia și alte câteva țări preocupate de așa ceva. Roarke Industries Securecomp a primit contractul și departamentul de cercetare și dezvoltare lucrează la el.

— Și Reva Ewing lucrează la acest departament.

— Da. Eve, am spus că proiectul este strict secret. Nu este un subiect despre care ar fi discutat cu soțul la cină, te asigur.

— Doar pentru că tu nu ai discutat asta cu mine la cină?

Se văzu iritare pe chipul lui o clipă, dar apoi se controlă.

— Pentru că este profesionistă în ceea ce face. Nu ar avea postul pe care îl are dacă nu ar fi fost așa. Nu permite scurgerea de informații.

— Poate că nu. În mintea ei, coincidențele erau doar un drum scurt între două puncte. Dar este posibil ca altcineva să nu aibă aceeași încredere în ea pe care o ai tu. Este un punct de vedere interesant care se adaugă la toată povestea.

Se ridică de pe pat și făcu un ocol al camerei.

— Verifică și asta, te rog, spuse arătându-i absentă centrul de comunicații de lângă pat. Tehnoteroriști… Ce are în comun un

sculptor în metal cu tehnoteroriștii, în afară de slujba soției? De ce, dacă i-au găsit o utilitate, l-au mai ucis și pe el și pe amantă și apoi i-au înscenat crima soției sale? Desigur că dacă este închisă și acuzată de două crime de gradul întâi, ar afecta puțin cercetarea și dezvoltarea programului de exterminare și a scuturilor de protecție.

Se uită la Roarke pentru ca acesta să-i confirme teoria.

— Întru câtva. Dar nu extraordinar. Se ocupă de asta și de alte câteva proiecte destul de importante, dar are și o echipă foarte bună. Toate informațiile despre proiect rămân la serviciu. Nu se scoate nimic de acolo.

— Ești sigur de asta? Absolut sigur?

— Da. Și ăsta a fost prăjit cu aceeași metodă. Pentru că f avea aceeași viziune asupra coincidențelor precum Eve, furia

Începu să ia locul îngrijorării. Crezi că Bissel a făcut cumva rost de informații despre proiect și din cauza asta a fost ucis?

— Este o teorie bună pentru a începe investigațiile. El sau Felicity au vizitat-o vreodată pe Reva la muncă?

— Nu știu nimic, dar pot afla. Dar nu ar fi avut niciodată acces în laborator, în acest laborator, dar avem zone pentru vizitatori, așa că am să mă interesez. Mă voi interesa și în legătură cu securitatea proiectului și cu personalul care lucrează la el.

Îi cunoștea acel ton de gheață al vocii.

— N-are rost să te enervezi până când nu ești sigur că ai o scurgere de informații.

— Doar o mică anchetă. Probabil că vei vrea să discuți cu Reva să vezi cum ar fi putut soțul ei să afle ceva în legătură cu acest proiect, nu?

— După cum spuneam, este un punct de unde pot să încep ancheta mea.

— Poate ar fi mai deschisă cu mine.

— Șeful ei? Omul care a angajat-o, o plătește și care are încredere în ea în legătură cu un proiect strict secret? De ce crezi asta?

— Pentru că o cunosc de când era în universitate, spuse el cu nerăbdare în glas. Și dacă mă minte îmi dau seama.

— Te ocupi de informatică în ancheta asta, îi reaminti ea. Tu ai vrut să participi și acum participi. Mi se pare că vom avea nevoie de tine în domeniul ăsta. Trebuie să dau un telefon să vină să ridice toate electronicele. Și vreau să fie cercetate și studioul și galeria de artă. Așa că asta va dura ceva. Te las zece minute cu ea și după aceea e a mea.

— Apreciez asta.

— Ba nu, nu apreciezi. Încă mai ești ofticat.

— Dar măcar sunt politicos.

— Dacă de la ea a pornit scurgerea de informații… Ridică mâna pentru a-l opri de la a o contrazice. Dacă de la ea a pornit, cât din vină va cădea asupra ta?

Roarke își dorea o țigară, dar își refuză această mică slăbiciune din principiu.

— Lucrează pentru mine, așa că răspunderea este a mea. Va fi o lovitură puternică pentru noi. Avem câteva contracte în așteptare. Dacă totul îmi va exploda în față, estimez că șaptezeci la sută dintre ele, și sunt optimist când spun asta, vor fi întrerupte.

Eve nu-și dădea seama de valoarea financiară a șaptezeci la sută din contractele lui. Milioane? Miliarde? Dar știa că asta ar fi făcut rău mândriei și reputației lui. Așa că rămase sobră.

— Asta înseamnă că nu ne vom mai permite să angajăm menajeră?

Se uită la ea, își lăsă capul într-o parte și apoi îi înfipse ușor un deget în burtă.

— Ne descurcăm noi cumva. Am ceva pus deoparte pentru zile negre.

— Da, câteva continente, cred. La fel cum cred că și reputația ta va rezista, chiar dacă vei primi o lovitură. Va rezista, repetă ea, când văzu că el nu spune nimic. Și pot să pariez că vei reuși să-i convingi pe toți cei care vor să încheie Contracte cu tine că este o idee bună să continuați colaborarea.

— Ai mare încredere în mine, locotenente!

— Am încredere în șiretenia ta irlandeză, asule!

Scoase comunicatorul și apelă serviciul informatic să vină să ridice echipamentele. Intră în studio, din dormitor, chiar când Peabody intră din galerie.

— Am făcut interviul, lung și teatral cu McCoy. Fapt pentru care am luat un medicament, aprobat de departament, pentru dureri de cap.

— Unde e ea?

— Am lăsat-o să plece. Și-a plănuit să stea în pat, acasă și să se lase purtată de valul durerii care o copleșește. E un citat. Am verificat-o în timp ce-mi bălmăjea vrute și nevrute, spuse ea și se lumină la față când Roarke ieși din cameră. Are douăzeci și unu de ani, după cum a spus. Încă mai studiază pentru obținerea diplomelor în artă și teatru, dar asta nu e nicio surpriză. Lucrează aici de opt luni. Nu are cazier judiciar. S-a născut în Topeka. Încercă, dar nu reuși Să-și oprească un căscat. Scuze. A fost Regina Fermelor în ultimul an de liceu și nici asta nu e prea surprinzător. S-a mutat aici la optsprezece ani pentru a studia la Columbia, cu o bursă parțială. E la fel de curată ca lacrima.

— Fă o verificare de nivelul doi, oricum.

— Pentru ea?

— Îți spun mai multe pe drum. Ești cu mașina? îl întreba apoi pe Roarke.

Da, te urmez.

— Bine. Pentru că ești consultant civil al departamentului de informatică, sună-l pe Feeney și spune-i noutățile.

— Am înțeles, să trăiți. Îi făcu cu ochiul lui Peabody când intrară în lift. Pari obosită, doamnă detectiv.

— Sunt rupta. Este… ora două. Sunt în picioare de douăsprezece ore. Nu știu cum rezistă ea.

— Concentrează-te, îi ordonă Eve. O să-ți dau o oră liberă când ajungem la birou.

— O oră întreagă, spuse Peabody și căscă din nou. Mi-e să nu fie prea mult!

Când ajunseră în fața clădirii în care locuia Caro, privirea obosită a lui Peabody era din nou în alertă.

— Tehnoteroriști, programe strict secrete, alianțe guvernamentale. Dumnezeule, Dallas, e o nebunie! Parcă suntem într-o poveste cu spioni.

— Dar suntem într-o poveste cu crime, dacă ținem cont de cele două cadavre de la morgă.

Când coborî din mașină, portarul, care avea un aer protocolar în haina lui verde cu fireturi aurite, se îndreptă direct spre ea.

— Doamnă, îmi pare rău, dar nu puteți să lăsați mașina aici. Dar la două străzi mai jos aveți la dispoziție o parcare publică, la…

Se opri și deveni țeapăn, ca un proaspăt recrut în preajma unui general de patru stele, când Roarke ajunse lângă ei.

— Domnule! Nu mi s-a spus că urmează să veniți. Tocmai o informam pe această femeie că mașina ei încalcă legile.

— Jerry, este soția mea.

— Oh, îmi cer scuze, doamnă!…

— Locotenent. O spusese printre dinți. Dallas, și chestia asta este o mașină a poliției. Asta înseamnă că rămâne acolo unde o las eu.

— Bineînțeles, doamnă locotenent. Nimeni nu o va mișca din loc.

Se grăbi să deschidă ușa.

— Sunați dacă aveți nevoie de ceva. Sunt de serviciu până la ora patru.

— Bine. Îmi pare bine să te văd, Jerry.

— Întotdeauna îmi face plăcere să vă văd, domnule!

Roarke se duse direct la panoul automat de securitate, care era flancat de două urne înalte pline cu flori de toamnă, aurii.

— Mai bine o fac eu și așa economisim ceva timp. Fără să mai aștepte confirmarea, puse palma pe placă și imediat i se acordă accesul.

Bună ziua, domnule! spuse calculatorul cu același entuziasm ca al portarului. *Bine ați revenit. Ce pot face pentru dumneavoastră?*

— Informeaz-o pe doamna Ewing că sunt aici, împreună cu doamna locotenent Dallas și doamna detectiv Peabody.

Da, domnule. Vizită plăcută!

— Ei, n-a fost mai bine decât să te fi certat cu mașinăria asta? întrebă Roarke conducând-le spre trei lifturi argintii.

— Nu. Îmi place să mă cert cu mașinării. Îmi pune sângele în mișcare.

O bătu pe spate și o conduse în cel mai apropiat lift.

— Rămâne pentru data viitoare. Etajul optsprezece, ceru el.

— Presupun că și asta este una dintre clădirile tale.

Îi zâmbi lui Peabody.

— Într-adevăr.

— Frumos. Dacă o să am vreodată ceva bani de investit o să-mi dai și mie niște ponturi?

— Cu mare plăcere.

— Da, de parcă polițiștii ar și avea bani de investit, spuse Eve dând din cap.

— Începi prin a economisi puțin la fiecare salariu, îi explică Peabody. Apoi găsești cel mai bun loc pentru a-i investi, pentru a crește suma. Nu-i așa?

— Perfect, încuviință Roarke. Să-mi spui când ești prc gătită și-ți găsesc eu grădina minunilor unde să investești Gesticula spre ieșire când ajunseră la etajul optsprezece. Doamnelor!…

— Suntem Ia serviciu. Asta înseamnă că suntem polițiste, nu doamne. Dar Eve ieși din lift și se îndreptă spre apartamentul dinspre partea de est.

Ușa se deschise înainte ca ea să apuce să sune.

— Aveți vreo veste? S-a mai întâmplat ceva? Caro sc opri și-și trase răsuflarea. Îmi cer scuze! Vă rog, intrați! Să mergem în living.

Se dădu la o parte ca să le dea voie să intre în apartamentul spațios, cu vedere spre râu. Două canapele identice erau așezate ca pentru a permite vizitatorilor să converseze relaxați. Câteva veioze creau o atmosferă foarte plăcuta Într-o manieră feminină, se gândi Eve, aranjase pernuțe colorate pe ambele canapele.

În vaze erau flori proaspete, iar pe rafturi cărți, din acelea care și aveau pagini înăuntrul coperților.

Se schimbase, remarcă Eve, în ceea ce Caro considera drept haine de casă. Atât bluza, cât și pantalonii erau de culoarea bronzului și bine croite pe corp.

— Cu ce să vă servesc?

— Niște cafea ar fi excelent, spuse Roarke, înainte ca Eve să aibă timp să refuze. Dacă nu e prea mare deranjul.

— Sigur că nu. Durează o clipă. Vă rog, luați loc! Faceți-vă comozi!

Eve așteptă până când Caro ieși din încăpere.

— Nu suntem în vizită, Roarke.

— Are nevoie să facă ceva, ceva normal și obișnuit. Are nevoie de o clipă ca să se liniștească.

— Este foarte frumos, spuse Peabody. Casa. E simplă, elegantă. Perfectă. Ca și ea.

— Caro are gusturi simple și impecabile. Viața ei îi reflectă perfect stilul și nevoile și și-a constituit-o de una singura. Ceva care merită respectat, îi spuse el lui Eve.

— Dar o respect. Chiar îmi place. *Mă intimidează,* se gândi ea. Dar știi că nu pot lăsa chestia asta să se amestece cu slujba…

— Da. Dar poți să o adaugi în toată schema.

— Dacă devii prea proiectiv nu o să funcționeze aranjamentul nostru.

— Nu îți cer decât să o tratezi cu blândețe.

— Și eu care mă gândisem să-i trag câteva palme.

— Eve…

— Vă rog, nu vă certați din cauza mea. Caro intră în cameră cu o tavă în mână. Ne aflăm într-o situație foarte dificilă. Nu vreau și nici nu mă aștept ia un tratament preferențial.

— Iau eu asta, spuse Roarke și-i luă tava din mână. Ia Ioc, Caro. Pari sfârșită.

— Nu este chiar un compliment, dar ai dreptate. Sunt cam obosită. Zâmbi și se așeză. Dar sunt perfect capabilă să fac față problemelor, doamnă locotenent Nu sunt chiar așa de fragilă.

— Nu, nici nu m-am gândit vreodată că ai fi fragilă. Formidabilă, poate.

— Formidabilă. Zâmbi cald. Nici ăsta nu cred că este un compliment. O bei fără zahăr, nu, Roarke? Și dumneavoastră, doamnă detectiv?

— Cu puțin zahăr, mulțumesc.

— Vreau să vorbesc cu fiica ta, spuse Eve.

— Se odihnește. Am convins-o să ia un calmant acum câteva ore. Suferă după el, spuse ea turnând cafeaua. O parte din mine se revoltă pentru că suferă după el în condițiile astea. Nici ea nu este fragilă. Nu am crescut-o să fie fragilă Dar este afectată de tot ceea ce s-a întâmplat. Și îi e frică. Amândurora ne este frică.

Le dădu cafeaua și apoi aduse și o farfurie cu prăjiturele.

— Probabil că vreți să-mi puneți niște întrebări. Nu ați putea să discutați cu mine mai întâi, ca să o mai lăsăm pe ea să se mai odihnească puțin?

— Spune-mi care era părerea ta despre Bissel.

— Adică înainte de ceea ce s-a întâmplat azi-dimineață? îmi plăcea de el, pentru că fiica mea îl iubea. Pentru că și el părea să o iubească pe ea. Nu am ținut la el atât cât mă așteptam să țin la partenerul fiicei mele, ceea ce se potrivește cu împrejurările actuale, dar este adevărat.

— De ce? De ce nu ai ținut la el atât cât te-ai fi așteptat?

— E o întrebare bună și este greu să dau niște motive precise. Când s-a căsătorit, îmi imaginam că-i voi iubi soțul la fel ca pe un fiu. Dar n-a fost așa. Găseam că este amuzant și plăcut, grijuliu și inteligent. Dar… rece. Undeva, în interior, rece și distant.

Lăsă pe masă ceașca pe care o ținuse în mână fără să fi băut din ea.

— Speram să am nepoți, atunci când se vor simți pregătiți să facă copii. Și speranța mea secretă, pe care nu i-am împărtășit-o niciodată Revei, era ca atunci când vor veni nepoții să pot găsi și acea dragoste pentru Blair.

— Și despre munca lui ce crezi?

— E obligatoriu să spun adevărul, nu? Pentru o clipă, o luminiță de amuzament îi sclipi în ochi. Până acum nu am putut spune adevărul. Absurdă, adesea jignitoare și, în general, nepotrivită. Arta trebuie să fie surprinzătoare și poate chiar nepotrivită, dar gusturile mele sunt mai tradiționale. Dar se descurca foarte bine.

— Mie mi se pare că Reva se simte mai bine în oraș. Ce caută într-o casă din Queens?

— El și-a dorit-o. O casă mare, care să-i reflecte stilul. Recunosc că mi-a părut rău că se mută așa de departe. Noi am fost

întotdeauna foarte apropiate. Tatăl ei n-a mai făcut parte din viața noastră de când Reva avea doisprezece ani.

— De ce?

— Îi plăceau alte femei. O spusese fără nicio urmă de amărăciune. Fără nicio urmă de nimic, remarcă Eve. Se pare că și fiica mea a fost atrasă de același tip de bărbat.

— Dar a mai locuit departe de tine când lucra în Serviciul Secret.

— Da. Avea nevoie să-și ia zborul. Am fost foarte mândră de ea și am răsuflat ușurata când și-a dat demisia, s-a mutat înapoi și s-a apucat de cercetare și dezvoltare. Am crezut că este mai sigur. Mult mai sigur pentru fiica mea.

— Reva vorbea vreodată cu tine despre ce făcea la serviciu?

— Hmm? Oh, din când în când. Eram adesea implicate, în alt fel, în aceleași proiecte.

— A discutat cu tine despre proiectul la care lucra acum?

Caro luă din nou ceașca, dar Eve avusese timp să-i remarce dilatarea pupilelor.

— Presupun că Reva este implicată în mai multe proiecte în clipa de față.

— Știi despre care vorbesc, Caro.

De data aceasta pe chip i se citea puțină confuzie și-i aruncă o privire fugară lui Roarke.

— Nu am voie să discut despre niciun proiect la care se lucrează la Roarke Industries. Nici chiar cu dumneavoastră.

— Nu e nicio problemă, Caro. Doamna locotenent știe de proiectul strict secret.

— Înțeleg. Dar Eve își dădu seama că nu era deloc așa Eu știu, într-o oarecare măsura, toate proiectele la care se lucrează. Pentru ca sunt administratorul firmei, asist la întâlniri, particip la semnarea contractelor și evaluez personalul Totul face parte din îndatoririle mele. Așadar, da, știu proiectul pe care-l coordonează Reva.

— Ați discutat despre el?

— Eu cu Reva? Nu. Nu am vorbit niciodată, nimic. La acest proiect, toate informațiile, verbale, electronice, holografice, toate dosarele, toate însemnările, totul rămâne la un nivel înalt de securitate. La birou. Nu am discutat despre asta cu nimeni până acum, în afara de Roarke. Este vorba de securitatea planetei, doamna locotenent, spuse ușor dezaprobator. Nu este un subiect de discuție la o cafea.

— Păi, nici nu l-am adus în discuție ca să cresc savoarea prăjiturilor.

— Care sunt foarte bune, spuse Peabody. Pun pariu că le-ați luat de la o patiserie.

— Da, spuse Caro zâmbind.

— Întotdeauna aveam prăjituri proaspete acasă, când eram mică. Și acum, că am crescut, mama mai ține prăjituri în casă. Din obișnuință, spuse Peabody și mai luă încă o prăjitură. Probabil că și dumneavoastră aveați mereu când Reva era mică.

— Așa e.

— Presupun că mai ales când crești un copil de una singura ai tendința de a fi mai apropiată, iar mamele au tendința de a fi prea protective.

— Probabil. Încordarea din vocea lui Caro și postura corpului dădeau de înțeles că se mai relaxase. Deși am încercat mereu să-i acord cât mai multă independență.

— Dar tot te îngrijorezi. Ca atunci când lucra în Serviciul Secret. Probabil că v-ați îngrijorat, ca orice mamă, și când relația cu Blair a devenit mai serioasă.

— Da, puțin. Dar totuși, era adultă și responsabilă.

— Mama spune mereu că nu contează cât creștem, tot copiii ei rămânem. L-ați verificat pe Bissel, doamnă Ewing?

Caro dădu să vorbească, apoi se uită afară pe fereastră.

— Eu… e singurul meu copil. Da, mi-e rușine să o spun, dar l-am verificat. Știu că ți-am cerut să nu o faci, spuse ea, întorcându-se spre Roarke.

— L-am trecut prin primele două niveluri de verificare, oricum.

— Da, bineînțeles. Până la urmă era o angajată. Oftă. Știam că vei face măcar asta. Trebuie să te protejezi pe tine și firmele tale.

— Nu m-am gândit doar la mine, Caro, sau la bunurile mele.

Caro îl mângâie pe mână.

— Nu. Știu că nu. Dar mai știu și că ți-am cerut să nu aprofundezi cercetările. Și mi-am jurat să nu o fac nici eu. Am jurat să nu mă amestec într-atât în viața fiicei mele. Apoi am făcut-o. Încă un nivel de securitate. Și m-am folosit de toate resursele pentru a o face. Îmi paie foarte rău.

— Caro.

Roarke îi luă mâna și îi sărută ușor degetele.

— Am știut tot timpul ce ai făcut. Nu m-a deranjat deloc.

— Oh, spuse ea râzând. Ce naivă am fost. Foarte.

— Cum ai putut să faci asta, mamă? spuse Reva intrând în cameră. Ochii îi erau umflați și părul răvășit. Cum ai putut să faci așa ceva pe la spatele meu?

5

Roarke se ridică în picioare și se interpuse atît de subtil între mamă și fiică, încât Eve se întrebă dacă cineva observase că se postase ca un fel de scut pentru Caro.

— De fapt, și eu am făcut același lucru, îi spuse Roarke.

— Tu nu ești mama. Aproape scuipă cuvintele înaintând spre ei, iar Roarke își schimbă poziția corpului fără a părea că se mișcă.

— Ceea ce în mod normai înseamnă că nu aveam aceleași drepturi ca și ea. Își scoase o țigară din pachet în timp ce spunea asta. Gestul distrase atenția Revei. Chiar dacă doar pentru o clipă. Te deranjează, Caro? întrebă politicos.

— Nu. Caro se uită împrejur, apoi se ridică în picioare. Aduc o scrumieră.

— Mulțumesc. Sigur, ai putea spune că l-am verificat pe Blair pentru că ești angajata mea și asta ar fi adevărat. Își aprinse țigara. Destul de adevărat, dar nu complet adevărat, îmi ești prietenă, la fel ca mama ta, și asta a fost un alt factor.

Obrajii Revei deveneau din ce în ce mai roșii, iar starea ei de nervozitate nu era deloc diminuata de faptul că era îmbrăcată cu un capot roz și că avea ciorapi de lână în picioare.

— Dacă nu poți avea încredere în mine…

— În tine am avut mereu încredere, Reva. Dar pe el nu-l cunoșteam, așa că de ce aș fi avut încredere în el? Nu am trecut însă de cele două niveluri de verificare din respect pentru mama ta.

— Dar nu pentru mine. Nu din respect pentru mine.

Niciunul dintre voi, spuse ea, uitându-se furioasă la mama ei care tocmai intra cu o scrumieră de cristal. L-ai spionat, l-ai verificat și toate astea în timp ce făceai planuri de nuntă și pretindeai că te bucuri pentru mine.

— Reva, dar chiar mă bucuram pentru tine.

— Nu l-ai plăcut niciodată. Dacă ai impresia că nu știu…

— Scuze! Dacă vreți să începeți o ceartă de familie, va trebui să mai așteptați. Eve scoase cu un gest teatral reportofonul, când Reva se întoarse spre ea. Investigațiile în legătură cu o crimă au prioritate. Deja ți s-au citit drepturile…

— Ai fost de acord să mă lași zece minute, îi reaminti

Roarke. Le vreau acum. I

Eve ridică din umeri.

— O înțelegere e o înțelegere.

— Caro, unde pot discuta singur cu Reva?

— În biroul meu. Vă arăt…

— Știu unde este. Întorcându-se cu spatele spre Caro, Reva ieși din camera. Tăcerea care se lăsase fu urmată de trântirea unei uși.

— Îmi cer scuze, spuse Caro care se așezase și-și încrucișase mâinile în poală. Dar este de înțeles că e supărată.

— Sigur.

Eve se uită la ceas. Roarke nu avea să primească mai mult de zece minute.

În biroul lui Caro, Reva era la fel de țeapănă ca un condamnat legat la ochi, care aștepta să fie împușcat.

— Sunt așa de supărată pe ea și pe tine! Cu toate rahaturile astea de lucruri!

— Ei bine, acum sunt la curent cu tot. Ia loc, te rog, Reva.

— Nu vreau. Nu am de gând să stau jos. Vreau să dau cu pumnii și cu picioarele m ceva. Să sparg ceva.

— Fă ce simți nevoia să faci. Vocea lui suna plictisită și asta o făcu să se calmeze și să se rușineze. Asta este între tine și Caro pentru că tot ce e aici sunt lucrurile ei. Dar, când termini, poate vei lua totuși loc să putem să discutăm ca doi adulți responsabili.

— Întotdeauna am urât asta la tine.

— Ce? spuse el și trase un fum din țigară.

— Autocontrolul. Gheața care-ți curge prin vene în loc de sânge.

— Ah, asta. Doamna locotenent poate să-ți spună că suni momente când acest deosebit autocontrol dă greș. Nimeni nu reușește să ne scoată din sărite la fel de mult ca cei pe care îi iubim.

— Nu am spus că ai un autocontrol minunat, sau altfel, replică ea rece. Dar nimeni nu este mai înspăimântător sau mai rău. Sau mai bun. Se opri și trase aer în piept, pentru că avea senzația că se sufocă. Știu că trebuie să mă concediezi și că o vei face într-un mod cât mai puțin penibil. Nu sunt nervoasă din cauza asta. Nici nu pot sa te învinuiesc. Dacă îți este mai ușor, îmi pot da demisia.

Mai trase un fum și apoi scutură țigara în scrumiera pe care o luase cu el.

— De ce să te concediez?

— Pentru numele lui Dumnezeu, am fost acuzată de crimă. Sunt eliberată pe cauțiune, ceea ce mă va obliga să-mi vând casa ca să o plătesc și probabil și restul lucrurilor pe care le am. Și mai trebuie să port și asta.

Întinse mana pentru a-i arăta brățara de urmărire pe care o avea la încheietură.

— Presupun că ar fi prea mult să ceri poliției să dea dovada de bun-gust.

Când îi auzi comentariul nu putu decât să se holbeze la el.

— Știu și daca ies din casă pentru a merge până la magazin. Știu și că sunt supărată acum, pentru că îmi pot urmări pulsul. Este ca o închisoare deschisă.

— Știu, Reva. Îmi pare rău! Dar dacă ai fi închisă ar fi mult mai rău. Și nu trebuie să-ți vinzi casa și nimic altceva, îți voi împrumuta eu banii de care ai nevoie. Taci, îi spuse când încercă sa deschidă gura ca să protesteze. Îi vei lua pentru că așa îți spun eu. Pentru mine reprezintă o investiție. Și când toate se vor lămuri și vei scăpa de acuzații mi-i vei da înapoi. Și apoi vei lucra pentru a acoperi ceea ce voi considera eu că reprezintă o dobândă bună pentru această sumă.

Reva se lăsă pe scaunul de lângă el.

— Trebuie să mă concediezi.

— Acum îmi dai și sfaturi cum trebuie să-mi conduc firma? Tonul lui era intenționat rece. Oricât de bună angajată ai fi, nu poți să-mi dai ordine.

Reva se aplecă și-și acoperi fața cu mâinile.

— Dacă o faci doar din prietenie…

— În parte din prietenie, bineînțeles. Din prietenia și afecțiunea pe care le am pentru tine și pentru Caro. Dar și pentru că reprezinți o investiție importantă pentru Securecomp. Și, în afară de asta, cred că ești nevinovată și am încredere că soția mea va demonstra asta.

— Este aproape la fel de înspăimântătoare ca și tine.

— Chiar și mai înspăimântătoare în anumite situații.

— Cum am putut să fiu atât de proastă! în ochi îi jucau lacrimi. Cum a putut să mă prostească așa?

— Nu ai fost proastă. L-ai iubit. Iar dragostea ne prostește, că altfel nu ar mai fi dragoste. Dar acum încearcă să te aduni. Nu avem prea mult timp, pentru că, crede-mă, când polițista mea spune zece minute, chiar atâtea și suni Programul de exterminare și scutul de protecție, Reva. Proiectul strict secret.

— Da. Își trase nasul și se șterse la ochi. Eram aproape de a-l face. Toate informațiile sunt în calculatorul din biroul meu, care e protejat de două parole. Copiile sunt în șeii criptate. Ultima ți-a fost

adusa personal la birou ieri. Și asin era codată. Tokimoto poate prelua proiectul. El e cea mm buna alegere. Pot să-l informez eu în legătură cu aspectele pe care nu le știe sau poți sa faci tu asta. Probabil că ar trebui să o faci pe LaSalle adjuncta lui Tokimoto. E la fel de deșteaptă ca și el, dar nu are la fel de multa imaginație.

— Ai vorbit vreodată de acest proiect cu soțul tău?

— Nu. De ce aș fi făcut-o? spuse ea clipind din ochi.

— Gândește-te bine, Reva. I-ai spus vreodată ceva, chiar ceva neimportant?

— Nu. Poate să-i fi spus că lucrez la ceva important și de aceea stau peste program. Dar nimic precis. Este strici secret.

— El te-a întrebat ceva?

— Nu mă întreba nimic în legătură cu ceva de care nu avea habar, spuse ea pe un ton în care se citea nerăbdarea Roarke, Blair era artist. Singurul interes legat de munca mea era felul în care programasem sistemul de securitate pentru casa noastră și pentru studioul lui.

— Soția mea este polițistă și este foarte dezinteresată de munca mea. Dar ocazional, măcar din politețe, tot mă mai întreabă. Cum ți-a mers, la ce mai lucrezi, astfel de lucruri.

— Da, bine, da. Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

— Te-a întrebat el, sau altcineva ceva în legătură cu acest proiect?

Se lăsă pe spate. Era palidă din nou. Vocea îi era epuizată.

— E posibil să mă fi întrebat. De ce este așa de important sau chestii de genul ăsta. Probabil că eu i-am spus că nu pot să discut despre proiect. Probabil că a glumit pe seama mea din cauza asta. Strict secret, să tăcem din gură. Soția mea, agenta secretă și chestii de genul ăsta.

Buza de jos îi tremura, așa că și-o mușcă, reușind să se controleze.

— Îi plăcea spionajul și-i plăceau jocurile de spionaj. Dar daca a spus ceva, nu era decât o glumă. Știi și tu cum e. Și prietenii mai fac astfel de lucruri, dar nu sunt cu adevărat interesați.

— Ca, de exemplu, Felicity?,

— Da. Ochii ei plini de lacrimi se deschiseră mari. Nu era interesată decât de artă, modă și de evenimente sociale. Târfă alunecoasă. Spunea tot felul de lucruri ca, de exemplu, cum de suportam să stau închisă în laborator atâtea ore pe zi și să nu fac altceva decât să lucrez cu coduri și computere. Ce era așa de interesant în toată chestia asta? Dar nu am discutat niciodată detalii despre munca mea, nici măcar despre proiecte mai puțin importante. Aș fi violat confidențialitatea din contractul de muncă.

— Bine.

— Crezi că Blair a murit, iar eu sunt implicată din cauza proiectului? Nu e posibil. Nu știa nimic și nimeni nu știa asta dintre cei ce nu aveau acces la proiect.

— Dar este foarte posibil, Reva.

Înainte să mai apuce să spună ceva se auzi o bătaie în ușă.

— Timpul a expirat, strigă Eve.

Deschise ușa chiar când Reva se ridică în picioare. Văzându-i expresia feței, Eve dădu din cap spre Roarke.

— Înțeleg că ai început discuția.

— Blair știa că lucrează la un proiect de maximă importanță, dar nu au discutat niciun detaliu legat de el.

— Nu se poate să aibă legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Blair, insistă Reva. Dacă este mâna unor teroriști, de ce nu au venit să mă atace pe mine sau pe tine? i se adresă eu lui Roarke. Sau un alt membru al echipei?

— Haide să încercăm să aflăm, sugeră Eve. Hai înapoi, ca să putem să discutăm astea cu toții.

— Ce s-a obținut prin uciderea lui Blair? spuse Reva, ținându-se după Eve. Nu are niciun efect asupra proiectului

— Dar din cauza asta tu ești arestată pentru crimă dublă Stai jos. Când ați fost ultima dată, vreuna dintre voi, în studioul lui Bissel?

— Eu acum multe luni, spuse Caro. Ultima dată am fost primăvara trecută. Poate în aprilie. Da, sunt sigură că a fost în aprilie. A vrut să-mi arate fântâna la care lucra pentru aniversarea Revei.

— Eu am fost luna trecută, spuse Reva. La începutul lui august. Am fost după serviciu, să mă întâlnesc cu el. Mergeam la o petrecere la Felicity. Mi-a dat drumul și m-am dus sus, unde l-am așteptat până când s-a schimbat.

— Ți-a dat drumul? o întrerupse Eve.

— Da, era maniac cu securitatea din studio. Nimeni, dar chiar nimeni nu avea codurile.

— Dar tu mi-ai dat mie codurile.

Reva roși și-și drese vocea.

— Păi, eu le-am accesat, la acea vizită. Nu am rezistat. Și mi s-a părut și cea mai bună ocazie pentru a testa un nou scanner la care lucrasem. Așa că am aflat codurile, le-ani testat și am avut acces. Apoi am resetat sistemul de securitate și l-am sunat pe Blair. Nu i-am spus, pentru că știam că avea să se supere.

— Ai fost vreodată acolo când nu era el?

— De ce?

— Să-ți bagi nasul, să vezi la ce lucrează.

— Nu l-am spionat niciodată, spuse ea și-i aruncă o privire lungă lui Caro. Poate că ar fi trebuit să o fac, așa aș fi știut de el și de Felicity cu mult timp în urma. Dar îi respectam intimitatea și așteptam ca el să facă același lucru.

— Știai de el și Chloe McCoy?

— Cine?

— Chloe McCoy, Reva. Drăgălașa care lucrează la galerie. - Mica regină a dramelor? spuse râzând. Oh, te rog! E imposibil ca Blair să fi… Se opri, pentru că privirea rece o, făcu să tremure. Nu. E doar

un copil. Este încă la facultate, pentru numele lui Dumnezeu. Se făcu ghem și începu să plângă. Oh, Doamne! Oh, Doamne!

— Iubito! Reva!

Caro se duse să ia loc lângă ea și o luă în brațe.

— Nu plânge. Nu plânge pentru el.

— Nu știu dacă plâng pentru el sau pentru mine. Mai întâi Felicity, acum asta… creatura aia fără cap. Câte or mai fi fost?

— Nu e nevoie decât de una singură.

Reva se întoarse și-și îngropă fața la pieptul mamei sale.

— Așa mamă, așa fiică, murmură ea. Dacă e adevărat ce spuneți, atunci poate o fi fost vreun prieten gelos, cel care i-a ucis. Cineva care știa că fusese înșelat.

— Dar asta nu explică faptul că ai fost momită să ajungi acolo exact când trebuia. Nu explică nici cum au fost schimbate parolele de la liftul care ducea la studio, exact în același timp în care au fost uciși cei doi. Nu explică de ce calculatoarele de la voi de acasă, de la galeria de artă și de la studio, precum și cel de la Felicity de acasă au fost infectate cu un virus care a distrus toate datele.

— Un virus?

Reva se îndepărtă de Caro.

— Toate calculatoarele? Sunteți sigură?

— Pe două le-am examinat chiar eu, spuse Roarke. Toate datele lasă să se înțeleagă că au fost infectate cu virusul Judecății de Apoi. Vom face teste ca să fim siguri, dar știm ce trebuie să căutăm.

— Nu poate fi acționat de la distanță. Programarea sc face la fața locului, spuse Reva, care începuse să umble de colo-colo. Este o eroare a sistemului. Trebuie să fie încărcat direct într-un calculator din rețea pentru a o infecta pe toată Este nevoie de un operator.

— Așa e.

— Dacă acesta este virusul, înseamnă că cineva a trecut de sistemul de securitate. La mine acasă, la galerie, la studio, acasă la

Felicity. Pot verifica acele sisteme. Eu le-am gândit și le-am instalat pe toate. Le pot scana pentru a vedea când și cum au fost accesate.

— Dacă te ocupi tu de scanări, rezultatele nu pot fi folosite.

— Mă voi ocupa eu, spuse Roarke. Poți avea încredere

— Da. Doamnă locotenent, spuse Reva, revenind șt așezându-se pe marginea canapelei. Dacă aceasta… ce s-a întâmplat are legătură cu proiectul, înseamnă că și lui Blair i s-a făcut o înscenare. Totul a fost pregătit astfel încât eu să dau fuga acolo și să mi se pară, mie și restului lumii, că Blair și Felicity au fost amanți. A murit din cauză că era soțul meu. Amândoi au murit din cauză că aveau o legătură cu mine.

— Poți crede asta dacă vrei. Eu prefer adevărul.

— Dar nu este nicio dovadă că mi-a fost necredincios. Este posibil ca totul să fie falsificat. Fotografiile, chitanțele, dischetele. Poate că a fost răpit și dus acasă la Felicity Poate că…

Trecu în viteză peste toate informațiile, momentele esențiale și fantezia începu să i se destrame.

— Nu are logică. Dar nici altfel nu are logică.

— Are logică doar dacă Blair a avut o legătură cu Felicity și cu Chloe și dacă teroriștii au crezut că el are niște informații.

— Pentru că au crezut că eu am vorbit cu el? Dar…

— Nu. Pentru că el a vorbit cu ei.

Se dădu înapoi, de parcă Eve ar fi lovit-o.

— Vrei să spui că Blair i-a contactat pe teroriști? Că le-a dat informații? E ridicol!

— Spun doar că este o posibilitate pe care am de gând s-o cercetez. Spun că o persoană sau persoane necunoscute s-au străduit foarte tare să-i ucidă pe Bissel și pe Kade și să facă în așa fel încât vina să cadă asupra ta. Și dacă asta ar fi fost considerată drept ceea ce părea, o crimă pasională, calculatoarelor nu li s-ar fi dat o importanță foarte mare.

Aşteptă doar o clipă, suficient pentru ca Reva să proceseze noile informaţii.

— S-ar fi presupus că tu, cu cunoştinţele de informatică pe care le ai, le-ai distrus într-un moment de furie. Şi că schimbările în sistemul de securitate de la Bissel ar fi fost considerate o problemă tehnică.

— Nu, nu pot să cred că a făcut asta.

— Ceea ce crezi sau nu crezi este problema ta. Dar dacă te gândeşti puţin mai mult, dacă pui cap la cap toate datele, îţi dai seama că este mai mult decât o crimă dublă şi un suspect care este servit pe tavă poliţiştilor.

Reva se ridică şi se duse până la fereastra care dădea spre râu.

— Nu pot… Vrei să cred asta, să o accept, dar dacă o fac înseamnă că totul, a fost o minciună. De la început nu a fost decât o minciună. Nu m-a iubit niciodată. Sau că m-a iubit atât de puţin, încât a fost sedus foarte uşor de ceea ce aceşti oameni i-au oferit. Bani sau putere, sau doar plăcerea de a se juca de-a spionajul industrial, în loc să se joace în realitatea virtuală. Vrei să cred că s-a folosit de mine, n exploatat munca mea, respectul şi încrederea pe care nu le-am câştigat în ceea ce fac.

— Dacă te gândeşti un pic, nu are legătură cu tine, ci cu el.

— L-am iubit, doamna locotenent. Poate din poziţia dumneavoastră nu este decât o dovadă de slăbiciune sau de I prostie, dar l-am iubit cum n-am mai iubit pe nimeni. Dacă accept această variantă, trebuie să renunţ la tot, la tot ceea ce a avut importanţă pentru mine. Nu sunt sigură că închisoarea pare o variantă mai rea.

— Nu trebuie să crezi nimic şi nici să accepţi nimic. Este alegerea ta. Dar dacă nu vrei să afli dacă închisoarea este. mai rea, va trebui să cooperezi. Vei fi supusă unui test cu detectorul de minciuni, de nivelul trei, mâine la ora opt. Vei fi de acord să ţi se facă o evaluare

psihologică de către - psihiatrul departamentului de poliție și îți vei instrui avocați i să ne permită accesul la toate dosarele tale și ale soțului tău Dacă unele dintre ele sunt parolate ne vei permite să le spargem codurile.

— Nu am niciunul parolat, răspunse Reva încet.

— Și ale tale, spuse Eve, întorcându-se spre Caro.

— De ce și ale ei? Resentimentele pe care le avusese îi trecuseră și sări în apărarea mamei sale. Ea nu este implicată în nimic.

— Are legături cu tine, cu victima și cu proiectul.

— Daca crezi că este în pericol, poate ar trebui să-i acorzi protecție.

— M-am ocupat deja de asta, Reva, spuse Roarke privit cu surprindere de Caro.

— Ai fi putut să-mi spui ceva, zise ea oftând. Dar nu te voi contrazice. Și mă voi ocupa imediat de autorizări.

— Bine. Între timp, gândiți-vă amândouă la toate conversațiile pe care le-ați avut cu oricare dintre victime sau cu oricine, în legătură cu serviciul. În special cu proiectul strict secret. Ținem legătura.

Eve se îndreptă spre ușă, dar Roarke mai rămase un moment.

— Odihniți-vă, amândouă! Luați-vă liber mâine dacă e nevoie, dar vă aștept pe amândouă la muncă începând cu poimâine. Se uită spre Eve. E vreo problemă cu asta, locotenente?

— Nu din partea mea. E problema ta.

— Mulțumesc, doamnă locotenent. Doamnă detectiv, sper că veți reuși să vă odihniți, spuse Caro și deschise ușa.

— Ajungem și acolo.

Eve aștepta să ajungă în lift înainte de a vorbi cu Peabody.

— A fost bună intuiția ta cu Caro care l-a verificat pe Bissel. De unde ți-a venit?

— Mi s-a părut că este o femeie și o mamă care nu lasă lucrurile făcute pe jumătate. Și, în plus, nici nu l-a plăcut pe Bissel.

— Asta am înțeles și eu.

— Deci, nu l place prea mult, dar își iubește fiica și vrea ca fiica ei să aibă parte de tot ce-și dorește. Dar totuși, vrea să fie sigură că el este exact cine spune că este. Trebuia să verifice.

— Și a căutat îndeajuns de mult pentru a-și da seama de adevăr, încuviință Eve. A fost o chestie deșteaptă, chiar dacă ai început-o cu prăjiturile.

— Dar erau chiar bune.

— Ți-ai câștigat liber pentru restul zilei. Du-te acasă și dormi.

— Serios?

— Și vino la mine la ora șapte.

— Mai rezist vreo două ore dacă vrei să mai continuăm investigația la cald.

— Nu vom reuși să facem mare lucru dacă dormim în picioare. Începem mâine mai proaspete.

— Ia mașina mea, îi propuse Roarke, iar lui Peabody mai să-i sară ochii din cap.

— Serios? Ce, este ziua în care toți trebuie să fie drăguți cu Peabody?

— Dacă nu e, ar trebui să fie. Și mă scutești să mai sun pe cineva să vină să o ia de aici, pentru ca vreau să merg în mașină cu locotenentul.

— Ei bine, dacă pot să ajut!

Îi dădu codul și o privi amuzat cum țopăie până la mașină. Apoi își permise un mic dans lângă mașina roșie, sport.

— Știi că nu se va duce direct acasă. Privind-o pe Peabody cum țopăie pe lângă mașină, Eve își înfipse mâinile în șolduri. Va face o tură pe autostradă și probabil că va ajunge până în New Jersey, unde va explica unui robot care dirijează circulația că este polițistă și va inventa o misiune pentru a-și scuza excesul de viteză. Apoi va

caromi înapoi în oraș, va fi din nou trasă pe dreapta și va spune din nou aceeași poveste inventată.

— Va caromi?

— Așa face mașina ta: *Ca-rom.* Apoi, când McNab va ieși din tură, o va convinge să-l lase să o conducă și el și vor fi din nou trași pe dreapta și vor fi din nou siliți să-și arate legitimațiile. Și dacă vreunul dintre roboți se sesizează, vei fi și tu sunat pentru a explica cum de mașina ta este folosită pentru misiuni ale poliției de doi detectivi demenți.

— Mi se pare că ne vom distra cu toții. Intră, locotenente! Conduc eu.

Nu se certă cu el. Din cauza lipsei somnului reflexele îi amorțiseră, iar traficul era destul de intens.

— Ai fost dură cu ea, spuse el după ce luă curba.

— Dacă ai o problemă cu tehnica mea, fă o plângere.

— Nu am. Va avea nevoie să fii dură cu ea. Când își va reveni va aprecia că ai fost dură. Și îți va răspunde la fel.

Eve se întinse cât putu mai bine și închise ochii.

— Nu mă îngrijorează!

— Nici nu trebuie. Cred că o s-o placi mai mult când va începe să-ți răspundă.

— Dar nu am spus că nu-mi place de ea.

— Nu, dar crezi că e slabă și nu e. Îi trecu mâna ușor prin păr. Crezi că este prostuță și nu e. Este tulburată pe toate planurile și suferă pentru un bărbat care nici nu merită. Dar suferă pentru pierderea unei iluzii. Și cred că asta este chiar și mai greu.

— Dacă te-aș găsi mort, dezbrăcat în pat cu altă femeie, aș dansa pe corpul tău.

— Dar nu știi să dansezi.

— Mai întâi aș lua lecții.

— Da, probabil că așa vei face, doar că nu vei avea ocazia. Dar ai și suferi.

— Nu ți-aș da satisfacția asta. Ticălos și nenorocit.

— Ai plânge de una singura în întuneric și mi-ai striga numele.

— Da, ți-aș striga ceva de genul: Cum mai e treaba prin iad, eunuc ticălos? Și apoi aș tot râde. Așa ți-aș striga.

— Iisuse, Eve! Te iubesc.

— Da, da, spuse și zâmbi aproape adormită. Apoi ți-aș pune toți pantofii scumpi în aparatul de reciclat, ți-aș lua toate costumele de fițe și le-aș arde într-un foc în jurul căruia aș dănțui și l-aș da pe Summerset afară în șuturi. Apoi aș da o petrecere unde am bea tot vinul tău scump și tot whisky-ul. Apoi aș angaja doi, nu, trei playboy care să-mi satisfacă toate plăcerile.

Când își dădu seama că mașina nu mai mergea, deschise ochii și se uită la el.

— Ce-i?

— Tocmai mi-am dat seama că te-ai gândit ceva la chestiile astea.

— Nu, nu chiar foarte mult. Mi-au venit așa, deodată Unde rămăsesem?

— Trei playboy îți satisfăceau toate dorințele. Presupun că ai avea nevoie de trei, pentru a fi satisfăcută așa cum te-ai obișnuit în ultimii ani.

— Da, s-o crezi tu. Și după orgie aș începe cu toate jucăriile tale. Mai întâi aș… se întrerupse ca să se uite cu atenție afară. Ciudat, dar nu arată ca Sediul Central.

— Poți lucra și de acasă și poți să-mi și planifici serviciul funerar. După aceea dormim amândoi puțin.

Coborî din mașină și veni să-i deschidă ușa, pentru că ea nu se mișca.

— Dar încă nu mi-am făcut raportul și nici nu am vorbit cu comandantul.

— Și astea le poți face de aici. Se aplecă, o ridică și o puse pe umăr.

— Crezi că ești macho și sexy, nu?

— Cred că sunt eficient.

Decise să nu facă nicio mișcare. Așa măcar nu trebuia să mai vorbească cu Summerset. Dar când îi auzi sunetul iritant al vocii își dori să poată cumva să închidă și urechile, la fel ca ochii.

— E rănită?

— Nu, doar obosită.

— Și dumneavoastră păreți obosit.

— Sunt. Nu vreau să fiu deranjat decât dacă este vreo urgență în următoarele doua ore. Și încă o oră după, decât daca sunt lucruri esențiale.

— Sigur.

— După aceea trebuie să discutăm câteva lucruri. Pornește sistemul de securitate și nu pleca de acasă până nu vorbim.

— Sigur.

— E și el implicat în proiectul strict secret? întrebă Eve.

— Știe multe, despre multe. Intră în cameră și o puse pe pat.

— Chiar pari obosit. Și nu ți se întâmplă des, spuse după ce se uită atentă la el.

— A fost o zi lungă. Pantofii jos.

— Pot să o fac și singură. Îl dădu la o parte. Ocupă-te de tine!

— Ah, da, una dintre prețioasele mele perechi de pantofi care, în curând, vor ajunge în aparatul de reciclat.

Trebui să admită că avea un surâs fermecător.

— Dacă nu ai grijă ce faci, prietene!

Eve își dădu jos pantofii, jacheta, tocul pistolului și apoi se strecură în pat.

— Ai dormi mai bine dacă ți-ai da jos hainele.

— Când sunt dezbrăcată îți vin tot felul de idei.

— Dragă Eve, îmi vin tot felul de idei și dacă ești îmbrăcată în costum de protecție pentru geniști. Dar acum nu vreau decât să dorm puțin, îți jur.

Își dădu jos pantalonii și tricoul și apoi îi râse în față când se băgă și el în pat alături de ea.

— Să nu-ți vină nicio idee.

— Liniște. O sărută pe cap. Dormi.

Pentru că îi era bine și stătea confortabil cu capul pe pieptul lui, adormi. După o clipă îi urmă și el exemplul.

*

Cum se putuse ca lucrurile să se strice într-atât? Cum de se destrămase totul, când fusese atât de bine și de meticulos pregătit? Și bine dus la îndeplinire, se gândi el.

Totul fusese făcut cum trebuie. Absolut totul. Și acum se ascunde în spatele ușilor închise și al ferestrelor acoperi tc, fiindu-i frică pentru viața sa.

Viața sa.

Fusese o greșeală. Asta era. Ceva, cumva evoluase greșii Dar nu avea nicio logică.

Se calmă luând înghițituri mici de whisky.

Nu el făcuse greșeala. Intrase în casă la ora exactă. Cu pielea protejată și cu o salopetă peste haine, iar pe cap avea protecție anticontaminare. Nu avea să rămână nicio urmă a trecerii lui pe acolo.

Verificase droidul pentru a se asigura că fusese închis pentru noapte. Apoi urcase la etaj. Dumnezeule, cum îi mai bătea inima! îi fusese teamă, aproape teamă, se corectă el, că s-ar fi putut să-i audă bătăile inimii, chiar dacă muzica era tare și mai și scoteau tot felul de zgomote când și-o trăgeau.

Avea paralizatorul în mână și cuțitul la centură. Îi plăcea să simtă cum se lovea lama de coapsele lui. Anticiparea îi făcea plăcere.

Se mișcase repede, așa cum plănuise. Așa cum se antrenase. O descărcare între umeri și prima țintă era terminată. Poate ezitase puțin între cele două victime, dar foarte puțin. Poate că o privise pe Felicity și văzuse șocul din ochii ei înainte de a da o a doua lovitură între acei sâni frumoși.

Dar apoi nu mai ezitase. Deloc.

Acum cuțitul, pe care-l trăsese din teaca de piele și care scosese un mic fâșâit sexy.

Apoi uciderile. Mai întâi pe el.

Îi plăcuse, trebuia să recunoască. Mult, mult mai mult decât crezuse. Senzația lamei care străbate carnea și căldura sângelui proaspăt. Atât de primitiv și de instinctual.

Și așa de… ușor, se gândi el, când whisky-ut își mai făcu puțin loc până la nervi. Era așa de ușor, odată ce te porneai.

Apoi aranjase scena, foarte, foarte grijuliu. Atât de grijuliu și de exact, că abia terminase când Reva ajunsese și când alarma sunase ușor, pentru a-l avertiza că ea începuse să anihileze sistemele de securitate.

Dar rămăsese calm, își păstrase sângele rece. Tăcut ca o umbră, se gândi el mândru, o așteptase să intre în cameră.

Zâmbise când o văzuse îndreptându-se spre pat. O mică pulverizare din spray-ul care conținea o substanță de anesteziere și ea căzuse.

Mai adăugase una-alta pe ici, pe colo. Mutări de geniu. O duse până la baie pentru a-i pune amprentele pe chiuvetă și apoi o mânjise cu sânge pe tricou. Iar cuțitul înfipt în saltea era mai mult decât grăitor.

Era stilul ei, clar.

Lăsase ușa de la intrare întredeschisă, așa cum plănuise. Avea să rămână leșinată destul de mult pentru a fi descoperită de oamenii de la securitate când își făceau rondul. Bine, bine, poate acest calcul fusese eronat. Nu pulverizase destul spray sau poate că pierduse prea mult timp cu micile aranjamente.

Dar nici chiar asta nu avea să conteze. Era acuzată. Blair Bissel și Felicity Kade erau morți, iar ea era singurul suspect.

Ar fi trebuit ca el să fie departe deja, iar în conturile lui să fie o mulțime de bani. Dar în loc să se întâmple așa, devenise țintă.

Trebuia să scape. Trebuia să se protejeze.

Nici aici nu mai era în siguranță. Nu complet în siguranță. Dar asta se putea rezolva. Se putea aranja, se gândi el și se ridică, când norii de autocompătimire și de frică începură să dispară. Și putea rezolva și câteva dificultăți financiare între timp.

Apoi avea să se ocupe de restul.

Mai avea nevoie doar de puțin timp de gândire și se va ocupa de tot.

Mai sigur de el, se duse să-și mai pună un pahar de whisky și să plănuiască turnătoare mișcare.

6

Eve era singură în pat când se trezi și o verificare răpi dă o făcu să-și dea seama că dormise cu o jumătate de oră mai mult decât plănuise. Prea amorțită pentru a înjura, se duse până la automat și-și făcu o cafea. Luă cana cu ea la duș și a stătu sub jetul de apă, bând înghițitură după înghițitură.

Băuse deja jumătate de cană când își dădu seama că avea încă slipul pe ea.

Acum chiar înjură. După ce termină toată cafeaua se dezbrăcă și-și aruncă slipul într-un colț.

Un soț afemeiat și amanta lui morți, se gândi. Amândoi cu legături în lumea artistică. Posibile legături cu tehnoteroriștii. Supervierme de calculatoare. Securitatea încălcată în câteva sectoare. O înscenare prefabricată la adresa unui expert în sisteme de securitate, implicat în dezvoltarea unui program de protecție.

Care era scopul înscenării? Altcineva avea să-i ia locul. Nimeni nu era indispensabil.

Nu-i plăcu niciuna dintre variantele posibile. De ce o chestie care părea așa de bine gândită devenea o aiureala totala îndată ce dădeai la o parte poleiala?

Chiar dacă acest caz ar fi cercetat pornind de la premisele unei crime pasionale, chiar dacă Reva Ewing ar fi acuzată, judecată și condamnată și și-ar petrece restul vieții în închisoare, care ar fi scopul?

Era la a doua cană de cafea și la noi variațiuni mentale când Roarke intră în cameră.

— E cineva care vrea îndeajuns de mult să-ți facă rău încât să omoare doi oameni și să pună totul pe spatele unui angajat de-al tău?

— Există tot felul de oameni pe lumea asta.

— Da, asta este de fapt și problema cu lumea asta. Că *e* locuită. Dar există metode mai ușoare de a face rău cuiva decât să comiți două crime. Nu cred că tu ești alesul.

— Draga mea, sunt bulversat Credeam că pentru tine suni

— Dar ai putea să fii tu, într-o oarecare măsură. S-ar puie u să fie Roarke Industries, sau mai exact Securecomp. Va trebui să ne mai gândim la acest aspect. Dar mai întâi vreau să cercetez victimele cu o mai mare atenție.

— Am început eu deja. Eram treaz, spuse el când ea sc încruntă. Acum că ne-am trezit amândoi, mă gândesc foarte serios la mâncare.

— Va trebui să mănânci în birou la mine.

— Bineînțeles.

— Ești destul de simpatic.

— Nu, de fapt, mi-e doar foame.

Comandă niște fripturi la ea în birou.

— Poți să-ți arunci o privire la viața lui Bissel în timp ce mănânci. Computer, afișează informațiile pe primul ecran.

— Ai găsit ceva?

— Nu, nimic.

— Cum adică nimic?

— Este foarte, foarte curat. Uită-te și tu!

Tăie o bucată de friptură în timp ce citea datele de pe ecran.

Bissel, Blair. Caucazian. Înălțime: un metru optzeci și șase de centimetri. Greutate: nouăzeci și două de kilograme. Părul: castaniu.

Ochii: verzi. Data și locul nașterii: 3 martie 2023, Cleveland, Ohio. Părinți: Marcus Bissel și Rita Hass, divorțați în 2030. Un frate. Carter. Data nașterii: 12 decembrie 2025.

Ocupația: sculptor.

Adresă: 21981, Serenity Lane, Queens, New York.

— Serenity Lane. Eve dădu din cap mestecând. Ce dobitoc inventează astfel de nume?

— Presupun că tu ai prefera Strada Loviturii sub e centură…

— Cine nu ar prefera asta?

Pentru că cercetase în profunzime, avea informații despre grupul de prieteni ai lui Bissel, de când avea trei ani, și despre cei doi ani pe care-i petrecuse la Paris, studiind la o școală o de artă.

Îi citi dosarul medical: tibia ruptă la doisprezece ani și toate celelalte controale standard. Avusese câteva intervenții de chirurgie estetică la fund, bărbie și nas.

Era republican și avea o avere de un milion și vreo opt i sute de mii de dolari.

Își plătise taxele la timp, trăise bine, dar fără a exagera cu cheltuielile.

Reva fusese singura lui soție.

Părinții lui încă trăiau. Tatăl locuia în Cleveland cu a doua soție, iar mama lui în Boca Raton cu al treilea soț. Fratele său nu avea nici soție, nici copii, la profesie era trecut antreprenor, adică o modalitate politicoasă de a spune că nu lucra. Cartea lui de muncă arăta că schimbase tot felul de slujbe. Momentan locuia în Jamaica și deținea o parte dintr-un bar cu specific local.

Și cazierul lui era destul de variat. Mai întâi tot felul de delicte minore. Fusese închis în Ohio optsprezece luni pentru că vânduse acțiuni ale unei societăți care nu exista.

Nu avea deloc cazier judiciar.

Averea lui era de douăsprezece mii de dolari, care includeau partea din barul din Jamaica.

— Mă întreb dacă fratele mai mic nu are o problemă dl fratele mai mare are toți banii și gloria. Nu are probleme de violență în cazier, dar cu familia tot timpul te relaționezi altfel. Oamenii se ambalează când e vorba de familie. Adaugă și banii, și uite cum poate deveni problematic.

— Deci fratele mai mic a venit din Jamaica, și-a omorât fratele și a înscenat totul ca să pară vina cumnatei?

— Păi, dacă presupui că avea idee de proiect, poți să spui și asta. Poate că cineva l-a contactat și i-a oferit bani pentru orice informații putea să obțină. Poate că a primit ceva bani, poate că nu. Dar este destul de inteligent ca să-și dea seama că frate său calcă pe de lături. Poate că a încercat să-l șantajeze, s-au certat. Amenințări. Ridică din umeri.

— Da, îmi și imaginez tabloul, în timp ce mânca, Roarke întoarse imaginea pe toate părțile. El și cel care l-a angajai decid să șteargă toate urmele.

— Așa pare foarte logic. Cred că ar fi bine să vorbim cu fratele mai mic, Carter.

— E o idee bună, mai ales că nu ne petrecem îndeajuns de mult timp în baruri jamaicane.

Pentru că era pe masa, luă paharul de cabernet și studie atentă figura soțului ei.

— Te gândești la altceva.

— Nu, doar mă gândesc. Trebuie să o vezi și pe Felicity Kade. Informațiile despre Kade pe ecranul doi.

În curând, realiză că era imaginea standard a unui copil provenit dintr-o familie bogată. Multe studii, multe călătorii. Avea case în New York, Hamptons și în Toscana. Câștigase ceva bani din artă, nu

că ar fi avut nevoie, se gândi Eve. Averea, provenită în special din moșteniri, se ridica la peste cinci milioane de dolari.

Nu fusese niciodată căsătorită, deși avusese o perioadă de coabitare când avea douăzeci de ani. La treizeci, tr; i singură și trăia bine, sau cel puțin trăise.

Își făcuse multe operații la corp, dar aparent fusese mulțumită de fața pe care o avea. Nu avea nimic neobișnuit, ieșit din comun, nici în dosarul medical, nici în cazier.

— Cheltuia mult, comentă Eve. Haine, saloane de estetică, bijuterii, artă, călătorii. Multe călătorii. Și ce e interesant este că a fost de patru ori în Jamaica în ultimele optsprezece luni.

— Da, chiar este interesant.

— Se poate să-l fi înșelat pe soțul adulter cu fratele bun de nimic al acestuia?

— Da, au păstrat totul în familie.

Sau poate că ea se ocupa de recrutare, îl căuta pe cel asupra căruia să cadă toată vina, dacă lucrurile nu mergeau bine.

— Dar Reva este cea considerată vinovată.

— Da. Lasă-mă puțin să duc ideea până la capăt.

Mai luă o gură de vin, se ridică și începu să se plimbe de colo-colo.

— Prima călătorie acum un an și jumătate. Probabil că voia să vadă în ce ape se scaldă. Îl putea folosi pentru a se ocupa de Blair sau de Reva. Sau de amândoi. Ei îi plac banii. Ii place și riscul. Nu te culci cu soțul prietenei dacă nu-ți place să riști sau dacă n-ai o lipsă completă de conștiință. Să se joace cu tehnoteroriști este posibil să-i fi parat o idee bună. Îi place să călătorească, iar cu toți oamenii pe care i-a cunoscut în voiajele sale, în cercurile în care se învârtea… da, este foarte posibil să fi fost abordată.

— Atunci cum de totul s-a terminat cu moartea ei?

— Ajung și acolo. Poate că fratele mai mic a fost gelos.

Este un motiv bun de secole pentru a-ți face iubita bucățele.

— Sau să înveți să dansezi.

— Ha, ha! Poate că voia să primească o parte mai marc din bani sau poate că au încercat să-l tragă pe sfoară. Sau poate că totul nu este decât un mare rahat, dar merită investigat.

Gesticula cu paharul spre ecran.

— Și-ți mai spun ce mai cred. Sunt mult prea imaculați.

— Ah, speram să crezi și tu la fel. Se lăsă pe spate pe spătar, cu un pahar de vin în mână. Sunt ca niște îngerași, nu, domnul Bissel și domnișoara Kade? Exact ceea ce te-ui aștepta. Educați, respectând legea, stând bine din punct do vedere financiar. Nici cea mai mică pată. Totul este așa de bine pus la punct…

— Că nu se potrivește deloc. Sunt niște mincinoși care își înșală soția și prietena și, în general, ăștia au o pată-două, cât de mici.

Roarke luă o înghițitură și se uită la ea zâmbind.

— Dacă ai destule abilități și destui bani, toate petele sc pot șterge.

— Tu știi cel mai bine asta. Va trebui să cercetam mai profund, pentru că mie nu-mi prea vine să cred toate astea. Dar, între timp, vreau să o văd pe Reva.

— Ecranul trei.

Datele apărură pe ecran, dar între timp comunicatorul lui Roarke începu să clipească.

— Trebuie să preiau apelul.

Eve încuviință absentă și începu să citească în timp ce el se ducea în biroul lui.

Ewing, Reva.

Caucaziană. Părul: șaten. Ochii: gri. Înălțime: un metru șaptezeci și opt. Greutate: Cincizeci și opt de kilograme.

Data și locul nașterii: 15 mai 2027.

Părinți: Bryce Gruber și Caroline Ewing, divorțați în 2040.

Adresă: 21981 Serenity Lane, Queens, New York.

Ocupație: Expert în securitate electronică.

Angajator: Securecomp, Roarke Industries.

Căsătorită: 12 octombrie, 2057 cu Blair Bissel. Fără copii.

Educație: Kennedy Primary, New York. Liceul Lincoln. Universitatea Georgetown, East Washington, cu diplome în automatizări, criminologie electronică și drept.

A intrat în Serviciul Secret în ianuarie 2051. Garda președintelui Anne B. Foster, 2053-55. Cartea de muncă în fișierul atașat, inclusiv fișele secrete, autorizate spre deschidere de Reva Ewing.

Își ținea cuvântul, se gândi Eve și decise să citească altă dată cartea de muncă.

Demisionează din Serviciul Secret în 2056. Se mută la New York.

Fără cazier judiciar. Un caz de chiul de la școala și de băut fără permisiune în perioada când era minoră. Amândouă au fost șterse din cazier prin hotărâre judecătorească. A făcut și serviciu în slujba comunității.

În fișa medicală erau trecute un deget rupt la opt ani, o fractură la picior, la doisprezece ani, și o claviculă la treisprezece ani. Rapoartele doctorilor indicau că toate fracturile se datorau diferitelor sporturi și activități pe care le practica în timpul liber, printre care: hochei, baseball, arte marțiale, baschet, schi și parapantă.

Cea mai gravă problemă o avusese însă ca adult, în exercițiul funcțiunii. Reva făcuse ceea ce jură să facă toți agenții din Serviciul Secret. Fusese împușcată, salvând viața președintelui.

O lovitură în plin, de pe urma căreia fusese paralizată șase săptămâni și care o ținuse în spital vreme de trei luni.

Amintindu-și cât de groaznic fusese când McNab fusese rănit cam în același fel, cu o vară înainte, și cât de slabe șansele ca nervii să-și revină, Eve își făcea o idee clară cam cât de speriată și prin ce dureri trecuse Reva până la recuperarea totală.

Își amintea și de încercarea de asasinat. Fanaticul sinucigaș atacase președintele, nu înainte de a doborî trei civili și doi agenți din Serviciul Secret își aminti acum că o văzuse pe Reva la televizor. Dar atunci arăta altfel. Avea părul mai lung, blond-închis, și o privire mai blândă.

Eve se uită peste umăr când Roarke intră în birou.

— Îmi aduc aminte de ea. Îmi aduc aminte că am auzii vorbindu-se despre ea când a fost împușcată. Ea l-a împușca! pe individ, nu? L-a doborât chiar când se punea în fața lui Foster pentru a o proteja?

— N-au mai crezut că va supraviețui. Apoi au crezut că nu va mai putea merge niciodată. Le-a demonstrat că se înșelau.

— Nu s-a mai auzit prea mult despre ea, după acele prime zile.

— Așa a vrut ea. Se uită la imaginea Revei care era încă pe ecran. Nu-i plăcea să fie în centrul atenției. Dar acum va fi din nou. Vor face repede conexiunea și toată agitația va reîncepe. Eroina acuzată de o crimă dublă și așa mai departe.

— Va face față.

— Da, se va îngropa în munca, la fel ca o altă persoană pe care o cunosc.

— Cât va întârzia acest lucru proiectul?

— O jumătate de zi. Tokimoto mă sunase. Reva i-a dat deja toate informațiile, deși plănuiește să se reîntoarcă chiar ea Ia proiect, imediat ce termina cu testul adevărului. Dacă doi oameni au murit doar pentru împiedicarea acestui proiect, acțiunea nu va da roade.

— Ai spune că cine a fost atât de inteligent pentru a gândi totul ar fi putut să se gândească și la asta. O mișcare disperată? specula ea.

O problemă cu subordonații? Carter Bissel. Chiar vreau să vorbesc cu Carter Bissel.

— Mergem în Jamaica?

— Nu-ți împacheta încă prosopul de plajă. Mai întâi voi discuta cu autoritățile locale. Trebuie să-mi scriu raportul și t să-i trimit o copie lui Whitney. Și trebuie să trec prin toată procedura de investigații. Să vorbesc cu legistul, cu specialiștii în informatică, cu tehnicienii de la amprente. Jurnaliștii vor începe să se agite de dimineață. Cred că ar fi bine să faci și tu o declarație oficială, ca angajator.

— Deja lucrez la asta.

— Nu vreau ca ea să dea vreo declarație, așa că, dacă reîncepe munca, vreau să stea departe de mass-media.

— Îți garantez că știe cum să-i evite pe jurnaliști.

— Asigură-te că așa se va întâmpla. Dacă nu ai altceva de făcut, poți să continui cercetările în legătură cu Bissel și Kade.

— M-am pregătit pentru asta. Își luă paharul de vin. Îmi pregătesc prosopul de plajă.

— Ești un tip de treabă, știi. Se duse la el și-l mușcă de buza inferioara. Pentru un civil care îmbrobodește bine și are degete lipicioase.

— Și tu ești o țipă de treabă. Pentru o polițistă încuiată și agresivă.

— Ce mai pereche facem și noi! Nici nu trebuie să ne cunoști prea bine ca să descoperi ceva interesant.

Se duse la birou și se apucă să întocmească raportul pentru comandant.

cuiată. Declarația lui Caro spunea că ușa de la intrare era '

Întredeschisă când ajunsese ea acolo. Dar, în declarația ei,

Reva spusese clar că încuiase ușa și resetase programul de;t securitate. Eve era înclinată să o creadă. Pentru ea era o chestiune de

rutină, de antrenament, lucruri pe care le faci automat când ești nervos.

Era o chestie interesantă! Ușa de la intrare era descuiată. Declarația lui Caro spunea ca ușa de la intrare era întredeschisă când ajunsese ea acolo. Dar, în declarația ei, Reva spusese clar că încuiase ușa și resetase programul de securitate. Eve era înclinată să o creadă. Pentru ea era o chestiune de rutină, de antrenament, lucruri pe care le faci automat când ești nervos.

Oricine ar fi fost cel care comisese crimele și o incapacitase pe Reva, plecase prin ușa din față și o lăsase deschisă. De ce nu? De ce ar fi contat?

De fapt…

Se ridică în picioare și se duse la ușă.

— Sisteme de securitate sofisticate precum cel al lui Kade… începu ea, dacă sunt închise și o intrare este lăsată deschisă, cât durează până când compania care asigură securitatea face o verificare de rutină?

— Depinde de cererea clientului. Este personalizată, îi spuse Roarke, ridicându-și privirea de la ce lucra. Vrei să verific?

— Păi, ai obține răspunsul mai repede, ținând cont că toată lumea este în proprietatea ta.

— Nu dețin decât anumite părți ale lumii. Deschide Securecomp, ordonă el calculatorului. Autorizație, Roarke.

Accesez. Securecomp deschisă ca urmare a autorizației Roarke.

— Accesează dosarul de client pentru Kade, Felicity.

Accesez… Kade, Felicity. Vreți informațiile pe ecran sau audio?

— Pe ecran. Vreau profilul complet pentru fișa de securitate.

Profil afișat.

— Haide să vedem. Deci… la șaizeci de minute pentru ferestrele și ușile de la nivelul solului. Instrucțiunile sunt să se monitorizeze mișcările și să fie întrebat droidul după șaizeci de minute.

— Este o procedură standard?

— De fapt, este cam mare perioada. Presupun că avea încredere în sistemul de securitate și nu voia să fie deranjată.

— Șaizeci de minute, da, da. Se duse înapoi, prelucrând totul în minte.

Își imaginaseră că Reva avea să fie leșinată cel puțin o oră. Dar Reva era o persoană rezistentă. Și-a revenit repede și, deși era speriată și confuză, a dat un telefon. Așa că acea parte a planului, dacă era vreun plan, a fost compromisă de venirea lui Caro, care a și închis ușa după ea.

Adăugă acest detaliu în raport.

Ce rămăsese la scena crimei?

Cuțitul de la Reva de acasă. De cât timp lipsea? Probabil că nu se va putea determina.

Un paralizator militar, folosit de trupele speciale. Și de mai cine?

— Computer, ce fel de arme au membrii Serviciului Secret, în special cei din garda președintelui?

Accesez… toți agenții au un paralizator M3 și un pistol antineuronic, amândouă modele de mână. Agenții pot alege între un pistol 4000 sau unul 5200, după cum preferă.

— Un M3, murmură Eve. Aveam impresia că agenții au un A l-s.

Înainte de 5 decembrie 2055, modelul A 1 era standard pentru membrii Serviciului Secret. Schimbarea cu modelul M3 a intervenit după această dată. Atentatul la viața președintelui Foster a determinat această schimbare.

— Chiar așa?

Aceste informații sunt de actualitate.

— Da. Eve se așeză pe scaun. Cine lăsase acolo M3-ul presupusese că și Reva avea un model asemănător. Nu plecase din Serviciul Secret până în ianuarie. Dar după atentat nu se mai

întorsese în serviciul activ. Era simplu de verificat dacă primise un astfel de model.

Un alt detaliu pentru raportul ei. Când compilă tot ceea ce voia, puse totul într-un fișier pe care-l salvă.

— Computer, analizează datele din fișierul HE-45209-2 Folosind datele avute la dispoziție, analizează posibilitatea ca Reva Ewing să fie făptașul.

Accesez…

— Ia-ți tot timpul de care ai nevoie, murmură Eve și se ridică pentru a-și mai lua o cafea.

Se întoarse la birou. Se așeză, bău din cafea și se jucă cu pisica de pluș pe care i-o dăduse Roarke, de când Galahad părea a fi mai interesat să-și petreacă serile cu Summerset. Ceea ce arata, se gândi ea, lipsa de analiză a personalității pe care o avea pisica.

Probabilități analizate. Posibilitatea ca Reva Ewing să fie făptaș în uciderea lui Bissel, Blair și Kade, Felicity este de șaptezeci și șapte la sută.

— Este foarte interesant, mai ales daca te gândești că aparențele o indicau numai pe ea ca suspect. Dacă mâine trece de detectorul de minciuni la nivelul trei, alte douăzeci de puncte vor dispărea. Apoi avocații ei mă pot lua la șuturi.

— Nu pari foarte preocupată de asta.

— Păi, sunt în stare să fee față oricăror atacuri.

— Da, da, știu, doar că de data asta se întâmplă pentru că iei partea unui prieten al meu. Și, în plus, din cauza asta vei avea și mass-media pe cap.

— Mass-media mă îngrijorează la fel de mult ca niște papă-lapte de avocați.

— Să avem pardon, dar avocații mei nu sunt niște papă-lapte.

— M-am gândit eu că se vor implica avocații tăi. Dacă sunt măcar pe jumătate atât de buni pe cât îi plătești, vor rezolva ca să se

renunțe la acuzații în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Dar eu n-aș recomanda asta.

— De ce?

— Dacă cel care a organizat toate astea crede că Reva este considerată vinovată, ea este în siguranță și nici el nu va dispărea. Sau nu vor dispărea.

— Nu *vor* dispărea?

— Mai mult ca sigur că o echipă întreagă a lucrat la tot acest aranjament. Cineva a făcut crima, altcineva aranjamentul, cineva s-a ocupat de chestiunile de securitate de la galerie și studio. Și pun pariu cu tine că este și altcineva care aranjează și conduce totul.

— E așa de bine când cădem de acord. Va trebui să mut asta la neînregistrate.

— De ce?

— Vino cu mine și-ți voi arăta.

— Lucrez.

— Sunt sigur că ți se va părea interesant.

— Ar fi bine.

Echipamentul care nu putea fi înregistrat și detectat de ComputerGuard era în camera sigură.

Peretele pe care era fereastra era securizat împotriva oricăror intruziuni, dar lăsa să se vadă panorama.

Consola neagra în forma de U avea nenumărate butoane. De fiecare dată când o vedea, Eve se gândea la o navă spațială.

Roarke își turna un pahar de coniac și ei îi mai puse unul de vin.

— Am trecut la cafea.

— Atunci nu-ți va face rău să mai diluezi din cofeină. Și uite ce mai am, spuse și îi arătă un baton de ciocolată.

— Ai dulciuri aici? Eu nu le-am văzut niciodată.

— Sunt plin de surprize. O primești dacă stai la mine în brațe.

— Suna ca ceea ce i-ar spune un bătrân pervers unei școlărițe prostuțe.

— Eu nu sunt bătrân și tu nu ești prostuță. Și e ciocolată belgiană.

— Doar pentru că stau la tine în brațe și mănânc ciocolata pe care mi-o dai nu înseamnă că mai primești și altceva.

— Ei bine, în acest caz voi trăi cu speranța că te vei răzgândi. Ceea ce e posibil să se întâmple când vei vedea ce am găsit pentru tine.

— Arată sau taci.

— Asta zic și eu. O mușcă de ureche, îi dădu ciocolata și apoi puse palma pe consolă spunând: Roarke. Deschide operațiunile. Încarcă informațiile.

— Dacă ai deja informațiile pe disc, spuse ea și înghiți o bucățică de ciocolată, de ce mai ai nevoie și de cele neînregistrate? Ești deja înregistrat

— Nu e vorba de ce am deja, ci de ce am de gând să fac cu informațiile pe care le am. Când mă uitam și eu pe ce mai era pe acolo, am dat peste niște blocuri. Nimic neobișnuit, dar după ce le-am analizat puțin, uite ce am găsit:

INFORMAȚII RESTRICȚIONATE
ACCESUL INTERZIS

— Asta-i tot? Accesul interzis? Ai găsit o fundătură și de aia m-ai chemat aici să stau la tine în brațe?

— Nu, stai la mine în brațe pentru că ai vrut ciocolata.

Decât să admită că avea dreptate, mai luă o bucățică de ciocolată.

— De ce este neclar ecranul?

— Pentru că, din fericire, am pornit filtrele înainte de a mă apuca să caut informații. Dacă nu aș fi făcut asta, aș fi declanșat alarma și

mica mea excavate ar fi fost descoperită. Așa că o facem aici. Calculator, reia ultima sarcină.

Am înțeles.

Ecranul se închise și se deschise din nou.

Sarcină îndeplinită.

— Și?

— Nu ai deloc încredere. De aia, du-te acolo și taci din gură.

Înalță din umeri și se ridică din brațele lui, așezandu-se pe un scaun. Își termină ciocolata și bău fără grabă din vin.

Nu era chiar o povară să se uite la el în timp ce lucra. Îi plăcea cum își rula mânecile cămășii până la cot și-și lega parul la spate, ca cineva care se pregătea să faca o muncă fizică.

— Acces interzis? îți arăt eu acces interzis, labagiule.

Eve adormi și trebui să o scuture ușor pentru a o trezi.

— Ce-i! Nu dormeam. Mă gândeam.

— Da, te-am auzit gândind.

— Dacă asta este maniera ta inteligentă de a-mi spune că sforăiam, scutește-mă.

— Îți fac orice, cu plăcere, dar mai târziu, pentru că acum chiar cred că o să vrei să vezi asta.

ORGANIZAȚIA PENTRU ASIGURAREA
SECURITĂȚII NAȚIONALE
ACCESUL PERMIS DOAR PENTRU
GRADUL ZERO!

— Dumnezeule, Roarke, ai intrat în OASN?

— Da. Da, și chiar mi-a trebuit ceva timp. Ai… gândit mai mult de o oră.

— Dar nu se poate să accesezi OASN.

— Bine, nu vreau să te contrazic, dar după cum vezi…

— Nu zic că nu se poate, ci că nu ai voie.

— Relaxează-te, locotenente, suntem protejați.

— Roarke…

— Ssst, încă nu ai văzut nimic. N-a fost mare lucru să Io sparg programul de încriptare. Ai spune ca cei de la OASN sunt capabili să găsească niște coduri mai bune. Mă rog, este posibil ca nimeni de acolo să nu-și fi imaginat că se poale ajunge până aici.

— Cred că ți-ai pierdut mințile. Ai putea să scapi dacii pledezi pierdere temporară a facultăților mentale. Este vorba de OASN. Organizația antiterorista care folosește metode la fel de murdare ca și teroriștii pe care îi vânează. Roarke…

— Da, da. Aha, iată.

Se întoarse spre ecran și văzu fotografia de pe legitimația lui Blair Bissel, agent operativ de gradul 2.

— La naiba! La naiba! Ce mai rahat!

7

Acum e logic, nu-ți dai seama. Îl lovi ușor în umăr. Cine altcineva decât un agent ar reuși să treacă așa de ușor de coduri de securitate?

— Ei bine, cu toată modestia, pot spune că…

Tu nici nu știi ce înseamnă modestia. Bissel era O ASN, așa că e normal să fi avut toate parolele alea pe calculatoarele de acasă.

Și probabil că a fost asasinat de un alt spion, din (ară sau străin.

— Exact. Știau de Bissel și de Kade și, când a venit momentul potrivit, i-au spus și Revei. Au pregătit-o pentru a cadea toată vina pe ea.

— De ce? De ce ar fi vrut să-i însceneze două crime unei femei nevinovate?

Se încruntă și-l studie pe Bissel pe ecran. Arăta ca un om obișnuit, bine, dacă-ți plăcea stilul, dar obișnuit. Probabil că asta era și ideea. Spionii trebuiau să se piardă în mulțime pentru a fi spioni.

— Nu cred că este și un motiv, neapărat, poate doar că nu voiau ca cineva să cerceteze totul în profunzime. Un soț adulter ucis de soția lui într-un moment de gelozie. Brigada Omucideri vine, vede nenorocirea, o arestează pe Reva și cu asta basta.

— Pare destul de simplu ca plan, dar nu ar fi fost mai simplu să însceneze o spargere care a degenerat?

— Ba da. Tocmai asta îmi spune că ea trebuia să tic implicată.

— Din cauza proiectului strict secret?

— Datorită proiectului strict secret și a altor lucruri la care a lucrat în ultimii ani.

Își băgă mâinile în buzunare și începu să umble prin cameră.

— Nu este singurul proiect pe care-l ai cu guvernul, sau singurul mai delicat, nu?

— Nu prea. Roarke se uită la fotografia de pe documentul de identitate al lui Bissel. S-a căsătorit cu ea datorită locului ei de muncă. Pentru *ceea ce* era, mai degrabă decât pentru *cine* era.

— Sau poate pentru ceea ce ești *tu.* Sigur au un dosar în legătură cu tine.

— Nici nu mă îndoiesc. Avea de gând să arunce o privire înainte să se termine totul.

— Ce înseamnă nivelul doi? Agent operativ de nivelul al doilea?

— N-am nicio idee.

— Să aruncăm o privire pe dosarul lui. Să vedem când a fost recrutat. Cu degetele mari agățate de buzunarele pantalonilor, Eve începu să citească informațiile de pe ecran Acum nouă ani, asta înseamnă că nu era un începător. A fost detașat la Roma o vreme, apoi în Paris și în Bonn. S-a cam plimbat. Aș spune că profesia lui artistică a fost o bună acoperire. Vorbea patru limbi străine - și asta era un avantaj Știm că plăcea și doamnelor, nici asta nu putea să-i fi stricat.

— Eve, uite cine l-a recrutat.

— Unde?

Apăsă pe o tastă și un nume ieși în evidență.

— Felicity Kade? Rahat. Ea l-a adus în agenție. Ridică mâna pentru a cere liniște și continuă să umble și să se gândească. Mi se pare că i-a fost un fel de antrenoare. De multe ori intre cei care pregătesc și cei care sunt pregătiți se dezvoltă o relație. Au lucrat împreună și au fost iubiți. Probabil că au mai fost împreună din când în când. Par genul.

— Adică ce gen? se interesă el.

— Din clasa superioară, șmecheri, animale sociale. Vanitoși…

— De ce vanitoși?

— Multe oglinzi, multe nimicuri nefolositoare, dar la modă, mulți bani cheltuiți pentru îngrijirea propriului corp și a feței, saloane.

Își studie unghiile amuzat.

— Dar cineva ar putea să spună că aceste atribute sunt doar elementele naturale ale unui stil de viață confortabil.

— Da, dacă îți aduc ceva în plus. Și tu ești destul de vanitos, dar la tine nu e la fel ca la ăștia doi. Tu nu ți-ai pus oglinzi în tot locul ca să te vezi de fiecare dată când faci o mișcare, ca și Bissel.

Îngândurată, se întoarse spre Roarke spunându-și că dacă ar arăta pe jumătate la fel de bine cât arăta el, probabil că și-ar fi petrecut jumătate din zi uitându-se în oglindă.

Ce ciudat.

— Toate acele oglinzi, suprafețe reflectorizante, continuă ea după ce el îi zâmbi, ai putea crede că erau pe cât de vanitoși pe atât de nesiguri.

— Așa aș spune și eu, dar asta pare mai degrabă o problema profesională pentru Mira.

— Mda. Avea să ajungă și acolo. Oricum, sunt o pereche deosebită. Le plăcea protipendada artistică și să se dea în spectacol. Chiar daca era o acoperire, le făcea plăcere. Și mai e ceva, trebuie să fii special ca să lucrezi sub acoperire atâta timp. Trăiești într-o minciună, îți construiești o altă identitate, care este în parte fantezie, în parte reală. Cum altcumva ai putea face totul să funcționeze?

— Sunt de acord că Bissel și Kade par a fi mai potriviți unul pentru celălalt, decât Bissel și Reva - cel puțin la suprafață.

— Proiectul și probabil altele la care a lucrat în ultimii ani. Bissel și Kade au lucrat împreună. Au avut nevoie de Reva. Probabil că trebuia, dintr-un motiv sau altul, poate că era o misiune, să se

infiltreze în Securecomp. Mai întâi Felicity se apropie de ea și devin prietene. Dar Reva nu este candidata potrivită pentru a fi recrutată de OASN.

— A lucrat pentru guvern. Aproape a și murit. E loiala, iar administrația pentru care a lucrat ea nu era foarte apropiată de OASN, dacă-mi aduc eu bine aminte.

— Politica, spuse Eve pe un ton exasperat. Îmi face greață Dar, întorcându-ne la Reva, pentru că nu e „candidata potrivită" este adus Bissel în scenă. Dragoste, sex. Dar căsătoria înseamnă că se gândeau că vor avea nevoie de ea mai mult timp.

— Și înseamnă și că era un element de care se puteau dispensa.

— E greu să vezi că prietenilor tăi li se face așa ceva. Îmi pare rău.

— Mă întreb dacă va fi mai ușor sau mai greu pentru ea când va afla toate astea.

— Oricare ar fi răspunsul, trebuie să coopereze. Nu arc prea multe opțiuni. Arătă cu capul spre ecran. Ăștia doi o foloseau ca pe o sursă de informații și probabil că i-au pus tot felul de scule de ascultat și înregistrat în casă, în calculator, în mașină sau poate chiar asupra ei. Sunt șanse mari ca ea să le fi dat fără să știe o mulțime de informații, ca altfel toată povestea cu căsnicia și cu prietenia s-ar fi terminat.

— Așa e. Și acest fapt, era sigur, avea să-i facă multe probleme. Dar de ce au eliminat doi agenți? Dacă asasinatul a fost comis te OASN, pare absurd. Dacă a fost făcut de cineva din afară, pare un măcel. Este nasol, oricum ai privi-o!

— Da, dar avea potențialul de a scoate din joc trei pioni. Și mai e ceva. Poate că Bissel și Kade au dat greș. Poate că au încercat să joace la două capete. Poate s-au deconspirat. Trebuie să le cercetăm viețile. Am nevoie de toate informațiile pe care le poți găsi. Și pentru că tot avem de-a face cu spioni, dă-le dracului de reguli!

— Ai putea, te rog, să repeți asta? Partea cu să dăm dracului regulile. Sună ca un cântec bun.

— O să-ți facă plăcere să faci asta, nu?

— Cred că da. Dar nu părea prea mulțumit când o spuse. Părea a fi o treabă periculoasă. Cineva trebuie să plătească pentru ce i-au făcut Revei. O sa-mi facă plăcere să fac parte dintre cei care cer să se facă plata.

— E un avantaj să ai prieteni așa de periculoși ca tine.

— Haide la mine în brațe!

— Fă rost de informații, amice! Trebuie să sun să vorbesc cu oamenii care sunt la Reva acasă. Nu vreau să intre nimeni înainte să verific casa ca să văd dacă sunt dispozitive de ascultare.

— Dacă au pus microfoane, probabil că aveau un specialist pentru a le scoate.

— Dar ar fi trebuit să se miște repede, între momentul când i-au dat pachetul, lovitura și apoi momentul când ea a ajuns acolo. Dacă au intrat când a plecat ea, poate au avut timp să le scoată. Dar cineva a fost și la Flatiron. Mie mi se pare că o astfel de acțiune, o crimă dublă, cere participarea unei echipe mici și bine sudată. Nu vrei să afle prea multă lume…

— Este vorba de securitatea națională, îi reaminti Roarke. Dacă au primit ordin, exterminatorii nu-și fac probleme de conștiință.

— Doar au executat ordine, murmură Eve, gândindu-sc la baia de sânge de acasă de la Felicity Kade. Ce fel de om ar fi dat ordin să se ducă la îndeplinire o astfel de crima oribilă? Nu era un asasinat, se gândi ea. Nu era nici o modalitate ilc a justifica o crimă oribilă.

— Da, ai dreptate. Dar dacă au fost date aceste ordine, poate că ceva le-a scăpat.

Au mai lucrat vreo două ore, până când a reușit să o convingă că era tot ceea ce mai puteau face în acea seară. A dus-o la culcare și, când a fost sigur că a adormit, s-a întors să mai lucreze.

Nu i-a fost greu să-și acceseze propriul dosar. Aveau mai puține informații despre el decât anticipase. Cu puțin mai multe decât erau făcute publice sau, mai bine zis, pe care Ic schimbase el și le făcuse publice.

Existau câteva *suspiciuni, bănuieli* și *posibilitatea să fie autorul* care apăreau de-a lungul carierei sale, oarecum ambigue. Majoritatea suspiciunilor se apropiau de adevăr, dar existau și câteva păcate ce-i erau atribuite și care nu erau ale sale. Oricum, nu conta.

Mai mult îl amuză decât să-l enerveze faptul că de două ori avusese relații cu agente operative care ar fi trebuit să scoată de la el informații.

Își aprinse o țigară și se lăsă pe spate, amintindu-și de cele două femei. Nu avea de ce să se plângă. Îi făcuse plăcere compania lor și era sigur că, deși eșuaseră în misiunea pe care o avuseseră, și ele se simțiseră bine în compania lui.

Nu știau nimic de mama lui și asta îi aduse o mare ușurare. Oficial, Meg Roarke era trecută ca fund maică-sa și asta îi convenea. Ce-i păsa OASN-ului cine îi dăduse naștere? O tânără destul de naivă încât să iubească și să aibă încredere într-un bărbat precum Patrick Roarke nu prezenta niciun interes. Mai ales că murise de mult. Patrick Roarke fusese un subiect interesant pentru OASN, la fel și pentru Interpol, pentru Consiliul Global al Agențiilor de Informații și alte organizații ce lucrau sub acoperire și de la care își strângea informațiile OASN-ul. Descoperi că la un moment dat se At gândiseră să-l recruteze ca agent, dar apoi renunțaseră pentru că nu-l considerau de încredere.

De încredere, se gândi Roarke, surâzând amar. Da, nu c putea să-i contrazică.

Făcuseră legătura între Patrick și Max Ricker și asta nu era deloc surprinzător. Ricker fusese un om inteligent, iar rețeaua lui se întindea pe toată planeta și mai departe, ocupându-se de trafic de arme și de alte chestii ilegale. Dar fusese mult prea încrezător în propriile-i puteri pentru a-și acoperi toate urmele.

Patrick Roarke era cotat drept una din uneltele ocazionale ale lui Ricker, una nu foarte dotată. Era prea dependent de băutură și de alte produse chimice. Și nici nu era destul de discret pentru a spera la o poziție mai bună și cu atât mai puțin la una permanentă pe statele de plată ale lui Ricker.

Dar văzând asocierile scrise negru pe alb, închiderea lui Ricker de către Eve părea o realizare cu atât mai mulțumitoare.

Aveau totuși un dosar impresionant despre Patrick Roarke, pe care-l răsfoi amuzat. Când era pe punctul să-l închidă, referirea la o călătorie la Dallas îi atrase atenția.

Patrick Roarke a călătorit de la Dublin în Dallas, sub numele de Roarke O 'Hora. A ajuns la Dallas pe 5-12-2036 la șapte și jumătate. A fost întâmpinat la aeroport de Richard Troy, cunoscut și sub numele de Richie Williams, William Bounty și Rick Marco. Subiecții au mers cu mașina la hotelul Casa Diablo, unde Troy s-a înregistrat sub numele Rick Marco. Roarke a închiriat o cameră sub numele de O 'Hara.

La doisprezece și cincisprezece minute, subiecții au părăsit hotelul și s-au îndreptat pe jos spre barul Black Saddle, unde au rămas până la ora două. Atașat se găsește și transcrierea convorbirii.

Mai erau și alte rapoarte standard, toate despre cele trei zile pe care cei doi le-au petrecut împreună.

Max Ricker. Roarke nu avea nevoie de rapoarte pentru a ști că tatăl lui și al lui Eve se cunoșteau și că se întâlniseră în Dallas. Doar cu câteva zile înainte ca Eve să fie găsită bătută pe o alee.

Și ei știuseră toate astea, se gândi el, la fel și OASN-ul.

Subiectul Roarke a plecat de la hotel la zece și treizeci și cinci în dimineața următoare. A fost condus la aeroport de Troy și a luat o cursă spre Atlanta.

Troy s-a întors în camera de hotel pe care o împărțea c u o minoră. Supravegherea lui Roarke a căzut în sarcina agentului Clark.

— Minoră, repetă Roarke. Ticăloșilor! Ticăloșilor, mai mult ca sigur că știați!

Cu o furie care îi provoca greața deschise dosarul lui Richard Troy.

Nu se făcuse încă dimineață când îi simți brațul care o cuprinse cu blândețe. Pe jumătate adormită, se întoarse spre el și-i descoperi căldura corpului, iar apoi căldura buzelor pe buzele ei.

Își trecu degetele prin parul lui și-l apropie făcându-l să aprofundeze sărutul. Mai adânc, o comuniune de buze și limbi, la fel de molcome precum somnul din care se trezise. Nu se mai gândea decât la el, la alunecarea pielii lui pe a ei, la contururile lui, la mirosul și la gustul lui. Era deja plină de el când îi spuse numele.

Gura lui o acoperi pe a ei ca o binecuvântare. Apoi trecu pe obraji, pe gât, pe umeri și apăsă delicat pe adâncitura dintre sânii ei, acolo unde i se simțeau bătăile inimii.

— Te iubesc.

Cuvântul îl spuse cu buzele pe sânii ei.

— Mă cufund în iubirea pentru tine.

Nu te cufunzi, se gândi ea zâmbind. Ne ridică pe amândoi mereu mai sus.

Rămase o clipă acolo, cu obrazul pe pieptul ei, și închise ochii, până când fu sigur că-și controla emoțiile, până când fii sigur că va fi tandru cu ea.

Simțea o nevoie disperată de a fi blând.

Eve oftă, adânc și moale și de mulțumire, își dădu el seama, de a fi trezită astfel. Indiferent de ceea ce i se făcuse, inima ei era deschisă pentru el și acea inimă îl înălța mai presus decât orice își imaginase el vreodată.

Era așa de blând când o atinse, iar când intră în ea nu era decât o umbră în mișcare.

Îl ținu acolo, aproape de ea, în patul de sub acoperișul de sticlă, până când lumina începu să devină mai puternica, anunțând venirea zorilor. Ar fi putut rămâne așa o oră, se gândi ea. Să stea în tăcere, împreună cu el, fericiți, până când venea momentul în care trebuiau să înfrunte lumea, slujba, sângele.

— Eve, spuse și o sărută pe umeri. Trebuie să vorbim.

— Mmm. Nu vreau să vorbesc. Mi-e somn.

— E important. Se trase de lângă ea, deși Eve protestă, îmi pare rău! Lumina la douăzeci la sută, comandă el.

— Oh, Doamne! își acoperi ochii cu mâna. Cât e ceasul? Cinci? Nimeni nu trebuie să discute la ora cinci dimineața.

— E aproape cinci și jumătate și partenera ta vine la șapte. Avem nevoie de acest răgaz.

— Pentru ce? întrebă ea răsfirându-și degetele și uitându-se printre ele.

— Ieri-seară m-am întors în birou și am mai deschis niște dosare.

Printre degetele deschise văzu o urmă de iritare.

— Credeam că nu mai poți face nimic.

— Pentru tine nu mai aveam nimic de făcut. Asta ani făcut-o pentru mine. Am vrut să mă uit la propriul meu dosar în caz că… în orice caz.

Eve se ridică în fund.

— Ai probleme? Iisuse, ai probleme cu OASN?

— Nu. Își puse mâna pe umerii ei și o mângâie. Suferea, pentru că își dădea seama că și ea avea să sufere. Nu e vorba de asta. M-am uitat și la dosarul tatălui meu.

— Mama ta, spuse și-l luă de mână.

— Nu. Se pare că nici nu au băgat-o în seamă. Pe vremea aceea nu-i dădeau prea multă importanță nici lui, așa că și ea era neinteresantă pentru ei. Dar Patrick Roarke a devenit mai interesant și au început să-i urmărească toate mișcările. În speranța, se pare, de a le furniza mai multe probe împotriva lui Ricker.

— Aș spune că nu le-a fost de prea mare ajutor, pentru că Ricker a fost activ până anul trecut.

— Da, nu le-a dat destul. Este un dosar mare și complex, cu multe trimiteri la alte dosare și multă muncă din partea lor, care nu a dus la niciun rezultat.

— Oricum, acum am scăpat de el, de Ricker. Care este legătura lui cu toate astea?

— L-au supravegheat pe tata, crezând că este cărăușul lui Ricker și l-au urmărit în Dallas, în luna mai. Când tu aveai opt ani.

Dădu din cap încet, dar trebui să înghită în sec.

— Știam că era la Dallas atunci, pentru că ajuta la pregătirea loviturii din Atlanta, cea care a dus la ratarea operațiunii lui Skinner. Nu e important. Uite ce e, acum, că tot m-am trezit, mă duc să fac un duș.

— Eve. O luă de mâini și simți cum încerca să și le retragă. A fost întâmpinat la aeroport de un bărbat pe nume Richard Troy.

Ochii ei erau plini de teamă, la fel ca atunci când se h trezea dintr-un coșmar.

— Asta nu are nicio legătură cu cazul. Cazul este prioritatea noastră. Trebuie să…

— Nu am cercetat niciodată ce s-a întâmplat în trecutul tău, pentru că știam că nu vrei să fac asta. Mâinile ei erau reci, dar el încă o mai ținea. Nici acum nu am intenționat să fac asta, ci doar să mă asigur că familia mea nu este urmărită. Legătura… îi duse mâinile rigide la buze. Iubita mea Eve, legătura dintre tatăl meu și al tău este acolo. Nu avem cum să ne prefacem că nu există. Nu vreau să-ți fac rău. Nu pot să-ți fac rău.

— Trebuie să-mi dai drumul.

— Nu pot. Îmi pare rău. Am încercat să mă conving i că este mai bine să nu-ți spun. Dar nu pot să-ți ascund asta. Ți-ar face chiar și mai rău, nu-i așa, și, în plus, ai simți-o și ca pe o insultă, dacă aș considera că nu ești în stare să faci față.

— Este cu dus și întors. Vocea îi era sugrumată și ochii îi ardeau. Este al dracului de cu dus și întors.

— Poate, dar nu înseamnă că este mai puțin adevărat.

Trebuie să-ți spun ce am descoperit și tu vei decide cât vrei să afli.

— Trebuie să mă gândesc!

Își smulse mâinile din ale lui.

— Trebuie să mă gândesc. Lasă-mă în pace să mă gândesc.

Sări din pat și fugi în baie. Trânti ușa după ea.

Fu gata să se ducă după ea, dar când se întrebă daca ar fi spre binele ei să facă asta, nu fu așa de sigur. Preferă să o aștepte.

Eve făcu un duș fierbinte. La jumătatea dușului, pulsul începu să-i revină la normal. Râmase prea mult timp în aparatul de uscat și se simți ceva mai bine după aceea. Aven nevoie de cafea, asta era tot. Câteva căni și apoi trebuia să-și scoată rahatul ăsta din minte.

Avea o treabă de făcut. Nu conta deloc ce era cu Patrick Roarke, cu tatăl ei sau cu Dallasul. Nu-și putea permite să-și umple capul cu astfel de aiureli când avea atâta treabă de făcut.

Se uită în oglinda la fața palidă și înspăimântătoare pe care o avea. Vru să dea cu pumnul în oglindă. Fu aproape să o facă. Dar se întoarse cu spatele la ea, se îmbrăcă cu un halat și ieși din baie.

Și el se ridicase din pat și se îmbrăcase cu un halat. Nu spuse nimic, doar îi dădu o cana de cafea.

— Nu vreau să știu nimic despre asta. Înțelegi? Nu vreau să știu.

— Bine atunci. O atinse pe obraz. O să uităm.

Nu va spune despre ea că îi este frică, se gândi Eve. Nici măcar nu o va gândi. Doar o va iubi.

— Nu vreau să știu nimic despre asta, repetă. Dar trebuie să-mi spui. Se duse și se așeză pe un scaun, pentru că îi era frică să nu o lase picioarele. Îl chema Troy?

Se așeză în fața ei, de partea cealaltă a mesei, pentru că simțise că ea își dorea sa stea la distanță.

— Avea mai multe pseudonime, dar se pare că acesta era numele lui adevărat. Richard Troy. Am găsit un dosar despre el. Nu am citit tot, doar… doar treburile din Dallas. Dar l-am copiat, dacă vrei să te uiți și tu peste tot dosarul.

Nu știa ce voia.

— Deci s-au întâlnit în Dallas.

— Da. Tatăl tău l-a luat pe al meu de la aeroport și l-a dus la hotelul… unde erai tu. S-au înregistrat la hotel. Au ieșit în seara aceea și s-au îmbătat. Exista o transcriere a conversației pe care au avut-o, exact așa cum a fost și pentru toate cele trei zile cât au fost împreună. O mulțime de lăudăroșenii și câte ceva despre lovitura din Atlanta.

— Operațiunea de trafic de arme a lui Ricker.

— Da. Tata trebuia să meargă la Atlanta, ceea ce a și făcut în ziua următoare. Sunt speculații că ar fi fost plătit de polițiști, pentru a le da informații din interiorul organizației lui Ricker. A luat bani de la ei și a luat și banii lui Ricker și,

I înșelând ambele părți, a plecat la Dublin.

— Asta confirma ceea ce am presupus noi când am avut de-a face cu Skinner. O treaba de doi lei au făcut spionii, daca nu și-au imaginat ce are de gând taică-tău. Îi face pe cei din OASN la fel de responsabili de cei treisprezece polițiști morți în acel raid ca și pe Ricker și pe oricine altcineva.

— Eu aș spune ca celor de la OASN nici nu le-â păsat de polițiști.

— Bine. Se putea concentra pe asta și să mai împartă ceva din furie și în această direcție. L-au considerat pe Ricker ținta principală. Operațiunea din Atlanta era importantă, dar nu era singura. Poate că erau prea preocupați să-l prindă pe Ricker, să-i distrugă rețeaua și să danseze dansul victoriei, încât nu s-au mai gândit că cineva așa de neimportant ca Patrick Roarke avea să le-o tragă tuturor. Dar a fost un gest inconștient să-i lase pe acei polițiști să moară așa.

— Știau de tine.

— Ce?

— Știau că este și un copil în camera aia de hotel. O minoră. Ticăloșii știau.

Când ochii i se împăienjeniră, Roarke blestemă. Dădu masa la o parte și o făcu să-și pună capul între genunchi.

— Respiră ușor. Dumnezeule, Dumnezeule, îmi pare rău!

Vocea lui îi suna ca un bâzâit în urechi. Vocea lui frumoasă, care murmura în galeză acum, că-și pierduse autocontrolul. Simțea că nu mai era stăpân pe el, o simțea în tremuratul ma r lui pe spatele ei. Era în genunchi lângă ea. Suferind la fel de mult, daca nu chiar mai mult decât ea. Nu era ciudat? Nu era miraculos?

— Mi-e bine.

— Mai stai un minut. Încă tremuri. Vreau să moară. Toți cei care știau că ești acolo cu el și nu au făcut nimic. Vreau să le beau sângele.

Se întoarse doar puțin, cât să se uite la el. Arăta exact așa cum poate arăta cineva care este gata să sară la gâtul unei alte persoane.

— Mi-e bine, îi spuse din nou. Nu contează, Roarke. Nu contează, pentru că eu am supraviețuit și el nu. Trebuie să citesc dosarele.

El încuviință și apoi își lăsă capul pe al ei.

— Dacă nu mi-ai fi spus asta, spuse ea cu o voce răgușită, m-ar fi tras înapoi. Ne-ar fi făcut rău amândurora. Știu că nici ție nu ți-e ușor, dar să-mi spui… Să ai încredere că vom trece peste asta, că se vor îndrepta lucrurile. Trebuie să văd câte ceva.

— Le aduc eu.

— Nu, vin cu tine. Ne vom uita împreună.

Merseră împreună în camera lui și se uitară la datele care apărură pe ecran.

Nu luă loc. Nu avea să permită picioarelor să o lase din nou. Nici chiar când citi raportul agentului operativ.

Abuz fizic și sexual asupra unei minore, presupusă a fi fiica subiectului. Nu există date despre minoră, nu i se cunoaște mama, sau purtătoarea de sarcină. Nu se recomandă intervenția în acest moment. Dacă subiectul își dă seama că este urmărit, sau dacă este informată poliția, sau orice altă agenție socială sau de protecție despre situația minorei, valoarea subiectului va fi compromisă.

Se recomandă să nu se ia nicio măsură cu privire la situația minorei.

— N-au făcut nimic, spuse Roarke încet, foarte încet. Îi urăsc pe nenorociții de polițiști. Mai puțin pe tine, adăugă după o clipă.

— Nu sunt polițiști. Nu le pasă nici cât negru sub unghie de lege și cu atât mai puțin de dreptate. Și cu siguranță că nu le pasă deloc de oameni. Pentru ei contează imaginea de ansamblu, așa a fost întotdeauna, de când există, de la începutul Războaielor Urbane, n-a contat decât imaginea de ansamblu și Ia dracu' cu oamenii.

Își înfrână furia și groaza și continuă să citească. Doar când ajunse la sfârșit trebui să se sprijine de consolă pentru a-și menține echilibrul.

— Știau ce se întâmplă. Au știut că l-am ucis. Dumnezeule, au știut și au făcut curat după mine.

— Pentru rațiuni de securitate, pe dracu'. Pentru a-și acoperi propria vină.

— Spun că… spun că dispozitivele de înregistrare erau defecte și că s-au închis în acea noapte. Care erau șansele ca asta să se întâmple cu adevărat? spuse ea după care inspiră profund și citi din nou acea secțiune.

Supravegherea a fost reluată la ora șapte și șaisprezece minute. Nu s-au înregistrat niciun fel de sunete sau mișcare vreme de șase ore. Presupunerea că subiectul a dispărut pe timpul nopții a determinat agentul să riște și să inspecteze c *personal camera. După ce a intrat, agentul a observat cadavrul subiectului. Cauza morții a fost o serie de răni cauzate prin înjunghiere cu un cuțit mic de bucătărie. Minora nu mai era prezentă în acea locație.*

Niciun fel de informații nu au fost descoperite care să duca la Ricker sau la Roarke. De la Centru s-au primit ordine ca zona să fie curățată. A fost avertizată echipa care înlătură corpurile.

Minora despre care se crede că este fiica subiectului u fost localizată sub supraveghere medicală. Are traume puternice, fizice și psihice. Autoritățile locale investighează. Minora nu are acte și cazul ei va fi predat unui asistent social.

Autoritățile locale nu au reușit să stabilească identitatea minorei. Minora nu a fost capabilă să-și amintească nume sau circumstanțe legate de acest aspect. Nu se poate stabili nicio legătură cu Troy sau cu agenția Minora a fost preluată de Agenția Națională pentru Minori și i s-a dat numele Dallas, Eve.

Dosarul Troy a fost închis.

— Au un dosar și despre mine? întrebă Eve.

— Da.

— Au făcut legătura?

— Nu l-am citit.

— Cât de stăpân ești pe tine!

Pentru că el nu spuse nimic, Eve se îndepărtă de monitor și făcu un pas spre el.

El făcu un pas înapoi.

— Cineva va plăti pentru asta. Nimic nu mă va opri. Nu pot să-l ucid pe el, deși am visat mult la asta. Dar cineva va plăti pentru că nu a intervenit și a lăsat ca toate astea să se întâmple.

— Nu se va schimba nimic.

— Ba da, se va schimba. O parte din furia pe care o acumulase când citise raportul ieșea la suprafață. Există balanțe,

Eve, și tu știi asta. Balanțe și plăți, din asta este făcută prețioasa ta justiție. Pentru asta voi face propria mea justiție.

Era rece, deja foarte rece, dar vorbele lui, felul în care arăta o făcură să amorțească.

— Nu mă va ajuta dacă mă gândesc că ești plecat la vânătoare de spioni care au lucrat la acest caz în urmă cu douăzeci de ani.

— Nu trebuie să te gândești la asta.

Simți că i se pune un nod în gât.

— Vreau să te concentrezi asupra muncii, să faci ceea ce ai promis că faci.

El înconjură consola și se duse la ea. Ochii îi erau de gheață când o luă de bărbie.

— Crezi că pot sau că voi lăsa asta să treacă?

— Nu. Crezi că te pot lăsa să vânezi pe cineva și să aplici propria-ți balanța a justiției?

— Nu. Așadar, avem o problema. Între timp îți voi da tot ce pot pentru acest caz. Nu vreau să mă cert cu tine pentru asta, Eve, spuse el, înainte ca ea să aibă timp să scoată o vorbă. Și nici nu mă aștept să-ți schimbi considerentele morale. Îți cer doar să faci același lucru pentru mine.

— Vreau să știi minte ceva. Vocea începea să-i tremure. Sufletul începea să-i tremure. Vreau să te gândești la asta, înainte de a face ceva ce nu mai poate fi desfăcut.

— Voi face ceea ce trebuie, spuse el pe un ton neutru. Și la fel vei face și tu.

— Roarke.

Îl luă de mâini și parcă simțea că deja i se strecoară printre degete.

— Am reușit să trec peste ceea ce mi s-a întâmplat în Dallas. Datorită acestui lucru sunt aici. Poate că am tot ceea ce contează pentru mine, incluzându-te aici și pe tine, tocmai datorită acestui lucru. Dacă este așa, aș fi gata să mai trec o dată prin aceeași experiență. Aș retrăi fiecare minut al acelui iad pentru a fi cu tine, pentru a aven slujba asta, pentru a avea viața pe care o am acum. Asta este destul pe talgerul balanței mele. Vreau să te gândești la asin

— Atunci o voi face.

— Trebuie să mă pregătesc pentru mai târziu. Să mă gândesc la altceva, la orice altceva. La fel și tu. Deocamdmfl trebuie să lăsăm asta deoparte. Dacă nu reușești, nu-mi ești de niciun folos și nici prietenei tale nu-i vei face niciun bine.

— Eve. O spuse blând, la fel cum făcuse dragoste cu cn, și apoi ii șterse lacrimile pe care ea nu putuse să și le rețină

Izbucni și mai tare când o luă în brațe. Și fiindcă lacrimile tot începuseră să curgă, își îngropa fața la pieptul lui și Ic lăsă să curgă în voie.

8

Când echipa ei ajunse acolo era pregătită. Gândurile referitoare la ceea ce se întâmplase în Dallas erau puse la păstrare, pentru când avea să fie singură și putea să le facă față. Când o să aibă timp, se va gândi ce putea și ce nu putea să fie făcut.

I-ar ucide. Nu-și făcea nicio iluzie. Lăsat de capul lui, Roarke i-ar vâna pe cei responsabili de lipsa de acțiune din Dallas și i-ar… elimina.

Balanțe și plăți.

O va face, dacă ea nu va găsi cheia furiei lui, simțul justiției și al nevoii lui de a pedepsi. Nevoia lui de a-i lua partea, de a vărsa sânge pentru sânge, pentru suferința unui copil nevinovat.

Așadar, într-un fel sau altul trebuia să găsească cheia și calea de acces. Și, în timp ce avea să facă asta, avea să înfrunte și una dintre cele mai bine organizate instituții ale planetei.

Planurile ei inițiale de a-și mari echipa, de a mai include niște experți în informatică, trebuiseră să fie amânate. Avea o bombă complicată în mână. Dacă se pasa prea mult de la unul la altul avea să le explodeze în față.

Avea să o mențină cât de mică posibil.

Feeney. Nu s-ar descurca fără Feeney. Acum mânca gogoașa lui preferată, discutând în contradictoriu cu McNab, despre un jucător pe care-l chema Snooks.

Asul în informatică Ian McNab nu părea a fi tipul de om care să intre în polemică din cauza unui jucător. Dar nu arăta nici ca un polițist clasic. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni roșii din piele, strânși pe gleznă, care lăsau să sc vadă pantofii, în toată splendoarea lor. Cămașa era cu dungi roșii și destul de strâmtă pentru a lăsa să i se vadă pieptul bombat și umerii osoși. Își prinsese părul blond în coadă, dar avea o mulțime de cercei în urechea stângă, pentru a contrabalansa simplitatea pieptănăturii.

Deși avea trăsături plăcute, nu părea a fi exact genul de tip cu care ar ieși Peabody. Erau însă împreună și nu ascundeau deloc asta.

Puteai vedea ce este între ei din felul cum o mângâia pe genunchi, de parcă ar fi făcut-o întâmplător, și din felul cum ea îl lovea cu cotul în stomac când încercă să-i ia prăjitura

Dar dovada că era îndrăgostită fu când Peabody rupse prăjitura în două și-i dădu jumătate.

Avea nevoie de toți trei și de bărbatul, bărbatul ei, care își bea cafeaua și aștepta ca ea să înceapă spectacolul.

Numai că, atunci când avea să-l înceapă, avea să-i expună pe toți riscurilor.

— Dacă v-ați terminat cu toții pauza de cafea, avem o mica problemă cu niște crime, pe care ar trebui să le discutăm

— Am raportul informatic, spuse Feeney arătând spre pachetul cu discuri pe care le pusese pe masă. Toate calculatoarele au fost arse. Toate informațiile distruse. Am câteva idei despre cum am putea reface ceva informații, dar nu va fi ușor și voi avea nevoie de o parte din echipamentul pe care îl are la dispoziție consultantul nostru civil.

— Atunci pot să-l iei pe tot, spuse Roarke, iar lui Feeney îi străluciră ochii când se gândi la minunățiile care-l așteptau.

— Echipa de recuperare poate ajunge aici într-o oră cu or, toate calculatoarele. Vom face o rețea și…

— Nu este posibil, îl întrerupse Eve. Te rog să aduci personal aici toate unitățile. Cele care rămân la Sediul Central ou trebuie să fie păzite non-stop. Trebuie puse în siguranță, Feeney, cât mai repede posibil. al

— Dallas, deși electronicele nu sunt specialitatea ta, tot trebuie să-ți dai seama cât îmi va lua să-mi fac numărul de magie pe mai mult de zece calculatoare. Nu pot să le aduc nici măcar câte două o dată și fără o echipă care să lucreze cu mine, vom avea nevoie de zile întregi, dacă nu chiar săptămâni pentru a face ceva ca lumea.

— Nu se poate altfel. Nu mai avem de-a face cu același [e tip de investigație. Am aflat că este posibil ca în aceste crime să fie implicat OASN-ul.

Pentru o clipă se făcu o tăcere deplină, iar apoi McNab; j spuse entuziasmat: e

— Spionii? Oh, iubire, ce fericire!

— Detective, nu suntem în realitatea virtuală și nici nu este vorba de un joc pe calculator în care tu te joci de-a agentul secret. Doi oameni au murit.

— Cu tot respectul, locotenente, dar oricum sunt morți.

Pentru că nu avea cum să-l contrazică, îl ignoră.

— Nu pot să vă spun cum am intrat în posesia acestei informații, zise ea, dar văzu privirea pe care Feeney i-o aruncase lui Roarke și mândria care se citea în ea. Dacă îmi vor fi cerute aceste informații printr-o hotărâre judecătorească, atunci… voi minți. Trebuie să știți asta de la început. Voi minți fără ezitare, nu doar pentru a proteja sursa, dar și pentru a menține secretul acestei investigații și pentru a o proteja pe Reva Ewing, de care sunt convinsă că este nevinovată.

— Mie îmi plac informațiile anonime, spuse Feeney Transmisii nereperabile de informații. Putem face asta chiar aici, ca să pară că așa ai primit informațiile. În mod normal, majoritatea testelor nu o vor putea depista.

— Este ilegal, spuse Eve, iar el zâmbi.

— Vorbeam și eu pentru mine.

— Când ați fost implicați în această anchetă, nu se știa decât că este o crimă ca oricare alta. Dar nu este. Aveți posibilitatea să vă retrageți din anchetă înainte de a vă spune datele pe care le am. Odată ce vi le spun trebuie să rămâneți Și s-ar putea să devină al dracului de urât. Nu mai putem implica pe nimeni. Nu putem discuta despre asta în afara zonelor în care suntem siguri că nu putem fi ascultați. Fiecare dintre noi va trebui să facă zilnic o verificare pentru microfoane de ascultare și asta acasă, la muncă, în mașină și asupra sa. Vă supuneți unor mari riscuri și, cu siguranță, veți fi supravegheați.

— Locotenente, spuse Peabody și aștept până când Eve se întoarse spre ea. Dacă nu știi deja că suntem cu tine, află acum.

— Nu este o chestiune obișnuită.

— Nu, pentru că este cea mai tare, spuse Peabody zâmbind și făcându-l pe McNab să chicotească.

Dând din cap, Eve se așeză pe colțul biroului. Știa că nu se vor retrage, dar trebuia să le dea posibilitatea să aleagă.

— Blair Bissel era agent de gradul doi al OASN, recrutat și antrenat de Felicity Kade.

— A fost o lovitură a OASN?

Se uită la McNab.

— Păi, încă nu am scris un raport special pentru tine, detective. Fără notițe, spuse când văzu că-și scoate carnețelul. Nimic nu trebuie înregistrat decât pe calculatoare de care suntem siguri. Iată ce știu. Bissel este agent de nouă ani. La nivelul doi a avut în special misiuni de legătură. A trecut lor informații dintr-un punct în altul, a făcut rost de informații sau a adunat date care apoi erau transmise celui care făcea legătura dintre el și nivelurile superioare. În general lui 'Kade, dar nu numai. Acum trei ani, Kade a primit-o ca țintă pe

Reva Ewing și a trebuit să dezvolte o relație de prietenie.

— De ce Ewing? întrebă Peabody. De ce ea anume?

— O țineau sub observare de câțiva ani, incluzând perioada cât a fost în Serviciul Secret. A fost abordată de o persoană care trebuia să o recruteze pentru OASN, în timpul perioadei de recuperare, dar, după cum se precizează în dosar, a refuzat și nu foarte politicos. Pentru că i s-a oferit o sumă mare, refuzul ei a părut suspect, la fel și slujba obținută ulterior. Roarke… Industries este un punct strategic pentru OASN. Au pierdut o grămadă de timp și au consumat nenumărate resurse pentru a încerca să o acuze de spionaj, fără să aibă însă succes. Reva Ewing era considerată un bun candidat pentru furnizarea de informații, datorită relației ei personale și profesionale cu patronul corporației și datorită funcției mamei ei, de administrator. Sperau ca Reva să vorbească despre munca ei, despre șef, despre proiecte și așa mai departe și astfel OASN să facă rost de informații.

— Dar nu a făcut-o, spuse Feeney.

— Nu le-a dat informațiile de care aveau nevoie, dar au investit mult. Și Felicity era foarte hotărâtă. L-a adus pe Bissel și a plănuit lucrurile pe termen lung.

— S-a căsătorit cu ea ca să facă rost de informații? se i interesă Peabody. Nasol.

— Pentru informații, încuviință Eve. Și pentru a avea o acoperire mai bună pentru contactele suplimentare care veneau din partea ei. Încă mai are relații de prietenie cu foști colegi din Serviciul Secret și este în relații bune cu fosta președintă, Foster. Nici Foster, nici actuala administrație nu au avut o relație prea bună cu OASN și invers. Există multe resentimente, secrete și lovituri sub centură.

— Înțeleg și înregistrez totul cu mare atenție, puștoaico, spuse Feeney, dar totuși, asta nu explică de ce Bissel și Kade au fost uciși și totul i-a fost înscenat lui Ewing.

— Așa e. Haideți să aflăm!

Se uită la Roarke și-i dădu cuvântul în tăcere.

— Proiectul strict secret trebuie să fie un factor, începu el. Calculatoarele au fost distruse cu viermele Judecății de Apoi sau ceva asemănător. Este posibil, deși nu-mi place să mă gândesc la asta, să fi infiltrat sistemul de securitate de la Securecomp, folosindu-se de Reva. Contractul l-am primit de la Consiliul Global al Agențiilor de Informații, dar OASN s-a împotrivit și la fel au făcut și alte acronime din astea.

— OASN voia să primească ei contractul, speculă McNab Privatizarea unor astfel de contracte a redus bugetul acestor agenții.

— Așa e, încuviință Roarke.

— Și dacă ar fi obținut ei contractul și banii, continuă Peabody ideea, ar fi avut și toate informațiile legate de proiect. N-ar fi trebuit să aștepte să le primească prin filiera normală.

— S-au folosit de Reva pentru a obține informațiile, spuse Eve.

— Mai puneți și că Roarke Industries este considerat suspect de câteva facțiuni… spuse Roarke aproape ca și cum ar fi fost amuzat. OASN a găsit că cel mai practic era să se infiltreze și să adune informații și date, orice găseau, pentru a încerca să construiască o acuză la adresa corporației. Pentru spionaj, evaziune fiscală, orice.

Ridică din umeri. Era, cel puțin de când o cunoscuse pe Eve, un om de afaceri onest. Chiar dacă nu ar fi fost, era sigur că ar fi scăpat de OASN, la fel ca de fiecare dată.

— Voi verifica sistemul de securitate și voi astupa toate brețele, dar, în acest moment, este ca și cum aș astupa gaura după ce șobolanul a ajuns la brânză.

— Dar se poate să mai pui o capcană cu brânză, comentă

Feeney.

— Gândim la fel, spuse Roarke zâmbind.

— Iar viermele? întrebă Peabody. Dacă a fost o mașinație a OASN, iar calculatoarele au fost distruse, înseamnă că O ASN are viermele sau o clonă. Nu ar trebui să lucreze și ei la un program de distrugere sau de protecție, în loc să… Oh!

— Spionajul global nu este foarte diferit de spionajul industrial, spuse Roarke, turnându-și cafea. Dacă ar lucra la un program sau ar plăti pe cineva să lucreze la el, ar fi foarte interesant pentru ei sa știe la ce lucrăm noi.

— Și chiar să ucidă pentru asta. Un altfel de crimă organizată, spuse Peabody. Știu că guvernele au nevoie de agenții care să adune informații, pentru a preveni atacurile teroriste și pentru a reduce la tăcere grupările fanatice, dar se știe clar că nu întotdeauna trebuie să respecte regulile care corup indivizii ce alcătuiesc totalitatea. Și asta a sunat de parcă ar fi ieșit din gura lu' taică-meu.

— Dacă OASN a comandat uciderea lui Bissel și a lui Kade, continuă Eve, este foarte posibil să nu poată fi aduși în fața justiției. Dar dacă ei i-au făcut înscenarea Revei și au lăsat-o să suporte consecințele, vor trebui să plătească. Este un cetățean al orașului New York și asta înseamnă că este de-a noastră. Voi vorbi cu comandantul și apoi îi voi spune totul Revei, dacă el nu-mi ordonă altceva. Cred că prin relațiile ei, pot stabili o întâlnire cu reprezentanții OASN. Și atunci va începe meciul.

După ce termină prezentarea ieși cu Peabody, dar se opri în drum, ca și cum ar fi uitat ceva.

— Feeney, vreau să discut ceva cu tine. Peabody, du-te înainte! Cere să fim primite la comandant. Spune că este urgent.

— Nu cred că voi sta mai mult de două-trei ore la Securecomp, îi spuse Roarke lui Feeney. Știi unde este totul. Aranjează-te cum îți este mai bine. Summerset îți va răspunde la orice întrebări. Voi veni și eu să mă apuc de treaba cât de repede pot. Locotenente!

Știa ca ea se va feri când se va apleca să o sărute. Și acesta era unul dintre motivele pentru care nu se putea împiedica de a o face. A lăsat-o să închidă ușa după el, se uită lung la ea și, plecă.

Eve se frecă la ochi.

— Trebuie să-ți cer o fav…

— OK.

— Este… un subiect sensibil pentru mine.

— Observ. Trebuie să luăm loc?

— Nu. Adică tu poți, dacă vrei. Făcu câțiva pași și se uită fix pe fereastră. Nu știu câte cunoști tu despre copilăria mea și nu vreau să vorbesc despre asta.

Știa destule, destule pentru ca să i se pună un nod în gât când o auzi deschizând subiectul. Dar tonul vocii nu i se schimbă.

— Bine.

— În Dallas era un agent al OASN… în perioada când… la dracu'!

— Îți supravegheau tatăl?

— Da. Ochi și urechi. Ei… este complicat, Feeney, și nu vreau să intru în detalii. Dar există un dosar. Roarke l-a citit și…

— Stai. Ascultau tot, au știut că e vorba de un copil și nu au intervenit?

— Nu asta e ideea.

— Faptul că ești polițist, spuse ea răstit. Pentru că știi că

— La dracu' cu ideea!

— Feeney.

Se întoarse spre el și văzu aceeași furie ca a lui Roarke.

— Nu ar trebui să-ți spun nimic din toate astea. Pentru că, în funcție de ce se întâmplă, ai putea fi considerat ou complice. Dar poate, spunându-ți, putem schimba rezultatul u o final. El va vrea să se răzbune și nu se poate. L-ar putea rât distruge. Știi asta. Te rog să mă ajuți să-l oprim.

— Să-l oprim? Ce te face să crezi că nu-i voi da o mână de ajutor?

— Faptul ca ești polițist, spuse ea răstit. Pentru ca știi că nu poți să-ți faci singur dreptate. Știi ce se poate întâmpla dacă o faci. Vreau să-l țin ocupat, atât de ocupat, încât să nu aibă timp să se ocupe de asta. Și vreau să găsești o modalitate de a discuta cu el și de a-l face să se răzgândească. Cred că pe tine te-ar asculta..

— De ce?

— Nu știu.

Își trecu mâinile prin păr.

— Dar așa cred. Te rog, Feeney, nu mă face să mă duc la Summerset să-l rog să mă ajute cu asta. Deja mi-e destul de greu să te rog pe tine. Dar am nevoie de ceva timp ca să gândesc clar.

— Nu este o problema să-l țin ocupat, dacă ne gândim că suntem doar trei oameni care putem să ne ocupăm de paisprezece calculatoare. Dar să vorbesc cu el… Feeney își băgă mâinile în buzunare și ridică din umeri. Să văd dacă reușesc să deschid subiectul. Dar nu promit.

— Mulțumesc.

— Vreau să te întreb ceva, Dallas. Între noi doi, aici și acum. Nu o să mai discutăm asta niciodată, dar vreau un l răspuns sincer. Tu nu vrei răzbunare?

Se uită în jos, dar apoi se forță să-și ridice privirea și să se uite în ochii lui.

— Vreau așa de mult, încât aproape îi simt gustul. Vreau așa de mult, încât mi se face frică. Vreau așa de mult, încât știu că trebuie să renunț la ea. Trebuie sau este posibil să fac ceva cu care știu că nu mă voi împăca niciodată.

El încuviință și fu suficient pentru amândoi.

— Să ne apucăm de treabă, atunci.

Comandantul Whitney era un tip mare, care stătea la un birou mare. Eve știa că toată ziua scria hârtii și se ocupa de probleme politice, directive și chestiuni diplomatice. Dar asta nu însemna că nu era polițist.

Avea mai mute fire albe în păr decât cu un an în urmă și probabil că soția îl bătea la cap să se ocupe de asta. Lui Eve îi plăcea așa. I se părea că-i conferă o autoritate mai mare.

Ascultă tot ce avea de spus ea, iar Eve găsi tăcerea lui apăsătoare, dar și reconfortantă.

Rămase în picioare după ce termină și, deși nu se uita Ia Peabody, știa că partenera ei își ținea respirația.

— Sursa ta pentru aceste informații este de încredere?

— Domnule, pentru că informațiile au ajuns la mine din surse necunoscute, nu pot garanta pentru încrederea unora, dar sunt sigură că informațiile sunt valabile.

Ridică din sprâncene și dădu din cap.

— E bine. S-ar putea să prindă dacă ți se va cere socoteală Cum ai de gând să continui?

— Am de gând să-i dau aceste informații Revei Ewing.

— Asta ar trebui să-i facă pe avocații ei să danseze de bucurie.

— Domnule, nu ea i-a ucis pe Bissel și pe Kade. Nu pot să nu dau această informație cuiva care este în esență o a treia victimă.

— Așa e. Doar că urăsc să văd avocați care dansează.

Peabody începu să râdă, dar râsul i se transformă în tuse.

— Procurorul nu va fi fericit, adăugă Whitney.

— Poate va fi și el îndeajuns de fericit pentru a dansa, Or, dacă reușim să demonstrăm că OASN este vinovat de o dublă crimă și de încercarea de înfundare a unui civil. Acest lucru va face ca acest caz să fie foarte important, spuse Eve când ou văzu privirea speculativă a lui Whitney. Destul de important pentru a atrage atenția mass-

media. A mass-media de peste tot din lume, iar procurorul va fi în prim-plan.

— Este interesant și dai dovada de gândire politică, Dallas. Mă surprinzi.

— Pot să gândesc politic, dacă trebuie, și cred că veți explica lucrurile în acest fel procurorului-șef.

— Poți să fii sigură de asta.

— Ewing s-ar putea să-mi fie utila și pentru a stabili contacte care să mă asiste în cercetarea OASN.

— Odată ce OASN va afla de aceasta latura a investigației e tale va încerca, din greu, să i se opună.

Lipsă de acțiune, gândi ea. Acesta ar fi termenul și la asta se vor aștepta de la ea. Și nu o vor avea.

— Nu au niciun fel de autoritate asupra poliției newyorkeze sau asupra unei anchete de omucidere. O femeie nevinovată a fost implicată intenționat într-un dublă crimă.

Un copil nevinovat, gândi ea fără să vrea, a fost lăsat intenționat să fie bătut și violat. Lăsat să ucidă pentru a supraviețui.

— Nu este vorba de securitate națională sau globală, domnule comandant. Este doar o mare mizerie. Gâtul începea să o ardă, dar ignoră acest aspect și-și impuse să se rezume la fapte. Să rămână în prezent O corporație legală, ia care lucrează Ewing, are un contract strict secret din partea guvernului, pentru a dezvolta un program care să blocheze planurile presupuse ale unei grupări de tehnoteroriști. Dacă OASN a încercat să interfereze cu programul de cercetare care se desfășoară la Securecomp în acest moment, nici acest lucru nu este de securitate globală sau națională. Este o chestiune de spionaj industrial.

— Poți să fii sigură că ei vor avea o optica diferită.

— Pot schimba optica până orbesc, dar asta nu vii schimba faptul că doi oameni au fost uciși cu brutalitate, Media deja târâie prin

noroi numele Revei Ewing. Nu merită așa ceva. Aproape a murit apărând-o pe doamna președintă Poster, pentru că asta era datoria ei. Nici mai mult, nici mai puțin. Și nici pentru Securecomp nu a făcut decât să-și ducă datoria până la capăt, ceea ce ar fi însemnai proiectarea unui program de apărare împotriva unui virus care, potențial, ar fi putut distruge Pentagonul, Parlamentul și toate agențiile care se ocupă de securitate în țara asta, inclusiv blestemații de OASN.

Comandantul ridică mâna.

— Mai bine te-ar angaja pe tine în locul avocaților. Nu te contrazic, spuse el. Am citit dosarul ei. Înțelegi că mai există și varianta de a renunța pur și simplu la acuzații și de a o lăsa pe Ewing să se descurce.

— Dar doi oameni tot morți rămân.

— Doi agenți, Dallas. Este aspectul negativ al serviciului. Din nou ridică mâna înainte ca ea să apuce să spună ceva. Tu ai vreo opinie în legătură cu toate astea, detectiv Peabody?

— Da, domnule. Dacă eu aș muri, ar fi din cauza datoriei pe care o am. Dar m-aș aștepta ca Dallas și ceilalți colegi să facă tot posibilul pentru a-mi face dreptate. Nu putem ignora crima, doar pentru că este un risc al meseriei.

— Te reprezinți bine, detectiv Peabody. Văd că toți suntem de aceeași parte. Vorbește cu Ewing. Voi discuta eu cu comandantul Tibble. Doar cu Tibble, și nu-i voi spune decât ceea ce este necesar.

— Vă mulțumesc, domnule. Echipa de informaticieni va lucra mai mult la mine acasă. Este mai sigură decât Sediul Central.

— Nu sunt surprins să aud asta. Să ai documentație pentru tot, Dallas, dar, de acum înainte, toate rapoartele tale către mine vor fi orale. Vreau să fiu informat în clipa în care vei fi contactată de orice agent sau reprezentant al OASN. Ai grijă să ai acoperire, pentru că dacă primești vreo lovitură, tot departamentul o va primi.

— A mers bine, spuse Peabody pe când se îndreptau spre garaj.

— Destul de bine.

— Când m-a întrebat dacă am și eu vreo părere, aproape pte m-am înecat.

— Nu ar fi întrebat dacă nu voia s-o audă. ele

— Poate că nu, dar de obicei șefii vor să le spui exact șj ceea ce vor să audă. Și mai era un lucru la care mă gândeam. *ise*

Își trecu mana peste jachetă, pentru a-i îndrepta cutele. Din idi cauza naturii acestei anchete, cred că este mai sigur dacă membrii echipei de investigații vor rămâne la tine acasă până la finalizarea ei.

— Ar fi mai bine?

— Da, având în vedere că… spuse și se întrerupse uitându-se la mașină. Unitatea a fost verificată și e protejată?

— Așa au spus cei de la întreținere, dar sunt niște nemernici mincinoși. Dar ar trebui să fie destul de sigură pentru ca tu să-mi poți spune ce ai de spus în termeni generali.

Peabody urcă.

— Păi, mai întâi de toate, ai toate acele niveluri suplimentare de protecție și nu trebuie să avem grijă ce vorbim st sau ce facem. De asemenea, cei de la informatică ar putea să lucreze în ture, dacă e nevoie. Și pentru că McNab și eu ne pregătim să ne mutăm în noul nostru apartament, la mine c un dezastru. Zâmbi. Deci, ce zici?

— Nu e o petrecere.

— Absolut. Peabody îi aruncă o privire consternată. Propun asta pentru binele echipei și pentru cel al anchetei.

— Și pentru că am întotdeauna înghețată în frigider.

— Ei bine, și pentru asta. Ți se pare o prostie?

Nu era ceva neobișnuit ca Roarke să facă o verificare a securității dintr-un departament fără să anunțe dinainte. Dar era mai puțin

obișnuit să facă scanările personal și să facă testele pe calculatorul lui.

Laboratorul de nivel zece de la Securecomp nu era accesibil decât pentru angajații cu cel mai înalt sistem de acces. Niciunul dintre ei însă nu făcu niciun comentariu sau vreo mutră când fură scanați și rescanați.

Niciunul dintre ei nici măcar nu murmură când o echipă de exterminatori au fost chemați să verifice laboratorul de transmițătoare.

Laboratorul era impecabil. Filtre și purificatoare meri uneau aerul curat. Minicamere erau poziționate astfel încât să acopere întreaga suprafața, tot personalul, fiecare mișcare și sunet.

Personalul autorizat purta legitimații codate și trecea prin trei zone de verificare, de fiecare dată când intra sau ieșea din laborator. Pentru a avea acces se identificau prin voce, retina și prin verificarea amprentelor degetelor.

Scanerele, alarmele și sistemele de prevenire făceau imposibilă, sau cel puțin așa crezuse Roarke, scoaterea oricăror informații din laborator fără autorizația lui. Instalarea unui dispozitiv de transmitere ar fi fost vrăjitorie piua.

Și-ar fi pus rămășag reputația pentru asta. Și, de fapt, chiar o făcuse.

Îi făcu un semn actualului responsabil de laborator, Tokimoto, și intră în ceea ce tehnicienii numeau „seiful".

Era o încăpere mobilată spartan, cu un singur birou, două scaune și un perete întreg acoperit de sertare sigilate. Pe birou era un sistem de date și comunicații extrem de puternic, cu o legătură care nu putea transmite în afara laboratorului decât cu parola și amprenta vocală a lui Roarke.

— Închide ușa, îi spuse lui Tokimoto. Ia loc.

Tokimoto făcu ce i se ceru și apoi își încrucișa mâinile pe genunchi.

— Dacă m-ai chemat să mă întrebi în legătură cu Ewing, îți irosești timpul. Și timpul amândurora este prețios. Nu a ucis pe nimeni, chiar dacă ar fi meritat-o.

Roarke se așeză și se gândi ce fel de abordare să adopte cu Tokimoto.

Bărbatul avea patruzeci de ani, era slab, cu membrele lungi. Părul negru era tuns foarte scurt. Pielea albă și sprâncenele lungi. Nasul mic și gura subțire care acum făcuse o grimasă de enervare. Era una din rarele clipe, se gândi Roarke, când îl văzuse pe Tokimoto agasat.

— E interesant, spuse Roarke.

— Sunt bucuros că părerea mea este interesanta.

— Nu mi-am dat seama că ești îndrăgostit de Reva. E clar că nu am fost destul de atent.

Postura și atitudinea lui Tokimoto rămăseseră neschimbate.

— Ewing este… era căsătorită. Eu respect instituția căsniciei. Suntem asociați și colegi, nimic mai mult.

— Deci nu i-ai spus nimic și nici nu i-ai dat vreun semn. Ei bine, este problema ta! A ta și deloc a mea, dacă nu are efect asupra a ceea ce se întâmplă în acest laborator. Dar aș spune că, pentru moment, are nevoie de un prieten.

— Nu vreau să creadă că mă bag în viața ei.

— Din nou, este treaba ta. Roarke scoase un disc din buzunar și-l băgă în calculator. Uită-te la asta. Aș vrea să-mi spui părerea ta.

Tokimoto se ridică de pe scaun și înconjură biroul ca să se uite pe ecran. Se scărpină pe bărbie.

— Mărește, te rog! Această zonă. E o umbră, aici în cuadrantul B, secțiunea cinci. A fost un microfon, dar nu mai este. Cred… stai așa. Se mișcă?

Întrebarea, își dădu seama Roarke, nu i se adresa. Pentru a răspunde însă mări din nou imaginea.

— Da, da, se mișcă. E abia o umbră când se mișcă. E mai detectabil când e nemișcat.

— Și concluzia?

— Dispozitivul este pus pe un obiect care se deplasează. O persoană sau un robot. Este foarte sofisticat. Foarte bine protejat. E al nostru?

— Nu cred, dar vom vedea. Aceasta este o imagine a laboratorului, Tokimoto. Și asta… Dădu cu degetul în ecran, acolo unde umbra era mai închisă. Acesta este biroul Revei.

— E o greșeală.

— Nu e o greșeală.

— Nu te-ar trăda niciodată, nici pe tine, nici pe cei cu care lucrează.

— Nu, nici eu nu cred că ne-ar trăda pe vreunul dintre noi. Te voi întreba asta doar o dată. Ai fost abordat de cineva din afară în legătură cu proiectul strict secret?

— Nu. O spuse simplu, fără niciun fel de ezitare în glas sau fără teama mai bine spus. Dacă aș fi fost, ți-aș fi raportat.

— Da, cred că da. Pentru că și tu ești o persoană cinstită, Tokimoto. De aceea îți și arăt asta. Pentru că în aceste chestiuni delicate am încredere în tine.

— Ai toată loialitatea mea, dar nu voi crede asta despre Reva.

— Nici eu. Cum, după părerea ta, a ajuns acest dispozitiv în laborator?

— Pe o persoană, după cum am spus.

— Pe ea.

Tokimoto se încrunta studiind din nou imaginea.

— Este foarte ciudat. Ar fi știut dacă avea un dispozitiv asupra ei și nu ar fi intrat în laborator. Asta înseamnă că nu avea niciun

dispozitiv, în plus, sistemele de securitate ale laboratorului sunt foarte sofisticate și ar fi detectat dispozitivul. Asta înseamnă ca dispozitivul nu ar fi avut cum să intre aici. Dar totuși a intrat.

— Este foarte logic ce spui, dar gândește și mai departe. Cum ar fi putut Reva să aducă dispozitivul în laborator, fără să știe și trecând de sistemele de securitate?

— Ea este o experta și scanerele tale sunt cele mai bune de pe piață. Este imposibil să-i fi fost atașat vreun dispozitiv și să fi scăpat detectării scanerelor. Este…

Se opri, se îndreptă, iar Roarke văzu cum îi explodează pe față o idee.

— În interior, spuse Roarke.

— Astfel de lucruri sunt posibile teoretic. Unele chiar au fost testate. Dar cele aflate în dezvoltare, inclusiv cele la care se lucrează aici, nu s-au dovedit a fi eficiente.

— Dispozitivul ar fi putut să-i fie injectat sub piele.

— Tot teoretic.

— Bine, mulțumesc.

— Ea e… În vreun pericol?

— Este protejată. Dar cred că i-ar prinde bine Sa vorbească cu un prieten care crede în ea și o simpatizează. Între timp, vreau să se lucreze non-stop la proiect. În patru schimburi. Dacă este pregătită, Reva se va întoarce de mâine.

— Va fi bine să fie din nou printre noi. Ar trebui să afle de chestia asta, dar eu nu-i voi spune nimic dacă așa vrei tu.

— Îi voi spune chiar eu. Dacă vrei să vorbești despre asta cu ea, faceți-o aici. Se duse spre ușă și se opri. Yoshi, viața nu este niciodată atât de lungă cât ne-o dorim și tot timpul pe care îl pierdem nu poate fi recuperat.

Pe buzele lui Tokimoto apăru un zâmbet.

— E un proverb.

— Nu. Este felul meu de a-ți spune să faci o mișcare în direcția ei.

9

Eve nu-și dădea seama de ce ar trebui deja să se îngrijoreze în legătură cu securitatea în acest moment, dar prelua convorbirea cu Roarke pe un dispozitiv codat, pe care i-l dăduse de dimineață. Îi era prins la încheietură, dar nu-i păsa de greutate sau de absurditatea de a vorbi în mânecă. Așa că-l băgase în buzunar și când îi vibră pe șold sări de parcă fusese atinsă de o rază laser.

— Iisuse, tehnologia este ca o durere de cap. Ce e?

— Nu este tocmai un salut profesionist, locotenente.

— Sunt prinsă în trafic. Oamenii ăștia n-au și ei slujbe? N-au case?

— Și ce tupeu pe ei să meargă pe străzile tale! Și eu sunt tot pe ele și mă duc să iau un pachet. Trebuie să-l duc acasă. Vreau foarte mult să-l vezi și tu, așa că ar fi bine să ne întâlnim acolo.

— Ce? De ce? La dracu' cu maxibuzul ăsta! încerc să conduc și eu. Mă îndrept spre East Side, dacă nu o să am un accident de circulație pe rahaturile astea de drumuri.

— Îți fac eu treaba aia. Vino acasă, Eve!

— Dar eu… aruncă dispozitivul dezgustată lui Peabody când transmisia încetă. S-a dus dracului aparatul.

— Nu, a închis el. Vrea să vă întoarceți acasă, pentru că o aduce pe Reva Ewing acolo.

— De unde știi asta?

— Mă uit la multe filme cu spioni. Probabil că a descoperit ceva și vrea să vorbiți în cel mai sigur loc.

— Dar eu încă nu am vorbit cu Morris și nici n-am apucat să mă mai uit o dată la cadavre. Nu l-am pus pe Capdegland să cerceteze laboratorul pentru a vedea dacă sunt ceva urme ce le putem folosi. Și oricât de mult mi-ar displăcea, nu am vorbit cu contactul meu din presă despre o schimbare de situație conform căreia vom renunța la acuzațiile împotriva lui Ewing.

— Chestiile de rutină nu se aplică atunci când bondărezi.

— Bondărez? Ce sa bondărez? Urăsc bondarii!

— Nu, nu, bondită, știi, așa ca James Bond, superspionul.

— Dumnezeule. Eve traversă o intersecție și făcu o bucată de drum înainte a se opri din nou. De ce eu?

— Îmi plac filmele cu spioni, chiar și cele vechi. Tot felul de jucărele, sex și echipamente sofisticate. Știi, Dallas, dacă Roarke ar fi actor ar putea cu siguranță să-l joace pe James Bond. E un super Bond.

Eve își ridică privirea spre cer.

— Dumnezeule, repetă ea. De ce eu?

Trânti ușa când intră încasă și-și arătă colții spre Summerset.

— Asociații dumneavoastră au ajuns deja. Le-au fost pregătite locații corespunzătoare. Experiența mă determină să refac stocurile de hrană și să pun accent pe acele lucruri care nu au nici cea mai mică valoare nutrițională.

— Și-mi spui mie toate astea pentru că ți se pare că dau doi bani pe ele?

— Sunteți stăpâna acestei case și sunteți responsabilă de confortul oaspeților.

— Nu sunt oaspeți. Simt polițiști.

— E în regulă dacă eu și McNab luăm aceeași cameră ca și data trecută? îl întrebă Peabody, după ce Eve o luă în sus pe scări.

Figura dură a lui Summerset se transformă într-un zâmbet.

— Sigur, doamnă detectiv. Deja am aranjat asta.

— Super. Mulțam!

— Peabody! Vino, la naiba, o strigă Eve.

— Traficul a fost aiurea. Nu este în cea mai bună dispoziție, spuse Peabody.

O luă la goană pe scări și abia o ajunse pe Eve pe hol.

— Dacă ai de gând să mituiești cadavrul rezident, fă-o în timpul liber!

— Nu-l mituiam. Întrebam doar care este camera în care voi sta eu pe durata acestei investigații. Și, în plus de asta, nici nu trebuie să-l mituiesc pe Summerset. Îi sunt simpatică.

— Asta îi depășește capacitatea de reproducere a sentimentelor umane. Intră în biroul lui Roarke și se încruntă când văzu că le servea cu cafea pe Reva și pe Caro. Ai fi putut să-mi spui că ai de gând să le aduci aici, înainte să străbat jumătate din oraș.

— Îmi pare rău pentru inconveniențe, dar aici trebuie să fim.

— Este cazul meu și investigația mea. Eu decid unde trebuie să fim.

— Nu este o problemă de autoritate, locotenente. Și când cunoștințele tale de electronică vor fi la fel de mari sau le vor depăși pe ale mele, vom reevalua situația. Tonul lui era foarte amabil. Între timp… vrei niște cafea? Servește-te, Peabody, spuse el și apoi o luă pe Eve de braț. Dacă îmi acorzi o clipă, locotenente…

Îl lăsă să o conducă în biroul său. Nu-i făcea plăcere, dar îi permitea. Apoi îl atacă când închise ușa.

— Trebuie să stabilim anumiți parametri. Tu lucrezi cu informatica. Nu ai autoritatea să-mi transporți suspectul și pe mama

sa când și cum vrei. Sentimentele tale pentru ele trebuie lăsate la o parte și daca nu poți să faci asta, vei fi exclus.

— Era necesar. Ești iritată și nervoasă. Ei bine, la fel și eu. Așa că putem sta aici și să ne certăm în următoarele zece minute sau să ne apucăm de treabă.

Inspiră profund o dată și apoi încă o dată pentru a se liniști. Era interesată de ce avea să-i spună.

— OK, tu ești iritat și nervos. Care e problema?

— Dacă mă lași câteva minute fără să mă apuci de beregată, îți spun.

— Dacă nu-mi place ce aud, mușc din nou.

Se duse până la ușă și apoi se întoarse la ea.

— Îmi dau seama că este posibil ca uneori să fi acționat fără să acord considerația necesară autorității tale. Am greșit. Asta nu înseamnă că nu se va mai repeta, dar am greșit Însă de data asta nu este cazul.

— Dar așa pare.

— N-am ce face. Pe de altă parte, aceste două femei sunt angajatele mele. Dacă mă pocnești de față cu ele îmi subminezi autoritatea și poziția, Eve.

— N-am ce face. Dar ele știu că ești puternic. Zâmbi slab. Acum știu că și eu sunt.

— Dar nu e vorba despre… Se opri câteva secunde și făcu 0 mică rugăciune pentru a cere răbdare. Iisuse, nu are rost să facem toate astea. Putem să ne înfruntăm mai târziu.

— Poți să fii sigur de asta. Se aplecă peste el și deschise ușa. Gândindu-se la autoritate și poziție, se asigură că iese înaintea lui. Ai cinci minute, îi spuse.

— Ar trebui să fie suficient. Computer, blochează camera.

— Ce dracu' se… Eve se întoarse pe călcâie și duse mâna la armă când storuri de titan acoperiră ferestrele. Altele

Închiseră ușile. Lumina se făcu roșiatică și toate mașinăriile din cameră produseră un zgomot ușor.

— E ca un film cu Bond, murmură Peabody.

Închidere completă. Izolare fonică totală.

— La tine acasă, spuse Reva și se ridică în picioare pentru a examina storurile de la geamuri. Puțin paranoic, dar foarte bine. Aș vrea să văd și restul echipamentelor din casă…

— Copii, puteți să vă jucați cu astea mai târziu, o întrerupse Eve. Acum aș vrea să știu de ce avem nevoie de ele.

— Am făcut câteva teste la Securecomp. Foarte detaliate și exacte. Au arătat urme ale unei „ploșnițe" mobile.

— Mobile? Reva dădu din cap. Cineva a trecut de toate scanerele cu un dispozitiv pe el? Pare imposibil. De fapt, chiar este imposibil.

— Așa am crezut și eu, dar dispozitivul este foarte sofisticat. Nu era asupra cuiva, Reva, ci în tine.

— Înăuntru? Intern? E imposibil. O aiureală!

— Atunci nu ai nimic împotrivă să-ți fac o scanare corporala?

— Roarke, îmi fee o scanare de fiecare dată când intru în laborator, spuse ea adoptând o poziție defensivă.

— Am un scaner ceva mai sensibil.

— Bine. Reva deschise brațele. Nu am nimic de ascuns.

— Computer, deschide intrândul A.

O secțiune din zid se deschise. Înăuntru era o cameră mică, puțin mai spațioasă decât o toaletă. Părea să conțină un tub de uscare cu o ușă fără mâner. Nu avea niciun fel de butoane de control vizibile.

— Ceva la care am lucrat chiar eu, spuse Roarke când Reva ridică din sprâncene. Un scaner de securitate individual, de mai mare intensitate decât cele de pe piață. Citește și semnele vitale, care vor fi folosite pentru a evalua starea în care sc află subiectul pe perioada scanării.

— E sigur? Caro se ridicase în picioare și se îndreptă spre el, îngrijorată. Îmi cer scuze, dar dacă nu a fost aprobat poate fi riscant.

— L-am folosit și pe mine, o asigură el. Este sigur. Vei simți căldură pe piele când te va scana. Nu va crea nicio senzație de disconfort, dar vei sesiza diferența de temperatură când se deplasează de pe o zonă a corpului pe alta.

— Hai să o facem. Am și testul adevărului azi. Aș vrea să am o mică perioadă între teste și scanări, dacă nu te deranjează.

— Computer, pornește scanerul.

O ușă se deschise cu un mic zgomot. La indicațiile lui Roarke, Reva intră și se întoarse cu fața spre cameră.

— Începe procesul pe Ewing, Reva, la putere maximă. Trebuie să-ți citească și să-ți înregistreze înălțimea, îi spuse. Greutatea, masa corporală și așa mai departe.

— Bine.

— Când ușa se va închide, toată procedura nu va dura decât câteva clipe. Rezultatele vor fi prezentate video și audio, daca nu ai nimic împotrivă.

— Fă-o.

— Computer, începe.

Ușa se închise. Luminile se schimbară într-un albastru rece. Eve ascultă înregistrările statisticilor corpului Revei. O undă roșie orizontală urcă ușor pe corp și apoi cobori. Fură listate diversele răni și evaluarea proceselor de vindecare.

— Excelent. Vocea Revei suna goală din tub, dar începuse să zâmbească, cuprinsă de fascinație profesională. Și foarte meticulos. Trebuie să ieși cu el pe piață.

— Încă câteva modificări.

Apoi se văzură câteva unde roșii și albastre care se intersectau pe corpul ei și care o scanau bucățică cu bucățică.

Dispozitiv electronic localizat la nivel subepidural, în sectorul doi.

— Despre ce dracu' vorbește? în voce i se citea panica! Unde este sectorul doi? Ce rahat.

Roarke observă creșterea pulsului și a presiunii sângelui.

— Lasă-l să termine, Reva.

— Grăbește-te. Vreau să ies de aici.

— E în regulă, Reva, spuse Caro blând. Mai e doar puțin și sc va termina. Totul va fi bine.

— Nimic nu e bine. Nimic nu va mai fi bine niciodată.

Nu a mai fost detectat un alt dispozitiv. Un singur dispozitiv electronic funcțional în sectorul doi. Cer permisiune să marchez zona.

— Fă-o, spuse Roarke.

Se auzi un zgomot și apoi se văzu un flash. Reva duse mâna la spate, pe gât, simțind parcă o împunsătură de albină.

— Salvează și arată informațiile. Termină programul.

Luminile din tub se stinseră și ușa se deschise.

— În mine? Sub piele? își duse amândouă mâinile la gât. Cum de nu am știut? Jur, jur că nu am știut.

— Nici nu m-am gândit că ai știut. Acum stai jos.

— Unul intern. Ar fi fost nevoie de o intervenție chirurgicală. Nu am avut niciuna. Nu se poate să fie acolo.

— Este acolo. Roarke o duse la un scaun și se dădu la o parte când se apropie Caro și o luă de mână. A fost plantat fără știrea și fără voia ta.

— Dar ar fi trebuit să fiu inconștientă. Nu am fost inconștientă.

— Dar ai dormit, nu? interveni Eve. Când cineva doarme, nu este greu să-i administrezi un anestezic.

— Dar dorm acasă, în patul meu. Singura persoană care ar fi putut face așa ceva ar fi fost… Blair, spuse ea cu vocea sfârșită. Dar e o nebunie. El nu știa nimic de dispozitive subepiduralc sau de orice alt fel.

Văzu privirea pe care o schimbară Eve și Roarke.

— Ce dracu' e asta? Ce se întâmplă?

— Nu i-am spus, locotenente. Nu era de datoria mea, spuse Roarke.

Eve se duse spre Reva.

— Va trebui să fii taie, pentru că va fi ca o lovitură în figură.

Îi povesti totul Revei, așa cum ar fi vrut ea să audă. Direct, fără înfloriturі, fără sentimentalisme. O urmări cum se schimbă la față, îi văzu lacrimile din ochi, care însă nu îi curseră, și apoi își reveni.

— M-a… m-a folosit ca sursă de informații. Vocea îi era răgușită. Să spioneze Securecomp prin mine și posibil și alte sectoare ale Roarke Industries prin mama. E logic să presupunem că se foloseau și de legăturile mele cu Serviciul Secret, președintele Foster și membri ai staffului ei cu care am rămas în relații de prietenie. Prin acest implant au înregistrat toate conversațiile, profesionale și personale.

Luă un pahar de apă pe care îl aduse Peabody, fără ca măcar să o privească.

— Am avut, din poziția mea de supervizor la Securecomp, numeroase conversații cu tehnicieni, cărora le-am dat indicații și de la care am primit rapoarte. Toate rapoartele le-am înregistrat verbal. Așa reușesc să rețin mai bine progresele făcute. Au aflat totul despre proiectele mele. M-au supt de toate informațiile amândoi. În fiecare zi.

Se uită la Roarke.

— Până la urmă se poate spune că te-am trădat.

— Ba nu. Vocea lui Caro era dură. Tu ai fost trădată și asta e cel mai greu de acceptat. Dar dacă îți plângi de milă nu rezolvi nimic. Nimeni nu te acuză de nimic și dacă te acuzi singură ai de pierdut.

— Dar am și eu dreptul să mă plâng, doar am fost violată tehnologic, pentru numele lui Dumnezeu.

— Mai târziu. Cum scoatem implantul? îl întrebă Caro pe Roarke și apoi se uită la Eve. Sau nu-l scoatem?

— M-am gândit la varianta să-l lăsăm. Este o opțiune, dar prefer să fie scos. Prefer, dacă mai e cineva care ne urmărește, să știe că suntem pe urmele lor. Ar putea să-i determine să se deconspire mai repede.

— I-au ucis pe Blair și Felicity și au încercat să facă să pară vina mea. De ce?

— Înscenarea? Aș spune pentru că erai la-ndemână. Cât despre crimă, încă nu știu. Poate că a fost OASN-ul, poate nu. Oricum, au știut cum să intre, să distrugă informațiile și să te facă să fii exact acolo unde au vrut ei. Pentru toate astea au avut nevoie de timp și de planificare. Fie Bissel, fie Kade, poate chiar amândoi erau urmăriți ca să fie exterminați. Când aflu de ce, o să am o pistă.

— Putem scoate dispozitivul aici. Am pe cineva în casă care are pregătire medicală, spuse Roarke.

— Scoate-l. Reva se frecă pe gât. Vreau să-l văd.

— Pregătește, îi spuse Eve lui Roarke. Reva, nu trebuie să vorbești cu nimeni despre asta. Nici chiar cu avocații. Nu încă. Dar vreau sa contactezi pe cineva din Serviciul Secret sau din stafful lui Foster, pe cine crezi tu că e mai bine. Vreau să aranjeze o întâlnire între mine și cineva din OASN, care are destulă putere casă știe de Bissel și Kade. Vreau pe cineva influent.

— O să-i contactez.

— Bine. Problema electronicelor o voi lăsa celor care au și habar despre ce este vorba, spuse și se uită la Roarke. Și am de gând sa fac niște treburi de polițist, daca deschizi camera asta.

— Computer, deschide. Reia operațiunile normale.

Am înțeles.

— Vin imediat, le spuse Revei și lui Caro și apoi le lăsă ca s-o conducă pe Eve.

— Peabody, du-te să vezi ce fac informaticienii. Vin și eu imediat.

— Da.

Eve se duse la biroul ei înaintea lui Roarke, cu mâinile în buzunare.

— Am crezut că i-ai spus de varianta cu OASN și despre ce am aflat despre Kade și Bissel.

— Sunt conștient de asta și sunt conștient că aveai și de ce să presupui asta.

— Presupunerea a fost unul din motivele pentru care ți-am sărit la beregată așa de repede.

— Am înțeles.

— Încă sunt iritată și nervoasă.

— La fel și eu, așa că ai companie.

— Și încă s-ar putea să mă dau la tine mai târziu.

— Te trec pe listă.

Se duse spre el și, ținând în continuare mâinile în buzunar îl sărută pe gură.

— Pe curând.

Pentru că nu înțelegea nimic din ceea ce făceau cei de la informatică în laboratorul lui Roarke, o luă pe Peabody de acolo și o puse să-l localizeze pe Carter Bissel, iar ea se angajă într-o discuție cu doctorul Mira, psihologul departamentului.

— Asistenta ta începe să mă urască, deschise vorba Eve.

— Nu, doar că este inflexibilă în legătură cu orarul. Mira programa ceaiul obișnuit și apoi o invită pe Eve să ia loc pe scaunele albastre.

Optase pentru roșu în acea zi. Nu chiar roșu, se gândi Eve. Probabil că exista un nume pentru acea culoare care aducea cu frunzele de toamnă. Purta trei coliere, care erau niște sfere aurii, prinse împreună într-un șirag.

Mira arăta întotdeauna perfect și deloc ca un expert în alcătuirea profilelor și ca psihiatru al departamentului.

— Presupun că are legătură cu Reva Ewing și cu testul pe care urmează să-l susțină azi. După cum ai cerut, chiar eu mă voi ocupa de efectuarea testului cu detectorul de minciuni.

— Da, are legătură cu asta. Toate conversațiile care au legătură cu Ewing sunt clasificate. Doar eu, tu și comandantul Whitney avem acces la ele.

— Care este baza legală pentru această clasificare?

— Spionaj global, spuse Eve, după care îi povesti tot restul.

— Și tu o crezi. Crezi că a fost înșelată și că este complet nevinovată în legătură cu crimele și cu tot ceea ce a dus la ele.

— Da, și mă aștept ca testele tale să o confirme.

— Și dacă rezultatele vor contrazice acest lucru?

— Atunci se va întoarce la închisoare, până îmi dau seama de ce e așa.

— A fost de acord cu gradul trei de anchetare. Este un proces foarte greu, după cum știi din proprie experiență.

— Eu am reușit și la fel va face și ea.

— Îți place de ea.

— Da, probabil. Dar asta nu mă va influența, în niciun fel. »

— Crimele au fost foarte violente, foarte brutale. În mod normal, se presupune ca o organizație guvernamentală, chiar și una care lucrează sub acoperire, nu este deloc așa.

— Eu nu presupun nimic când e vorba de spioni.

— Nu-ți prea plac, spuse Mira și zâmbi.

— Nu. OASN are un dosar despre tata.

Zâmbetul Mitei dispăru.

— Era de presupus.

— Au avut un agent care îl monitoriza și pe el și camerele în care a stat în Dallas.

Mira lăsă cana pe masa.

— Adică știau de prezența ta? De ceea ce ți se făcea și nu au intervenit?

— Știau, este totul în dosar. La fel cum știau și ce am făcut pentru a scăpa. Au curățat după mine și au lăsat lucrurile acolo. Așa că, nu, nu sunt un fan al OASN.

— Oricine este cel care da ordin să nu se intervină, când binele unui copil, chiar viața sa, sunt în pericol, ar trebui închis pe viață, Ia fel ca cineva care abuzează de un copil. Sunt șocată. După toate cele pe care le-am văzut și întâlnit până acum, sunt șocată.

— Dacă au putut face ceea ce au făcut în Dallas, cu siguranță ca au putut face ceea ce i-au făcut lui Ewing.

— Așa e.

Eve se întoarse în departamentul Omucideri, dar nu luă liftul, ca să aibă mai mult timp să se gândească la ce avea de făcut. Îi făcea plăcere să intre în biroul mare și să o vadă pe Peabody la o masă nu într-unui din cuburi.

Pentru că partenera ei vorbea la comunicator, Eve se duse direct la ea în birou. Se urcă pe masă și căută în spatele panourilor de pe pereți, în locul secret unde-și ascundea dulciurile.

Avea nevoie de o doză De ciocolată adevărată și de cafea adevărată Totul va fi bine în hune pe durata celor zece minute pe care le va petrece doar pentru ea.

Dar în loc să găsească dulciuri, nu găsi decât un ambalaj gol.

La dracu'! Aproape se apucă să rupă ambalajul în bucăți de ciudă. Dar se opri. Vom vedea noi ce se va întâmpla, hoț de dulciuri ce ești!

Coborî de pe masă și-și scoase trusa mobilă. Închise ușa, se urcă înapoi pe birou, luă ambalajul cu penseta și apoi îl puse pe o suprafață protejata pe birou.

— Vrei să ne jucăm, ne jucăm!

Câteva clipe mai târziu se auziră bătăi în ușă.

— Dallas? Locotenente? Ușa e închisă.

— Știu că e închisă. Eu am închis-o.

— Aha. Am informațiile despre Carter Bissel.

Eve se ridică, dădu cu piciorul în birou și deschise ușa.

— Închide-o la loc, ordonă și se așeza înapoi la birou cu toate ustensilele.

— Bine. Peabody ridică din umeri și închise ușa. Am contactat… Ce faci?

— Ce dracu' ți se pare că fac?

— Păi se pare că analizezi amprentele de pe un ambalaj de ciocolată.

— Atunci este foarte probabil ca exact asta să și fac. Deci, l-ai contactat pe Bissel?

— Nu, eu… Dallas, ambalajul este probă în acest caz?

— Este o problemă personală. E curat, murmură. Ticălosul l-a curățat de amprente. Dar nu s-a terminat, mai am și alte metode.

— Se pare că faci și o analiză a amprentelor de pe perete.

— Crezi că nu știu ce fac, detective? Ți se pare că sunt nebună?

— Nu, doar în culmea enervării.

— Din nou, puterea ta de analiză și de observație n-au dat greș. Felicitări! La dracu'! Făcu ambalajul cocoloș și-l aruncă. Mă ocup mai târziu de asta. Și mă voi ocupa și de Carter Bissel. Și unde e cafeaua mea?

— Păi, cum ai refuzat să ai un ajutor…

— Lasă-mă.

Se duse la aparatul de gătit.

— Voiam doar să am ocazia să ți-o spun. Dar să știi că nu mă deranjează să-ți aduc cafeaua. Și ai putea să mi-o aduci și tu din când în când. Ca acum, de exemplu, pentru că tot ești acolo.

Eve oftă tare și mai ceru o ceașcă.

— Mersi. Deci, Bissel, Carter. Am încercat acasă, dar nu mi-a răspuns nimeni. I-am lăsat un mesaj. Apoi am sunat la barul unde figurează ca proprietar, împreună cu Diesel Moore. Moore a explodat când l-am întrebat de Bissel. Spune că și el îl caută și i-a adresat tot felul de invective. Spune că Bissel l-a lăsat în fundul gol cu vreo lună în urmă. Moore pretinde că are mari probleme financiare. A așteptat, sperând că Bissel se va întoarce cu o explicație, dar bineînțeles că nu a fost deloc așa. Ieri a făcut plângere.

— Ai verificat?

— Da. Autoritățile îl caută și nu apare înregistrat că a părăsit insula. Dar ar fi putut pleca cu un hidroavion și să meargă din insulă în insulă. Verifică, dar nu se străduiesc prea tare. Nu a furat decât câteva mii, o parte din ceea ce, în mod normal, chiar era partea lui. Și are o istorie lungă de dispariții, pe diferite perioade, pentru care nu a dat nicio explicație.

— Au verificat la el acasă?

— Da. Se pare că-i lipsesc ceva haine și câteva obiecte personale, dar nu apar semne de violență, sau alte urme că ar fi plănuit o excursie pe termen lung.

— Acum o lună, Felicity Kade a făcut o excursie în Jamaica. Mă întreb ce au avut de discutat ea și Carter Bissel.

— Poate încerca să-l recruteze și pe el.

— Sau poate căuta un alt țap ispășitor. Cred că ar trebui să mai aruncăm o privire la locul crimei.

Comunicatorul de pe birou sună și ea arunca plăcuță de pe perete deoparte.

Mesaj pentru locotenentul Dallas, Eve. Intrați în legătură cu polițistul de pe strada 18 Vest, de la numărul 24. O moarte neașteptată. Victima, femeie. Identificată drept McCoy, Chloe.

— Am înțeles. Terminat.

10

Luase pastile și era îmbrăcată cu o cămașă de noapte roz. Se machiase cu grijă și era înconjurată în pat de un munte de perne.

Mirosea a ceva proaspăt, floral și ai fi putut crede că doarme, daca ochii nu i-ar fi fost larg deschiși.

Biletul era pe pat lângă ea și pe el era scris doar un rând, melodramatic, pe hârtie roz, reciclată.

Nu există lumină și nici viață fără el.

Flaconul de medicamente gol era pe noptieră, lângă un pahar de apă și un trandafir fără spini.

Eve studie camera și se gândi că trandafirul se potrivea cu draperiile roz cu alb și cu tablourile care prezentau peisaje fantastice. Camera era curată, deși mult prea feminină, și nu erau decât câteva șervețele folosite, aruncate lângă pat și o sticlă goală de vin.

— Cum ți se pare? o întrebă pe Peabody.

— Mi se pare că a făcut o petrecere de autocompatimire, de una singură. Vin, înghețată și multe lacrimi. Probabil că a luat pastilele cu vinul. Era tânără, proastă și teatrală. Combinația a dus la acest gest.

— Da, așa mi se pare și mie. Dar de unde a făcut rost de pastile?

Peabody luă flaconul de plastic după ce-și pusese o mănușă pe mână.

— Nu este un medicament care se eliberează pe rețetă. E de pe piața neagră.

— Ți se pare că este genul care are legături pe piața neagră?

— Nu. Și întrebarea o făcu pe Peabody să se încrunte și să studieze scena cu și mai marc atenție. Nu, dar dacă lucrezi în galerii de artă, e imposibil să nu cunoști tot felul de traficanți.

— Adevărat, adevărat. E posibil. S-a mișcat repede, de la ultima noastră întâlnire. Pun pariu că era genul impulsiv. Totuși…

Eve se uită prin cameră, puțin prin baie și prin camera de zi. O mulțime de kitsch-uri, multe reproduceri cu teme romantice. În chiuveta din bucătărie nu era nici un vas și nicio haină aruncată pe undeva. Niciun șervețel în altă parte decât în dormitor. Și niciun fir de praf, remarcă ea.

— Locuința asta este foarte curată. E ciudat că cineva atât de îndurerat a fost așa de preocupat să aranjeze totul.

— Poate că era tot timpul ordine și curățenie.

— Se poate, încuviință Eve.

— Una din mătușile mele este obsedată să aranjeze patul imediat ce se dă jos din el, pentru că, dacă cumva moare, nu vrea ca nimeni să creadă că era o gospodină neglijentă. Unii oameni chiar simt ciudați din punctul ăsta de vedere.

— Deci, își cumpără pastile, vine acasă, aranjează totul. Apoi se pune în pat, mănâncă înghețată și bea vin. Scrie biletul de adio, ia pilulele și moare. E posibil să se fi întâmplat așa.

— Dar tu nu crezi asta, spuse Peabody trăgând aer în piept, și mie mi se pare că nu văd ceva care este foarte evident.

— Singurul lucru evident este o tânără de douăzeci și unu de ani, moartă. Și, din câte se pare, și-a pus singură capăt zilelor, din cauza suferinței.

— La fel cum și uciderea lui Kade și a lui Bissel a părut că este o crimă pasională.

— Ei haide, Peabody. Chiar crezi asta?

— Bine, să luăm în considerare varianta asta. Dacă este tot ceva făcut de OASN, care ar fi motivul?

— Îl cunoștea pe Bissel. Era amanta lui.

— Da, dar era o puștoaică, o jucărie. Dacă știa ceva în legătură cu activitățile lui Bissel sau cu proiectul strict secret, îmi mănânc noua legitimație de detectiv.

— Tind să-ți dau dreptate, dar poate altcineva nu a gândit la fel. Sau poate a fost doar o acțiune de ștergere a tuturor urmelor. Problema este că a existat o legătură între ea și Bissel și, din cauza asta, nu vom considera că este o sinucidere. Vom începe cu cercetarea corpului și apoi vreau ca tot apartamentul să fie cercetat milimetru cu milimetru. Cum o cheamă pe femeia care a găsit-o?

— Deena Hombock, vecina de vizavi.

— Verific-o. Vreau să știu totul despre ea înainte de a o intervieva. Un polițist să fie aici în permanență.

— Am înțeles.

— Vorbește cu cei care fac cercetări la locul crimei și cu Morris. Vreau ca Morris personal să se ocupe de ea. Și vreau ca totul să fie analizat până la ultima moleculă.

— Chiar nu crezi că s-a sinucis?

— Dacă a făcut-o, îmi mănânc legitimația de locotenent, care nu e așa de nouă. Să ne apucăm de treabă.

Nu era nicio dovadă că ar fi avut loc vreo cearta, nicio urmă de lovitură pe corp, care să fi indicat folosirea forței. Nici nu se așteptase la asta. Murise la puțin timp după ora trei dimineața. Fără dureri, în liniște. Și inutil, se gândi Eve.

Aparatele de comunicare erau în ordine, deși fuseseră închise după miezul nopții. Reactivându-le, Eve văzu că ultima transmisie fusese un apel de la Deena, de vizavi, la ora nouă și conținea multe lacrimi și cuvinte reconfortante.

Vin la tine, spuse Deena. *Nu ar trebui să fii singură într-un astfel de moment.*

Multe lacrimi de recunoștință, apoi transmisia se încheiase.

Calculatorul nu putea fi deschis. Putea să parieze că era infectat. Ce ar fi putut, o studentă prostuță, să aibă pe unitatea ei, ca să îngrijoreze OASN-ul și pe tehnoteroriști?

După ce făcu tot ce putu cu corpul și cu dormitorul, se duse în camera de zi unde Peabody lucra cu cei ce prelevau amprente.

— O pregătesc pentru transport. Moarte suspectă. Spune-mi ce e cu Deena Hombock.

— Studentă, singura, douăzeci și unu de ani. E studentă la teatru și preocupată de design. Are un CV destul de bogat. Locuiește aici de un an. Înainte a locuit la colegiu și înainte cu mama și tatăl vitreg în St. Paul. Are un frate mai tânăr. Nu are cazier. Își plătește chiria la timp. Am vorbit cu proprietarul.

— Bine.

— Și McCoy este la zi cu plata, deși plătea de obicei înainte de a primi următoarea factură. A plătit ieri, prin transfer bancar, la șaisprezece și treizeci și trei.

— Ah, da? Chiar este o mare preocupare să-ți plătești chiria când ai de gând să te sinucizi. Să vedem ce are de spus prietena ei.

Deena era tulburată, dar stăpână pe ea și bea încontinuu dintr-o sticlă de apă.

— Domnișoară Hombock, sunt locotenent Dallas, iar doamna este detectivul Peabody. Avem câteva întrebări.

— Știu. Voi încerca să vă ajut. Nu am știut ce să fac. Chiar nu am știut, așa că am ieșit afară și am strigat la cineva să sune la poliție. Presupun că cineva a sunat. Eu am rămas în hol până când a venit polițistul Nalley.

— Cum ai intrat în apartamentul lui Chloe?

— Am o cheie. Și ea are cheia de la mine. Tot timpul eram una la cealaltă. O vieți? Cheia?

— Da, aș vrea-o. O vom lua înainte de a pleca. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Bine. Bine. M-am întors de la cursuri și m-am gândit să văd ce mai face. Era atât de supărată de moartea lui Blair. Distrusă. Deena oftă. Am intrat direct. Când am plecat de la ea ieri-seară, i-am promis că trec azi pe la ea, așa că nici măcar nu am mai bătut la ușă.

— Ușa era închisă?

— Da. Pentru că nu mi-a tâspuns, m-am dus în dormitor. Voiam să o conving să ieșim undeva sau măcar să vină la mine. Să se mai înveselească. Dumnezeule! îmi este greu să o spun. Revăd toată scena.

— Înțeleg.

— Am intrat și am văzut-o pe pat La început nici nu mi-am dat seama, nu mi-a trecut prin cap. Am zis ceva de genul: O, haide Chlo'!. Ceva de genul ăsta… Iisuse, haide Chlo', probabil pe un ton mai nerăbdător, pentru că totul era așa de aranjat și de dramatic. Eram deja puțin iritată când m-am dus spre pat. Și atunci…

— Ia-o ușor.

— Avea ochii deschiși. Iar eu tot nu m-am prins. Pentru o clipă nici nu mi-am dat seama. Am mai văzut pe cineva mort înainte. Pe străbunica mea. A locuit la noi o vreme și a murit în somn într-o noapte. Eu am găsit-o dimineață, așa că am mai văzut pe cineva mort înainte. Dar nu e la fel când e vorba de cineva tânăr, la care nu te aștepți.

Nu e niciodată la fel, se gândi Eve.

— Ai atins-o cumva?

— Cred că am atins-o pe umăr sau pe braț. Cred că da, pentru că nu-mi imaginam că ar putea fi moartă. Dar era rece. Pielea îi era rece

și atunci mi-am dat seama. Atunci am fugit afară și am început să țip.

— Și ai rămas în hol până când a venit polițistul?

— Da, exact.

— Ai mai intrat tu sau altcineva în apartament înainte de venirea ofițerului?

— Nu. Eu am rămas în fața ușii plângând. Câțiva oameni au ieșit din casă și m-au întrebat ce se întâmplă. Am spus: E moartă!

— Bine. Ai vorbit cu ea aseară.

— Am sunat-o cana am ajuns acasă. Am lucrat la decorurile pentru o piesă. Știam ca trece printr-o perioadă grea. Am vorbit puțin, apoi am trecut pe la ea. Am stat puțin acolo. Cam până pe la 11. Aveam cursuri devreme și mi-a spus că se duce la culcare. Să scape în somn, asta mi-a spus. Mai spunea astfel de lucruri, dar nu am crezut că voia să…

Deena o prinse de braț.

— Doamnă Dallas. Nu aș fi lăsat-o singură dacă mi-aș fi dat seama. Nu aș fi lăsat-o să facă așa ceva.

— Nu e vina ta. I-ai fost o bună prietenă. Cum era apartamentul?

— Poftim?

— Mă întrebam cum arăta apartamentul ei când ai fost tu aseară.

— Era în ordine, cred. Lui Chloe ii plăcea ordinea. Erau șervețele peste tot. La început plângea mult și le arunca peste tot.

— Ai băut sau ai mâncat ceva?

— Am băut niște vin amândouă. Am adus eu o sticlă și cred â am băut cam jumătate.

— Înghețată?

— Înghețată? Nu, nu m-am gândit să aduc și asta. Dar ar fi fost bine, poate.

— Ai spălat tu paharele de vin?

— Paharele? Nu, nu m-am gândit să o fac. Eram obosită și ea la fel de cât plânsese. Am lăsat totul în camera de zi.

— Nu în dormitor?

— Nu, am stat pe jos în camera de zi, vreo două ore. Poate dacă aș mai fi rămas…

— Te rog să te uiți la biletul acesta. Eve scoase hârtiuța roz. Știi dacă acesta este scrisul lui Chloe?

— Da. Mare și lăbărțat. Dar a greșit. Putea să trăiască fără el. Și, în plus, era doar o fantezie, nu avea să ducă nicăieri.

— L-ai cunoscut pe Blair Bissel?

— Nu. Îl ținea ascuns. Nu știam nimic despre el. Adică știam că era cineva și știam că acest cineva era căsătorit, dar nu a vrut să-mi spună numele lui și nimic altceva. Jurase, mi-a spus. Un jurământ solemn. Mi-a spus totul doar după ce soția lui l-a ucis.

— Deci el nu a fost niciodată aici?

— Ba da. Cel puțin așa cred. Aveam un semn, eu și Chloe. Dacă vreuna din noi nu voia ca cealaltă să vină pe la ea, agățam o panglică roșie pe clanță. A fost ideea ei. Din câte știu eu, nu s-a văzut cu nimeni altcineva în ultimele luni. Și avea o panglică roșie la clanță cam o dată pe săptămână.

— Nu-și închidea aparatele de comunicare când avea vizitatori?

— Ba da. Nu voia ca ceva din afară să o deranjeze. Era stilul ei.

— Când ai plecat ieri-seară, ai sesizat ceva?

— M-am dus direct la culcare. Băusem vreo două pahare de vin și toată emoția serii m-a obosit foarte tare. Nu am mai auzit nimic până când nu m-a trezit alarma azi-dimineață la șase și jumătate.

— Pe la cât ai plecat la cursuri?

— Pe la șapte și un sfert, mai mult sau mai puțin.

— Ai observat ceva atunci?

— Nu, nimic. Am vrut să trec pe la ea să văd ce face, dar m-am gândit că… Vocea îi tremura din nou. Mă gândeam că doarme și oricum eram cam în întârziere, așa că am plecat direct.

— Știu că nu îți este ușor și îți mulțumesc că ne răspunzi la întrebări. Dădu să se ridice, dar apoi se așeză din nou de parca tocmai și-ar fi amintit ceva. Am remarcat, când am văzut înregistrările convorbirilor, că purta un lănțișor când a vorbit cu tine. Avea o inimă drept medalion. Foarte drăguț. Se tot juca cu el când vorbeați.

— Cred că artistul i l-a dat acum vreo două luni. Nu-l dădea jos niciodată. Era foarte sentimentală.

— Nu avea niciun lănțișor, spuse Peabody când intrară în apartamentul lui Chloe.

— Nu.

— Și nici în apartament nu s-a găsit niciun lănțișor.

— Nu.

— Deci, cine a omorât-o sau a determinat-o să se omoare i-a luat și lănțișorul.

— Păi, cu siguranță că lipsește. Oamenii pun diverse lucruri în medalioane, nu?

— Da. Fotografii, șuvițe de păr, probe de ADN.

— Dacă i l-a dat Bissel era foarte posibil ca în interior să fi fost ceva nu neapărat foarte romantic.

— Și eu va trebui să-mi mănânc noua legitimație?

— Asta nu înseamnă că știa ce conține. Dar sunt aproape sigură că din cauza acestuia a murit și din cauza informațiilor pe care le avea pe calculator.

Peabody își schimbă unghiul de abordare și se uită prin cameră.

— A făcut ordine sau altcineva a făcut ordine. Nu-mi dau seama de ce cineva care ar fi intrat aici ar fi spălat paharul vecinei sau ar fi adunat lucrurile. Dacă a făcut-o ea probabil că avea și un motiv.

Aștepta pe cineva în vizită? Asta înseamnă că ar fi primit un apel, dar nu este nicio înregistrare pe comunicatorul ei.

— Niciuna care se vede. Unitatea calculatorului este distrusă. Poate cineva i-a trimis un e-mail?

— Deci trebuie să-i punem pe informaticieni să se uite mai bine la calculator și la comunicator.

— Bine gândit.

— Clădirea are sisteme minime de securitate, dar ar trebui să verifice ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Aranjez eu să vină cineva să ridice materialele.

— Putem face toate acestea în timp ce ne hrănim organismul cu diverse chestii nutriționale. Doar nu ți-ai primit nici măcar porția de ciocolată pe ziua de azi.

— Nu-mi mai aduce aminte de asta. Nici măcar nu trebuia să se uite la ea ca să știe că Peabody zâmbea cu gura până la urechi. Bine, hai să mergem să mâncăm. Oricum vreau să mă gândesc la niște chestii.

Eve nu știa de ce alesese „Nevăstuica albastră", pentru că nimic din ce aveau în meniu nici măcar nu aducea cu mâncarea. Poate că simțea nevoia să intre în contact cu ceva care îi aducea aminte de fosta ei existență, când aștepta pe jumătate adormită la o masă lipicioasă în timp ce Mavis schelălăia un cântec pentru mulțime. Sau poate, se gândi ea uitându-se la hamburgerul cu soia din farfurie, poate că simțea o dorință acută de a muri.

— Nu se poate să mănânc așa ceva, spuse, dar totuși luă o înghițituri. Nimic din ce se servește aici nu este natural.

— Prea ești răsfățată. Peabody se descurca de minune cu un piept de pui și cartofi vegetarieni, care păreau că-i plac foarte mult. Came de la vaci adevărate, cafea adevărata, ouă de găină chiar făcute de o găină și tot felul de astfel de chestii.

Eve luă o înghițitură din burger și nu spuse nimic. Acum știa de ce alesese „Nevăstuica albastră". Pentru a-și demonstra că nu era răsfățată.

— Cineva se servește cu cafea de la automatul din biroul meu ori de câte ori simte nevoia.

— Sigur, este primul grad al regulilor de disociere. Peabody gesticula cu un cartof care aducea la culoare cu un morcov. Eu sunt răsfățată prin asociere. Sau poate este de gradul doi, deoarece cafeaua ajunge la tine de la Roarke. Dar pentru că ești căsătorită.

— Taci și mănâncă.

Nu, dacă mânca chestia aia chiar nu era răsfățată, se gândi Eve. Era doar o persoană care se obișnuise cu ceea ce era obișnuită și asta era tot. Și pentru că Roarke insista să mănânce came de vacă și alte produse naturale, era și ea obișnuită cu ele. Dar acum nici măcar nu-și dădea seama de diferență. Mâncarea era acolo, la fel cum erau tablourile sau scaunele, la care nici măcar nu se uita când se așeza pe ele.

Pentru că se întâmpla în fiecare zi.

Își scoase comunicatorul.

— Feeney. Figura lui umplu ecranul. Sper că nu m-ai deranjat pentru nimic.

Eve observă că, indiferent cât de mult îl scurtase, părul tot îi stătea în sus, ca niște buruieni. Orice ar fi fost, chestia la care lucra în acel moment nu prea îi reușea.

— Vreau să-l iei pe civil, cu tot cu degetele lui magice și să mergeți în Queens. Vreau să desfaceți sculpturile în bucățele mici de tot.

— Vrei să facem sculpturile bucăți?

— În casă nu ai găsit niciun dispozitiv de ascultat sau de filmat, nu?

Doi băieți mai cercetează încă o data.

— Scoate-i și du-te tu cu Roarke. Sculpturile, Feeney. Nu s-ar fi gândit să verifice sculpturile. Reva nu le-ar fi verificat, pentru că el era cel are le aducea. Nu s-ar fi gândit deloc la ele și erau, ale dracului, peste tot.

— Bine, bine. Mi-ar prinde bine o schimbare de decor.

— Spune-i lui Roarke să discute cu ea și s-o întrebe dacă avea un loc acasă în care lucra în special. Sau de unde a discutat cu el sau cu altcineva de la Securecomp. Când descoperiți care sunt locurile, concentrați-vă asupra operelor de artă, așa cum sunt ele, din acel sector.

— Am înțeles. Îl las pe McNab aici. Băiatul este destul de tânăr pentru a nu fi ucis ușor de mici frustrări.

Eve puse comunicatorul în buzunar.

— Termină ce mai ai de mâncat, spuse ea făcând semn spre farfuria lui Peabody. Mergem la Flatiron și vom face praf toată munca lui Bissel.

— Astea toate le facem pentru că ți-am spus că ești răsfățată?

— Nu se știe niciodată de unde sare iepurele, nu? Și mă mai gândesc la ceva: Chloe nu avea nicio sculptură de-a lui Bissel la ea acasă. Nu ți se pare ciudat că nu avea nimic din „creația" maestrului? Ceva cât de mic, care să fi fost lucrat de iubitul ei. Este îndrăgostită de el sau cel puțin așa crede. Se specializează în artă, lucrează la o galerie de artă, dar nu are nicio dovadă a geniului lui?!

— Crezi că a dispărut odată cu lănțișorul cu medalion?

— O s-o contactăm pe Deena pe drum și o să vedem.

Eve era la studio, cu mâinile în șolduri, și studia formele complicate și toate întorsăturile metalului.

— Ei bine, am făcut o greșeală de calcul. Ca să demontăm astea, vom avea nevoie de unelte speciale. Le găsim pe aici, dar folosirea lor este cu totul și cu totul o altă problemă.

— De fapt chiar știu cum să mă folosesc de unele dintre ele.

— Oare de ce nu mă surprinde asta? Chestia e că dacă topim, sau tăiem, sau aruncăm în aer, este posibil să distrugem și dispozitivele. Dacă ele există. Și avem nevoie de informaticieni sau de scanere manuale pentru a verifica.

— Echipa de amprentare a verificat deja.

— Pun pariu că nu se dau de gol la o cercetare standard. Nici chiar la una mai complexă. O cercetare de genul celor făcute pentru spioni ar putea schimba datele problemei. Individul ăsta a vândut rahaturile astea peste tot prin lume. La corporații, particularilor și există chiar și în clădiri guvernamentale.

— Și dacă au dispozitive de ascultare, este o bună metodă de a aduna informații.

— Mmm. Eve se învârtea prin studio, cercetând. Nu cred că și-ar fi irosit talentul. Mi se pare logic. Pun pariu că le-ar fi plăcut să aibă una din astea în una din companiile lui Roarke. Problema este că lui nu-i plăcea ce făcea Bissel. Și nici chiar influența Revei nu a fost suficientă pentru a-l determina să cumpere. Dar oricum nu conta, din moment ce i-au pus ei dispozitive de spionaj.

— Poate că sună paranoic, dar crezi că ne privește cineva chiar acum?

— Poate. Pentru această eventualitate, Eve zâmbi larg.

La dracu' cu sistemele de securitate și camerele izolate.

Spera ca ei să privească. Venise clipa înfruntării directe.

— Dacă ne ascultă, ar fi bine să iasă la rampă cât mai repede. Asta dacă nu sunt niște lași împuțiți și doar niște perverși cărora le place numai să privească. Voi pune ca toate astea sa fie mărunțite. Voi închide acest etaj până când se va întâmpla asta. Așa că se pot uita acum cât mai au ocazia.

Chemă liftul și intră.

— Peabody, nu-mi place că nu știm unde e Carter Bissel. Vreau să fie găsit.

— Îi voi stimula pe polițiștii locali.

— Fă-o. Personal.

— Ce?

— Du-te acolo și vorbește cu ei, vorbește cu partenerul lui și cu oricine altcineva care îl cunoștea. Dar găsește ceva. Exista cu siguranță un motiv pentru care Felicity l-a căutat. Vreau să știu de ce.

— În Jamaica? Vocea lui Peabody urcă cu trei octave. Merg în Jamaica?

— Una dintre noi trebuie să rămână aici. Te poți ocupa de tot în maximum patruzeci și opt de ore. Nu vreau să aud că ți-ai petrecut timpul la nudiști.

— Dar măcar câteva ore la plajă pot, dacă mă duc în costum de baie?

— Nu vreau să aud de așa ceva. Mai ales că-l trimit și pe McNab cu tine.

— Dumnezeule! Cel mai frumos vis devine realitate.

— Puteți pleca imediat ce-l lasă Feeney. Dar vezi că nu e o vacanță pe insulă.

— Absolut. Dar poate voi avea timp să beau un cocktail servit în coajă de nucă de cocos și asta în timp ce lucrez, bineînțeles, din moment ce îl intervievez pe proprietarul unui bar cu specific local.

— Te vor urmări. Zâmbetul lui Peabody dispăru pe măsură ce Eve vorbea. Cei care sunt responsabili de toate astea vor ști când te urci și când cobori din navetă. Vor ști la ce hotel stai, ce ai mâncat la cină și ce bei în nuca ta de cocos. Trebuie să fii convinsă de asta și să fii pregătită.

— Pe McNab îl trimiți cu mine ca sa-mi păzească spatele.

— Ca să vă păziți reciproc spatele. Nu cred că va întreprinde cineva ceva împotriva ta, dar n-am crezut nici că cineva va face ceva împotriva lui Chloe.

— Nimeni nu ar fi anticipat asta, Dallas.

— Întotdeauna se poate anticipa, spuse Eve și ieși în hol. Dacă aș fi făcut-o, nu ar fi moartă.

O trimise pe Peabody să-și facă bagajele și se duse singură la morgă. Morris tocmai își punea echipamentul de protecție când ajunse ea acolo.

Era bronzat frumos și ea își aduse aminte că tocmai se întorsese din vacanță.

— Îmi pare bine să te văd din nou în prima linie.

— Întoarcerea nu ar fi la fel, dacă nu aș fi primit vizita polițistei mele preferate. Mi-ai trimis trei cadavre în tot atâtea zile. E un fel de record, chiar și pentru tine.

— Să vorbim despre cel mai recent.

— Încă nu am ajuns la ea. Chiar și eu am limite umane. Ai trimis-o ca fiind prioritate absolută. Pentru că vine de la tine, chiar cred că aceasta biată creatură are mare importanță. O moarte suspecta. Se uită la Chloe. Dar mie morțile tot timpul mi se par suspecte. Este considerată sinucidere?

— Da, dar eu nu cred asta.

— Nu se văd semnele niciunei agresiuni. Își fixă ochelarii și se aplecă asupra cadavrului. Nu are niciun fel de lovituri sau de urme suspecte. Ea a scris biletul de adio?

— Da, din câte știu pentru moment.

— Și era singură în apartament, în pat?

— Pe pat. Discurile înregistrate de sistemul de securitate nu arata nicio altă persoana, în afară de cei ce locuiesc acolo, că ar fi intrat în clădire. Pe etaje nu există supraveghere.

— Păi, o voi deschide și vom vedea ceea ce e de văzut, îmi spui ce cauți?

— Vreau să știu ce a luat sau ce i s-a dat. Cantitatea, puterea și timpul exact. Și am nevoie de toate astea repede.

— Asta se poate face.

— Și ce ai să-mi spui de rezultatul toxicologic al celorlalte doua cadavre?

— O clipă. Se duse la calculator și căută fișele. Tocmai au venit. Se pare că amândoi au băut ceva șampanie… franțuzească, de cea mai bună calitate. Ultima masă a fost luată cu trei ore înainte să moară. Caviar, somon afumat, brânză franțuzească, căpșuni. Femeia nu a luat niciun fel de stimulente sau alte substanțe ilegale. Bărbatul avea mici urme de Exotica.

— Au făcut sex?

— Cu siguranță. Presupun că au murit satisfăcuți.

— Ai verificat arma crimei?

— Da. Cuțit de bucătărie cu tăișul zimțat. Cel recuperat de la locul crimei este cel care a cauzat rănile.

— Înjunghiați și tăiați.

— În ordine inversă. Nu există răni care să indice că s-ar fi apărat Sub unghiile femeii am găsit celule de piele, care aparțin bărbatului. Concluzie: ceva zgârieturi cauzate de focul pasiunii, dar nimic important. Făcuseră sex și după poziția urmelor lăsate de paralizator începuseră o nouă repriză. Cineva era foarte supărat pe ei.

— Mda. Se uită la Chloe, care zăcea albă și goală pe masă. Cineva ar putea spune că ea a scăpat ușor.

— Dar noi știm că nu e așa. Mă voi ocupa de ea.

— Mă poți suna acasă, imediat ce ai rezultatele. Morris, te rog să schimbi codurile la fișele celor trei și să nu lași pe nimeni să le vadă.

— Din ce în ce mai interesant, spuse el cu ochii mari în spatele ochelarilor de protecție.

— Da. De fapt, voi veni eu personal să iau informațiile când vei termina. Nu le trimite.

— Acum chiar sunt fascinat. Mai bine ți le aduc eu. Așa îmi poți oferi un pahar din acel vin minunat al lui Roarke în timp ce-mi explici.

— Pentru mine e bine așa.

Găsise spațiul și timpul necesare. Era foarte important Nimic nu mergea exact așa cum plănuise el, dar putea să găsească o soluție. Putea și trebuia să găsească o soluție.

Așa se întâmplase și cu Chloe McCoy, nu? Cu asta rezolvase.

Poliția nu credea nimic. Și asta chiar nu era normal. Ilogic.

Nu ar fi reușit să le facă viața mai ușoară nici dacă ar fi făcut investigațiile chiar el.

Transpirația îi curgea în jos pe spate când se preumbla prin camera confortabilă, care deocamdată îi era sanctuar și închisoare în același timp. Nu puteau să facă legătura între el și acele crime și asta era tot ce conta. Era prioritatea numărul unu.

Restul, va aranja el. Nu avea nevoie decât de puțin timp.

Deci era în regulă. Deocamdată totul era bine. Era în siguranță. Și va găsi o cale de scăpare.

Avea ceva bani, nu foarte mulți, nici măcar pe departe ce i se promisese, dar măcar îl salvau deocamdată.

Și indiferent cât de înnebunitor era, parte din ceea ce se întâmpla era chiar excitant. Era actorul principal în piesa lui și tot el o scria pe măsură ce avansa. Nu era prețiosul pe care-l credeau ei. Oh, nu, deloc.

Luă puțin Zeus, o mică răsplată, și se simți regele întregii lumi.

Avea să facă ceea ce avea de făcut și o va face inteligent. Cu grijă și cu inteligență.

Nimeni nu știa unde era sau că mai era.

Și avea să lase situația exact așa.

11

Roarke și Feeney se uitau la sculptura din grădina casei din Queens.

— Ce crezi că e? rupse tăcerea în cele din urmă Feeney.

— Cred că e o femeie. În parte reptilă. S-ar putea să fie în parte arahnidă. Se pare că a fost făcută din cupru și oțel. Bucăți de fier și poate tablă.

— De ce?

— Ei, asta-i întrebarea, nu? Presupun că este vorba de simbolism, de cum poate fi o femeie, alunecoasă ca un șarpe, cruda ca un păianjen sau cam așa ceva. Cred că nu este foarte flatantă pentru sexul frumos și e și urâtă.

— Partea cu urâtul am văzut-o și eu, spuse Feeney scârpinându-se pe bărbie și apoi scoțând o pungă de arahide din ciocolată. După ce luă câteva i-o întinse lui Roarke.

Mâncau bomboane și se uitau la sculptură.

— Și oamenii plătesc bani mulți pe rahaturi de genul ăsta?

— Da. O grămadă.

— Nu înțeleg. Dar, bineînțeles că nu știu nimic despre artă.

— Hmm. Roarke dădu ocol piesei. Uneori le spune ceva la nivel emoțional sau intelectual. Mă rog. Asta atunci când piesa ajunge în casa care trebuie. Alteori, cel mai adesea, banii sunt cheltuiți doar pentru că cei care cumpără simt că arta ar trebui să le spună ceva. Și

sunt prea idioți sau prea mândri sau le este prea frică să recunoască faptul că au plătit aiurea, pentru că nu au cumpărat decât un rahat.

— Mie îmi plac fotografiile, cele care arată așa cum e normal să arate. O clădire, un copac, un coș de fructe. Mie mi se pare că și nepotu-meu ar fi putut face asta.

— Deși e ciudat, cred că e nevoie de destul talent și viziune, oricât de deformată ar fi ea, ca să creezi așa ceva.

— Dacă spui tu!… Feeney ridică din umeri, dar nu era foarte convins.

— Dar este o metodă isteață de a ascunde echipamente de urmărire, dacă asta și este.

— Dallas așa crede.

— Și, în general, știe ce vorbește. Roarke deschise un scaner pe care el și Feeney îl configuraseră. Vrei să faci tu asta sau o fac eu?

— Este scula ta. Feeney își drese vocea. Da, știe despre ce vorbește, după cum spui. Dar e puțin cam la limită cu nervii acum.

— Da?

— Pornește senzorul de bruiaj.

Roarke se miră, dar făcu cum îi spuse.

— Începem o conversație privata?

— Da. Am spus că Dallas este la limită cu nervii. Are legătură cu ce ai putea face tu.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu dosarul despre tatăl ei și despre ce a făcut OASN-ul la Dallas.

Roarke se uită la Feeney și-i văzu încordarea. Furie, se gândi el, și jenă.

— Ți-a spus?

— Mi-a spus câte ceva. Nu știe cât știu eu deja. Nici nu vrea să știe. Nici eu nu vreau să discut cu ea despre asta. Pentru că amândoi

simțim la fel, nu am fost nevoit să-i mărturisesc că deja îmi spuseseși tu.

— Mă uimiți voi doi. Tu știi ce i s-a întâmplat și cu instinctele pe care le are, probabil că și-a dat seama că știi. Dar nu puteți scoate o vorbă despre asta. Nu puteți vorbi, deși tu i-ai fost mai mult ca un tată, spre deosebire de acea creatură a Satanei.

— Poate chiar de asta, și oricum nu asta-i ideea. Dacă sc îngrijorează că pleci la vânătoare de spioni, atunci este chiar foarte îngrijorată și tu nu ajuți deloc situația continuând în direcția asta.

Roarke setă scanerul pentru a analiza dimensiunile, greutatea și compoziția chimică a sculpturii.

— Dar nu te-am auzit pe tine spunând că e greșit să-i caut. Sau că el și superiorii lui nu merită să plătească pentru că au stat cu brațele încrucișate în timp ce o fetiță era violată și bătută cu bestialitate.

— Nu, nici nu voi spune asta. Mai întâi pentru că ar fi o minciună și apoi pentru că o parte din mine arde de nerăbdare să-ți dea o mână de ajutor.

— Și al doilea motiv?

— Al doilea ar fi că ție oricum nu ți-ar păsa de ce e bine sau e rău. Dar îți pasă de Dallas. Îți pasă de ce simte și de ce are nevoie de la tine. Dar nu vreau să intru în detalii, spuse el jenat. Mă face să mă simt prost Dar îți spun că ar trebui să te gândești mult înainte de a face ceva.

— Asta fac.

— Bine. Atunci să continuăm.

Deși era și mișcat și amuzat, Roarke încuviință.

— Să continuăm. Decuplă aparatul de bruiaj și apoi citi informațiile afișate de scaner. Văd că sunt metalele la care ne așteptam, solvenți, finisaje și adezivi.

— Mărește intensitatea. Să vedem ce face cu modificările pe care i le-am adus noi.

— Mai bine dă-te la o parte, îl avertiză Roarke. Raza s-ar putea să nu facă prea bine hainelor și cărnii.

Feeney se îndepărtă de sculptură și apoi decise că cel mai sigur loc era chiar în spatele scanerului.

Când raza roșie atinse sculptura, aceasta păru că se mișcă.

— Rahat, rahat! Dacă a fost prea puternică va topi toată sculptura.

— Nu e prea puternică. S-ar putea să o uzeze la punctele de îmbinare, dar nu mai mult de atât… Poate ar fi mai bine să folosești ochelari de protecție pentru următoarea scanare.

— Ia te uită, spuse Feeney și-l lovi pe Roarke pe spate, aplecându-se să citească datele expuse de scaner. Văd niște microcipuri, fibre optice și silicon.

— „Ploșnițe."

— Da, aparate de spionaj. Cred că fata trebuie să primească o medalie.

Când Eve se întoarse la birou, nu fu foarte surprinsă să o vadă pe reportera Nadine Furst așteptând-o pe scaunul vizitatorilor.

Bătu din genele ei lungi și mătăsoase și zâmbi.

— Prăjiturele, spuse Nadine, arătând spre punga de pe biroul lui Eve. Am reușit să păstrez șase pentru tine înainte de a-i mitui pe oamenii tăi.

Eve băgă mana în punga și scoase un fursec cu ciocolată.

— Am găsit un fursec de ovăz. Nu găsesc că există un motiv întemeiat ca ovăzul să existe, mai ales în fursecuri.

— Am notat. De ce nu mi-l dai mie și așa sentimentele tale nu vor mai fi jignite?

Eve îi dădu fursecul și apoi închise ușa.

— Ai făcut asta ca să țipi la mine că mă aflu la tine în birou sau ca să schimbi secrete ca între fete?

— Nu am secrete de fete.

— Ești căsătorită cu Roarke. Cred că le știi pe cele mai multe.

Eve se așeză și-și puse picioarele pe birou.

— Ți-am spus vreodată ce poate face unei femei doar cu un singur deget?

Nadine se aplecă spre ea.

— Nu.

— Bine. Voiam doar să mă asigur.

— Cățea, spuse Nadine râzând. Și acum despre crimele astea și Reva Ewing.

— Acuzațiile împotriva Revei Ewing vor fi retrase.

— Retrase. Nadine aproape sări din scaun. Lasă-mă să iau camera să facem un prim-plan. Nu-mi va lua decât…

— Stai jos, Nadine.

— Dallas, Ewing e mare. Fosta eroină americană care a luat-o pe calea greșită și care acum își capătă înapoi renumele. Mai pune la asta artistul frumos, sexul, pasiunea.

— E vorba de mult mai mult decât Ewing și nu e vorba deloc de sex și pasiune.

Nadine se așeză.

— Ce ar putea fi mai mult decât atât?

— O să-ți spun cu ce poți ieși pe post și cu ce nu poți.

— Stai o clipă, spuse Nadine a cărei expresie devenise dura ca piatra.

— Sau nu-ți spun nimic.

— Știi, Dallas, într-o bună zi vei avea destulă încredere în mine pentru a mă lăsa să decid ce se poate spune și ce nu.

— Dacă nu aș avea încredere în tine, tu și prăjiturelele tale nu ați fi aici, spuse ea și se ridică în picioare. Luă un scaner pe care i-l dăduseră cei de la departamentul de electronică și pe care Roarke și Feeney îl potențaseră și verifică biroul să vadă dacă nu erau „ploșnițe”.

— Ce faci cu ăla?

— Nu mare lucru. Dar, cum spuneam, continua ea după ce se asigurase că biroul era curat, chiar dacă nu erai aici să te joci cu fața ta drăgălașă când am venit eu, tot te-aș fi contactat. Am motivele mele pentru care aș dori să fac publice câteva informații și nu toate sunt de natura profesională.

— Ascult.

— Va trebui să ne înțelegem asupra tuturor cuvintelor pe care le vei spune înainte să pleci de aici. Am nevoie de cuvântul tău de onoare că nu vei spune mai mult. Am încredere în cuvântul tău, dar trebuie să ți-l dai. Trebuie să o spui.

Degetele ei doreau să pornească reportofonul, dar le strânse în pumn.

— Trebuie să fie foarte important. Ai cuvântul meu, în legătură cu tot.

— Bissel și Kade erau agenți OASN.

— Mă prostești.

— Informația o am de la o sursă necunoscută, dar e aur curat. Căsătoria lui Bissel cu Ewing făcea parte dintr-un plan și ea habar nu avea. A fost folosită și i s-au înscenat crimele, pentru a se acoperi operațiunea și probabil și pentru alte motive.

— Pentru o chestie așa de tare, am nevoie de fapte.

— Ți le voi da. Fără reportofon, spuse și scoase din birou niște coli și un creion. Scrie și păstrează-l într-un loc foarte sigur până când îl poți da pe post.

— Haide să vedem cât din stenografia pe care mama m-a pus să o învăț mi-a mai rămas în cap. Spune.

Dură o ora și apoi Nadine aproape zbură până la sediul Canalului 75.

Avea să explodeze și Eve știa, chiar dacă nu-i spusese prea multe lucruri. Dar așa și merita. Viețile unor nevinovați fuseseră curmate

sau distruse și pentru ce? Securitate globală? Atractivitatea spionajului?

Nu merita, mai ales când acele vieți o priveau.

Eve termină de făcut munca pe care, de obicei, i-o dădea lui Peabody să o facă. Trebuia să recunoască faptul că îi fusese de ajutor să o aibă alături anul trecut.

Dar asta nu însemna că era răsfățată, se asigură ea.

Desigur că ar fi putut să continue, prin prisma gradului mai mare, să o pună tot pe Peabody să facă toată hârțogăraia. Și chiar ar fi fost o experiență bună pentru ea. Pe termen lung chiar i-ar fi făcut un serviciu.

Se uită la ceas și decise că ajunge pentru ziua respectivă. Putea să facă destulă treabă și acasă. Cu restul de fursecuri în geacă, se îndreptă spre ieșire.

Se strecură într-un lift care era deja supraaglomerat și asta o făcu să-și spună că rareori pleca chiar când se termina programul. Înainte ca ușa liftului să se închidă, o mână reuși să se strecoare și să o oprească, stârnind un cor de mârâieli nemulțumite.

— Întotdeauna mai e loc pentru o persoană. Detectivul Baxter își făcu loc cu coatele. Niciodată nu mă suni, niciodată nu-mi scrii, îi reproșa el lui Eve.

— Daca îți permiți să pleci la fix, înseamnă că nu ai prea multe documente de completat.

— Am un intern care lucrează pentru mine. Îi plac hârtiile și îi fac bine.

Pentru că și ea gândise la fel în legătură cu Peabody, nu l-a contrazis.

— Avem o strangulare în Upper East Side, îi spuse el. Cadavrul avea destui bani asupra lui ca să asfixieze o turma de cai sălbatici.

— Caii se deplasează în turme sau în herghelii?

— Nu știu, dar cred că în turme. Oricum, femeia avea o fire îngrozitoare și vreo zece moștenitori care sunt bucuroși sft o știe moartă. Îl las pe Trueheart să ia conducerea investigației.

— E pregătit?

— E un moment bun pentru a afla. Dar îl voi urmări îndeaproape. Eu i-am spus că am impresia că e mâna valetului și a încuviințat, foarte serios, și mi-a spus că o va trece la probabilități. Este un copil bun.

Polițiștii ieșeau ca dopurile de șampanie, de la toate etajele. Până când ajunseră la nivelul unde era garajul, stăteau toți ca sardelele.

— Am auzit că a trebuit să eliberezi suspectul pentru dubla omucidere. Cam nasol.

— Ar fi fost așa doar dacă ar fi fost vinovată. Se opri lângă mașina sport nouă a lui Baxter. Cum de îți permiți mașina asta?

— Nu așa se pune problema, ci cum te descurci cu numerele. Se uită la mașina ei dată de poliție, care stătea stingheră în locul ei din parcare. Eu nu aș conduce chestia aia nici dacă aș fi falit. Ai grad destul de mare ca să te descurci mai bine.

— Cei de la achiziții și cei de la întreținere mă urăsc. Și, în plus de asta, îmi fac treaba cu ea.

— Da, dar fără stil. Se urcă în mașină, pomi motorul care făcu ca un taur în călduri, zâmbi și o șterse.

— Care o fi treaba cu bărbații și cu mașinile? Nu înțeleg cum reușesc să-și lege sculele de mașini.

Dădu din cap și se îndreptă spre mașina ei.

— Doamna locotenent Dallas!

Din instinct duse mâna la pistolul din jachetă. Se întoarse și se uită la omul care ieșise dintre mașinile parcate.

— Acest garaj aparține poliției și accesul este permis doar persoanelor autorizate.

— Sunt Quinn Sparrow, director adjunct, resurse informaționale, OASN. Ridică mâna. Voi duce mâna la buzunar pentru a scoate legitimația.

— Ușor, domnule director adjunct Sparrow.

Scoase portofelul cu două degete. Îl deschise și așteptă ca ea să se apropie. Eve se uită la legitimație și apoi la figura lui.

Părea a fi prea tânăr pentru a avea funcție așa de importantă, dar nu avea idee cum recrutau ei. Putea să aibă undeva spre patruzeci de ani, se gândi ea, dar apoi calculă și-și dădu seama că ii lipseau câțiva până la acea vârstă. Dar nu era un necunoscător. Calmul lui îi spunea că avea ceva experiență.

— Ce vrei, Sparrow?

— Mi s-a spus că vrei să vorbești cu cineva. Hai să discutăm! Mașina mea este lângă a ta.

Se uită la limuzina neagră.

— Nu prea cred. Să facem o plimbare.

— Nicio problemă. Își duse mâna la buzunarul stâng. Ea scoase pistolul și i-l puse la gât. Îl auzi inspirând profund și apoi expirând. Îi văzu surpriza și atenția imprimându-i-se pe chip, dar apoi se relaxă.

— Ține-ți mâinile undeva să le pot vedea.

— Nici asta nu este o problemă. Le duse înainte și în sus. Ești cam agitată, doamnă locotenent!

— Am un motiv foarte bun. Să mergem. Ce te face să crezi că aș vrea să discut cu cineva de la voi?

— Reva Ewing a vorbit cu o cunoștință comună din Serviciul Secret. Din cauza situației actuale, am fost desemnat să vin să vorbesc cu tine.

— Care este funcția ta?

— Zona administrativă. Actualizarea informațiilor.

— Îl știai pe Bissel?

— Nu personal.

— Presupun că această conversație este înregistrată.

— Este ceva ce nu vrei să înregistrăm, spuse el zâmbind.

— Cred că mai curând tu nu ai vrea să fie înregistrat.

Intră într-un bar, unde veneau mulți polițiști. Pentru că se schimba tura era plin. Se duse spre o masă unde doi detectivi din divizia ei stăteau la o bere.

— Am o întâlnire, spuse ea. Faceți-mi un serviciu și lăsați-mă pe mine la masa asta.

Mormăiră ceva, dar plecară. Eve alese un scaun cu spătarul la perete.

— Felicity Kade l-a recrutat pe Bissel pentru OASN, începu ea.

— De unde ai această informație?

— Apoi, continuă ea, a lucrat ca om de legătură pentru transmiterea informațiilor. Ăsta e domeniul tău, nu? I s-a ordonat să se căsătorească cu Reva Ewing sau chiar el a făcut aceasta sugestie?

Figura lui Sparrow era imobilă.

— Nu sunt autorizat să vorbesc…

— Atunci ascultă. El și Kade au luat-o pe Ewing în colimator, datorită legăturilor ei cu Serviciul Secret și locului de muncă de la Roarke Industries. I s-a plantat, fără știrea ei, un transmițător subcutanat…

— Așteaptă o clipă. Așteaptă o blestemată de clipă. Informațiile tale sunt incorecte și dacă o să le treci în raport, vei avea probleme. Vreau să știu care este sursa ta.

— N-o să-ți spun sursa, iar informațiile pe care le am sunt reale. Azi i-am scos transmițătorul lui Ewing. Nu o mai puteți folosi. Nu ar fi trebuit să-i înscenați asta pe tura mea, Sparrow. Dacă vrei să-ți elimini oamenii, este treaba ta, dar nu e normal să înscenezi o crimă unor civili nevinovați.

— Nu i-am cerut nimic.

— Este politica companiei?

— Nicio lovitură nu a fost făcută sau autorizată de OASN.

— Ai mințit când ai spus că nu-l știi pe Bissel. Ești director adjunct și cu siguranță că-l știai.

Sparrow nici măcar nu clipi, iar Eve își dădu seama că avusese dreptate când se gândise că nu era un novice.

— Am spus că nu-l cunoșteam personal. Nu am spus că nu lucrasem cu el.

— Ești alunecos, Sparrow, și nu este în favoarea ta.

— Uite ce e, locotenente, eu îmi fac datoria. Incidentul în care sunt implicați el și Kade se află în investigații. Se crede că acțiunea a fost efectuată de o celulă din Grupul Judecății de Apoi.

— Și de ce ar fi încercat tehnoteroriștii să-i însceneze crima lui Ewing?

— Investigăm. Este o problemă de securitate națională, locotenente. Vocea îi era foarte rece și foarte joasă. Uciderea a doi agenți este de competența OASN. Ți se cere să renunți la cercetări.

— Mi se cere să-mi fac meseria. O altă cucerire de-a lui Bissel este moartă. Asta era o fată de douăzeci și unu de ani, destul de fraieră să creadă în dragoste.

— Știm de îndepărtare. Noi…

— Îndepărtare? Du-te dracu', Sparrow.

— Nu noi am făcut-o.

— Dar știți ce se întâmplă în organizația voastră?

— Am fost informat de ce se întâmplă. Acest dialog este o favoare, pentru Ewing, care și-a servit bine patria și o dovadă a faptului că OASN vrea să coopereze, pe cât se poate, cu autoritățile locale. Dar este totuși o favoare. Aceste detalii nu sunt pentru tine. Acuzațiile împotriva Revei Ewing au fost retrase.

— Și asta le rezolvă pe toate? Crezi că poți manipula oamenii ca pe niște pioni pe o tablă de șah?

Recunoscu presiunea din piept și știa că-i va lipsi aerul dacă nu înceta. Dacă îi veneau din nou în minte cele petrecute în acea cameră în Dallas.

Așa că blocă amintirile și se gândi la tânăra cu ursuleți de pluș și cu cămașă roz.

— Câțiva au fost distruși pe parcurs și asta e? Chloe McCoy e moartă. Știi tu cum să rezolvi asta?

— Investigăm, locotenente. Cazul va fi soluționat. Cei responsabili vor fi pedepsiți. Tu trebuie să te retragi.

— Așa cum v-ați retras voi în Dallas? îi ieși înainte să-și dea seama. Să stau și să adun informații, indiferent de cât de mulți nevinovați suferă?

— Nu știu despre ce vorbești. Dallas nu are nimic de-a face cu această problemă.

— Pari a fi un tip inteligent, Spartow. Verifică și pune datele cap la cap. Se ridică de pe scaun. Și fii atent la ce-ți spun: nu am de gând să renunț! Ewing va fi scoasă de sub acuzare în mod public, cu sau fără ajutorul vostru. Și cine a ucis-o pe Chloe McCoy va fi pedepsit conform legii, nu conform găștii voastre de spioni.

Nu strigase, dar nici nu se străduise să vorbească pe un ton moderat. Câteva capete se întoarseră și atenția multor polițiști fu îndreptată spre ei.

— De data asta se va plăti pentru ceea ce s-a întâmplat. Tu și posturile tale de ascultare înregistrați asta și gândiți-vă! Dacă mă contactezi din nou, să fii pregătit să negociezi. Sau nu mai avem nimic să ne spunem.

Plecă. Respirația îi devenea din ce în ce mai grea, dar nu trebuia să se gândească la ceea ce i se făcuse, ci la ceea ce avea să facă ea.

Responsabilii vor plăti, își promise ea. Nu se va răzbuna pentru Dallas și se va asigura că nici Roarke nu o va face, dar va căuta răzbunarea pentru Ewing și Chloe McCoy.

Ignoră tensiunea pe care o resimțea la baza craniului când ieși din garaj. Pe măsură ce conducea, tensiunea începea să se îndrepte spre tâmple. Când durerea de cap va deveni maximă, nu va fi plăcut deloc, se gândi.

Nu suntem ignorabili, se gândi strângând volanul ca într-un clește de fier. Indiferent de cât de multe cadavre văzuse, niciuna din aceste persoane nu trebuia tratată astfel.

Trecu prin porțile deschise de la reședința lor și se rugă să i se dea zece minute de liniște, zece minute în care să nu mai audă urletele din cap.

Intră repede în casă, sperând să nu dea ochii cu Summerset, și era la jumătatea scărilor când se auzi strigată pe nume.

Se uită și-l văzu pe Mavis în capul scărilor.

— Hei, n-am știut că ai ajuns, îi spuse ea, ffecându-se absentă la tâmple. Speram să scap de întâlnirea de seară cu Urâtul.

— I-am spus lui Summerset că am nevoie de câteva minute. Pari a fi foarte ocupata și obosită. Probabil că nu am nimerit într-un moment potrivit.

— Nu, e în regulă. O doza de Mavis era mai bună decât orice calmant.

O altă aducere-aminte a ceea ce era cu adevărat. A ce era acum.

Presupuse că Mavis era conservatoare în seara aceea, pentru că nu avea nimic care sclipea pe ea. Nici nu-și mai aducea aminte de când nu o mai văzuse pe Mavis îmbrăcată în jeans și cu tricou. Chiar daca tricoul se termina la câțiva centimetri deasupra taliei și era cu modele roșii și galbene, era destul de subțire pentru scara modei adoptată de Mavis Freestone. Părea puțin palidă, remarcă Eve coborând scările ți abia apoi realiză că nu era dată cu ruj și nici nu avea machiajul care să-i scoată ochii în evidență.

— Ai fost la biserică sau ceva de genul ăsta?

— Nu.

— Te-ai cam îngrășat. Nu te-am mai văzut de câteva săptămâni, dar…

Se opri oripilată când Mavis izbucni în plâns.

— Rahat. Ce-am spus? Nu trebuia să spun că te-ai îngrășat? O bătu pe Mavis pe umeri. Credeam că vrei să te îngrași, acum că ești gravidă. Of, Doamne!

— Nu știu ce e cu mine. Nu știu ce să fac.

— E ceva în neregulă cu… creatura? Copilașul?

— Nu, nimic. Totul. Nimic. Totul, Dallas. Cu un sughiț de plâns înduioșător se aruncă în brațele lui Eve. Sunt așa de speriată!

— Ar trebui să chemăm un doctor. Se uită disperată în)ur, de parca avea să vadă dintr-odată apărând un doctor. Într-un acces de panică își dori să-l vadă pe Summerset apărând. Sau așa ceva…

— Nu, nu, nu, nu, nu. Mavis plângea pe umărul ei cu sughițuri. Nu am nevoie de doctor.

— S-ar putea să-ți facă bine dacă stai jos. Ar trebui să iei loc. Sau să te întinzi, se gândi Eve. Să fii sedată? Poate ar trebui să verific dacă nu s-a întors cumva Roarke.

— Nu-l vreau pe Roarke. Nu vreau să văd niciun bărbat. Te vreau pe tine.

— Bine, bine. O duse ușor pe Mavis spre canapea și Încercă să nu se panicheze când prietena ei aproape i se urcă în brațe. Pe mine mă ai. Hmm… Chiar m-am gândit la line azi.

— Chiar?

— Am luat prânzul la „Nevăstuica albastră" și… oh, Sfântă Fecioară, spuse ea când plânsetele lui Mavis se întețiră. Spune-mi ceva! Despre ce e vorba? Nu știu de fapt dacă chiar vreau să știu despre ce e vorba.

— Sunt așa de speriată.

— Asta am înțeles. De ce? Sau de cine? Te supără cineva? Ai vreun fan nebun?

— Nu, fanii îmi plac.

— Atunci, te-ai certat cu Leonardo?

— Nu. Este cel mai grozav bărbat din lume. Cea mai minunată ființă din univers. Nu-l merit.

— Ce prostie!

— Nu, nu e o prostie. Mavis se întoarse cu fața tumefiată spre Eve. Sunt o proastă.

— Nu, nu-i adevărat. E o prostie să spui că ești proasta.

— Nici măcar nu mi-am terminat studiile. Am fugit când aveam paisprezece ani și nici măcar nu m-au cautat.

— Doar pentru că părinții tăi erau proști, Mavis, nu înseamnă că și tu ești.

Doar pentru că ai mei emu niște monștri, nu înseamnă că și eu sunt la fel.

— Ce eram când m-ai arestat? Nu știam decât să fac mici escrocherii, să fur, sau să stau de șase pentru alți hoți.

— Și uită-te la tine acum. Cea mai minunată ființă din univers te iubește la nebunie, ai o carieră fantastică și acum ești și gravidă. Dumnezeule, te rog nu mai plânge așa, o imploră ea când Mavis explodă din nou.

— Nu știu nimic.

— Ba da, știi. Știi… diverse chestii. Muzică. Așa cum era de fapt. Modă. Cunoști oamenii. Poate că ai învățat asta când furai, dar cu siguranță că știi multe despre oameni. Știi cum să-i faci să se aprecieze mai mult.

— Dallas. Nu știu nimic despre copilași, spuse ea și se șterse cu mâna la ochi.

— Oh! Ah… dar asculți discurile alea, nu? Și nu mi-ai spus că vei merge și la niște cursuri?

Nu este chiar domeniul meu, gândi ea cu exasperare. E în afara sferei mele de interes. De ce Dumnezeu o trimisese pe Feabody în Jamaica?

— La ce bun? Toate astea sunt despre cum trebuie hrănit bebelușul, sau schimbat, sau luat în brațe ca să nu-i rupi ceva. Cum să faci diverse lucruri. Nu-ți pot spune cum să faci să știi, să simți. Nu-ți pot spune cum să faci să fii mamă, Dallas. Nu știu cum s-o fac.

— Poate că o să vină treptat. Știi, când o să se nască, vei ști.

— Mi-e teamă că voi strica totul. Că nu voi fi în stare să fac totul cum trebuie. Leonardo e așa de fericit. Își dorește asta așa de mult!

— Mavis, dacă nu vrei…

— Dar vreau. Vreau asta mai mult decât orice pe lume. De asta și sunt așa de speriată. Dallas, nu cred că aș rezista dacă aș strica totul. Dacă voi avea copilul și nu voi simți ceea ce trebuie să simt? Cum voi ști cum să-l iubesc, dacă pe mine nu m-a iubit nimeni?

— Eu te iubesc, Mavis.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Știu. Și Leonardo mă iubește. Dar nu e același lucru. Asta… își puse mâna pe burtă. Ar trebui să fie. Știu că e altfel, dar nu știu cum. Cred că am avut un acces de panică, spuse oftând. Nu aș fi putut să vorbesc despre asta cu Leonardo. Aveam nevoie de tine. O luă de mână pe Eve. E ceva ce nu poți spune decât celei mai bune prietene. Probabil că hormonii își fac de cap.

— Tu ești prima prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată, spuse Eve încet. Tu voiai cu orice preț să te apropii de mine și nu reușeam să scap nicicum de tine. Și înainte de a-mi da seama, eram prietene. Și ne-am ajutat una pe alta în perioade dificile.

— Da. Mavis își trase nasul și-i apăru un zâmbet pe față. Așa e.

— Și pentru că ești prima mea prietenă, ți-aș spune dacă ai fi proastă. Ți-aș spune dacă aș crede că vei fi o mama de rahat. Ți-aș spune dacă aș crede că faci o greșeală având acest copil.

— Serios? Chiar mi-ai spune? Juri?

— Jur.

— Mă simt mai bine. Oftă prelung. Chiar mă faci să mă simt mai bine. Pot să mai rămân puțin? Poate să-l sun pe Leonardo și să-i spun să… Oh, Doamne, Dumnezeule!

— Ce-i? spuse Eve țâșnind în picioare după ce o văzu că duce mâna la burtă. Ți se face rău?

— A mișcat. L-am simțit mișcând.

— Ce s-a mișcat?

— Bebelușul. Se uită la Eve și fața i se luminase toată, de parcă cineva i-ar fi aprins o lanternă sub piele. Bebelușul meu a mișcat. Ca… ca niște aripi de fluture.

Eve simți că-i dispare culoarea din obraji.

— Și trebuia să facă asta?

— Îhî. Bebelușul s-a mișcat, Dallas. În mine. Este chiar real.

— Poate încearcă să-ți spună să nu-ți faci atâtea griji.

— Da. Mavis își șterse lacrimile proaspete și zâmbi. O să fie bine. Mai bine decât cel mai bine. Mă bucur că ai fost cu mine când s-a întâmplat. Când l-am simțit. Mă bucur că ai fost doar tu cu mine și cu copilașul meu. Nu voi greși.

— Nu, nici eu nu cred că vei greși.

— Și voi ști ce am de făcut.

— Mavis. Eve se așeză lângă ea. Mie mi se pare că deja știi.

12

Roarke intră în casă și o văzu pe Eve stând pe trepte, eu capul în mâini. Își dădu seama că ceva nu e în regulă și se grăbi spre ea.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Mavis, spuse oftând din adâncul ființei.

— Dumnezeule! E vorba de copil?

— Da, totul este despre copil. Cel puțin așa cred. Ce știu eu?… Nici măcar nu era rujată. Ce era să fac?

— Cred că trebuie să o luăm de la capăt. Încep eu. E totul bine cu Mavis și cu copilul?

— Cred că da. A mișcat.

Unde? Acum chiar nu mai pricep. Adică a simțit copilul mișcând? Nu e un lucru bun?

— Păi, ea așa credea, deci cred că da.

Se uită la el. El îi ținea mâna nemișcat, studiind-o. Așteptând.

Totul era normal, dacă nu simțeai, așa cum simțea ea, acea subtilă schimbare de ritm. Lucrurile nu erau normale între ei și poate că nu aveau să mai fie vreodată. Dar erau amândoi gata să pretindă contrariul.

Pretenția că nu era nimic care se interpunea între ei era înfricoșătoare.

— Era demoralizată și plângea când am ajuns eu. Presupun că era distrusă din cauza copilului, pentru că a fost distrusă

— Bine, spuse sărind în picioare. Dacă Bissel își spiona nevasta pentru OASN, atunci știu că am mai făcut un pas înainte. M-am întâlnit cu directorul adjunct azi.

— Serios?

— Da. Și dacă Bissel a lucrat pentru ceilalți, deși eu nu văd nicio diferență între ei, atunci se vor apuca să scormonească. Mă voi ocupa eu de asta, spuse ea și pentru o clipă nu mai pretinse nimic. Mă voi ocupa eu de asta.

— Fără nicio urmă de îndoială. Nici nu am de gând să-ți spun cum să te ocupi, zise el precaut. Tu îmi promiți același lucru?

— Nu e același lucru. E… Se trase înapoi ca o femeie care era pe marginea unei prăpăstii. Să lăsăm aia. Concentrează-te pe asta.

— Bucuros. Ce e?

— Investigarea. Ar trebui să mergem sus să ne spunem ce știm.

— Bine. O mângâie și apoi o sărută ușor. Vom face ce e mai normal pentru noi, deocamdată. Să mergem sus, să discutăm problemele legate de crimă și apoi să luăm masa cu prietenii noștri. Cum ți se pare?

— Un plan bun. Făcu un efort și-l sărută și ea. Apoi se ridică în picioare. E mai bine. Informare și un burger. Mă face să nu mă gândesc la Trina și la sacoșa ei cu prostii.

Pentru că voia și avea nevoie să o vadă zâmbind, o mângâie pe mână când erau pe scări.

— Ce aromă va avea crema pentru mâini pe care o va folosi Trina?

— Taci din gură! Te rog să taci!

— Asta, spuse McNab inspirând o gură de aer tropical, este viață!

— Nu trăim. Investigăm. Și nu vom trăi până când nu vom termina investigațiile pentru care am venit.

Parca ești Dallas. Mi se pare excitant, într-un fel ciudat

Îl lovi cu cotul, dar nu mai insistă.

— Mergem direct la Waves și vorbim cu Diesel Moore despre Carter Bissel. Vom merge acasă la Bissel și vom vorbi cu vecinii și asociații.

— Acuma pari dominatoare. O lovi peste fund. Îmi place și asta!

— Ești tu cu un grad mai mare decât mine, dar eu lucrez la Omucideri. Și, Dumnezeule, cât îi plăcea să spună asta. Așa că eu sunt responsabilă de misiunea asta. Și eu spun că mai întâi ne facem treaba și după aceea… trăim.

— Am înțeles. Dar tot trebuie să închidem o mașină.

Se uită la un șir de scutere înșirate în fața hotelului. Erau la fel de colorate ca o paradă de circ și țipau după turiști. Peabody zâmbi.

— Și eu am înțeles asta.

Waves era o bodegă înghesuită pe una dintre cele mai neprimitoare străzi din Kingston. Se rătăciseră de două ori sau se prefăcuseră că se rătăcesc, colindând cu scuterul străzile bătute de briză. După o mică consultare între ei deciseră că el va conduce până acolo și ea înapoi. Peabody descoperi că era la fel de amuzant să stea în spate cu brațele încolăcite în jurul lui, ca și cum ar fi fost dacă ea ar fi ținut ghidonul.

Când ajunseră pe străzile mai sărace ale orașului, fu bucuroasă că avea arma la ea, mai ales că văzu cel puțin trei tranzacții ilegale și, la un moment dat, imul dintre cei implicați se uită stăruitor la ea.

— E plin de energie negativă, îi spuse ea la ureche lui McNab.

— Da. Pedepsele pentru trafic sunt cele mai dure aici, dar nimănui nu pare să-i pese.

Își parcară scuterul în fața barului și, în timp ce McNab îl lega cu lanțul pe caic li-l dăduse agentul care li-l închinase, Peabody aruncă o privire înjur.

— Voi încerca ceva, spuse, și tu va trebui să mă acoperi.

Alese doi tineri, unul alb și unul negru, care ședeau pe un gard și fumau Dumnezeu știe ce dintr-o pipă pe care și-o dădeau de la unul la altul. Își luă cea mai dură figură de polițist și se duse spre ei, ignorând avertizările lui McNab.

— Vezi scuterul ăla?

Negrul pufni și trase un fum din pipă.

— Am și eu ochi, cățea.

— Da, se pare că aveți fiecare câte o pereche. Își schimbă greutatea pe alt picior și trase ușor jacheta într-o parte astfel încât să i se vadă insigna de polițist și arma. Dacă vreți să-i păstrați la locul lor, îi veți ține ațintiți pe scuterul ăla, pentru că dacă mă întorc și nu e tot acolo și așa cum l-am lăsat, eu și asociatul meu vă vom vâna ca pe iepuri. În timp ce el vă va băga pipa aia în fund, spuse ea arătându-le toți dinții, eu o să vă scot ochii cu degetele.

Albul îi arătă și el toți dinții.

— Du-te dracului!

Stomacul îi zvâcni, dar își păstră calmul.

— Dacă vorbești așa nu vei câștiga premiul pe care l-am pregătit pentru voi la sfârșitul concursului. Dacă scuterul este acolo neatins, nu o să vă bag la răcoare pentru posesie de droguri și vă dau și zece dolari.

— Cinci acum, cinci după.

Se uită la negru.

— Nimic acum și nimic mai târziu dacă se întâmplă ceva și nu mă faceți fericită. Hei, McNab, ce se poate întâmpla dacă nu sunt fericită?

— Nu pot să vorbesc despre asta, îmi dă coșmaruri.

— Faceți-vă un bine, le spuse. Câștigați cei zece dolari.

Se întoarse și se îndreptă spre bar.

— Îmi curge sudoarea pe spate, spuse ea din colțul gurii.

— Nu se vede. Și m-ai speriat și pe mine.

— Dallas ar fi fost mai dură, dar cred că m-am descurcat destul de bine.

— Rece, iubito! Deschise ușa și fură loviți în față de un curent de aer rece, amestecat cu fum, alcool și un miros de oameni care nu se prea înțelegeau cu apa și săpunul.

Încă nu era întuneric și nu era prea multă lume, în afară de câțiva rătăciți pe la mese, sau la bar. Pe un fel de platformă care arăta ca o scenă, imaginea holografică proastă a unei formații cânta un reggae de cea mai joasă calitate.

Moore era la bar. Era mai slab și arăta mai rău decât în fotografiile pe care le văzuseră. Părul îl avea împletit în codițe care-i plăceau lui McNab. Se potriveau cu culoarea pielii și cu ascuțimea bărbiei.

La gât avea un colier din ceea ce păreau a fi niște oase de păsări și era tot transpirat, în ciuda aerului rece din bar.

Ochii lui, de un negru intens, trecură peste Peabody și McNab de parcă erau o singura persoană. Îi dădu o bere brună unui client, după care ieși din spatele barului.

— Am plătit pe luna asta, așa că dacă ați venit să-mi mai stoarceți bani, puteți să vă duceți la dracu'.

Peabody dădu să deschidă gura, dar McNab o călca pe picior ca să tacă.

— Nu suntem polițiști locali. Dacă ei percep o contribuție de pensie pe aici, noi nu avem nimic de-a face cu asta. De fapt, am fi chiar bucuroși să facem noi o contribuție la fondul tău, dacă ai informații care merită.

Peabody nu-l mai auzise niciodată până acum pe McNab vorbind pe tonul ăla rece și plictisit.

— Când polițiștii îmi oferă bani, de obicei găsesc o metodă de a mă jecmăni după.

McNab scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din buzunar și o puse pe bar, ținând palma deasupra și continuând să se uite direct la Moore.

— Ca să vezi că avem gânduri bune.

Banii își schimbară stăpânul într-o clipită.

— Ce plătiți?

— Informații, repeta McNab. Carter Bissel.

— Un rahat nenorocit. Cineva dădu cu pumnul în partea cealaltă a barului, cerând ceva. Taci dracu' din gură, țipă Moore. Dacă-l găsiți pe Carter, vreau și eu cinci minute cu el. Îmi datorează doua miare, ca să nu mai spun de greutățile pe care le-am avut ocupându-mă de barul ăsta singur de când a decis el să plece în vacanță.

— Cât timp ați fost parteneri? îl întrebă Peabody.

— Destui de mult. Am mai avut o afacere înainte și apoi am decis să facem chestia asta. Carter are creier de afacerist pe undeva prin capul ăla al lui de rahat. Ne-am descurcat bine. Din când în când mai exagera. Îi cam place romul și se mai și drogheză uneori, iar dacă ești patronul unui local ca ăsta, nu e nicio problemă să faci rost de ele. Din când în când mai dispărea câte două zile. Dar ce dracu', nu-s mă-sa! Când apărea el dispăream eu. E o înțelegere funcțională.

— Dar de data asta, îl întrerupse Peabody.

— De data asta a dispărut de tot. Moore scoase o sticlă de sub bar, turnă ceva maroniu și vâscos într-un pahar mic și bău. A luat două mii din contul curent.

— Fără să-ți spună nimic?

— Rahat. Zicea ceva de o lovitură mare. Și de trăit pe picior mare, poate chiar să ne luăm un local cu stil. Carter tot timpul zice rahaturi din astea. Tot timpul țintește sus și nu face nimic, pentru că este un pârlit. Dacă bea destul rom începe să bată câmpii despre asta și despre cum fratele lui a luat tot norocul din familie.

— L-ai văzut pe fratele lui?

— Nu. Credeam că a inventat totul până când am văzut la Carter acasă un album plin cu articole din ziare și alte rahaturi despre frate-său, artistul.

— Avea un album cu fratele lui?

— Da, plin de tot felul. Nu știu de ce, pentru că după felul tn care vorbea de el, îl ura pentru simplul fapt că exista.

— A zis vreodată ceva despre mersul la New York să-l viziteze?

— Rahat. Carter tot timpul spunea că merge pe undeva să viziteze pe cineva. Dar doar vorbea.

— L-ai auzit vreodată vorbind despre Felicity Kade?

— Mmm. O blondă bună.

Moore se linse pe buze.

— E o tipă tare! A venit pe aici de vreo două ori.

Nu te simți ofensat, spuse Peabody, dar locul ăsta nu este tocmai genul unei astfel de femei.

— Unei femei ca asta nu se știe niciodată ce-i trece prin minte. De-aia stau departe de ele. A venit într-o seară și s-a dat la Carter. Nici nu a trebuit să insiste prea mult. De obicei c laudă cu femeile pe care le agată. Îi place să se creadă regele sexului. Dar de asta nu a zis o vorbă. Moore ridică din umeri. Nici nu ma interesa. Eu le am pe ale mele.

— A petrecut mult timp cu Carter?

— De unde dracu' să știu eu? A venit de vreo două ori Ieșeau împreună. Câteodată își lua două-trei zile libere. Dacă credeți că a plecat cu aia, cred că vă înșelați. Nu cred că era interesată de el pentru mai mult decât niște hățâieli.

— Mai avea alte afaceri sau alte femei cu care ar fi putut fi dispară?

— Am mai discutat despre asta și cu poliția locală. Și-o trăgea cu oricine putea. Nu a rămas cu niciuna prea mult timp. Dacă se mai

ocupa și cu altceva, mie nu mi-a spus. Dar cred că aș fi auzit. E o insulă mică.

— O insulă mică, încuviință Peabody după ce terminară de vorbit cu Moore. Nu sunt prea multe locuri unde te poți ascunde.

— Nu există nici prea multe feluri de a pleca. În aer sau pe apă.

Ieșiră din bar și remarcară cu plăcere că scuterul era tot acolo, aparent neatins.

— Plătește-i pe tipii ăia.

— De ce să-i plătesc?

— Pentru că le-am promis.

McNab mormăi, dar le dădu o bancnotă înainte de a dezlega scuterul.

— Hai să o ștergem de aici înainte să se însereze, spuse ea și se urcă pe scuter.

— Tu și cu mine, tipo, spuse McNab, urcându-se în spatele ei și ciupind-o de fund.

Carter Bissel locuia într-un fel de cabană cu doua camere, care era mai degrabă un cort ridicat pe o bază de nisip și scoici sparte. Era destul de atractiv, se gândi Peabody, datorită apropierii de mare, dar aceeași apropiere o făcea o țintă ușoară pentru furtunile tropicale.

Un scuter vechi și ruginit era legat de un palmier uscat, chiar în față.

— Nu seamănă deloc cu ce era în Queens, spuse McNab, dând cu piciorul într-o sticla spartă. Poate că are o priveliște mai frumoasa decât frate-său, dar restul condițiilor fac din el fratele defavorizat.

— Când vezi toate astea, îți dai seama de ce-ar fi fost tentat să plece. Peabody luă cheia pe care le-o dăduse poliția locală. Parcă peste tot scrie: ratat.

— Dar nu scrie ce ar fi vrut Felicity Kade de aici.

— M-am gândit și eu la asta. Poate voia să-l folosească la ceva. Nu e tocmai genul de birou local al OASN sau o celulă teroristă. Și tocmai asta cred că era și ideea.

Deschise ușa și intrară. Aerul era închis și fierbinte. Văzu ceva care mișcă repede într-un colț și abia reuși să-și înăbușe un strigăt. Nu era fânul creaturilor care se târau sau aveau prea multe picioare.

Vru să aprindă luminile, dar nu funcționau. Își scoaseră amândoi lanternele.

— Am o idee mai bună. Stai puțin.

Încercă să nu se înfioare când o lăsă singură. Aproape că auzea păianjenii țesându-și pânza. Îndreptă lanterna spre lucrurile din casă.

Nu era decât o singură canapea. Una dintre perne explodase și din ea ieșea umplutura ca o ciupercă. Nu erau niciun fel de covoare sau obiecte de artă, doar o lampă care stătea pe ceva ce servea drept masă. Dar televizorul era dintre cele mai noi modele și după ce se uită la el o secunda își dădu seama că era prins cu șuruburi de podea. Nu era cel mai încrezător dintre oameni. În plus, mai era și leneș și ratat.

Bucătăria era pe un perete al zonei de locuit. O tejghea plină de cutii de mâncare, un mixer și un minifrigider. Tocmai îi deschise pentru a vedea ce era înăuntru, când McNab intră cu scuterul. Farul făcea multă lumină.

— O idee bună, spuse ea. Ciudată, dar bună. Deschise dulapul și văzu trei pahare, două farfurii și o pungă cu chipsuri din soia.

— Nu avea el nu știu ce bani, dar cu siguranță că și-ar fi permis să trăiască mai bine. Se întoarse spre McNab care se uita sub pernele de pe canapea. Și mai mult ca sigur că nu declara toți banii pe care-i făcea.

— Probabil că nu reușea să-i țină de nicio culoare. Îi alunecau printre degete. Scoase o punguță cu un praf alb din perna distrusă.

— Cum de nu a găsit-o poliția locală?

— Nu le-a pasat. Întrebarea mea este: de ce a lăsat-o el?

— Pentru că a plecat în grabă și plănuise să se întoarcă… sau nu a plecat de bunăvoie. Se îndreptă spre dormitor. Adu scuterul.

Patul era nefăcut. Dar cearșafurile erau de cea mai bună calitate. Se potriveau cel mai bine cu ecranul de ultimă generație. În dulap erau trei cămăși, două perechi de pantaloni și o pereche de sandale vechi. În sertare erau patru perechi de boxeri, vreo zece tricouri și cinci perechi de pantaloni scurți.

Avea și un computer legat la Internet care era închis. Unitatea centrală era pe podea și părea să fi trecut prin câteva războaie. Îl lăsă pe McNab să-și bată capul cu ea în vreme ce cercetă baia.

— Nu e nicio periuță, dar e un tub pe jumătate plin de pasta de dinți, striga ea. Nu e nicio perie de păr, sau pieptăn, dar este un șampon. Mai e un alt rând de lenjerie. Oaa, miros foarte tare și sunt băgate în coș, împreună cu un prosop. Ieși din baie. Se pare că nu și-a luat decât câteva chestii de primă necesitate și înainte de asta a avut companie. O femeie, de asta a schimbat așternuturile.

— Ce faci? întrebă McNab absent.

— Luăm așternuturile pentru a le cerceta la laborator. Le-a pus, dar patul nu e făcut. Asta-mi spune că au fost folosite. Adică sex, și așa poate găsim niște urme de ADN.

El mormăi și continuă să lucreze la computer.

— Și-ți mai spun eu ce nu mai este aici în afară de periuța și pieptăn: nu este nici un album despre fratele său. Asta e chiar interesant.

— Așa e. Se întoarse cu fața spre ea, luminat tot de scuter. Este interesant că unitatea asta este distrusă. Pare să fi fost distrusă cu același vierme ca și cele din New York.

În New York, Eve mergea de colo-colo în biroul securizat al lui Roarke, ascultând raportul lui Peabody. Era posibil, se gândi ea, ca cineva să poată asculta transmisia, chiar dacă era codată, dar avea să aibă nevoie de timp și trebuia să depună mult efort.

— Voi trage și eu niște sfori pe la poliția locală, îi spuse ea lui Peabody. Ca să-i conving să vă lase să luați tot ce vreți pentru ancheta. S-ar putea să dureze câteva ore, dar mă voi asigura că și voi și toate chestiile alea veți fi în navetă mâine-dimineață. Vă sun eu.

Termină transmisia și apoi rămase să se gândească la cea mai bună cale de a pune lucrurile în mișcare.

— Dacă pot să fac o sugestie, începu Roarke. Aș putea să trimit eu o navetă să-i aducă și astfel să eviți toate complicațiile cu poliția locală.

Se încruntă, dar se gândi la idee.

— Nu, nu vreau să evit. Va dura puțin mai mult, dar va fi legai. Când totul va ieși la lumină, nu vreau să fie nimic care să ne păteze. Voi începe prin a fi diplomată cu șeful poliției locale și, dacă nu merge, i-l dau pe mână lui Whitney. Dar în mod normal ar trebui să meargă. De ce le-ar păsa că eu vreau să iau un calculator stricat și niște așternuturi de pat?

— Atunci te las și mă întorc la oamenii noștri. Ceva carne la grătar te-ar pregăti fizic pentru orgia care se apropie.

— Nu-mi mai aduce aminte! Nu-mi plăcea cum se holba Trina la mine.

Roarke deschise grilajele de securitate și o lăsă singură. Se așeza la consola lui. Ar fi putut rămâne acolo toată noaptea, se gândi ea nostalgică. Departe de produse de înfrumusețare. Avea acces la mâncare, la băutură, la comunicații. Ar fi atât de… bine să lucreze de una singură din nou.

Apoi se gândi la Mavis, care venise cu douăzeci de minute înainte cu Leonardo, amândoi extrem de fericiți. În astfel de

momente, se gândi Eve, singurătatea nu era decât o amintire plăcută și îndepărtată.

Formă numărul și se pregăti să ungă rotițele.

13

Eve dădu dovadă de tărie de caracter și nu rămase de una singura, ci coborî cu ceilalți în gradina.

Rămase cu ochii ațintiți la ceea ce se petrecea.

De obicei știa ceea ce se întâmpla. În mod normal, în imaginile pe care ea le știa cel mai bine era și câte un cadavru În apropiere, dar putea să înțeleagă și imagini din care moartea nu făcea parte.

O pasăre cânta pe doua tonalități diferite și fluturi de toate culorile umpluseră de veselie un colț al grădinii. Ultima jucărie a lui Roarke, o monstruozitate argintie pe roți, scotea un fum dens și el însuși dirija treburile pe acolo cu o furculiță cu mâner lung. Câțiva indivizi erau preocupați de mestecarea a ceea ce păreau a fi niște chiflele pe niște chifle. Stăteau la mese sau în picioare și discutau veseli.

Legistul orașului legăna o bere în mână și făcea o conversație ce părea amuzantă cu Mavis. Mira - de unde Dumnezeu venise și ea? - era la o masă plină de mâncare și lumânări și se întreținea cu Leonardo și cu înspâimântătoarea Trina.

Căpitanul departamentului de informatică mânca un buiger și-i dădea sfaturi lui Roarke despre mistica gătitului în aer liber. Toți păreau să fie foarte fericiți și bine hrăniți.

Leonardo o văzu primul și se îndreptă spre ea afișând un surâs larg.

— Mavis mi-a spus că a fost supărată și că a trecut pe la tine. Voiam să-ți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru ea și pentru că-i dai posibilitatea ca în seara asta să se simtă normal și cu situația sub control.

— Avea nevoie doar să-și verse sacul.

— Știu. Apoi o luă pe Eve și o trase la pieptul lui. Când vorbi din nou, vocea lui era groasă și tremura. Bebelușul a mișcat.

— Da. Nu știa care era răspunsul potrivit, așa că doar îl bătu pe spate. Mi-a spus. Totul este așa de bine acum.

— Totul este perfect. Oftă. Perfect. Se dădu înapoi, iar ochii îi jucau în lacrimi. Prieteni buni, femeia pe care o iubesc este gravidă. Viața este un lucru atât de scump. Acum îmi dau seama de asta mult mai bine decât înainte. Știu că doctorița Mira are să-ți spună ceva, dar voiam doar să discut și eu cu tine o clipă înainte.

O duse aproape în brațe la masa unde stătea Mira.

— Nu începe, spuse el și-i făcu cu degetul Trinei. Dallas trebuie să stea de vorbă cu doctorița Mira și să se relaxeze puțin.

— Pot să aștept, spuse ea zâmbind și surâsul ei o făcu pe Eve să tremure. Am planuri. O mulțime de planuri.

— Oh, Doamne!

Cu o privire care evoca simpatie și amuzament, Mira o invită să ia loc pe scaunul de lângă ea.

— Așază-te. Ce seară minunată! Deja stau de o oră și nu trebuia să vin decât pentru o vizită profesională scurtă. Acum beau paharul ăsta de vin bun și mănânc acest hamburger excelent.

— Chiar i-a gătit? spuse ea uitându-se spre Roarke. Pe chestia aia?

— Da. A vorbit cu Dennis al meu despre cum funcționează chestia aia. Se pare că și-a dat seama.

— Da, nimic nu e prea tehnic pentru el. Se întoarse apoi spre ea. O vizită de serviciu, spuneai?

— Da. Aș fi putut să aștept și până mâine, dar m-am gândit că poate vrei să afli din seara asta că Reva Ewing a trecut cu bine testul cu detectorul de minciuni.

— Mulțumesc. Cum se simte?

— E puțin tulburată și obosită. Mama ei a dus-o direct acasă. Cred că este pe mâini bune.

— Da. Și Caro este persoana care știe tot timpul ce are de făcut.

— Îi este frică pentru fiica ei, Eve. Oricât de eficientă și de calmă pare la suprafață este, de fapt, moartă de îngrijorare. Aș putea să vorbesc eu cu ea sau Roarke. Sunt sigur că o va face el. Dar adevărul este că tu ești cea cu autoritate aici. Și tu ești cea ale cărei păreri le va respecta cel mai mult în această chestiune.

— Ai venit să-mi spui rezultatul testului sau să-mi spui să vorbesc cu Caro?

— Amândouă. Mira o bătu pe mână. Și m-am uitat și pe rezultatele testelor ei de sânge care i-au fost făcute imediat după arestare.

— Nu ai găsit nimic. Niciun fel de chimicale, ilegal sau nu. Și examenul medical nu indică niciun fel de traume, ca și cum ar fi fost lovită, sau așa ceva.

— Ai dreptate. Dar și tu și eu știm că există anestezice care funcționează rapid și dispar din organism în maximum trei ore.

— Cam ce ar avea OASN în arsenal, nu?

— Presupun că da. Când Reva a făcut testul am determinat-o să-și amintească ce s-a întâmplat în acea noapte, își aduce aminte de o mișcare în stânga ei când era cu fața la pat. Nu-și aduce aminte exact de asta decât sub hipnoză. O mișcare, apoi un miros, ceva tare, amar și al cărui gust îl simțea în gât.

— Probabil că i-a dat cu un spray. A așteptat să urce în dormitor și apoi i-a dat cu spray. Și restul scenei l-a aranjat cât ea era inconștientă.

— Deci totul a fost plănuit. Foarte rece și foarte organizat. Și totuși… Multe din ceea ce s-a făcut erau prea melodramatice, mai mult decât violența normală, au fost adăugați pași, complicații acolo unde nu era nevoie.

— Da, se distra făcând asta.

— Da. Mulțumită, Mira își savură hamburgerul. Era satisfăcut. Câteva greșeli de logică și înfloriturі, acolo unde simplitatea l-ar fi ajutat mai mult, îmi indică faptul că se prinde în jocul pe care îl joacă. Îi face plăcere și poate chiar vrea să-l prelungească.

— Adăugând mici lucruri unui plan și modificând-l în totalitate.

— Da. E vorba de o gândire organizată, dar și de impulsivitate. Mă îndoiesc că lucra de unul singur. De asemenea, mă îndoiesc că cel care a gândit planul inițial este una și aceeași persoană cu cea care l-a pus în aplicare. Acum te las pe mîna lui Morris, astfel încât să termini și tu cu chestiunile de serviciu și să te poți bucura de seara asta.

— Este cam greu să mă bucur de ceva când știu că Trina are planuri.

Dar Eve se ridică și se duse spre Morris.

— Ai ceva pentru mine?

— Dallas! Mavis se ridică repede. Știai că Morris cântă la sax?

— La ce?

— La saxofon, spuse Morris. Tenor. Este un instrument muzical, locotenente.

— Știu ce e un saxofon.

— A cântat cu o trupă în facultate, continuă Mavis. Și acum mai cântă din când în când pentru petreceri private. Se cheamă „Cadavrele”.

— Bineînțeles.

— O să cântăm și noi odată, nu? îl întrebă Mavis pe Morris.

— Spune când și unde.

— E mult prea mult, spuse ea și se aruncă în brațele lui Leonardo.

— O tânără foarte fericită.

— Nu ai fi zis asta dacă ai fi văzut-o acum vreo două ore.

— Femeile gravide au tendința să-și schimbe des dispoziția. Dar este dreptul lor. Vrei o bere?

— Ce dracu'. Luă o bere din geanta frigorifică. Ce ai pentru mine?

— Nimic atât de minunat ca această petrecere dedicată vacii. Chloe McCoy. Se pare că nu a făcut sex recent. Dar se pare că se aștepta să facă pentru că își introdusese protecție. Un produs care se vinde pe piața neagră și se cheamă Libertate. Produce atât spermicide, cât și lubrifiază vaginul, protejând atât împotriva sarcinilor nedorite, cât și a bolilor transmisibile.

— Da, știu ce e. Efectul durează cam douăzeci și patra de ore. Când l-a folosit?

— Cred că o oră sau două înainte de a muri. Și a luat și cincizeci de miligrame dintr-un medicament pentru trezire rapidă cam în același timp.

— Interesant, nu?!

Pentru a arăta că gândesc la fel își ciocni sticla de bere de a ei.

— Cam la cel puțin o oră înainte de a lua pastilele cu care s-a sinucis. Și dacă au fost cumpărate de pe piața neagră, cineva are o sursă foarte profitabilă. Erau de cea mai bună calitate. Și încă ceva tare: au fost dizolvate în vin înainte de a fi ingerate.

— Deci se pregătește de sex, se îmbracă cu haine sexy, se machiază, se piaptănă și apoi dizolvă două pastile și se duce dracului. Eve luă o gură mare de bere. Și tu care-mi spuneai ci nu mi-ai adus ceva la fel de interesant ca burgerii.

— Hei, încă nu ai gustat din burgeri.

— O să ajung și la asta. Care este concluzia legistului-șef al orașului New York?

— Omucidere făcută să pară a fi o sinucidere. Fata nu a luat pilulele în cunoștință de cauză.

— Așa cred și eu. Pilule fatale nu se eliberează decât pe rețetă, după nenumărate teste și consultații psihologice. Dacă nu așa le-a luat și tu spui că nu provin de pe piața neagră, atunci crezi că astfel de pilule ar fi putut să provină de la o organizație guvernamentală secretă?

— N-aș putea să neg.

— Nici eu. Se gândi câteva clipe. E ceva ce aș vrea să verifici.

După ce termină cu Morris, Eve se duse spre grătar.

— Am chestii noi, îi spuse ea lui Feeney și imediat se trezi cu o farfurie în mână.

— Nu durează prea mult și trebuie să-ți faci puțin timp pentru o bucată de came.

Mirosul burgerilor o fileu să saliveze.

— O mulțime de chestii noi, Feeney. Legistul a spus că McCoy s-a sinucis și eu am uns niște rotițe prin Jamaica, astfel ca Peabody și McNab sa poată să ia niște probe de acolo. Mira spune că…

— Gustă, spuse Roarke și-i luă burgerul din farfurie ca să i-l ducă la gură. Ia o înghițitura. Știi că vrei.

— Nu e momentul potrivit pentru un picnic de familie.

— Gândește-te la el ca la o combinație între un eveniment familial și unul de serviciu.

— Trebuie să mănânci, Dallas, îi spuse Feeney. E o came de vită a-ntâia. Nu ai vrea să o lași să se irosească.

— Bine, bine! Mușcă. Mira spune… Bine, este foarte Duna și nu văd niciun motiv ca să nu iau loc să mănânc asta în timp ce vă informez.

— Stai sa pun grătarul pe auto și pot să vin și eu.

Se duse la o masă și când se așeză să mănânce apăru și Roarke și-i puse niște legume în farfurie.

— Pentru o masă echilibrată.

— Mă rog. Dacă voia să se comporte ca și cum nu ar fi fost nimic atunci putea și ea să facă asta. Avea deja destule pe cap ca să nu se mai gândească și la ciudățeniile căsniciei, începu să le povestească tot ce-i spusese Morris.

— Da, sună ca și cum cineva se pregătește de o întâlnire, nu să se sinucidă. Feeney dădu din cap. Era cu Blair Bissel și el e mort. Crezi că avea pe altcineva?

— Posibil. E chiar mai posibil ca cel care a contactat-o să o fi făcut să se gândească la mai multe opțiuni. Fie avea știri despre Bissel, că totul fusese o greșeală, o operațiune de acoperire. Că avea să-l aducă pe Bissel la ea pentru a se ascunde până va fi în siguranță. Sau poate a făcut-o să creadă că era chiar Bissel.

— Destul de greu.

— Nu și dacă ar fi fost frate-său. O asemănare puternică și gata. Dacă ai fost gelos pe ticălos toată viața ta, iată ocazia de a te răzbuna.

— E bună, chiar foarte bună, spuse Feeney, contemplând berea din fața lui. Probabil că o sunase din vreme, dacă a avut timp să se pregătească. O să cercetăm convorbirile cât mai bine posibil. Dar dacă a trimis un e-mail o să fie al dracului de greu de găsit.

— Asta e treaba ta. Eu mă gândesc la Carter Bissel. El știe ce avea de gând fratele său mai mare. Are o afacere colaterală cu cea care l-a recrutat pe fratele său. Blair lucrează cu Kade și se culcă cu ea. Ea știe despre McCoy și despre ce era ascuns la el în birou. McCoy este un capăt rămas liber, de care trebuia să scape.

— Aș spune că e bine gândit, dar de ce nu s-a dus direct să o omoare? De ce a fost nevoie de tot spectacolul?

— La fel ca la Ewing. Multă gălăgie, spectacol și fum. Îi place să improvizeze și se distrează așa. Și poate că avea nevoie de acoperire, pentru că asta chiar părea să îndepărteze toate suspiciunile. Poate este doar spectacol. Nu știu.

— Are logică, spuse Feeney și se uită spre Roarke. Am făcut treabă bună cu ea.

— Da, este polițistă până în măduva oaselor.

— Să încercăm să ne concentrăm doar asupra subiectului, spuse Eve, dar mușcă satisfăcută din burger. Oricum, este același mod de operare, în aparență.

— Da, dar în cazul lui Chloe, dacă el ar fi intrat în casă fără Bissel, ea n-ar fi comentat?

— A intrat. Poate i-a spus că trebuia să aibă grijă. Cu cât era mai dramatică povestea pe care i-a spus-o, cu atât mai ușor a convins-o să creadă. Tot ceea ce avea de făcut era să o determine să scrie biletul de adio. Poate chiar îl scrisese ea singura înainte, așa ca să-și imagineze cum ar fi decurs drama. Apoi el i-a pus medicamentele în vin. După ce a băut, singurul lucru pe care l-a mai avut de făcut a fost să o întindă pe pat și apoi să plece. Sau, spuse Eve și mancă un ardei iute făcut pe grătar fără să se gândească, OASN ar fi putut să însceneze totul. Au intrat și au neutralizat-o. Dar asta nu explică Libertatea sau medicamentul de trezire. Cine a ucis-o probabil că nici nu știa că le folosise. Nu este chiar așa de deștept cât vrea el să creadă.

Roarke își aduse aminte de tânăra care se prinsese de picioarele Evei în galeria de artă. Se potrivea. Era îndeajuns pentru a se potrivi.

— Deci te îndrepți spre fratele lui Bissel.

— Da, îmi place cum arată asta. A dispărut de aproape o lună. Destul pentru a-și fi făcut o operație estetică pentru ca să semene mai mult cu fratele său. Își termină burgerul și mai luă o gură de bere. Însă mai este o posibilitate, mica de tot, dar interesanta.

— A ucis-o chiar Blair Bissel, spuse Roarke.

— Gândești destul de repede pentru un tip care se ocupa cu gătitul burgerilor în timpul liber.

— Cred că te-a afectat fumul, spuse Feeney. Bissel este într-un sertar la morgă.

— Așa pare. Și probabil așa și este, încuviința Eve. Dar să trecem pentru o clipă în lumea jocurilor virtuale de spionaj, despre care Reva spunea că erau pasiunea lui. Dacă Bissel lucra la două capete? Sau făcea pe agentul dublu, cu sau fără aprobarea OASN? Ei descoperă că Kade a trădat sau el e supărat pentru că ea s-a jucat și cu fratele lui. Pune la cale înscenarea pentru ei și apoi face să fie acuzata soția, cu care nu mai avea nicio treabă. Apoi o omoară pe McCoy și obține de la ea ceea ce era ascuns în medalion.

— Crezi că cineva așa de inteligent ca Morris nu și-ar fi dat seama că fața nu corespundea cu cea din fotografia de identitate? Chiar dacă are lovituri la față, tot mai există amprente dentare. Și amprentele normale. ADN-ul. Toate astea îi corespund lui Blair Bissel.

— Da, și probabil este cel mort. Am spus doar că e o variantă și că primul pe lista mea este Carter. Morris nu trebuie decât să facă o scanare pentru a vedea dacă a făcut vreo operație estetică de curând. Și, pentru că dacă ar fi adevărat aceasta ar deveni o altă variantă, am nevoie să-mi cauți în dosare un chirurg estetician care a murit de curând. Carter Bissel, pot să pun pariu, că și-a făcut niște operații estetice de curând, fie pentru a juca rolul lui Cain, fie pentru că a fost păcălit să joace rolul lui Abel. Unul dintre frații Bissel este în viață. Trebuie doar să ne dăm seama care.

*

Eve își spuse că nu trebuie să se gândească la ceea ce i se făcea, altfel ar fi țipat ca o fetiță. Părul îi era lipit de cap cu ajutorul unei paste roz. Un produs nou, îi spusese Trina, care îi va da garantat strălucire, volum și-i va scoate la lumină strălucirea naturală.

Niciunul dintre aceste lucruri nefiind important după mintea lui Eve.

Fața și gâtul îi erau acoperite cu ceva verde peste care se pusese spray. Și asta se întâmplase cu tot corpul ei.

Închisese ochelarii de realitate virtuală pe care-i dăduse Trina, atunci când aceasta își concentră toată atenția asupra lui Mavis. Eve nu avea nevoie nici de sunetele naturii, nici de culorile tembele ale programului de relaxare.

Chiar dacă era goală, întinsă pe o masă și avea tot corpul acoperit cu pastă, era totuși polițistă și avea să gândească precum o polițistă. Avea să se gândească ia victime.

Bissel, Kade, McCoy, cu Bissel ca element central.

OASN-ul. În timpul Războaielor Urbane, această organizație fusese constituită ca să protejeze țara, să facă ordine pe străzi și să culeagă informații de la diverse facțiuni.

Își făcuse treaba. Fusese necesară. De atunci se spunea că se transformase în ceva care semăna cu o organizație teroristă mai degrabă decât cu un serviciu de informații.

Era de acord cu cei care gândeau așa.

Analiză toate variantele și nu elimină niciuna.

Dar în toate variantele Carter Bissel îi tot scăpa, nu știa unde să-l pună exact. Kade îl recrutase cu știrea sau fără știrea OASN? Blair Bissel știa sau nu?

Și unde dracu' era?

Încercă să-și aducă aminte cum arăta, dar imaginea lui îi era neclară ș i se tot descompunea în culorile care se învârteau lent în mintea ei.

Încetă să se mai concentreze când ie auzi pe Trina și pe Mavis discutând foarte ușor, șoapta lor auzindu-se ca de undeva din eter.

Deși își dădu seama că programul de relaxare fusese reactivat, se cufundă în el cu totul.

În laboratorul lui Roarke, Feeney stătea în fața calculatorului și se freca la ochi cu podul palmelor.

— Ar trebui să iei ceva pentru durerea aia de cap, îi spuse Roarke. Înainte să-ți explodeze capul!

— Da, da. Nu mai reușesc să fac la fel de multă treabă de tocilar ca înainte. Se uită la calculatorul desfăcut în bucăți din fața lui. M-am lenevit dându-le de lucru ajutoarelor mele mai tinere.

Se uită la biroul lui Roarke și fii cât de cât împăcat că nici civilul nu progresase mai mult decât el.

— Ai făcut vreo estimare, cât ne va lua să refacem unul dintre calculatoarele astea dacă lucrăm doar noi doi?

— Cred că pe undeva la mijlocul decadei următoare, dacă avem noroc, sau în mileniul următor, daca nu avem. Rahatul ăsta e prăjit râu. Putem înlocui, reconfigura sau lovi cu ciocanul. Vom recupera informațiile. În acest moment sunt destul de iritat ca să transform asta într-o chestiune personala. Dar cu siguranță că ne-am descurca mai bine cu ceva ajutoare în plus. McNab e bun. Se pricepe și are destula răbdare ca să se ocupe de asta ore în șir. Dar nici cu el nu suntem destui.

Stăturâ puțin fără să mai spună nimic, apoi se uitara unul la altul.

— Vorbește tu cu ea, spuse Roarke.

— Nu, nu. Nu sunt eu căsătorit cu ea.

— Eu nu sunt polițist.

— Dar aici suntem la tine.

— Este o anchetă a poliției newyorkeze.

— De parcă asta ar și conta pentru tine. Bine, bine. Să facem asta ca bărbații, spuse Feeney înainte ca Roarke să mai aibă timp să spună ceva.

— Facem skandenberg?

— Dăm cu banul. Alege.

Eve auzi ceva ce semăna cu un fluier. O clipa se văzu alergând dezbrăcată pe o pajiște plină de flori, unde niște creaturi cu aripi se jucau unele cu altele. Se trezi dintr-odată și spuse:

— Gak.

— Uau, Dallas, chiar te-ai relaxat, nu glumă!

Clipind, se uită la corpul întins pe masa de lângă ea. Se gândi că trebuia să fie Mavis. Avea vocea lui Mavis, dar îi era greu să o identifice pentru că era acoperita cu ceva roz de la umeri la degetele picioarelor, iar fața îi era albastră.

Ar fi spus „gak" din nou, dar ar fi fost redundant.

— Nu ți-a curs din gură, o asigură Mavis. În cazul în care-ți făceai probleme.

— Ai scos câteva gemete sexuale. Vocea Trinei veni de undeva din zona picioarelor ei, iar Eve se blocă.

— Ce faci?

— Îmi fac treaba. Ți-am revitalizat demna. Îi va plăcea bărbatului tău. După ce termin cu picioarele trebuie să trec la păr și la față.

— Ce-mi faci la picioare? Eve se ridică pe coate. Oh, Dumnezeule! Mi-ai vopsit degetele.

— Este o pedichiură de lux. Nu este un ritual satanic.

— Degetele mele sunt roz.

— Da, am fost destul de conservatoare cu tine. Culoarea merge cu nuanța pielii tale. Picioarele tale erau o rușine, spuse Trina. E bine că ai fost în realitatea virtuală cât am lucrat la ele.

— Dar ea de ce nu a fost? spuse Eve arătând spre Mavis.

— Eu obțin mai mult dacă sunt conștientă de tratament. Pentru mine este o plăcere maximă să fac tratamentul. Tu îl urăști.

— Mavis. Dacă știi că-l urăsc, de ce mă pui să fac asta?

— Pentru că e amuzant.

Eve ridică o mână ca să se șteargă pe față, dar fu șocată să-și vadă unghiile.

— Mi-ai vopsit și degetele de la mână. Oamenii vor remarca asta.

— Este un tratament franțuzesc neutru. Ar trebui să te relaxezi, Dallas, îi spuse Trina.

— Tu nu înțelegi că sunt polițistă? Dacă va trebui să arestez un suspect și el va vedea tratamentul franțuzesc, cu toate că e neutru, și o să moară de râs? Apoi voi fi investigată pentru moartea unui suspect.

— Știu că ești polițistă, spuse Trina zâmbind. De aceea ți-am făcut gratis tatuajul de pe sân.

— Sân? Tatuaj? Eve se scula ca din pușcă. Tatuaj?!!

— Unul temporar. A ieșit chiar bine.

Era prea îngrozită ca să se uite. Pentru a contracara frica își băgă mâna în părul Trinei și o trase în jos. Dacă era nevoie, avea să o dea cu capul de masă până când va leșina. Ignorând eforturile și gemetele Trinei și chicotelile lui Mavis, Eve se uită la sâni.

Pe stângul avea desenată o insignă de polițist Strângerea îi mai slăbi din intensitate și Trina scăpă.

— Iisuse, ești nebună? Ți-am zis că e temporar.

— Mi-ai dat substanțe halucinogene cât eram în realitatea virtuală?

— Ce? Trina își încrucișâ mâinile la piept și se uită nemulțumită la Mavis. Care e problema ei? Nu, nu ți-am dat nimic.

Eu sunt consultant certificat pentru corp și stil. Nu am chestii ilegale în meniu. Dacă mă mai întrebi o dată așa ceva…

— Te întreb așa ceva pentru că mă uit la ce ai pictat pe o zonă intima a corpului meu și îmi cam place, așa că mă întreb daca nu cumva sunt sub influența drogurilor.

Trina pufăi, dar în privire i se văzu o lumină care era ceva între plăcere și amuzament.

— Dacă îți place pot să-l fac permanent.

— Nu. Eve își acoperi sânul cu mana. Nu, nu, nu. Nu.

— Am înțeles. Doar temporar. Mavis trebuie să mai stea, așa că te voi termina pe tine. Trina apăsă pe un buton și patul se ridică, transformându-se aproape într-un scaun.

— Cum se face că ai atâtea culori în păr? o întrebă Eve pe Mavis.

— Păi, voi avea mai multe nuanțe.

— Am și eu așa ceva? o întrebă ea panicată.

— Relaxează-te! Pentru a se răzbuna, Trina o trase de păr ca să i-l arate. Roșul de pe șuvițele astea o să se ducă la spălat.

— Glumește, spuse Mavis când o văzu că devine palidă. Pe cuvântul meu.

Când se termină totul, Eve era moale de tot. Când rămase singură se duse în cea mai apropiată baie, închise ușa și se îmbărbătă pentru a se uita în oglindă.

Răsuflă ușurată când văzu că nu avea nicio culoare în păr și nici sprâncenele ei nu aveau culoarea de carnaval a sprâncenelor lui Mavis când terminase Trina cu ea.

Nu era superficială, se gândi ea. Dar voia să arate așa cum arăta. Nu era nimic rău în asta. Și pentru că totul era în ordine, ghemul de tensiune dintre umeri îi dispăru.

Bine, poate că arăta mai bine decât de obicei. Trina îi făcea ceva la sprâncene de fiecare dată când apuca, astfel încât păreau mai arcuite și îi puneau mai bine în evidență ochii. Și pielea îi strălucea plăcut.

Dădu din cap și fu încântata să simtă moliciunea părului.

Apoi ochii i se măriră din cauza șocului. Era superficială sau se apropia foarte mult de asta. Trebuia să se oprească. Intenționat, se îndepărtă de chiuvetă. Trebuia să se dezbrace de halat și să-și pună niște haine normale pe ea. Trebuia să vada ce era la laborator.

Munca, se gândi ea, era singurul lucru cu care trebuia să te mândrești.

14

Abia ajunse în dormitor când Roarke ieși din lift.

— Voiam doar să mă schimb și apoi să vin în laborator.

— Eu voiam să vorbesc ceva cu tine și am văzut că Mavis și Trina au plecat.

— Despre ce? Ați reușit ceva? întrebă căutând prin dulap și sperând că ceea ce avea el să-i spună nu avea de-a face cu o anumite operațiune din Dallas.

— Nu. Este o muncă grea și exactă. Înceată și plictisitoare. Feeney se odihnește o oră. Ne distruge ochii.

— Bine. Nu putea comenta nimic despre pauză când ea își petrecuse mare parte a serii acoperită cu tot felul de creme. Nu mă prea pricep la calculatoare, dar am niște teorii pe care vreau să le verific. Mintea mi-e clară. Urăsc chestia asta.

— Urăști mintea clară?

— Nu. Urăsc că ceea ce face Trina chiar funcționează, asupra creierului vreau să spun. Sunt perfect relaxată, adăugă și scoase un tricou din dulap. Și mă gandeam… la ce te uiți?

— La tine. Iubita mea Eve, arăți…

— Nu începe. Simțea o mare ușurare să vadă că el încă se mai putea uita la ea în acest fel. Nici măcar să nu te gândești să începi.

— Ți-ai făcut pedichiura?

— Mi-a făcut-o cât am fost în realitatea virtuală, spuse ea și-și îndoi degetele de la picioare stânjenită.

— Îmi place. E sexy!

— Ce poate să fie sexy la degetele de la picioare? Adică stai, că am uitat cu cine vorbesc. Chiar dacă mi-ar fi vopsit dinții în roz ai fi crezut că e sexy.

— Un nebun îndrăgostit, spuse el și se apropie pentru a o mângâia pe față. Moale…

— Încetează, spuse Eve și-i îndepărtă mâna.

— Și miroși… exotic, spuse după ce se apropie pentru a-i simți mai bine mirosul. Puțin tropical. Ca o livadă de lămâi primăvara. Cu un ușor parfum de iasomie.

— Roarke! Jos!

— Prea târziu, spuse și o luă de șold. Bărbații au nevoie de ceva care să-i relaxeze. Eu te vreau pe tine.

— Eu deja mi-am luat pauza.

— Păi, ești pe punctul de a o prelungi. Ai un gust minunat. Buzele lui îi trecură peste bărbie, pe sub ea, în vreme ce mâinile îi desfăcuseră deja halatul. Haide să vedem… spuse mușcând-o de buza inferioară. Să vedem ce a făcut Trina.

Îi dădu jos halatul și o mușcă.

Mica dorință din pântec se mări. Își dădu capul pe spate ca să-i lase cale liberă.

— Îți acord douăzeci de minute, maximum treizeci, ca să reușești să te controlezi.

— Treizeci ar trebui să fie suficiente pentru… Se opri cu privirea pe sânul ei. Ei bine! Ce avem aici?

— O idee măreață de-a Trinei. Este un tatuaj temporar și chiar mi-a plăcut, după ce mi-a trecut șocul.

El nu spuse nimic, ci doar continuă să mângâie locul cu degetul.

— Roarke?

— Sunt uimit să văd că un motiv misterios mă excită. Cât de ciudat!

— Glumești.

— Nu, nu glumesc, spuse și se uită cu privirea aceea care trecea prin ea. Locotenente! O apucă din nou de șolduri, o ridică și ea își puse picioarele în jurul lui. Ține-te bine!

Nu se putea ține bine îndeajuns pentru a face față asaltului simțurilor, acelei invazii brutale. Pentru că patul era prea departe, se rostogoliră pe canapea. Era lipită de el. I se părea că dacă nu s-ar fi ținut strâns, ar fi fost posibil să fie expulzată din corpul ei. Îl dorea și se simțea ușurată că erau din nou împreună. Îi smulse tricoul de pe el. Nu era singurul căruia îi plăcea mirosul și gustul cărnii. Pielea lui era fierbinte de parcă ar fi luat foc în interior.

— Lasă-mă pe mine, îi spuse, luptându-se cu cureaua lui.

Căzură de pe canapea pe podea. Râsul ei îl făcu să se

Înfioare. Cât de mult avusese nevoie să o auda râzând.

Dacă era posibil să iubești, să dorești, să ai nevoie de prea mult, el deja depășise aceasta limită în ceea ce o privea. Nu era cale de întoarcere. Se frământa și se mișca sub el. Îl cuprinse cu mâna și-i luă toată puterea, absorbindu-l în dorința ei udă și fierbinte.

Plăcerea îl copleși și-l secă de forțe, dându-i o saturare a minții și a corpului. O sărută pe simbolul a ceea ce era ea și-i simți inima bătând să iasă din piept Polițista lui. Eve a lui. Miracolul lui. I se dădu cu totul. I se predă.

Pulsul ei revenise aproape la normal când se întoarseră astfel încât ea să ajungă deasupra, să nu fie prinsă sub corpul lui. Din acea poziție își puse coatele pe pieptul lui și-și sprijini bărbia în mâini ca să-l studieze.

Pentru moment părea relaxat, ca un tip pe punctul de a trage un pui de somn.

— Unghii roz și tatuaje pe sâni. Ce-o fi și cu bărbații ăștia?

— E așa de ușor să ne manipulezi, spuse el, fără să deschidă ochii. Da, chiar suntem la mila femeii, a dorințelor ei misterioase.

— Ești la mila glandelor tale.

— Și asta. Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse el oftând.

— Chiar îți plac chestiile astea? Poțiunile, și loțiunile, și vopselele și tot?

— Eve. Iubita mea, Eve. Îmi placi tu. Asta ar trebui să fie evident.

— Dar te excită toate astea.

— Mă exciți cu sau fără ele. O ridică până îi atinse buzele cu buzele sale. Ești a mea.

— Atace?

— Totul.

— Ești amăgitor. Te pricepi să aburești. Și, ca să știi, nu am de gând să păstrez tatuajul, chiar dacă te transformă în sclavul meu sexual. Doar câteva zile și asta e tot

— Corpul tău, alegerea ta! Dar nu pot să spun că nu aș vrea să-l faci permanent. Ceva în legătură cu el chiar mi-a stârnit niște impulsuri.

— Poate te voi mai surprinde din când în când. Întotdeauna mă surprinzi.

Îi făcea plăcere să știe asta și-l mângâie pe obraz înainte să se ridice în picioare.

— Pauza a luat sfârșit.

— Nimic surprinzător aici.

— Pune-ți niște haine pe tine, civilule, și dă-mi raportul.

— Nu sunt foarte sigur că mi-am folosit toata jumătatea de oră. Cineva era cam grăbit.

Îi luă pantalonii de jos și îi aruncă spre el.

— Acoperă-ți fundul ăla frumos. Înainte să cazi sub vraja unghiilor mele roz ai spus că voiai să vorbești ceva cu mine. Ce voiai să-mi spui?

— Înainte să ajungem la asta, aș vrea să-mi exprim speranța că vei rămâne desculță măcar câteva zile. Eu și Feeney am căzut de

acord că avem nevoie de mai multă lume care să lucreze în laborator. Dacă rămânem doar noi doi ne va lua câteva săptămâni.

— McNab se întoarce mâine.

— Asta înseamnă că suntem trei, mai puțin în cazul în care unul dintre noi are altceva de făcut. Dacă vrei răspunsuri, Eve, trebuie să ne dai și mijloacele de a le obține.

— De ce nu mi-a cerut Feeney chestia asta?

— Pentru că eu am pierdut la dat cu banul, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă aș fi reușit să schimb moneda cu una de-a mea. Dar el mi-a spus, și cred că citez exact, că nu poți să fii mușcat de două ori de același câine. Ceea ce înseamnă că este conștient că l-am mai păcălit la dat cu banul altă dată.

— Nu e ușor de prostit.

— Nu, nu e. Și niciunul dintre noi nu este novice în electronică, dar oricât de mult ne doare să recunoaștem asta, avem nevoie de ajutor. Mă și gândesc la cineva care…

— Dacă te gândești la Jamie Lingstrom, las-o baltă. Nu am de gând să implic un copil într-o situație instabilă ca asta.

— Nu, nu la el mă gândeam. Jamie e la școală și vreau să și rămână acolo. O vreau pe Reva. Deja cunoaște Situația, spuse el, înainte ca Eve să aibă timp să replice. E una dintre cele mai bune, are autorizații de nivel maxim și deja știe ce se întâmplă.

— Pentru că este implicată. Este destul de complicat să facem asta. Să mai aducem pe altcineva din afara poliției.

— Dar nu va trebui să pierdem timpul să o informăm și așa ieșim în câștig. Este implicată personal, așa că va lucra mai mult decât oricine. Nu este suspectă, ci tot un fel de victimă, Eve. Nu ar trebui ca victima să aibă ocazia să-și apere drepturile, dacă se poate?

— Poate. Se îndreptau spre acel loc periculos în care ea nu voia să ajungă. Voia să pretindă că nu există. Dar crevasa se mărea. Ai discutat deja cu Feeney despre asta.

— Da, și am avut același tip de discuție ca și cu tine. Apoi i-am explicat la ce se pricepe ea și e nerăbdător să lucreze cu Reva.

— L-ai sedus.

Îl făcu să zâmbească puțin.

— Este o imagine ușor inconfortabilă pentru mine. Prefer să spun că l-am convins. În ceea ce o privește pe Reva și pe Tokimoto.

— Un alt om de-al tău. Un alt civil?

— Da, și există câteva motive pentru asta. Mai întâi, civilii cu un nivel de securitate cum sunt cei doi nu vor da informații presei. Nu te enerva, spuse când o văzu că începe să-și arate colții. E cel mai puțin probabil că cei doi vor lăsa să se scurgă informații. Reva din motive evidente și Tokimoto pentru că este îndrăgostit de ea.

— Al dracului de bine!

— Ea nu știe și este foarte posibil ca el să nu facă niciodată primul pas, dar asta este. Datorită sentimentelor lui pentru ea și interesului pentru muncă, va depune mai mult efort și va consuma mai multa energie decât marea majoritate. Dragostea te obliga să faci astfel de lucruri.

Ea nu-i răspunse, așa că dădu un panou la o parte, deschise minifrigiderul din spatele lui și scoase o sticlă de apa. O simți în gură, dar nu-i răcori furia care începuse să se acumuleze.

— În afară de asta, daca implici polițiști va trebui să faci multă hârțogărie, să te ocupi de buget, să le obții autorizații și așa mai departe. Eu am un buget mai mare decât poliția.

— Nu trebuie să te dai mare cu asta.

— Dar așa e. În legătură cu tot. Nu mă simt bine atunci când oameni la care țin se trezesc implicați în rahaturi fără voia lor și este al dracului de frustrant să-mi petrec tot timpul aici în fața calculatoarelor alea, căutând informații în legătură cu ce s-a întâmplat, în loc să încerc să aflu ce s-a petrecut în Dallas.

Se simți de parcă primise un pumn în stomac. Elefantul pe care sperase să-l ignore intrase în cameră, tropăind cât putea de tare.

— Despre asta e vorba de fapt, nu?

— Da, numai despre asta.

— Vreau să lași chestia asta deoparte. Vocea îi era calmă, chiar dacă stomacul i se strânsese.

— Am și eu treburile mele, locotenente.

— Așa e, așa e. Locotenent. Luă insigna și i-o băgă în față. Locotenent Eve Dallas, poliția din New York. Nu se poate să vorbești despre moartea unui polițist care a ucis și să te aștepți să nu fac nimic.

— Eu vorbesc cu soția mea. Puse sticla pe masă cu atâta forță încât apa țâșni din ea. O femeie pe care am jurat să o prețuiesc. Dar nu voi putea să mai fac nimic din toate câte le-am promis dacă nu fac asta. Să stau cu brațele încrucișate câtă vreme cei care sunt responsabili da ceea ce ți s-a întâmplat își continuă viața de parcă nu ar fi fost nimic.

— Viața lor nu este importantă pentru mine. Moartea lor, de mâna ta, este.

— La naiba, Eve! Se îndepărtă de ea și-și puse tricoul. Nu-mi cere să fiu ce nu sunt. Eu nu-ți cer niciodată asta.

— Nu, nu mi-o ceri. Nu mi-o ceri, repetă ea, de parcă acest aspect ar fi fost adevărul suprem. Așa că nu pot vorbi despre asta. Nu mă pot gândi sau certa în legătură cu ceva ce nu voi accepta niciodată. Dar ar fi bine sa te mai gândești. În vreme ce faci asta, gândește-te că nu sunt un copil, precum Marlena. Și nu sunt mama ta.

El se întoarse ușor și răceala i se vedea pe față și în privire.

— Niciodată nu mă înșel cu privire la cine ești sau cine nu ești.

— Nu am nevoie de justiția ta, pentru că am supraviețuit și m-am împăcat cu mine însămi.

— Și de-aia plângi în somn și ai coșmaruri?

Și acesta era un coșmar, dar nu avea să plângă. Nici lacrimile nu ar fi ajutat-o.

— Dar ceea ce vrei tu să faci nu va schimba asta. Adu pe oricine vrei, dacă Feeney este de acord. Trebuie să lucrez.

— Stai. Se duse Ia dulap și deschise un sertar. Era la fel de nervos ca ea și ar fi vrut să știe cum deveniseră așa dintr-o dată. Scoase fotografia înrămata pe care o pusese acolo și i-o dădu.

Văzu o tânără drăguță cu părul roșu și ochii verzi, cu vânătăi în curs de vindecare pe față. Lângă ea era un băiețel cu ochi celtici și lângă el mai era o femeie. Mama lui.

Roarke și mama lui.

— Nu am putut face nimic pentru ea. Dacă aș fi știut… Nu am putut și asta e. A murit cu mult înainte să fiu îndeajuns de mare ca să reușesc să-mi fixez chipul ei în memorie. Nici măcar atâta nu am putut să fac.

— Știu că te doare.

— Nu e vorba de asta. Ei știau de el. OASN, Interpolul, toate organizațiile globale antiteroriste. Știau de Patrick Roarke chiar înainte de a se întâlni în Dallas cu Richard Troy. Dar ea, femeia care m-a născut, femeia pe care a ucis-o el, nu a meritat nici măcar o notă de subsol în rapoartele lor. Nu însemna nimic pentru ei, tot la fel cum nici un copil amărât din Dallas nu a însemnat nimic pentru ei.

O durea inima pentru el, pentru ea și pentru femeia pe care nu o cunoscuse.

— Nu ai putut să o salvezi și-mi pare rău de asta. Nu ai putut să mă salvezi nici pe mine și nu-mi pare rău. Eu mă descurc în a mă salva pe mine însămi. Nu am de gând să mă cert cu tine în legătură cu asta pentru că nu vom rezolva nimic. Și avem amândoi de lucru. Puse fotografia pe dulap. Ar trebui să o lași afară. Era foarte frumoasă.

Când Eve plecă, puse fotografia în sertar. Încă era prea dureros să se uite mult timp la chipul ei.

Se lăsară în pace, lucrând fiecare în camera lui. Dormind cu o mare între ei, fără ca niciunul să încerce să construiască vreun pod. Știa că Reva și Tokimoto erau în casă, dar îl lăsă pe Feeney să se ocupe de ei, iar ea îi aștepta pe Peabody și pe McNab. Nu reușea să facă nimic, pentru că peste tot îl vedea pe Roarke și pe ea și o prăpastie între ei.

Dar nu putea să cedeze, pentru că nu se putea răspunde cu violență la violență. Cum ar mai fi putut să poarte acea insignă, dacă nu ar fi crezut ui spiritul și litera legii, nu a legilor personale? Doar că el nu avea aceeași părere ca și ea.

Își trecu o mână prin păr, uitându-se la grădini: copacii verzi, o lume strălucitoare pe care el o construise, așa cum voise el. Știuse de când îl cunoscuse, de când se îndrăgostise de el, de când se căsătorise cu el, știuse tot timpul că el nu avea aceleași opinii ca ele ei.

Erau complet opuși.

Și dacă el ar face-o? Se întreba dacă ar fi putut să continue să vâneze criminali, știind că trăia cu unul în casă. Pentru că se temea de răspuns, nu mai insistă.

— Ce-i? spuse iritată când fu întreruptă din visare de o bătaie în ușă.

— Doamnă locotenent! îmi cer scuze că vă deranjez.

— Oh, Caro! Nicio problemă. Nu am știut că ești aici.

— Am venit cu Reva. Mă duc imediat la birou. Aveam nevoie de câteva detalii despre un proiect, de la Roarke. Oricum, nu contează asta. Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră înainte să plec, dacă aveți puțin timp.

— Sigur. Bine. Vrei o cafea sau ceva?

— Nu. Nimic, mulțumesc. Aș… aș vrea să închid ușa.

— Te rog. O văzu pe Caro uitându-se la fotografiile de la locul crimei. Intenționat, Eve se duse spre birou și o invită să ia loc, ca să-i distragă atenția.

— Vă uitați la astfel de lucruri mereu, cred. Caro privi lung, înainte de a-și convinge picioarele să se miște de acolo și se duse să ia loc. Vă obișnuiți vreodată?

— Da. Și nu. Nu arăți prea bine. Poate nu ar trebui să începi încă munca.

— Am nevoie să mă întorc, spuse Caro, îndreptându-și umerii. Mă înțelegeți.

— Da, înțeleg.

— La fel și Reva. Știu că o va ajuta să-și revină, dacă face ceva. Nu îi este foarte bine. Nici mie, de altfel. Nu dormim bine, dar pretindem că da, pentru binele celeilalte. Dar nu de asta am venit. Nici vorbitul aiurea nu mă prea caracterizează.

— Presupun că nu. Întotdeauna mi-ai părut extrem de eficientă. Cred că așa și trebuie să fii ca să te ocupi de treburile lui Roarke. Dar dacă așa ceva nu te-ar fi afectat, aș fi crezut că ești robot.

— Da. Știți cum să vorbiți cu toată lumea, victime, suspecți, supraviețuitori. Ați fost poate puțin agresivă cu Reva, dar acesta este tonul la care răspunde cel mai bine când este stresată. Sunteți foarte intuitivă. Probabil că așa și trebuie să fiți pentru a-i face față lui Roarke.

— Mda. Eve încercă sa nu reia în minte conversația care avusese loc cu o seară înainte. Ce voiai să-mi spui, Caro?

— Scuze, știu că vă iau din timp. Voiam doar să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut și faceți. Presupun că în fiecare zi vedeți variații ale temei din acele fotografii. Că trebuie să faceți față victimelor și supraviețuitorilor, să ascultați mărturii și întrebări și să

găsiți răspunsuri. Cu asta vă ocupați. Dar ce se întâmplă acum este foarte personal, așa că voiam doar să vă și mulțumesc personal.

— Cu plăcere la fel de personală, atunci. Îmi placi, Caro! îmi place și fiica ta. Dar și dacă nu ar fi fost așa, eu tot la fel aș fi făcut.

— Da, știu. Dar asta nu-mi schimbă recunoștința. Când tatăl Revei ne-a părăsit, am fost distrusă. Inima-mi era frântă și energia secată. Eram doar puțin mai în vârstă decât sunteți dumneavoastră acum și mi se părea că venise sfârșitul lumii. Mă gândeam ce voi face. Cum voi reuși să trec peste asta? Cum va reuși copilul meu? Dădu din cap. Dar asta nu vă interesează probabil deloc.

— Nu, spuse Eve, rugând-o să ia loc, când o văzu că se ridică în picioare. Continuă. Mă interesează.

Caro se așeză din nou.

— Atunci o voi face, pentru că toate astea n»i se învârtesc în cap. În acel moment nu aveau resurse personale foarte mari. Aveam câteva cunoștințe de secretariat care ruginiseră din cauza faptului că nu le-am folosit, pentru că voiam să fiu o mamă cu normă întreagă. Aveam datorii și, deși el le făcuse pe cele mai multe, a fost destul de deștept și mai șiret decât mine.

— Înseamnă că era foarte deștept.

— Mulțumesc. El a avut și avocați mai buni, așa că am rămas într-o gaură financiară, emoțională și chiar fizică, pentru că mă îmbolnăvisem de la atâta stres și suferință. Eram foarte, foarte speriată. Dar în comparație cu ce se întâmplă acum, nu a fost decât ca un fel de zgârietură superficială. Reva ar fi putut să fie ucisă.

— Dar nu a fost. Ce-ar fi putut să fie nu trebuie să te sperie.

— Nu aveți copii, spuse Caro zâmbind din nou ciudat, dar ochii îi străluceau de la lacrimile care începuseră să apara. Ce-ar fi putut să fie este bau-baul părinților. Ar fi putut să moară sau să fie în închisoare în așteptarea procesului, dacă nu ați fi fost bună în meseria dumneavoastră. Dacă dumneavoastră și Roarke nu ne-ați fi

ajutat. Îi sunt foarte îndatorată. Acum îi sunt și lui și dumneavoastră foarte îndatorata.

— Credeți că vrea o răsplată pentru că v-a ajutat?

— Nu, nu o cere niciodată. Scoase un șervețel din geantă și se șterse pe obraji. Îl enervează, ca și pe dumneavoastră, presupun. L-am văzut cât de nervos a fost când ați fost prima dată la noi la birou. Era plin de frustrare și de nervi. Nu îl vezi prea des așa.

— Serios? Ei bine, atunci eram două care simțeam la fel.

— A fost interesant să vă urmăresc în timp ce vă completați unul pe celălalt. El este o parte importantă din viața mea. Îmi face bine să-l văd fericit.

Nu știa ce să spună, așa că-i puse o întrebare care-i tot trecea prin cap:

— Cum ați ajuns să lucrați pentru el?

— M-am angajat ca secretară și am făcut o muncă de robot la o agenție de publicitate din New York. Talentele mele nu erau chiar așa de ruginite pe cât credeam și am reușit, cu chiu cu vai, să strâng niște bani cu care să-mi plătesc niște cursuri ca să mi le îmbunătățesc. Cea mai mare parte a timpului am lucrat la departamentul juridic. Apoi am ajuns funcționar de schimb, mutându-mă din departament în departament, în funcție de nevoi.

— Și ai învățat câte puțin din tot.

— Da. Mi-a plăcut și m-am gândit la asta ca la un fel de curs de pregătire. Era o muncă plăcută și bine plătită. La un moment dat, cred că acum vreo doisprezece ani, Roarke a preluat compania și a mutat-o, împreună cu altele, într-o clădire în centru. La scurt timp am fost promovată ca asistentă într-un departament de dezvoltare de proiecte al companiei. La vreun an și ceva mi s-a cerut să particip la o întâlnire, ca să iau notițe, să aduc cafeaua și să arăt bine, pentru că Roarke avea să participe și el. Filiala din New York era destul de tânără atunci. Avea multă energie și mai toată venea de la el.

— Are încă destulă și acum.

— Așa e. În timpul întâlnirii, unul dintre directori s-a răstit la mine pentru că nu mă mișcasem cât de repede voise el și eu i-am răspuns făcând referire la manierele și la urâțenia costumului pe care-l avea sau cam așa ceva.

— Deci de la tine a moștenit Reva temperamentul.

Caro rase scurt.

— Cred că da. Roarke a ignorat mica altercație sau cel puțin așa am crezut eu, iar întâlnirea a continuat. La un moment dat mi-a spus să pornesc hologramа clădirii pe care o proiecta și apoi să aduc niște informații pentru altcineva. M-a tot pus să fac diverse lucruri, care nu țineau de un domeniu anume, dar toți acei ani în care lucrasem din departament în departament mi-au fost folositori. După ce mi-a trecut enervarea datorată schimbului de replici cu directorul, a început să-mi fie teamă că voi fi concediată. Întâlnirea a durat mai mult de două ore și mie mi s-a părut că a durat ani. Apoi s-a terminat și eu nu-mi doream decât să găsesc un colțișor în care să cad lată. Dar el mi-a făcut semn. „Caro, da?", mi s-a adresat cu vocea lui frumoasă. „Ia dosarele alea și vino cu mine, te rog." Acum eram sigură că mă va concedia și deja mă gândeam cu groază cum voi găsi o altă slujbă, ca s-o țin pe Reva la facultate, să plătesc ratele pentru apartamentul pe care-l luasem cu trei ani înainte. M-a luat cu liftul lui personal și tremuram toată pe dinăuntru, dar nu aveam de gând să las să se vadă. Fusesem deja umilită de soțul meu cât pentru o v ța întreaga, așa că nu aveam să-l las pe cocoșul ăsta tânăr să vadă cât de speriata eram.

— Dar știa, spuse Eve, imaginându-și scena.

— Bineînțeles. Știe întotdeauna. Dar atunci eram mândră de calmul meu și credeam că era tot ce-mi rămăsese. M-a întrebat ce credeam despre… Am uitat cum îl chema. Directorul care se răstise la mine în timpul ședinței. Am întrebat foarte sec, pentru că deja mă

vedeam cu bocceluța la ușă, dacă îl interesa din punct de vedere personal sau profesional, iar el mi-a zâmbit. Făcu o pauza. Sper să nu te simți ofensată daca mai spun ceva.

— Spune. Nu mă supăr așa de ușor.

— Eram destul de bătrână să-i fiu mamă, dar când s-a uitat la mine și a zâmbit, am simțit ceva în stomac. Puterea sexualității, într-o situație fără conotații sexuale. Am fost surprinsă că am reușit să alcătuiesc o propoziție coerentă.

— Înțeleg și asta.

— Fără îndoială. Mi-a zâmbit, așadar, mi-a spus că amândouă părerile îl interesau. Am fost speriată când m-am trezit spunând că omul era destul de competent în ceea ce făcea, dar că era un dobitoc, din punct de vedere uman. În clipa următoare eram la el în birou, unde mi-a oferit o cafea și m-a rugat să-l aștept o clipă. S-a dus și a început să lucreze la birou, iar eu am rămas confuză. Nu știam că-mi căutase dosarul și că-mi citea evaluările și punctele de securitate.

— Și foarte posibil ce mâncasei la micul dejun.

— Nu aș fi surprinsă. Apoi mi-a spus că își căuta o asistentă administrativă, care să poată lua decizii singură, care să analizeze bine oamenii și situațiile și care să nu-i spună numai prostii când el voia să afle adevărul. Că trebuia să fie eficientă, neobosită, loială și că nu va răspunde decât în fața lui și că vor fi momente când cererile vor fi… neobișnuite.

El continua cu descrierea slujbei, dar eu cred că nu mai auzeam bine. Apoi mi-a spus salariul și am fost bucuroasă că stăteam pe scaun. După care m-a întrebat dacă mă interesează.

— Presupun că te interesa.

— Am spus cu un calm eroic, da, domnule, aș fi foarte interesată să fac și eu o cerere pentru acea slujbă. Că aș fi bucuroasă să particip la interviu și să dau toate testele necesare. El mi-a spus că tocmai mă intervievase și că deja trecusem testele, așa că puteam începe.

— Deja te urmărise.

— Aparent Și așa am reușit să-mi cresc fata cu tot confortul și în siguranță. Și să mă descopăr pe mine însămi. Așa că-i datorez foarte mult. M-ai ajutat să mă liniștesc, spuse ea oftând. Doar făcându-mă să-mi reamintesc toate astea. Mi-ai amintit că pentru a ieși dintr-o situație de criză trebuie doar să te gândești la pasul următor. Te las să-ți faci treaba. Se ridică. Mulțumesc pentru tot timpul acordat.

— Presupun că și Reva are ceva din felul tău de a fi. Va trece prin toate astea și va ieși cu bine pe partea cealaltă.

— Pe asta mă bazez și eu. Caro se duse până la ușă și apoi se întoarse cu fața spre ea. Nu este un lucru mare, dar cred că ți-ar face plăcere și poate fi ceva cu ce te pot răsplăti. Mulți oameni ocupați își pun secretarele sau administratorii să cumpere cadouri pentru soți sau soții. Pentru aniversări, zile de naștere, pentru o împăcare. El n-a făcut-o niciodată. Orice îți da vine de la el. Poate că totuși nu este un lucru așa de mărunt.

15

Peabody intră, toată numai zâmbet, cu câteva codițe împletite în păr.

— Salut, Dallas. Trebuie să-ți spun că Jamaica e tare.

— Ai codițe în păr.

— Da, pot să o fac, nu sunt în uniformă.

— Da, dar de ce ai vrea? în fine! Unde sunt calculatoarele?

— Eu și detectivul McNab le-am dus direct la laborator pentru analize. Nu le-am părăsit din ochi nicio clipă. McNab este cu echipa de informatică. L-am lăsat acolo și am venit să-ți dau raportul.

— Nu e nevoie să devii bățoasă, doar pentru că te-am întrebat de codițe.

— Poate că nu-ți voi da cadoul pe care ți l-am adus.

— De ce mi-ai luat un cadou?

— Ca să sărbătoresc prima mea ieșire din oraș ca detectiv, îl scoase din geantă. Dar nu-l meriți.

Eve se uită la frunza de palmier din plastic, sub care era întins un mic om de plastic, dezbrăcat. În mâini ținea un bol plin cu o substanță verde. Un alcool, cu siguranță, se gândi ea.

— Așa e, nu merit așa ceva.

— E kitsch, spuse ea și-l puse pe birou. Și amuzant. Așa că, poftim.

— Îhî. Te voi pune și pe tine și restul echipei la curent cu noutățile, inclusiv pe civili. Așteaptă puțin, spuse ea când sună telefonul. Dallas, răspunse ea.

— Avem probleme.

După tonul vocii lui Morris, Eve își dădu seama că aveau probleme mari.

— Ești la morgă?

— Da, spuse el. Eu sunt la morgă, Bissel nu mai e.

— Ai pierdut corpul?

— Corpurile nu se pierd, spuse el, deși își petrecuse ultima jumătate de oră căutând în dosare și peste tot Oaspeții noștri nu pleacă la plimbare ca să-și ia covrigei de la colț. Ceea ce înseamnă că cineva a venit și l-a luat.

— Bine. Părea a fi mai degrabă insultat decât nervos. Avea să schimbe asta. Închide morga.

— Poftim?

— Sigileaz-o, Morris. Nimeni să nu iasă, nimeni să nu intre, viu sau mort, până când ajung eu acolo. Asta înseamnă cam într-o oră.

— O oră să…

— Sigilează camera unde era corpul. Adună toate discurile cu înregistrările sistemului de securitate și copiază pentru mine toate discurile pe care le-ai înregistrat în legătură cu Bissel. Vreau să-i știu pe toți cei care au trecut prin zona unde era Bissel, de când ai văzut tu ultima dată corpul. Rade mai e acolo?

— Da, Kade mai e aici. La dracu', Dallas!

— Voi veni cât de repede pot. Întrerupse convorbirea. Adună toată echipa, îi spuse ea lui Peabody și înjură când telefonul sună din nou. Mișcă, spuse ea determinând-o pe Peabody să o ia repede la picior. Dallas, răspunse din nou.

— Locotenente. Fața lui Whitney acoperea tot ecranul și nu părea să fie mai vesel decât Morris. Vino la sediu pentru o întâlnire cu șefu' și cu directorul adjunct Sparrow de la OASN. La ora nouă.

— Va trebui amânată întâlnirea.

Whitney clipi și vocea îi deveni dură.

— Locotenente!

— Domnule, eram pe punctul de a-mi informa echipa. Voi ii rapidă, dar trebuie să o fac. Apoi va trebui să mă duc la morgă. Tocmai am vorbit cu legistul-șef, Morris. Corpul lui Bissel a dispărut.

— A dispărut sau s-a rătăcit?

— Presupun că a dispărut, domnule. Am ordonat să se sigileze tot. Eu și detectivul Peabody ne vom întâlni cu Morris pentru a face evaluarea în maximum o oră. Cred că este mai important decât întâlnirea de la sediu. OASN-ul și SpaiTow vor trebui să-și aștepte rândul dacă vor să danseze.

— Vreau toate detaliile cât de repede posibil. Întâlnirea va fi reprogramată pentru ora unsprezece. Să fii acolo, locotenente.

Nu se mai chinui să-i răspundă, pentru că el terminase convorbirea. Așa că se strâmbă la comunicator și spuse: La dracu'! După aceea intrară toți.

— Căpitanul Feeney probabil că v-a pus deja la curent cu departamentul de electronică, așa că nu voi spune nimic, decât că am nevoie de informații, orice fel de informații, cât mai repede posibil. Calculatoarele aduse de detectivii McNab și Peabody de la reședința lui Carter Bissel sunt aici. Carter lipsește, așa că presupunem că și el este implicat în toate astea. Trebuie să aflăm în ce măsură.

— Blair nu vorbea decât foarte rar de el și atunci doar ca să spună ce ratat era, spuse Reva. Nu știu daca asta vă ajută cu ceva. Dar mie mi se pare că îl jena cumva că erau frați.

— Din câte știi tu, când au comunicat ultima dată?

— Cred că acum vreun an, Carter l-a contactat pe Blair și i-a cerut bani. Chiar intram în cameră când făcea transferul și mi-a zis că aruncă bani la gunoi. Era supărat, nu voia să vorbească despre asta, așa că l-am lăsat în pace. Era și nervos și supărat. Îmi aduc aminte că am fost surprinsă că i-a dat bani lui Carter și i-am spus asta. A închis computerul și a început să țipe la mine, că erau banii lui și afacerile lui. Pentru că avea dreptate, nu am vrut să mă cert cu ei din cauza unui nenorocit pe care nici nu-l cunoșteam, așa că n-am mai deschis discuția.

— Interesant. Roarke, te rog, încearcă să vezi ce conturi avea Bissel. Aș vrea să văd cât de mulți bani i-a dat. Ar trebui poate să le precizez civililor din grup că toate informațiile discutate aici trebuie să rămână aici. Nimeni nu are voie să Ie afle: iubiți, vecini, familie, animale de casă, nimeni. Daca răsuflă vreo informație se va considera o obstrucționare a anchetei și se va acționa conform legii. Nu am timp să joc frumos, spuse ea citind gândurile lui Roarke. Poate că sunt oamenii tăi, dar nu sunt ai mei.

— Nu cred că e nimeni în această cameră care ar putea crede altceva, spuse el. Locotenente.

— Dacă cineva se simte ofensat, asta e, spuse ea pe un ton neutru. Nu cred că lui Chloe McCoy îi pasă de sensibilitățile cuiva. În altă ordine de idei, Bissel, fie pe cont propriu, fie pentru OASN, a instalat sisteme de urmărire în lucrările de artă. Știm că unele dintre ele se află în casa unde locuia cu Reva Ewing și trebuie să presupunem că scopul era de a strânge informații despre munca pe care o făcea la Securecomp.

O urmări pe Reva în timp ce vorbea și văzu că-i tremurase puțin bărbia.

— Ne trebuie chitanțele cu vânzări ca să vedem unde sunt celelalte sculpturi. Trebuie să le scanăm pe toate. Când se va

întâmpla asta, va izbucni un scandal. Și se va sparge în capul nostru, Reva.

— Mă descurc.

— Ca cineva care a fost victimă în acest scandal, Ewing nu poate fi acuzată de acțiunile unui bărbat care s-a folosit de ea și a înșelat-o.

Reva îi zâmbi lui Tokimoto.

— Ba pot. Așa funcționează lumea.

— S-ar putea ca scandalul să înceapă chiar mai repede, continuă Eve. Lipsește cadavrul lui Bissel.

Ii urmări cu atenție. Reva era fără expresie, de parcă ar fi auzit o frază într-o limbă necunoscută. Lângă ea, Tokimoto sări de pe scaun și apoi își puse mâna peste a Revei.

Deci, se gândi Eve, Roarke avea dreptate. Nu trebuie să pui niciodată pariu împotriva celui care ține banca.

— Nu înțeleg ce spui, replică Reva. Nu cred că înțeleg.

— Am vorbit cu medicul legist, care m-a informat că Bissel nu mai este la morgă. Corpul lui a dispărut Vom pomi de la supoziția că a fost luat de cineva.

— Dar… de ce ar vrea cineva… Reva își masă gâtul de parcă ar fi vrut să împingă cuvintele afară. Nu reușesc să urmăresc firul logic.

— Este treaba mea să urmăresc firul. Poți să-mi spui unde ai fost ieri-seară?

— Ești crudă, spuse Tokimoto ușor.

— Sunt metodică. Reva?

— Da. Da. Eu și mama. Ne-am uitat la televizor. La comedii. Am mâncat popcorn și am băut vin. Am băut mult vin. Am stat trează până pe la unu. Am adormit pe canapea. Ea m-a învelit. Eu m-am întors pe o parte și am adormit la loc. N-am mai dormit așa bine de câteva zile.

— Bine. Vreau ca civilii să meargă în laborator.

Se uită la Roarke.

— Vreau un raport complet despre progresul făcut până la ora paisprezece.

— Da, sunt sigur că vrei. Se duse spre Reva și o ajută să se ridice în picioare. Vrei să iei aer sau să te lăsăm o clipă singură?

— Nu, nu. Mi-e bine. Să trecem la treabă. Vreau doar să lucrăm.

Eve așteptă până când Roarke închise ușa, după care-i aruncă o privire de gheață.

— Uau, spuse McNab. Ce atmosferă rece!

— Taci, prostule, îi spuse Peabody șoptit. Îmi cer scuze, locotenente, dar creierul lui nu mai este irigat cum trebuie.

— Hei!

— Să continuăm. Am luat în calcul mai multe variante, dar niciuna nu a fost foarte valabilă sau concludentă. Dar ceea ce știm este că încă nu știm cu ce avem de-a face. O operațiune sub acoperire, un agent care a trădat, violență familială. Știm că avem trei cadavre, dintre care unul lipsește și o legătură în Jamaica. Chloe McCoy a fost ucisă pentru ceea ce știa sau pentru ceva ce era în posesia ei. Autopsia a demonstrat că se pregătise pentru contact sexual. Aștepta un iubit. Singurul de care știm este Blair Bissel.

— Care este mort și dispărut, spuse Feeney.

— Nu punem la îndoială faptul că ea credea că îl așteaptă pe Bissel. Este vorba de o femeie teatrală și naivă. Dacă spui ce trebuie va crede că iubitul ei a înviat din morți și vine în vizită. Ucigașul nu a făcut decât să ajungă la ea, să reușească să o mențină calmă și apoi să o facă să bea vin în care pusese pastile. Sunt prietenul lui Blair, asociatul lui, fratele lui. Mi-a cerut să-ți explic ceva. Vine și el imediat ce lucrurile sunt sigure.

— Probabil că i-a permis ea să intre, încuviință Peabody. Probabil că i-a plăcut totul la nebunie.

— Cu siguranță că l-ar fi lăsat să intre dacă era Blair Bissel.

— Sculat din morți, spuse McNab.

— Probabil, sau nu a murit deloc. Dacă el a pus totul la cale.

— Dar corpul a fost identificat, Dallas, spuse Peabody. Amprente, ADN, totul.

— Era agent OASN, așa că nu exclud posibilitatea ascunderii identității. Dar cu McCoy nu înțeleg. De ce nu a rezolvat cu asta înainte de marele final? Și mai sunt și motivele. De ce să mori, ucigându-ți amanta și înscenând totul soției? Nu există nimic în dosarele lui care să indice că avea probleme cu OASN-ul. Din câte se pare îi mergea bine. O slujbă secretă foarte atractivă, câteva iubite pentru varietate, o carieră de succes, siguranță financiară. Viața este foarte frumoasă, așa că de ce să mori?

Se așeză pe marginea biroului.

— Am putea să trecem la frate. Gelos, cu resentimente. Știm că a fost vizitat în Jamaica de Kade și avem motive să credem că au fost iubiți. Era o acțiune a OASN? Sau lucra de una singură, sau cu Bissel? Și de ce? Poate a fost o înscenare care nu a decurs cum trebuia. Poate că a fost vorba de o poveste gen Abel și Cain, iar Carter l-a ucis pe frate-său, i-a părut rău de femeie, dar asta e, iar apoi i-a înscenat crimele Revci. Proprietatea este foarte bună. Dacă Reva ar fi fost acuzată de crime și condamnată nu ar fi fost moștenitoare. El ar fi primit o bucată importantă din ce a rămas.

— Poate-l șantaja pe Blair, sugeră Peabody.

— Bine. Asta ne va ajuta Roarke să aflăm. Carter îl are la mână cu ceva, legătura cu OASN-ul, ceva extraconjugal, sau orice altceva și-i cere bani regulat. Blair decide că ajunge și vrea să-l scoată din joc. Dar uciderea a trei oameni pare puțin exagerată. De ce să nu se fi dus pe insulă, să-și fi omorât tratele și să se întoarcă la viața lui? Câteva din răspunsurile În întrebările astea ar trebui să fie pe calculatoarele alea. Feeney, am nevoie de niște răspunsuri.

— Am imul pentru tine. Un chirurg estetician de primă mână din Suedia a fost ucis la el acasă acum vreo două săptămâni în ceea ce

pare a fi o încercare de jaf. Dosarele pacienților nu au fost recuperate și calculatorul lui a fost distrus.

— Distrus?

— Așa scrie în raport. Lui Jorgannsen, așa îl chema, i s-a tăiat gâtul. Stocul de medicamente i-a fost furat și calculatorul distrus. Eu presupun că a fost infectat, dar nu știu sigur până nu-l văd.

— Vezi dacă nu dai de vreun coleg simpatic din Suedia. Poate ni-l dau nouă.

— O să încerc.

— Dar repede. Se ridică în picioare. Am fost chemată la sediu la cererea O ASN. Iau măsuri să vă acopăr pe toți, pentru că nu cred că va fi foarte plăcut. Cineva va scăpa punga cu rahat și atunci toți spionii or să fie mânjiți până la genunchi. Dar sigur că vom avea probleme din partea lor. Pentru restul anchetei rămânem toți aici.

— Bine. McNab zâmbea ca un idiot Cum vom suporta?

— Și vom lucra non-stop, spuse Eve și văzu cum îi dispare rânjetul. În ture. Să începem. Peabody.

— Da, vă ascult.

— Comunicăm doar pe linii securizate, mai spuse ea și ieși pe ușă dând nas în nas cu Roarke.

— Locotenente, spuse el, o clipă doar.

— Vorbește în timp ce mergi. Nu am nicio clipă liberă.

— Eu voi… începu Peabody și apoi continuă în gând „pleca în altă parte", dispărând de lângă ei.

— Dacă ai o problemă cu felul în care mă port cu oamenii tăi va trebui să mai aștepte. Sunt grăbită.

— Ar dura mai mult de o clipă să discutăm totul legat de sensibilitatea ta și de capacitatea de relaționare cu oamenii.

Am văzut că nu te uiți la Reva și că, în felul tău, încercai să-i găsești un alibi.

— Și?

— Nu îmi place să lucrez pe întuneric, Eve. Dacă vrei ajutorul meu, nu-mi poți da ceva de făcut acum, pentru ca în clipa următoare să mă lași pe dinafară. Sper că vei avea încredere în mine să-mi spui detaliile.

— Știi tot ce trebuie să știi. Când va trebui să știi mai mult, îți voi spune mai mult

O apucă de braț și o întoarse spre el.

— Este o palmă pentru că nu am vrut să fiu la același nivel moral cu tine?

— Dacă te voi plesni, tipule, o vei simți. Asta și cu aia sunt două chestiuni diferite.

— Rahat.

— Du-te dracului! Se depărtă de el și-și pierdu îndeajuns controlul pentru a-l împinge.

Îi văzu focul din priviri, dar el nu reacționă. Nu o atinse deloc. Îi fu ciudă că el reușea să se controleze atunci când ea nu putea.

— Asta este munca mea, la dracu', și nu am nici timpul și nici răbdarea să mă mai gândesc și la altceva. Dacă nu-ți convine felul în care conduc ancheta și echipa ești liber să pleci. Dâ-te la o parte. Nici nu știi cu cine am de-a face.

— Tocmai asta voiam să-ți spun și eu. Sunt îngrijorat, din motive rezonabile cred eu, când mă gândesc că nevastă-mea se înfrunta cu OASN-ul. Nu este doar o crima sau o rețea de crimă organizată. Este una dintre cele mai puternice organizații din lume. Dacă ei sunt implicați, și se pare că într-o oarecare măsură sunt, atunci nu cred că-și vor face prea multe probleme pentru a înlătură din drumul lor un polițist din New York. Și să facă rău acelui polițist, fizic sau profesional. Polițistului meu!

— Asta este. Face parte din chestiile pe care ți le-ai asumat când ne-am căsătorit. Daca vrei să-mi salvezi fundul fă-mi rost de informații. Asta poți face. Asta-i tot ce poți să faci.

— Face parte din toate cele pe care mi le-am asumat, încuviință el pe un ton care era primejdios de moale. Dar și tu ar trebui să-ți amintești tot ce ai primit odată cu mine. Totul, Eve. Trebuie să trăiești cu asta, sau fără.

Rămase șocată când el pleca. Pielea i se răci brusc și simțea crampe la stomac pe când ieșea din casa. Ceva probabil că i se citea și pe față, pentru ca Peabody se întoarse spre ea când intra în mașină.

— Dallas, ți-e bine?

Dădu din cap. Nu era sigură că putea vorbi. O ardea gâtul. Apăsă pe accelerație și mașina țâșni pe alee, care era flancată de copaci și arbuști ce începuseră să se înroșească în așteptarea toamnei.

— Bărbații sunt dificili, spuse Peabody. Cu cât stau mai mult cu ei, cu atât devin mai dificili. Și mi se pare că Roarke este unul din cei mai dificili.

— Este nervos, asta-i tot. Foarte ofticat. Trebui să-și apese stomacul cu mâna pentru a se liniști. La fel ca mine, la dracu'! La fel ca mine. Dar a reușit să mă prindă cu garda jos. Este bun la de astea. Ticălosul. Respirația păru să i se blocheze, așa că inspiră, inspiră, inspiră. Știe exact unde să dea.

— Cu cât cineva te iubește mai mult, e cu atât mai bună ținta.

— Dumnezeule, înseamnă că mă iubește foarte mult. Nu sunt în stare de asta. Știe că nu pot.

— Este vreodată un moment potrivit pentru o criză într-o relație?

— Tu de partea cui ești?

— Pentru că stau lângă tine și tu lovești dur, sunt de partea ta. Fii sigură.

— Trebuie să uit.

Dar se temu că greața din stomac avea să o țină toată ziua. Trebuia însă să continue. Luă comunicatorul și spuse:

— Nadine Furst. Nu ajung la masă. Va trebui să reprogramăm întâlnirea. Cât de repede posibil.

— Bine. Nadine nici nu clipi. Îmi voi face timp și te sun.

— Abia aștept spuse Eve și închise.

— Ce a fost asta? întrebă Peabody.

— Nu doar spionii pot să lucreze sub acoperire. Tocmai îi spuneam lui Nadine să dea pe post știrea că Blair a fost agent OASN și câteva detalii în plus. Vom vedea al cui fund va fi mai roșu la sfârșitul zilei.

— Roarke nu va fi singurul foarte supărat.

— Mulțumesc.

Eve reuși să zâmbească cât de cât.

— Mă face să mă simt mult mai bine.

Morris făcuse exact cum i se spusese. Pentru că avusese nevoie de zece minute ca să intre în morgă, Eve își dădu seama că era foarte enervat. Le-o spuse de altfel și le conduse prin tunelul alb și friguros care ducea în sala de autopsii și camerele de păstrare.

— La cât ai ajuns azi-dimineață? îl întrebă Eve.

— Pe la șapte. Devreme, pentru că voiam să-i fac o favoare unui polițist și aveam de gând să-i fac teste lui Bissel ca să văd daca își făcuse recent vreun tratament facial. Mi-am făcut ti cafea, m-am Uitat pe notițele pe care le făcusem înainte și apoi am venit aici, pe la șapte și un sfert.

Își folosi legitimația și amprenta vocala pentru a deschide ușile la zona de depozitare a cadavrelor.

— Ușa asta era încuiată?

— Da.

— O să trimit echipa de tehnicieni ca să facă niște cercetări, spuse Peabody.

— Locul lui Bissel era gol, continuă Morris, apropiindu-se de sertarele frigorifice. La început am fost iritat, crezând că a fost mutat sau nu fusese bine înregistrat, așa că am verificat ultima înregistrare ca să văd unde fusese depus. Am chemat-o pe asistenta mea, Marlie Drew, care fusese în tura de noapte. Era încă aici, pentru că tura se termina la opt. Nu știa să fi intrat cineva aici, să aducă sau să ia ceva.

— Va trebui să vorbesc cu ea.

— Este în birou, așteaptă. Am făcut o verificare completă. Informațiile sunt tot aici, dar corpul nu.

— Câte cadavre aveți acum?

— Douăzeci și șase. Patru au venit ieri-seară. La două și douăzeci a fost un accident pe șosea.

— Ai verificat zonele de depozitare?

Se vedea pe fața lui că se simțise insultat.

Dallas, nu e prima mea zi de lucru. Dacă-ți spun că un cadavru nu e aici, atunci nu este.

— Bine. Deci aveai doar douăzeci și două, înainte de cele patru de la două și douăzeci?

Nu, aveam douăzeci și trei. De doi trebuia să ne ocupăm pe cheltuiala primăriei. Erau vagabonzi pe care nu a venit nimeni să-i ceară.

— Să vă ocupați?

Un strat de iritare se suprapuse peste cel de insulta și vocea lui deveni de gheață.

— Știi bine ce facem. Dacă nimeni nu cere cadavrele, le ardem după patruzeci și opt de ore. Ne ocupam în timpul schimbului de noapte, le trimitem la crematoriu.

— Cine merge cu ele?

— Un șofer și un însoțitor. Își dădu seama unde bătea ea. E imposibil să-l fi luat pe Bissel din greșeală. Nu este un spectacol de circ aici. Este o munca dificilă și serioasa, să ai grijă de morți.

— Îmi dau foarte bine seama, Morris. Dar începuse și ea să-și piardă răbdarea. Dar Bissel nu mai e aici, așa că hai s-o luăm pe etape.

— Bine. Aici este o zonă de trimitere. Corpurile care trebuie transferate sau arse sunt scoase din camerele de depozitare, li se verifică dosarele de către asistentul legistului care este de serviciu, iar apoi acele registre sunt reverificate pentru a se evita orice greșeală. Echipa de transfer le duce în sala de trimitere și le trece printr-o altă serie de verificări. Deci nu se poate ca cineva să-l fi luat din greșeală în locul unuia dintre vagabonzi. Lipsește un cadavru. Numărătoarea nu iese.

— Nici nu cred că a fost o greșeală. Mai întâi sună la crematoriu. Vezi câți au incinerat de Ia tine ieri-seară. Și vreau numele celor care au transportat corpurile. Mai sunt aici?

— E alt schimb. Părând mai degrabă îngrijorat decât supărat, Morris le conduse afară și închise ușa la loc. Au plecat la șase. Se îndreptă rapid spre birou. Întrebă direct cine fusese în schimbul de noapte. Powell și Sibresky. Îi știu pe amândoi. Sunt puși pe glume, dar sunt eficienți. Au grijă de ce fac. Sunt legistul-șef Morris, spuse în comunicator. Vreau să verific o livrare pentru o incinerare, azi-dimineață.

— O clipă vă rog, doctore Morris. Vă fac legătura la sala de primiri.

— Mai e altcineva în afara de mine care crede că e o chestie bolnavă asta? se întrebă Peabody. Adică „primiri". Bleah!

— Taci, Peabody. Verifică-i repede pe Powell și Sibresky și dă-mi fotografiile.

— Ți-am dat eu fotografiile, obiectă Morris. Oamenii de aici nu prăjesc cadavre la voia întâmplării. Sistemul este foarte bine pus… da, sunt Morris, spuse el când primi legătura. V-am trimis azi-

dimineață o femeie și un bărbat neidentificați. Ordinele numărul NYC- JD500251 și 252. Verificați, vă rog?

— Sigur, domnule doctor. Am primit livrările și s-a făcut incinerarea. Vreți numerele de verificare?

— Nu, mulțumesc. Ajunge.

— Vreți să verificați și cea de-a treia livrare?

Eve nu trebuia să-i vadă stomacul pentru a fi sigură că i se făcuse punga. Se văzu în felul în care își coborî vocea și se lăsă în scaun.

— A treia?

— NYC-JD5000253. Pentru toate trei a semnat șeful de la sala de primiri, Clemment, la ora unu a.m.

— Incinerarea s-a efectuat deja?

— Da. La ora trei și treizeci și opt Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, nu, mulțumesc. Întrerupse transmisia. Nu îmi dau seama cum s-a întâmplat. Nu are logică. Ordinul este aici, chiar aici. Bătu cu degetul în ecran. Doi, nu trei.

— Trebuie să vorbesc cu Powell și Sibresky.

— Merg cu tine. Trebuie să văd și eu ce se întâmplă, Dallas, spuse el înainte ca ea să poată rosti ceva. Este casa mea. Poate că invitații sunt morți, dar sunt ai mei.

— Bine. Cheamă-i pe tehnicieni, Peabody. Și spune-i lui Feeney să ne trimită pe cineva de la informatică să verifice calculatorul lui Morris. Vreau să știu dacă s-a umblat la el în ultimele douăzeci și patru de ore.

Sibresky fu foarte iritat când îl treziră din somn. Deși se mai înmuie puțin când îl văzu pe Morris, tot comentă.

— Ce Dumnezeu? Eu și soția lucrăm noaptea. Trebuie să mai și dormim. Voi, oamenii de zi, credeți că totul se desfășoară după programul ăsta.

— Îmi pare rău că te deranjăm, Sibresky, spuse Eve, și-mi pare și mai rău că n-ai folosit apă de gură înainte de a discuta cu noi.

— Ce să spun!

— Problema este însă că am o anchetă nasoală pe timpul zilei. Ai făcut o livrare la crematoriu de dimineață.

— Așa, și? Asta-i treaba mea, doamnă. Hai, Morris, ce dracu'?

— Sib, este important. Ai…

— Morris, a întrerupse Eve, cu mai multă delicatețe decât dacă ar fi fost altcineva. Câte drumuri ai făcut?

— Doar cel de la morga orașului. Îi facem în grupuri dacă sunt sub cinci. Dacă sunt mai mulți facem două drumuri.

— Și câți aveai acum?

— Rahat. Se lovi peste buza de jos având o expresie pe care Eve o compară cu concentrarea. Trei. Da, trei. Doi necunoscuți și o femeie. Noi am făcut toate documentele. Nu e vina mea dacă cineva s-a trezit prea târziu să-i ceară.

— Cine v-a autorizat transportul?

— Sal, cred. Sally Riser. De obicei ea îi scoate din sala de trimitere. Era deja totul făcut când am ajuns eu, dar nu era l'owcll.

— Cum adică nu era Powell?

— Powell a sunat să spună că e bolnav. Așa că lucra un ili nou. Un tip foarte exact. Terminase toate hârtiile când «ni itiuim eu. Nu-mi pasă mie! Eu doar conduc mașina.

— Cum îl chema pe tip?

— Rahat, trebuie să-mi amintesc totul la zece dimineața? Angelo cred. Cui îi păsa, era doar schimbul lui Powell. Voia să facă toate actele el și mie-mi convine.

— Peabody.

Înțelegând ce voia de la ea, Peabody scoase din geantă fotografii ale lui Blair și Carter Bissel.

— Domnule Sibresky, vreunul dintre acești oameni este Angelo?

— Nu. Tipul avea o mustață mare, sprâncene groase și păr până la fund. Avea și o cicatrice pe față. Se atinse cu degetul pe obrazul stâng. Una nasoală, i se întindea de la gură la ochi. Ochii ieșiți din orbite. Tipul era al dracului de urât.

— Sibresky, o să-ți stric ziua, spuse Eve. Va trebui să te îmbraci și să vii la sediul poliției. Vreau să te uiți la niște fotografii și să lucrezi cu desenatorul poliției.

— Oh, haide, doamnă!

— Doamnă locotenent. Trage-ți pantalonii pe tine.

16

Nu era surprinsă că găsise cadavrul lui Joseph Powell, dar era furioasă. Trebuia să-și controleze furia și să și o îngroape atent.

Locuia singur și asta era doar una dintre conjuncturile fericite pentru criminal. Era slab, avea părul scurt și aranjat cumva drept pe cap și vopsit în albastru.

După cum arăta apartamentul, îi plăcea muzica și cipsurile de soia cu gust de brânză. Încă mai avea căștile și ii pungă de chipsuri deschisă lângă el pe pat.

Luase niște Zoner cu chipsuri. Găsise hârtia și cenușa într-o scrumieră în formă de femeie, care era așezată pe o masă lângă pat.

Altă chestie care-l ajutase pe ucigaș. Era drogat, muzica îi bubuia în cap și nu avea mai mult de șaizeci de kilograme. Probabil nici nu simțise lovitura de laser din gât.

Răni ușoare.

De cealaltă parte a patului, ascunsă vederii, era un poster cu Mavis Freestone. Era într-o săritură, cu brațele deschise. Nu avea pe ea decât niște chestii micuțe și strălucitoare, plasate în zone strategice.

Imaginea posterului de pe peretele bej, cu ea râzând la cadavrul de pe podea, îi făcu rău.

Pentru că Morris era acolo, fu de acord să preia el inițiativa și se dădu la o parte, lăsându-l să examineze cadavrul.

— O singură descărcare, spuse el. În plin. Urmele de arsuri provocate de armă sunt clare. Niciun alt semn vizibil. Niciun semn de apărare sau răni care i-ar fi fost provocate, dacă s-ar fi apărat. Sistemul neurologic i-a fost distrus pe loc. Moarte instantanee.

— Vreau o identificare sigură, Morris. Dacă vrei pot să…

— Știu procedura. Știu ce trebuie făcut aici, nu am nevoie de tine… Ridica ambele brațe și-și ținu o clipă respirația. Și nu era necesar să fac asta. Îmi cer scuze!

— Nicio problemă. Știu că ți-e greu.

— Aproape la mine în ogradă. Foarte, foarte aproape. Cineva a intrat în casă și l-a ucis pe acest băiat, ca și cum ar fi ucis o muscă. A făcut-o fără să-l cunoască, fără niciun fel de sentimente. A făcut-o doar pentru a îndepărta o mică barieră ca să intre la mine în casă. Pentru el a fost ca și cum s-ar fi descălțat și și-ar fi pus pantofii la loc. Victima este cu siguranță Powell, Joseph. Am nevoie de un minut ca să-mi revin, Dallas, ca să-i fiu și lui și ție de folos.

Așteptă până când el ieși din cameră.

— Peabody, vreau să te ocupi tu de asta. Cheamă-i pe cei care iau amprente, vorbește cu vecinii. Eu trebuie să mă duc la sediu.

— Și eu trebuie să fiu acolo.

— Mie mi-au spus, nu ție.

— Sunt partenera ta și dacă e de primit șuturi, atunci primesc și eu, nu doar tu.

— Apreciez sentimentul, oricât ar fi de ciudată imaginea, dar vreau sa te ocupi de asta. El are nevoie de tine, spuse ea, uitându-se la Powell. Trebuie să te ocupi de el și să-l ajuți pe Morris. Și dacă îmi pregătesc mie vreo mișcare urâtă, atunci vreau să continui tu investigația și să ții echipa unită. Nu te protejez, mă bazez pe tine.

— Bine, mă voi ocupa de asta.

— Vezi ce s-a întâmplat aici? Spune-mi!

— A intrat pe ușa. Știe cum să treacă de sistemele de securitate și aici nici nu era mare lucru. Niciun fel de camere, niciun portar. L-a ales pe Powell, nu pe celalalt, pentru că locuiește singur și pentru că se ocupa de o parte mai mare din hârțogârie. Powell era în pat, drogat sau dormind, poate amândouă. S-a aplecat, i-a lipit pistolul de gât și l-a terminat. Sc uită prin cameră. Nu are niciun card sau un document de identitate aruncat pe aici. Probabil că l-a luat și l-a modificat cit să-l folosească. Va trebui să verificăm. Apoi a plecat la lei cum a intrat. Vom verifica ora decesului, dar probabil că n fost ieri pe la prânz.

— Începe de aici. Mă întorc cât de repede pot. Probabil i â Morris o să vrea să-i anunțe el rudele. Daca nu…

— Mă ocup eu. Nu-ți face griji de nimic de aici, Dallas.

— Bine atunci.

Dădu să iasă și trecu prin fața posterului cu Mavis.

— Să nu-i spui niciodată.

În laborator, Reva lucra lângă Tokimoto. Vorbeau foarte rar și atunci un fel de păsărească de informatică pe care nu o înțelegeau decât ei. Dar, în general, nu aveau nevoie de cuvinte. Ce gândea unul anticipa celălalt.

Dar Reva nu anticipase cât de mult își dorea el să discute și cum o parte a creierului lui nu se putea concentra la muncă, îi formula și reformula fraze. Dar când se lăsă pe spate, pe scaun, extenuată, cuvintele ieșiră singure.

— Exagerezi. Trebuie să iei o pauză. Douăzeci de minute. O plimbare în aer curat.

— Suntem aproape. O simt.

— Atunci douăzeci de minute nu vor însemna nimic. Ai ochii injectați.

— Îți mulțumesc că-mi spui asta, zise zâmbind.

— Ai ochi frumoși, dar abuzezi de ei.

— Da, da. Îi închise oftând. Nici nu știi ce culoare au, în afară de roșu.

— Sunt gri, ca fumul sau ca ceața într-o noapte fără lună.

Deschise un ochi și se uita la el.

— De unde ai scos asta?

— Nu știu. Poate că creierul meu este la fel de injectat ca și ochii tăi. Cred că ar trebui să facem o plimbare.

— De ce nu? Se uită la el când se ridică în picioare. Sigur. De ce nu?

Din partea cealaltă a camerei, Roarke îi privea.

— Era și cazul, murmură el.

— Ai găsit ceva? îl întrebă Feeney, călare peste el.

— Nu, scuze. Mă gândeam la altceva.

— Nu-ți prea stă capul aici, azi, nu-i așa, băiete?

— Îmi stă destul de mult Vru să bea o gură de cafea și când își dădu seama că ceașca era goală trebui să reziste tentației de a da cu ea de pământ.

— Îți aduc eu alta, îl liniști Feeney și i-o trase din mână. Tocmai mă duceam să-mi iau și eu una.

— Mulțumesc.

După ce aduse cafeaua, își trase scaunul lângă al lui Roarke.

— Se descurcă singură. Știi bine.

— Cine ar putea să știe mai bine? Roarke luă un instrument la fel de subțire ca o freză de dentist și curăță coroziunea. Apoi îl lăsă deoparte, pentru că Feeney nu se mișca de lângă el. l-am făcut viața grea, înainte de a pleca. O merita, chiar bine de tot. Dar regret că s-a petrecut chiar atunci.

— Nu am de gând să intervin între doi soți. Cei care fac asta, de obicei, când termină, arata de parcă ar fi fost sfâșiați de lupi. Eu știu doar că atunci când nevasta e pe punctul de a-mi găti creierii la

micul dejun, mă scot cu flori. Le iau de pe stradă, i le duc acasă și fac și o față tristă. Dar florile nu merg la Dallas.

— Nu, deloc. Un sac de diamante tot nu ar avea niciun efect. Dumnezeule, ce frustrări îmi cauzează femeia asta. La început, la sfârșit și între timp.

— Vezi, vrei să fiu de acord cu tine. Să-ți spun ceva de genul, ah, da, Dallas este o încăpățânată. Și dacă aș face-o nm termina prin a ne certa, pentru că nu ți-ar conveni. Așa i 4 eu doar îmi beau cafeaua.

— Asta mă ajută mult de tot.

— Ești un tip isteț. Știi ce ai de făcut.

— Și cam ce ar trebui să știu?

— Milogește-te, spuse el, bătându-l pe umăr.

Nu se terminase. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era nici pe departe gata. Umbla de colo-colo în camere de care era așa de mândru și de care nu știa nimeni. Nimeni care mai era în viață cel puțin.

Ciudatul cu păr albastru fusese o joacă de copii. Luă o doză de Zeus pentru a se energiza și pentru a-și ține mintea trează, pentru că avea treburi de făcut în scurt timp.

Se proteja pas cu pas, pe toate nivelurile. Și era fără greș ce făcea. Excitarea produsă de crimă, păcălirea celor care ar fi vrut să scape de el erau un beneficiu frumos, dar nu asta era ideea.

Ideea era să-și scape fundul, lucru pe care-l făcuse chiar foarte frumos. Copoii nu mai aveau niciun cadavru pe care să-l cerceteze.

Următoarea etapă era găsirea unei surse de finanțare. Deocamdată nu știa cum să pună mâna pe banii care i se cuveneau.

Se opri o clipă pentru a se studia în oglindă. Va trebui să-și schimbe fața și asta îi provoca suferință. Îi plăcea acea fața pe care o avea. Dar trebuia să facă sacrificii pentru binele întregului proiect.

Odată ce avea să termine cu acoperirea tuturor urmelor, avea să găsească un chirurg plastician care nu avea să pună prea multe întrebări. Avea destul pentru a-și putea permite asta. Și avea să găsească și o modalitate de a pune mâna pe tot restul, atunci când va avea destul timp să gândească, fără alte complicații.

Astea erau nivelurile unu și doi. Nivelul trei era răzbunarea și știa exact cum avea să facă acest lucru.

El nu putea să fie trădat așa de ușor și să fie luat de prost. Da, se va ocupa de tot.

Eve își scoase toate gândurile din cap pentru moment. Mergea în pas alert spre biroul comandantului Tibble, când se întâlni cu Don Webster.

— Dă-te din drum, am treabă.

— La fel și eu. Același loc, aceeași treabă.

Inima îi bătu mai repede. Webster era de la Afaceri Interne.

— Nu știam că și AI este implicat în povestea asta. Este o chestie serioasă, Webster. Am dreptul să fiu reprezentată.

— Nu ai nevoie de nimeni.

— Nu-mi spune tu de ce am nevoie, îl repezi ea. Dacă cineva îl pune pe șobolanul departamentului pe mine, am nevoie de un apărător.

— Șobolanul departamentului este de partea ta. O luă de braț, dar îi dădu drumul instantaneu când văzu că ochii i se aprind. Nu am de gând să te atac, Dallas! Dă-mi un minut, doar atât.

— Spune repede.

Mai întâi trebuie să-ți spun că nu e o chestiune personală. Sau mai degrabă nu e intimă. Nu vreau ca Roarke să mfl ia iar la bătaie.

Nu am nevoie de el, pot să fac și eu asta.

— Am înțeles. Sunt aici ca să te ajut.

— Cu ce?

— Să le-o tragem celor de la OASN.

Aveau un trecut comun, se gândi Eve, care implicase și împărțitul patului o singură noapte, cu mulți ani în urmă. Nu înțelesese niciodată cum reușise ca în acea seară să i se bage ție sub piele lui Webster. Avea… ceva pentru ea, care fusese probabil scos de Roarke, înainte ca ea să aibă ocazia.

Erau, într-un fel bizar, prieteni. Era un polițist bun, irosit prin munca ce o făcea, după părerea ei. Și era cinstit.

— De ce?

— Pentru că Afacerile Interne, locotenente, nu apreciază când organizații din exterior se amestecă în treburile poliției.

— Da, așa nu mai aveți în ce să vă amestecați voi.

— Calmează-te, te rog! Dacă suntem informați că OASN-ul ne verifică un polițist, suntem obligați să-l cercetăm și noi. Ducă acel polițist este curat, cum a fost cazul tău, atunci facem o excepție de la irosirea timpului și a resurselor. Dacă cineva din afară încearcă să dea într-un polițist bun, AI îi oferă protecție. Consideră că sunt un cavaler în armură dracului de strălucitoare.

— Dispari, spuse ea și se întoarse.

— Nu da la o parte scutul, Dallas. AI trebuie să fie reprezentat la această întâlnire. Vreau doar să știi pe ce poziții mă aflu, înainte de a intra acolo.

— Bine, bine.

Nu era ușor, dar își ascunse resentimentele. Probabil că avea să aibă nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi.

— Apreciez.

Ținu capul sus când se apropie de biroul lui Tibble.

— Locotenent Eve Dallas, îi spuse ea polițistului în uniformă de la ușă. Se prezintă la raport

— Locotenent Webster, AI, am primit ordin.

— O clipă.

Nu dură prea mult. Eve intră înaintea lui Webster.

Tibble era la geam, uitându-se la orașul de jos. Era un polițist bun, după părerea ei. Puternic, inteligent și calm. Astea toate îi folosiseră pentru a fi numit în acea funcție, dar fusese dexteritatea politică cea care îl ajutase să se mențină.

Vorbi fără să se întoarcă, cu un glas plin de autoritate:

— Ai întârziat, locotenente.

— Da, domnule. Îmi cer scuze. Nu am avut ce să fac.

— Îl cunoști pe agentul Sparrow.

Îi aruncă o privire lui Sparrow, care stătea pe un scaun.

— Ne-am mai întâlnit.

— Ia loc. Și dumneata, locotenente Webster. Webster reprezintă Afacerile Interne, iar comandantul Whitney a venit la cererea mea. Locotenente Dallas, se pare că OASN are dubii legate de natura anchetei pe care o conduci în prezent, asupra direcției și, de aici, a tehnicilor abordate. Îți cer, prin intermediul meu, să încetezi investigațiile și să le dai toate informațiile, indiferent de natura lor, astfel încât cazul să fie preluat de OASN.

— Nu pot să le satisfac această cerere, domnule comandant.

— Este o chestiune de securitate globală, începu Sparrow.

— Este o chestiune de crimă, îl întrerupse Eve. Au fost uciși patru civili în New York.

— Patru? făcu Tibble nedumerit.

— Da, domnule. Am întârziat, pentru că am descoperit o a patra victimă. Joseph Powell, un angajat al primăriei care face transporturile de la morgă. Partenera mea și medicul legist, Morris, sunt la locul faptei.

— Și care este legătura?

— Doctorul Morris m-a sunat de dimineață ca să mă anunțe că lipsește cadavrul lui Blair Bissel.

Sparrow se ridică de pe scaun.

— Ați pierdut cadavrul? Ați pierdut un factor important în investigație și refuzați să ne predați cazul?

— Cadavrul nu s-a pierdut, ci a fost luat. Pe ascuns. Este felul dumneavoastră de a acționa, nu, domnule director adjunct?

— Dacă acuzi OASN că a furat un cadavru…

— Nu am făcut niciun fel de acuzații, ci doar un comentariu despre natura muncii dumneavoastră.

Scoase un emițător din buzunar.

— Este genul de lucruri cu care vă jucați, nu?

Îl ridică întorcându-l între degete.

— Amuzant! L-am găsit în mașina mea, mașina oficială de la poliție, care era parcată în fața morgii. OASN consideră că este o problemă de securitate globală să intercepteze convorbirile unui polițist în exercițiul funcțiunii?

— E o problema sensibilă, în afara…

— Supravegherea electronică a unui polițist, care nu este acuzat și nici suspectat de o crimă sau de încălcarea legii este o infracțiune, spuse Webster, care încalcă legile federale și ale statului, precum și reglementările departamentului. Dacă locotenentul Dallas este acuzată de o infracțiune de către OASN, AI ar vrea să vadă documentele care au stat la baza acestei acuzații.

— Eu nu știu ca agenția mea să fi cerut o astfel de supraveghere.

— Asta numești dumneata negare plauzibilă, Sparrow? întrebă Eve. Sau e doar o minciună sfruntată?

— Locotenente, spuse Tibble autoritar.

— Da, domnule, îmi cer scuze.

— Domnule comandant, domnilor, spuse Sparrow, OASN vrea să coopereze cu poliția locală ori de câte ori se poate, dar problemele globale sunt prioritare. Vrem ca locotenentul Dallas să nu se mai ocupe de anchetă și toate datele să fie transmise agenției prin reprezentantul ei, adică prin mine.

— Nu pot să dau curs acestei cereri, repetă Eve.

— Domnule comandant Tibble, spuse Sparrow, v-am dat scrisoarea directorului agenției.

— Da, am citit-o. Și am citit și rapoartele locotenentului Dallas. Din cele două, ale ei mi se par cele mai bune.

— Pot, dacă refuzați această cerere, să obțin un mandat federal pentru acele rapoarte și acele dosare și, de asemenea, autorizația ca această investigație să ia sfârșit.

— Să terminăm cu aiurelile astea, domnule director adjunct. Tibble își încrucișă brațele și se aplecă. Dacă ați fi putut să faceți asta, ați fi făcut-o deja. Agenția voastră este băgată în treaba asta până în gât. Doi oameni de-ai voștri sunt morți, aceiași doi care s-au folosit de un civil, fără voia lui, ca să strângă informații de la o firmă privată.

— Securecomp este pe lista agenției.

— Nu pot decât să-mi imaginez ce este pe lista aceea. În ciuda acestui fapt sau a motivelor foarte legitime de existență ale acelei liste, Reva Ewing a fost folosită, încălcându-se astfel legea, reputația ei având de suferit și viața fiindu-i dată peste cap. Ea nu este de-a voastră. Chloe McCoy este moartă. Nici ea nu era de-a voastră. Joseph Powell este mort. Nici el nu era de-al vostru.

— Domnule…

Tibble doar ridică un deget.

— Numărătoarea mea este de trei victime la două, care sunt de această parte a gardului. Nu-mi voi obliga locotenentul să renunțe la investigație.

— În timpul anchetei, locotenentul dumneavoastră a unii «nu a accesat ilegal informații ale OASN. Pentru acest motiv putem să depunem plângere.

Tibble deschise brațele.

— Sunteți liberi să o faceți. S-ar putea să trebuiască să depuneți plângere și împotriva noastră, a mea și a comandantului Whitney, pentru că și noi am primit informații de la locotenet.

— Vrem să-i știm sursa.

— Nu sunt obligată să vă spun sursa.

— Nu ești obligată, dar poți fi acuzată, spuse Sparrow furios, și este foarte posibil să-ți pierzi insigna.

Cu cât mai multă frustrare vedea la el, cu atât mai puțină simțea ea.

— Nu cred că mă veți acuza de nimic, pentru că, în caz contrar, va da rău pentru voi. Dacă media își înfige colții în lucrurile pe care OASN l-a autorizat pe Bissel să le facă și încep să speculeze de ce a fost ucis, vă vor face bucăți.

— Uciderea lui Bissel și a lui Kade nu a fost decizia OASN.

— Atunci ar trebui să te rogi să-i găsesc pe vinovații care vor demonstra că agenția voastră nu are nicio vină.

— Ai intrat ilegal în fișiere guvernamentale.

— Demonstrează.

Dădu să vorbească, dar îi sună comunicatorul.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, dar este un semnal prioritar. Trebuie să răspund. În privat.

— Pe ușa aceea, îi spuse Tibble, arătându-i cu mâna. E un birouaș pe care-l poți folosi.

După ce Sparrow ieși, Tibble spuse:

— Te pot acuza, Dallas.

— Da, se poate. Dar eu nu cred că o vor face.

— Nu-mi place cum s-au folosit de civili pentru treburile lor. Nu îmi place că montează dispozitive de ascultare ofițerilor mei și încalcă legea și bunul-simț. Organizațiile astea or avea rostul lor, dar există și limite ale libertății de care se bucură. Te voi susține, Dallas,

și vor trebui să trimită oameni mult mai importanți decât Sparrow ca să reușească să te doboare.

— Am înțeles. Vă mulțumesc, domnule, pentru susținere.

Sparrow se întoarse, roșu de furie.

— Ai vorbit cu mass-media!

Nadine s-a mișcat repede, se gândi Eve, dar nu îi tresări niciun mușchi pe față.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ai spus despre legătura lui Bissel cu agenția. Și că și Kade a fost agent. Ai implicat OASN-ul în circul presei ca să te protejezi.

Ușor, foarte ușor, Eve se ridică în picioare.

— Nu am spus nimic presei ca să-mi apăr spatele. Dacă faci astfel de acuzații, va trebui să le și demonstrezi, Sparrow.

— Doar nu au apărut din senin.

Se întoarse spre Tibble.

— Este imperios necesar ca acest ofițer să fie îndepărtat de la conducerea acestei anchete și dosarele să fie predate OASN-ului.

— Atenția presei nu schimbă în niciun fel poziția locotenentului meu.

— Locotenentul Dallas duce o vendetă personală împotriva agenției și se folosește de aceasta investigație pentru ce s-a întâmplat acum douăzeci de ani în…

— Oprește-te! Stomacul i se strânse. Oprește-te acum! Domnule, îi spuse ea lui Tibble, directorul adjunct Sparrow este pe cale să deschidă un subiect legat de o problema personală. Una care nu are nicio legătura cu comportamentul meu în această anchetă. Aș dori să discut această chestiune cu el în particular. Domnule comandant…

«Nu te pierde cu firea», își comandă. «Stai calmă».

— Comandantul Whitney știe despre ce e vorba. Nu am nimic împotrivă ca el să fie prezent.

Tibble nu spuse nimic o clipă, iar apoi se ridică.

— Locotenente Webster, să ieșim.

— Mulțumesc, domnule.

Se folosi de timpul în care aceștia ieșiră ca să-și revină puțin. Dar nu prea reuși.

— Ticălosule, spuse încet. Ești un nenorocit dacă-mi arunci asta în față. Te-ai folosit de ce mi s-a făcut de către scumpa ta agenție, pentru a te scoate pe tine cu asta.

— Îmi cer scuze.

Părea să fie la fel de zdrobit ca și ea.

— Îmi cer scuze, locotenente, pentru că mi-am pierdut cumpătul și n-am mai gândit clar. Acest incident nu are nicio importanță în cazul de față.

— Ba da, are. Poți să fii sigur că are. Ai citit dosarul?

— Da.

— Și cum ți s-a părut?

— De fapt, mi s-a părut oribil, dar, locotenente, eu cred în ceea ce facem și știu că uneori trebuie să facem sacrificii care pot părea… reci. Oricum, nu găsesc că există nicio scuză în cazul tău. Să abandonezi un minor în cunoștință de cauză… a fost inuman. Ar fi trebuit să fii scoasă de acolo. Decizia de a nu interveni a fost proastă.

— OASN știa ce se întâmpla în Texas? întrebă Whitney.

— Îl supravegheau, din cauza legăturii cu Max Ricker. Au știut ce-mi făcea, au ascultat. Asculta în vreme ce el mă viola și în timp ce eu imploram. În timp ce imploram.

— Stai jos, Dallas.

— Nu pot, domnule, spuse ea sfârșită.

— Știi ce voi face cu această informație, director Sparrow?

— Domnule, începu Eve.

— Stai deoparte, locotenente!

Whitney se ridică în picioare dominându-l pe Sparrow.

— Înțelegi dumneata sau superiorii dumitale ce pot face eu cu această informație, dacă veți continua să-mi hărțuiți ofițerul, sau veți încerca să-i stricați reputația, sau vă veți pune în calea anchetei ei? Nu se va scurge către mass-media. Va veni ca potopul. Veți fi luați de valul tsunami pe care-l va face opinia publică. Agenția voastră va avea nevoie de generații ca să-și revină din acest coșmar. Spune asta celor care te țin în lesă și asigură-te că înțeleg cine a spus-o. Apoi, dacă ai o problemă cu mine, te aștept.

— Domnule comandant…

— Acum o să pleci, Sparrow, îl avertiză Whitney. Pleacă înainte de a lua pumni pentru ceva care s-a întâmplat când încă de jucai cu puța-n nisip.

Sparrow se duse să-și ia servieta.

— Voi transmite această informație, spuse și ieși.

— Trebuie să-ți revii, Dallas.

— Da, domnule. Dar presiunea era mult prea mare. Se așeză pe un scaun și-și puse capul între genunchi. Îmi cer scuze, nu pot respira!

— Revino-ți, locotenente, sau voi fi nevoit să chem doctorii. Femeia se îndreptă. Mă gândeam eu că asta te va face să-ți revii. Vrei niște apă?

Ar fi putut bea un mic ocean.

— Nu, mulțumesc, domnule. Înțeleg dacă trebuie să-i spuneți comandantului Tibble despre…

— Dacă Tibble trebuie să știe ceva ce s-a întâmplat acum mai mult de douăzeci de ani în alt stat i se va spune. Dar cred că este o chestiune personală și va rămâne așa. Ai dat prima lovitură cu materialul din presă. Vor fi destul de ocupați să explice asta. Nu vor vrea să riște un al doilea vârtej. Presupun că deja ai calculat totul.

— Da, domnule.

— Atunci ar fi mai bine să te întorci la treabă și să-i dai de capăt. Și dacă apuci să arzi niște spioni în drum, cu atât mai bine, spuse el zâmbind. Cu mult mai bine.

17

Eve ieși din lift la nivelul garajului subteran de la Sediul ('entrul și puse mâna pe armă în momentul în care Quinn Npiirrnw se ivi de după o coloana.

— Riști cam mult, Sparrow.

— Și nu știi nici măcar jumătate. N-ar trebui să vorbesc cu tine în afara parametrilor autorizați, locotenente. Dar, între noi fie vorba, ne-am pricopsit cu un mare rahat. Dacă nu te dai înapoi ca să ne putem și noi implica în chestia asta, unele aspecte vor fi definitiv compromise.

— Am patru cadavre pe cap. Mă rog, am avut patru. Își luă mâna de pe patul armei și se îndreptă spre mașină. Nu sunt dispusă la niciun fel de compromisuri.

— Două dintre cadavre sunt ale noastre. Poate că nu dai două parale pe organizația noastră, pe mine, pe obiectivele noastre, dar lucrurile au devenit foarte serioase - ne pasă când pierdem oameni.

— Hai să clarificăm un lucru. Ce gândesc sau nu gândesc eu despre organizația voastră nu e relevant, dar adevărul e că nu sunt atât de naivă încât să cred că nu aveți un țel foarte bine stabilit și că nu serviți anumite interese. Operațiunile sub acoperire ne-au ajutat să punem capăt Războaielor Urbane, au împiedicat numeroase atacuri teroriste care urmau să aibă loc pe teritoriul american și al altor țări. Poate că nu sunt de acord cu unele dintre metodele pe care le folosiți, dar nu e vorba despre asta aici.

— Atunci despre ce e vorba?

— Porți un microfon, Sparrow?

— Ești paranoică, Dallas?

— Oh, da!

— Nu port niciun microfon, izbucni el. Nici n-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

— E alegerea ta! Uite despre ce e vorba. Au murit patru oameni, iar organizația voastră e amestecată.

— OASN nu-și omoară propriii agenți, pentru ca după aia să însceneze moartea unui civil.

— Nu?

Ridică din sprâncene și scoase un scaner din buzunar.

— Stau doar și se uită cum o copilă este brutalizată, violată și torturată, apoi curățată în urma ei după ce a omorât pe cineva încercând să-și apere propria viață. După ce a fost traumatizată și lovită. Apoi o lasă de capul ei, să bântuie pe străzi.

— Nu știu ce s-a întâmplat. Îi evită privirea. Nu știu de ce. Ai citit și tu dosarul, așa că știi că o parte din date au fost șterse. Că s-a mușamalizat totul. Nu neg asta, cum nu neg nici greșelile din felul în care au fost conduse…

— Greșelile conducerii?

— Nu pot să-ți spun nimic. Nimic care ar putea să echilibreze balanța după tot ce s-a întâmplat. Nu am ce scuze să-mi cer, așa că n-am s-o fac. Dar o să-ți spun, așa cum mi-ai spus și tu mie, că nu despre asta e vorba acum.

— Unu la zero pentru tine. Se apropie de mașină și rulă un program pe scaner, ca să verifice dacă există dispozitive explozive amplasate în vehicul. Sunt furioasă, Sparrow, și obosită, și mi-e foarte, foarte greu să accept că niște străini îmi cunosc atât de bine viața personală. Tocmai de asta n-am niciun motiv să am încredere în tine sau în oamenii pentru care lucrezi.

— Aș vrea să încerc să-ți dau eu un motiv și să găsim un compromis pe care să-l considerăm amândoi acceptabil. Dar trebuie să te întreb, de unde dracului ai făcut rost de chestia aia?

Fascinația și chiar avariția de pe figura lui o amuză, deși n-ar fi trebuit să se întâmple așa.

— Am și eu relațiile mele.

— N-am mai văzut până acum așa ceva. E foarte compact. Poate să facă și mai multe lucruri deodată? Scuze. Râse puțin. Sunt mort după gadgeturi de genul ăsta. E unul dintre motivele pentru care mi-am ales meseria asta. Uite ce e, dacă n ui găsit nimic pe mașină, ce-ai zice să facem o mică plimbare cu ea? îți dau câteva date care poate te vor convinge să ajungem la compromisul acela.

— Deschide-ți servieta!

— Nicio problemă.

Își așeză geanta pe portbagajul mașinii ei și tastă un cod în încuietoare. Când o deschise, Eve clipi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sparrow, ești sigur că ai îndeajuns de multe aparate la tine?

Înăuntru văzu un pistol paralizant, un blaster, un mobil foarte mic și complex, un încărcător și cel mai mic sistem de calcul pe care-l văzuse vreodată. Mai erau și câteva dispozitive de interceptare și de urmărire asemănătoare cu cele pe care le dăduse jos de pe mașina ei în cursul zilei.

Scoase unul dintre aceste dispozitive, îl ridică și-l privi pe Sparrow fix în ochi.

El îi aruncă un zâmbet de o sută de puncte.

— N-am spus că dispozitivul de urmărire pe care l-ai scos din mașină nu aparținea OASN-ului. Am spus doar că nu am cunoștință de vreo dispoziție dată în acest sens.

— Ai întors-o frumos, n-am ce zice. Aruncă dispozitivul înapoi în servietă și îl urmări pe Sparrow cum îl așază grijuliu la locul lui.

Se gândi că, în alte circumstanțe, el și Roarke ar fi fost mai apropiați decât frații.

— Îmi plac gadgeturile, repetă el. Și să știi că nu eu ți-am pus chestiile alea de supraveghere pe mașină. Asta nu înseamnă că eu, sau altă persoană din organizație, n-am face asta dacă ni s-ar ordona, dar nu eu am pus dispozitivul ăla pe mașina ta astăzi. Niciunul dintre astea nu este activat. Poți să verifici cu scanerul.

După ce o făcu, ea îl măsură din cap până-n picioare.

— Dar tu?

— Am o grămadă pe mine.

Își depărtă brațele de corp, pentru ca ea să-l poată verifica mai ușor.

— Toate sunt dezactivate. Vezi tu, oficial noi nu purtăm discuția asta. Dacă ajungem la o concluzie satisfăcătoare pentru ambele părți, atunci putem recunoaște că am avut o discuție. Dacă nu, n-am mai vorbit din biroul lui Tibble.

Eve clătină din cap.

— Urcă. Mă duc spre centru. Dacă nu-mi place ce-mi spui o să te las în cel mai incomod loc pe care-l găsesc. Și știu o grămadă de locuri incomode în orașul ăsta.

El se urcă pe locul din dreapta.

— Ai încurcat zdravăn treaba cu scurgerea aia de informații către presă.

Veni rândul ei să-i arunce un zâmbet de o sută de puncte.

— Nu cred că am confirmat că aș fi fost părtașă la o eventuală scurgere de informații către presă. Așeză scanerul lângă ea, pe scaun, și-l lăsă pornit. Asta în caz că te hotărăști să dai drumul la ceva, spuse ea când îl văzu pe Sparrow încruntându-se la aparat.

— Ar fi trebuit să faci parte din organizație, la cinismul și paranoia de care dai dovadă.

— O să țin minte chestia asta. Dâ-i drumul, vorbește!

— Bissel și Kade nu erau terminații la domiciliu. Noi credem, deși nu avem informații certe în acest sens, că Ziua Judecății de Apoi a reușit să-l deconspire pe Bissel și i-a eliminat pe amândoi.

— De ce? Ieși cu spatele din rândul de mașini. Dacă știau de el și de legătura lui cu Ewing, și de a ei cu proiectul strict ccret, ar fi fost mai potrivit să-l urmărească sau să-l ia pe mus și să-l stoarcă de informații.

— Lucra ca agent dublu. Am muncit mai bine de un an cu să-l pun în legătură cu un agent din grupul Ziua Judecății tic Apoi. Ia uită-te la profilul lui, ce vezi? Un oportunist, un om care-și înșela nevasta și amanta, căruia îi plăcea să trăiască bine, pe picior mare, să cheltuiască mult. Așa voiam noi să arate și n-a fost greu deloc, pentru că Bissel chiar ușii și era. Important a fost cum și mai ales când l-am folosit pentru a le pasa celor din grupul Ziua Judecății de Apoi Informații aranjate chiar de noi. El le-a luat banii. Nici ei iui credeau că le îmbrățișase filosofia și idealurile. Se băgase în chestia asta doar pentru bani.

— Deci voi ați aranjat ca el să se apropie de Ewing, ca să pioneze Securecomp, și tot voi l-ați împins spre Ziua Judecății de Apoi, ca să le transmită informații false. Sunteți eovu de speriat!

— Dar a mers. Virusul pe care-l creează - pe care l-au creat, se corectă el - ar fi putut submina activitatea guvernelor, ar fi deschis portițe grupărilor teroriste. Dacă băncile noastre de date și sistemele de supraveghere ar fi fost afectate, nu l-am mai fi putut urmări, n-am mai fi putut ști când și unde ar fi urmat să lovească din nou. Asta ca să nu mai vorbesc de administrația internă, bănci, armată, transporturi. Trebuia să-i încetinim cumva, să adunăm cât mai multe informații și să ne pregătim apărarea.

— Și să furați tehnologia de la ei și să vă construiți propria versiune a virusului respectiv.

— Nu pot confirma această variantă.

— Nici nu trebuie s-o faci. Și rolul lui Carter Bissel care era în toată afacerea asta?

— E un nebun. Are probleme serioase în ceea ce-l privește pe fratele lui. A cheltuit o grămadă de timp și de energie pentru a afla totul despre relațiile lui extraconjugale. Apoi a început să-l șantajeze. Chestia asta a fost, de fapt, în avantajul nostru. A întărit într-un fel acoperirea lui Bissel, era un motiv în plus pentru care ar fi avut nevoie rapid de bani. Nu știm unde este acum sau dacă mai este în viață sau nu. Poate l-au lichidat și pe el. Poate doar l-au răpit. Poate că a fugit sau poate că se ascunde. În vocea lui își făcuse loc frustrarea. Dar o să-l găsim noi.

— Mie nu prea mi se pare că se potrivesc toate astea, Sparrow. Nu se prea îmbină piesele. Făcu o pauză în momentul în care ieșiră din garaj. Bissel și Kade au fost lichidați cam neglijent. Și Ziua Judecății de Apoi nu a revendicat atacurile. Și lor le place să se dea mari.

— Da, dar nu le place să fie trași pe sfoară. Iar el îi trăgea pe sfoara de luni de zile. Am adunat o grămadă de informații importante despre virusul ăla prin intermediul lui Bissel. Destule date ca să ne putem construi din timp un sistem de apărare, înainte ca…

— Înaintea celor de la Securecomp? Dumnezeule, dar sunteți de groaza!

— Uite ce e. Se foi în scaun. Personal mă doare fix în cot cum a fost construit sistemul de apărare, atâta vreme cât el există. Dar sunt unii cărora nu prea le place ideea ca o persoana ca Roarke, cu relațiile lui atât de… suspecte, să aibă un amestec atât de mare în treburile lor.

— Așa că ați subminat activitatea lui Securecomp, ați muncit pe brânci ca să i-o luați înainte lui Roarke, ca să vă bateți cu pumnii în

piepturile voastre vopsite în alb, roșu și albastru și să vă faceți rost de un buget mai mare.

— Vrei să spui că la poliție totul e pe roze, Dallas? Sistemul vostru e perfect?

— Nu, dar eu nu obișnuiesc să omor oameni ca să-i jefuiesc. Își făcu loc în trafic. Mă gândesc din ce în ce mai serios să te las în fața unei cafenele frumoase, unde se adună dependenții de Zeus.

— Haide, Dallas, trebuie să lași și tu de la tine ca să obții ceva. Trebuie să ne uităm și noi la aparatele pe care le-ai confiscat și apoi să le punem undeva sub cheie. Cele pe care le-ui luat de la locurile crimelor. Sau cel puțin rapoartele scanărilor și ale analizelor. Ziua Judecății de Apoi are virusul. Nici chiar Roarke nu poate să adune specialiștii pe care-i avem noi și să termine sistemul de apărare, sistem care trebuie terminat acum. Fără ei ne-am putea confrunta cu o criză de proporții biblice.

La aceste cuvinte se dezlănțui asupra lor mânia lui Dumnezeu. Eve simți un val intens de căldură și văzu o lumină orbitoare. Parbrizul explodă în milioane de bucățele, care o împroșcară în față.

Trase instinctiv de volan într-o parte, apăsă cu putere pe I) un», dar roțile vehiculului nu mai atingeau drumul. Realiză un piui vis că sc răsuceau prin aer.

Reuși să îi strige lui Sparrow să se țină bine și văzu prin perdeaua de fum că lumea din jurul lor se învârtea cu o viteză amețitoare. Se loviră de pământ și forța impactului îi rupse centura de siguranță. Începu să se rostogolească, simțindu-și stomacul și capul învârtindu-se sălbatic, și ateriză pe locașul pernei de aer de siguranță, care se declanșă cu un zgomot sec. Ultimul lucru pe care și-l aminti fu gustul propriului sânge în gură.

*

Nu rămase leșinată prea multă vreme. După densitatea fumului și frecvența și intensitatea țipetelor își dădu seama că nu-și pierduse cunoștința decât unul sau doua minute. Nici durerea nu-i ajunsese încă bine la creier. Mașina ei, sau ce mai rămăsese din ea, era cu roțile în sus, turtită ca o țestoasă.

Scuipa sânge și încercă să ajungă la Sparrow, să-i verifice pulsul la gât. Simți o bătaie slabă sub degete, dar își retrase mâna plină de sângele care încă îi șiroia pe față.

Auzi sirene, zgomote de pași repezi care se apropiau și ordine strigate - poliția. În mintea ei încețoșată îi apăru un gând - *Dacă tot e să sări în aer cu mașina, e mai bine s-o faci la distanță mică de Sediul Central al Poliției.*

— Sunt în misiune, strigă ea și începu să se strecoare în spate, să iasă dintre resturile portierei zdrobite. Dallas, locotenent. Am un civil în mașină, sângerează puternic.

— Ușurel, locotenente. Ambulanța e pe drum. Ai face bine să nu te miști până când…

— Scoateți-mă dracului de aici! încercă să sape în terasamentul drumului cu vârful bocancilor, să-și asigure un punct de sprijin. Reuși să facă o gaură de vreo cinci centimetri, când simți niște mâini apucând-o de picioare, apoi de șolduri și trăgând-o afară din mormanul de fiare contorsionate.

— Cât de grav ești rănită?

Reuși să se concentreze ca să vadă fața celui care vorbea și-l recunoscu pe detectivul Baxter.

— Încă te mai pot vedea, deși am niște dureri mari. Deci cred că nu am decât niște vânătăi. Pasagerul din dreapta e mai rău.

Se strâmbă când Baxter își trecu mâinile peste ea, verificând dacă nu are ceva rupt.

— Sper că nu te folosești de pretextul ăsta ca să mă pipăi.

— E doar unul dintre avantajele pe care ți le oferă meseria. Ai câteva julituri și probabil niște contuzii, în rest corpul tău fantastic e în regula.

— Mă ustură umerii.

— O să mă pocnești dacă arunc o privire?

— De data asta nu.

Își lăsă capul pe spate și el îi descheie cămașa, și așa zdrențuită.

— Se pare că ai niște julituri de la centura de siguranță, îi spuse el.

— Vreau să mă ridic în picioare.

— Stai liniștită deocamdată, așteaptă să te vadă și un medic.

— Ajută-mă dracului să mă ridic, Baxter! Vreau să văd ce s-a ales din mașină.

Îi întinse mâna și o ajută să se ridice în picioare. N-o luă amețeala, așa cum se aștepta, dar își imagină că avusese noroc de data asta.

Nu același lucru se putea spune și despre Sparrow. Partea din dreapta a mașinii fusese serios afectată când aceasta se lovise de un maxibus într-una dintre numeroasele tumbe pe care le făcuse. Trueheart și încă un polițist în uniformă se chinuiau să desfacă bucățile de metal care-l blocau pe Sparrow înăuntru.

— E prins între portieră și bord, strigă Trueheart. Se pare că are piciorul rupt, poate și mâna. Dar încă respiră.

Se dădu un pas înapoi și lăsă medicii să-și facă treaba. Unul dintre ei se strecură în scaunul șoferului, de unde se chinuise ea să iasă. Începură să-și strige unul altuia în jargon medicul. Eve auzi vorbindu-se despre leziuni la coloana vertebrală și la gât și-i scăpă o înjurătură.

Apoi se uită la mașină.

— Sfinte Dumnezeule!

Partea din față era pur și simplu dezintegrată. Metalul era înnegrit, topit, lipit de alte bucăți de metal. Geamurile se transformaseră în pulbere. Mormanul de fiare încă fumega.

— Arată de parcă…

— De parcă ar fi fost lovită de o rachetă de la distanță mică, o completă Baxter. Te-ar fi prăjit dacă ar fi lovit pe partea ta în loc să se proptească în partea din față. Mă îndreptam spre Sediul Central, când am văzut o lumină strălucitoare și o dâră de fum. Am auzit o bubuitură puternică și am văzut o mașină - a ta - zburând pe lângă a mea. A făcut o tumbă prin aer, a căzut, s-a rostogolit de trei ori, apoi a început să alunece cu roțile în sus. A izbit două mașini ale civililor, a răsturnat ghereta unui vânzător ambulant, a tăiat curba, a venit înapoi și a intrat în maxibusul acela ca o torpilă.

— Victime printre civili?

— Nu știu.

Văzu câțiva răniți, auzi plânsele, chiar și câteva țipete. Hot-dog de soia, cutii cu băuturi răcoritoare și dulciuri erau răspândite pe stradă și pe trotuar, în întruchiparea unei parodii hidoase a unui bufet suedez.

— Centura de siguranță a rezistat până în ultimul moment. Își șterse absentă o dâră de sânge de pe tâmplă. A ținut, sau Dumnezeu știe… Ranforsările acoperișului au ținut bine, dacă nu țineau eram striviți ca două cutii goale de carton. Partea pasagerului din dreapta a avut cel mai mult de suferit din cauza loviturilor. El a încasat-o cel mai tare.

Baxter îi urmări pe asistenții de pe ambulanță cum îl urcau pe omul inconștient pe o targa cu sistem de imobilizare a gâtului și a spatelui.

— Prieten al tău?

— Nu.

— Ai călcat pe cineva pe bătături atât de tare, încât să ajungă să tragă după tine cu rachete, sau el e de vină?

— Bună întrebare!

— Ar trebui să te consulte și pe tine cineva, un medic.

— Probabil. Durerea își făcea încet simțită prezența Învingând amestecul de adrenalină și șoc. Urăsc chestia asta! Pe bune! Și mai vrei să știi ceva? Tipii de la achiziții o să mărture cu mine pe jos din cauza rablei ăsteia. O să mărture eu mine pe jos și după aia o să-mi dea o mașină de rahat, ca să mă pedepsească.

Merse până la curbă și se așeză pe bordură, în mijlocul confuziei generale și a gălăgiei. Văzu o asistentă care venea spre ea cu o trusă medicală într-o mână.

— Nici măcar să nu te gândești să te apropii de mine cu vreo seringă, îi spuse Eve. O singură mișcare greșită și te dobor.

— Dacă-ți place durerea, n-ai decât să o suporți.

Asistenta ridică din umeri și-și deschise trusa.

— Dar trebuie să mă lași să te consult.

Abia peste două ore putu să plece spre casă și trebui să-l roage pe Baxter să o ducă, pentru că ei îi fusese interzis să conducă. Era ușor să se supună ordinelor, mai ales că nu mai avea ce să conducă.

— Bănuiesc că acum trebuie să te invit înăuntru, să-ți dau ceva de băut sau ceva de genul asta.

— Așa e, dar va trebui să te refuz. Trebuie să ajung la o întâlnire importantă și deja sunt în întârziere.

— Mulțumesc că m-ai adus acasă.

— Asta-i cea mai bună replică pe care ai reușit să o scoți? Văd că nu ești deloc în formă. Ia și tu niște pastile, Dallas, îi sugeră el, în timp ce ea își scotea din mașină corpul care o durea din toate încheieturile. Și întinde-te puțin.

— Sunt bine. Du-te și trage-i-o parașutei de săptămâna asta.

— Așa mai vii de-acasă! chicoti el vesel și plecă.

Intră șchiopătând în casă, dar nu reuși să treacă neobservată de Summerset.

Își cobori ușor nasul și pufni.

— Văd că ai reușit să distrugi mai multe articole de îmbrăcăminte.

— Da, m-am gândit să le rup și să le ard chiar în timp ce le purtam, ca să văd ce se întâmplă.

— Presupun că și mașina ta a suferit aceleași transformări, pentru că n-o văd nicăieri prin preajmă.

— E un morman de fiare acum. Dar, daca stau să mă gândesc mai bine, întotdeauna a fost un morman de fiare. O lua spre scări, dar el îi tăie calea și luă pisica ce încerca să i se cațere pe picioare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, locotenente, folosește ascensorul. Și ai putea să iei și niște analgezice de bunăvoie, înainte ca durerea să te oblige să te umilești.

— Prefer să merg pe jos, ca să nu înțepenesc, ca tine. Știa că era o dovadă de încăpățânare și de prostie din partea ei, dar totuși urcă pe scări. Chestia dureroasă era că, dacă el n-ar fi pândit-o la ușă, ar fi luat nenorocitul acela de ascensor.

Era leoarcă de transpirație când ajunse, în sfârșit, în dormitor, așa că își scoase pur și simplu resturile de haine pe care le mai avea pe ea, își aruncă arma și telefonul pe pat și se târî până la duș.

— Jeturile de apă la jumătate din puterea maximă, comandă ea. O sută de grade.

La început, apa o făcu să simtă înțepături în tot corpul, apoi se simți purificată de ea. Se sprijini cu mâinile de peretele faianțat și își înclină capul, lăsând apa să curgă peste ea.

Care fusese ținta lor? se întrebă ea. Ea sau Sparrow? Era gata să parieze că ea fusese cea vizată. Sparrow și civilii care fuseseră prinși la mijloc nu erau decât victime colaterale. Dar de ce să vrea s-o elimine și, mai ales, de ce o făcuseră Într-un mod atât de amatoristic?

Neglijent, neglijent, se gândi ea. Totul este foarte neglijent.

— Oprește jeturile, mormăi ea și, simțindu-se ceva mai sigură pe picioare, ieși de sub duș.

Ar fi trebuit să se aștepte să dea peste Roarke. Bineînțeles, gurispartă ăla de Summerset îl anunțase imediat.

— M-au examinat deja medicii, îi spuse ea repede. M-am lovit puțin, atâta tot.

— Văd. Nu te-aș sfătui să intri în uscător. Aerul fierbinte nu ți-ar face deloc bine. Uite aici. Apucă un prosop de baie, veni spre ea și i-l puse încet peste umeri. Va trebui să te forțez să iei ceva pentru durere?

— Nu.

— Ei bine, asta e ceva, totuși. Își trecu ușor degetele peste piliturile de pe fața ei. Poate că suntem supărați unul pe celălalt, Eve, dar ar fi trebuit să mă suni. N-ar fi trebuit să aud de la știri că ai avut un accident.

— Dar n-au dat niciun nume, începu ea, iar vocea i se pierdu.

— Nici nu trebuiau să dea vreun nume.

— Nu m-am gândit. Îmi pare rău, dar chiar nu mi-a trecut pini cap. Și nu din cauză că sunt… cum sunt acum cu tine. Nu m-am gândit la presă, nu m-am gândit că o să auzi ceva despre asta până când aveai să te întorci acasă, iar atunci ți-aș fi povestit eu totul.

— Bine, bine. Acum trebuie să te întinzi.

— O să iau pastila aia, dar nu vreau să dorm. Sparrow e rănit destul de grav. Era cu mine în mașină. Are coloana vertebrală făcută praf și a suferit mai multe lovituri la cap. Partea din dreapta a fost… Rahat! Rahat! Nici nu știu cum a supraviețuit. Am fost loviți de o rachetă cu rază scurtă de acțiune.

Își dădu părul pe spate și se duse în dormitor să se așeze.

— Rachetă ai spus?

— Da. Probabil a fost unul dintre aruncătoarele alea de rachete care pot fi manevrate de o singură persoană. Probabil că s-a tras de pe acoperișul Sediului Central. M-a pândit. Pe mine sau poate pe Sparrow, dar cred totuși că pe mine. Să dea ancheta peste cap? Să te

dea pe tine peste cap? Pe amândoi? Clătină din cap. Poate a vrut să-i pună pe cei de la OASN într-o lumină proastă, omorând un polițist care nu putea să-și continue ancheta din cauza lor. Sau poate a vrut să arunce suspiciunea asupra teroriștilor.

El ii întinse o pastiluță albastră și un pahar cu apă.

— Dă-ți cuvântul de onoare că ai s-o înghiți, ca să nu te verific eu după aceea, inclusiv sub limbă.

— Nu prea mă simt capabilă să particip la jocurile tale sexuale. Lasă-mi limba în pace. O să înghit blestemata aia de pastilă.

Se așeză lângă ea. În ochi îi mai revenise o urmă de căldură.

— De ce nu crezi că este mana celor de la OASN sau a celor din grupul Ziua Judecații de Apoi?

— Nu e prea discret să ataci mașina unui polițist cu o racheta cu rază scurtă de acțiune în mijlocul zilei, mai ales în traficul din New York. Dacă voiau să mă elimine, găseau o cale mult mai subtilă de a o face, plus că nici nu riscau să piardă un director adjunct în atentat.

— Sunt de acord cu tine.

— Ce faci, îmi dai lucrare de control?

— Poate că ai fost consultată de medic, dar mie tot mi se pare că arăți de parcă te-ar fi călcat un camion. Vreau să-mi dau seama dacă măcar mai gândești clar. Atunci, de ce n-ar li vorba de Ziua Judecații de Apoi? Ăștia nu sunt prea subtili de felul lor.

— În primul rând sunt tehnicieni, iar tehnicienii nu trimit pe cineva cu un aruncător de rachete să lichideze un om. Tocmai de aceea se numesc tehnicieni. Și chiar dacă acum s-ar fi hotărât să-și schimbe brusc obiceiurile, sunt sigură că n-ar fi ratat. Și totuși a fost un atentat ratat. Câțiva metri mai jos, dacă lovea mașina dintr-o parte, am fi fost îngerași acum. Dacă trimiteau pe cineva să elimine un polițist și/sau un agent operativ, persoana respectivă n-ar fi fost un amator. Plus că, dacă ar fi fost vorba de ei, nu s-ar fi limitat doar la atât. Dacă tot ar fi urcat un om până acolo, de ce să nu fi distrus și

o bucată din Sediu? Dacă dădeau lovitura la Sediul Central provocau exact isteria presei pe care și-o doresc. Așa, doar cu o mașină amărâtă, abia au reușit să apară într-un buletin de știri. Și încă în unul nu prea mare. Nu. Asta a fost opera unei persoane disperate ori furioase, și nu a unei organizații. Cum mă descurc?

— După câte se pare, creierul nu ți-a fost afectat semnificativ. Se ridică și merse până la fereastră. De ce nu mi-ai spus că ai fost chemată la Turn?

— Se pare că tragem o linie aici, spuse ea, după un moment de gândire. Nu-mi place, nu-mi place deloc să mă simt departe de tine, dar asta e realitatea.

— Așa se pare.

— Astăzi cineva a încercat să mă omoare. Îi găsești tu?

El nu se întoarse.

— E cu totul altceva, Eve. Trebuie să… mă adaptez cumva când vine vorba de munca ta, de ceea ce faci, de ce ai putea să ți se întâmple. Te iubesc foarte mult și, tocmai pentru că te iubesc, trebuie să te accept așa cum ești, să accept ceea ce faci. Și toate lucrurile astea mă costă. Se întoarse acum spre ea și o privi cu ochii lui mari și albaștri. Mă costă foarte mult.

— A fost alegerea ta. Întotdeauna a fost alegerea ta.

— De parcă aș fi avut de ales din clipa în care te-am văzut. Chestiile astea cu care te confrunți acum, pe astea pot să le accept și pot să te admir pentru că le înfrunți. Dar cu ce te confruntai atunci, ce erai forțată să faci atunci, când erai lipsită de apărare, așa ceva nu pot să accept.

— N-o să poți schimba nimic.

— Asta depinde de perspectiva pe care o ai asupra lucrurilor. Schimbi cu ceva lucrurile când închizi un criminal, după ce victima lui e deja la doi metri sub pământ? Tu așa crezi, și eu la fel. Și numai

așa, discutând despre chestia asta, vom reuși să trecem amândoi peste linia aia. Amândoi avem de muncă.

— Da, amândoi avem de muncă. Se ridică în picioare. Voia să poată să stea în picioare. Trebuia. Chiar dacă nu se putea înțelege cu el. Înainte să fim întrerupți atât de nepoliticos, Sparrow a apucat să-mi spună că Bissel era agent dublu. Cei din OASN îl foloseau pentru a obține informații de la Ziua Judecății de Apoi. La rândul lui, el le vindea informații falsificate. Era o escrocherie cu bătaie lungă. O racolaseră și pe Ewing, pentru poziția pe care o deținea la Securecomp. Voiau să aibă acces la tehnologia și la proiectele tale și, în ultimele luni mai ales, voiau să pună mâna pe orice informație despre proiectul strict secret. Voiau, se pare destul de serios, să conceapă înaintea ta un sistem competitiv de apărare.

— Presupun că îi irita ideea că o companie din sectorul privat ar putea avea o tehnologie de un asemenea nivel. Folosirea lui Bissel a fost o mișcare inteligentă. A jucat la mai multe capete - a folosit-o pe Reva ca să adune date despre Securecomp și a pozat în turnătorul avid de bani pentru a le câștiga încrederea celor din grupul Ziua Judecății de Apoi.

— Fratele lui îl șantaja, avea informații despre aventurile lui extraconjugale. Dar asta le convenea de minune celor de la OASN. Sparrow susține că habar nu are unde este Carter Bissel. Poate că spune adevărul, dar eu nu prea cred varianta iuda cu fratele șantajist. N-aveau niciun motiv să-și corupă propriii oameni, nici el n-avea niciun motiv să dispară. Ceva nu se potrivește.

— Cine joaca rolul unui turnător poate chiar să fie unul.

Eve zâmbi.

— Așa e!

Deși detesta să recunoască asta, pastila chiar îi făcuse Ibine. Dar chiar și așa, simțea grele, pe pielea ei suferindă pantalonii de

bumbac și tricoul larg în care se îmbrăcase. Când Peabody se strâmbă după ce îi aruncă o privire, se gândi că probabil arăta mai rău decât se simțea.

— Nu prea arăți că ai fi în stare să mă lovești acum, începu Peabody, așa că o să te întreb. Nu crezi c-ar fi mai bine să te duci la spital?

— Nu te lăsa înșelată de aparențe. Nu, nu cred că mi-ar fi mai bine la spital, și ba da, încă te pot lovi. Ce mai e nou în cazul Powell?

— A fost o singură lovitură, maximum de putere, cu un laser de mână, așa cum am presupus și la fața locului. Ora morții zece și cincisprezece, ieri-dimineață. Nu sunt semne de intrare prin efracție. Cei de la CSU sunt de părere că s-a folosit o cheie. Nu au fost găsite nici actele lui Powell, nici cheia de la mașină și nici legitimația de serviciu. Nu a efectuat nicio convorbire de la telefonul de acasă, în afara celei de cu o după-amiază înainte, când și-a comandat o pizza. Dar a primit un apel la puțin timp după opt dimineața, în ziua morții. Cel care a sunat a închis imediat după ce Powell a răspuns amețit. Am verificat, apelul a fost făcut de la un telefon public, dintr-o stație de metrou aflată la trei străzi distanță de locuința lui Powell. Concluzia: ucigașul a verificat dacă Powell e acasă, eventual în pat. I-a lăsat destul timp la dispoziție ca să adoarmă din nou, apoi a intrat în casă și l-a omorât.

— Criminaliștii?

— La o primă cercetare n-au găsit nimic - nici alte amprente în afara celor ale victimei, nici vreo urmă de ADN, nici o altă urmă. Dar am dat de o vecină, doamna Lance, care tocmai se întorcea de la cumpărături. A văzut un bărbat care ieșea din clădire în jur de zece și jumătate. Descrierea se potrivește cu cea a acelui Angelo, despre care ne-a vorbit Sibresky.

— Ați reușit ceva cu portretul-robot?

— Încă e în lucru. Mi s-a spus că Sibresky nu e nici cel mai deștept, nici cel mai cooperant om din lume. I-am promis desenatorului un bilet și un permis pentru stat în spatele scenei la următorul concert pe care Mavis Freestone îl va ține în oraș, dacă ne încropește ceva în după-amiaza asta.

— Bună șpagă. Sunt mandră de tine.

— Am avut un profesor excelent.

— Lasă lingușelile pentru mai târziu. Ai fost să-l vezi pe McNab?

Peabody înălța capul.

— M-am oprit doar pe la laborator ca să văd dacă au mai făcut ceva progrese cu programul ăla.

— Da, și să-l mângâi puțin pe fundul ăla osos.

— Din păcate, în momentul respectiv se întâmpla sa stea pe fundul osos în chestiune, așa că n-am reușit să-mi duc la capăt această parte a misiunii mele.

Te rog, spune-mi ceva despre celelalte părți ale acestei misiuni, pentru că, în ciuda eforturilor mele disperate, în creier începe să mi se formeze o imagine a acelui fund ciolănos. Cum mai merge treaba pe acolo?

Peabody vru s-o întrebe pe Eve de ce nu s-a dus și ea să »c uite, dar după tensiunea aproape vizibilă care îi învăluia pe ca și pe Roarke, își cam dădu seama de motive.

— Ei bine, am auzit o grămadă de termeni tehnici și câteva înjurături foarte creative. Îmi place la nebunie de exemplu cum Roarke spune întruna „naspa!", cum Tokimoto rămâne mim. Reva se poartă ca o femeie în transă religioasă. McNab »o simte ca-n rai, lucrează înainte fericit. Dar ce m-a dat pe «pate a fost atitudinea lui Feeney. Avea o strălucire ciudată în ochi, cred că sunt foarte aproape să găsească ceva.

— În timp ce ei apără democrația mondială și fac din lume un loc mai sigur, să vedem dacă reușim și noi să rezolvăm câteva crime.

— Scuza-mă, locotenente, spuse ea când telefonul ei începu să sune. O să mă apuc și de asta imediat ce termin aici. Detectiv Peabody, răspunse ea. Salut, Lamar, ai ceva pi ulm noi?

— Mi-ai făcut rost de permisul pentru spatele scenei?

— Doar mi-am dat cuvântul de onoare.

— Atunci da, ți-am făcut rost de o față. Cum vrei să ți-o trimit?

— Prin faxul laser, spuse Eve de la biroul ei. Și trimite-mi fișierul și pe calculatorul de aici. Vreau o copie pe hârtie și una în calculator.

Peabody transmise ordinele mai departe și se duse să ia faxul.

— Lamar e bun. Probabil că ar putea să câștige mai mulți bani făcând portrete oamenilor de pe stradă decât să deseneze infractori. Nu e chiar o floricică, adăugă ea și-i întinse lui Eve portretul. Dar nu e atât de urât pe cât mă așteptam să fie după povestirile lui Sibresky. Doar cicatricea aia îi strică fața.

— Da, și atrage privirile, nu-i așa? Când vezi fața asta nu te poți uita decât la cicatrice. O cicatrice mare și urâtă, așa că nu te holbezi prea tare, pentru că - hei - e nepoliticos.

— Sibresky nu pare să aibă problema asta.

— Am o presimțire că Sibresky nu prea le are cu sensibilitatea și cu regulile bunului-simț. Hai să jucăm un joc. Peabody.

— Pe bune? Bine.

— Tu o să începi prin a te duce la bucătărie și a turna o ceașcă de cafea și… ceva pe-acolo. Ceva de mâncare. Trebuie să găsești ceva de mâncare pe acolo.

— Vrei ceva de mâncare?

— Nu, stomacul meu e încă sensibil. Pentru tine.

— Hei, până acum îmi place la nebunie jocul ăsta.

— Dar să nu te întorci până când nu te chem eu.

— Nicio problemă.

Eve se întoarse la calculator și-și frecă mâinile.

— Hai să ne jucăm.

Nu dură prea mult, pentru că se gândea de mult la procesele și posibilitățile acelea. Folosi un program de procesare a imaginilor și proiectă pe ecranul de pe perete rezultatele încercărilor ei.

— OK, Peabody, acum e rândul tău. Adu-mi și mie cafeaua aia.

— Ar trebui să mănânci și tu din crema asta cu mere și zmeură. E foarte bună. Veni din bucătărie cu o cana de cafea pentru Eve și un bol în care își pusese cremă de fructe.

— Ce vezi aici?

Peabody se sprijini de marginea biroului, amestecând în castronul cu cremă.

— Văd portretul-robot al suspectului cunoscut sub numele de Angelo.

— Bine. Computer, împarte ecranul. Într-o parte imaginea actuală, în cealaltă imaginea CB - 1.

Se procesează… imaginile afișate.

— Acum ce vezi?

— Într-o parte a ecranului pe Carter Bissel, în cealaltă pe Angelo. Se încruntă și, deși înțelesese imediat direcția în care voia să meargă Eve, clătină din cap. Angelo ar putea fi o deghizare a cuiva. Nu-l văd pe Carter Bissel acolo. Și nici nu avem informații că ar fi vreun expert în deghizări. Sigur, ar fi putut să-și cumpere o perucă, să-și lase mustață, poate chiar să-și fi desenat singur cicatricea aceea. Dar linia maxilarului nu corespunde deloc - un implant dentar ar fi a schimbat forma gurii, dar nu și linia maxilarului. Ar fi avut nevoie de mult mai multe pentru a reuși chestia asta și, chiar dacă Kade l-a lucrat câteva luni, cum ar fi putut el să devină atât de priceput la deghizări?

Mânca câteva linguriță de cremă, continuând să studieze și să analizeze cele două imagini.

— Și urechile lui Carter Bissel sunt mai mari. Asta e chestia. După urechi poți întotdeauna să-ți dai seama cel mai bine. Ar fi putut să le

facă mai mari pentru a se deghiza în Angelo, dar în niciun caz mai mici.

— Ai ochi buni, Peabody. Dar privește și învață.

18

Peabody continuă să-și savureze crema, privind cum Eve încerca prin intermediul calculatorului să mute parul celui din fotografia numărul unu pe chipul celui din fotografia doi.

— Știi, ai putea face totul cu o singură comandă, dacă…

— Știu că pot să dau o singură comandă, spuse Eve iritată. Dar așa nu mai are niciun sens. Cine conduce jocul ăsta?

— Se pare că nu-ți prea prieste să tragă cineva în tine cu o rachetă de la distanță mică. Ești cam irascibilă.

— Continuă cu observațiile astea pline de har și urmă toarea rachetă cu rază scurtă de acțiune o să te lovească drept în fund.

— Dallas, știi cât de mult îmi place când îmi vorbești așa de frumos… Peabody își găsi o poziție mai confortabilă și-și linse linguriță, apoi o îndreptă spre ecran. Bine, văd că i-ai adăugat și freza asta oribilă, dar asta nu-i schimbă cu nimic linia maxilarului sau forma și mărimea urechilor. De asemenea, martorii l-au descris pe Angelo ca fiind zvelt, cu mult mai slab decât este Carter Bissel. Cu cel puțin șapte-opt kilograme. Parametrii fizici pe care-i avem în baza de date spun că Bissel era un pic supraponderal. Martorii au declarat că Angelo e un tip zvelt, cu alură sportivă. Sigur, dacă te deghizezi poți să faci să te îngrași, dar nu poți să dai jos opt kilograme peste noapte. Dacă ar exista un curs în care sa înveți să faci așa ceva, aș fi prima care m-aș înscrie.

— Dacă nu vrei să te joci cu mine, i-ați crema de fructe și dispari. Computer, reprodu cicatricea de pe imaginea unu pe imaginea doi.

— Ucigașul nu a forțat ușa nici la apartamentul lui Powell, nici acasă la Bissel. Peabody scrută atent castronul, căutând și ultimele urme de cremă de fructe, în timp ce computerul executa comanda pe care i-o dăduse Eve. Trebuie să fie vorba do cineva cu experiență în chestiile astea sau cu o pregătire specială. Și toate crimele din cazul ăsta au fost comise cu un minge rece ieșit din comun, chiar și primele două, care au toni aranjate să para crime pasionale. Chiar punerea lor în scenă e o dovadă în sensul asta.

— Nimeni nu pune la îndoială chestia asta. Dar dă-mi motivul. Computer, consideră dinții din față ai primei imagini ca fiind implanturi și fă modificările necesare în imaginea doi.

— Acoperirea vreunei operațiuni eșuate ale unei organizații - oricare ar fi ea. Sau, m-am mai gândit la ceva - un fel de război între bande criminale. Virusul e gata, așa că Ziua Judecății de Apoi vrea probabil să-l folosească. Știu că a fost creat un sistem de apărare. OASN și asociații lor creează haos, panică și dezordine pentru a-i încetini sau chiar a-i încercui pe tehnicieni sau pentru a apuca să distrugă virusul. Ziua Judecății de Apoi creează haos pentru a aduna cât mai multe resurse, pur și simplu pentru a crea haos - că până la urmă asta fac de obicei teroriștii - și pentru îngreuna lucrul la sistemul de apărare, pentru a mai câștiga timp, pentru a apuca să-l folosească, doar nu degeaba au investit ei atâția bani și timp. Una dintre tabere omoară doi agenți, cealaltă lichidează un potențial spion – McCoy. Apoi una dintre părți pune mâna pe fratele unuia dintre agenți. Cealaltă parte fură corpul agentului mort și-l atacă pe șeful anchetei. Spionaj dezlănțuit, spuse Peabody ridicând din umeri. Nu e atât de mișto ca Bond, dar are o intrigă destul de complicată. Mie mi se pare că spionii fac totul mai întortocheat decât restul lumii.

— Uită-te la imagini, Peabody.

Peabody se conformă, lovindu-se ușor cu lingura peste dinți.

— E o oarecare asemănare, destul de superficială, între cele două imagini. Dallas, poți să pui și poza mea pe calculator, și cu ajutorul unor programe, mă poți face să semăn cu Angelo. Dar, te rog, nu o face, că abia am mâncat.

— Ai rămas la argumentele tale cu urechile și cu linia maxilarului?

— Dacă te duci cu astea în fața unui judecător o să te dea afară din tribunal.

— Bănuiesc că ai dreptate. Computer, scoate imaginea doi și înlocuiește-o cu imaginea trei.

Sprâncenele lui Peabody aproape se împletiră când pe ecran apărură două imagini ale lui Angelo.

— Nu înțeleg.

— Ce nu înțelegi?

— De ce ai pus pe ecran două imagini ale aceluiași tip?

— Oare? Ești sigură că e vorba de același tip? Poate că nu mai văd eu bine, din cauza loviturilor de mai devreme.

— Ai pus două fotografii cu Angelo una lângă alta. Peabody își mută privirea pe fața lui Eve, îngrijorată. Uite ce e, dacă nu vrei să te duci la spital, poate c-ar trebui s-o chemi pe Louise. Cred că ar fi de acord să-ți facă o vizită la domiciliu.

— N-aș vrea s-o deranjez pe doamna doctor Dimatto, e mult prea ocupată. Hai să vedem ce-am făcut… Ah, da, uite ce am vrut să fac. Computer, scoate imaginea modificată și arat-o pe cea inițială.

Eve se lăsă pe spate cu un rânjet satisfăcut pe față. Peabody scăpă linguriță din mână.

— Ăsta e Bissel. *Blair* Bissel!

— El e, nu-i așa? Știi, mă gândeam că rapoartele cu privire! moartea Iui au fost destul de exagerate.

— Știu că te gândeai la teoria asta, dar n-am crezut niciodată prea mult în ea. Mostrele ADN, amprentele, toate nu fost identificate ca fiind ale lui Blair Bissel. L-a identificat i chiar soția lui.

Pregătirea specifică OASN și cei câțiva ani în serviciu, chiar și la un nivel operațional minim, sunt de ajuns pentru i ii un tip să știe cum să-și modifice înregistrările medicale, «A Ic schimbe cu cele ale fratelui său. Adaugă la toate astea detaliile masacrului, sângele, toată grozăvia, faptul că Ewing era în stare de șoc și faptul că e foarte probabil ca Carter Bissel să-și fi făcut de curând o operație estetică prin care să-și fi accentuat asemănarea și așa destul de mare cu fratele lui într-adevăr, greutatea cadavrului era destul de mare comparativ cu parametrii înregistrați ai lui Blair, dar nu cu mult mai mult decât au oamenii tendința să mintă în documentele oficiale în legătură cu greutatea lor. Nimeni nu dă prea multă atenție la șapte-opt kilograme în plus.

— Eu am declarat că am cu cinci mai puțin. Nu știu de ce. Am mințit că așa trebuie să fac.

— Noi ne așteptam să-l vedem pe Blair Bissel, așa că pe el l-am văzut. De ce să fi pus la îndoială identitatea victimei?

— Dar el de ce-o fi făcut-o? Carter, vreau să spun. N-am găsit nicio urmă de violență, nimic care să ne dea de înțeles că a fost forțat să facă asta. Cum să convingi pe cineva să-și facă operații estetice ca să semene cât mai mult cu tine?

— Poate că l-a plătit. Cu bani, cu sex - probabil cu amândouă. Hai să-l ardem pe fratele mai mare și, dacă tot avem ocazia, hai să ne-o punem și cu prietena lui. Oricum, nu se prea iubeau cei doi frați.

— E drum lung de la faptul că nu-ți iubești fratele până la a-l omorî cu sânge rece, atât pe el, cât și pe prietena lui. Dacă Kade a ajutat la înscenarea lui Carter…

— Înseamnă că Blair a plănuit s-o omoare și pe ea. Da, asta cred. Dacă vrei să-ți înscenezi propria moarte, atunci fă-o în stil mare. Fă-

o urât de tot, având grijă ca vina să cadă, cel puțin în prima fază, asupra soției tale. Scapi și de probleme, și de una dintre persoanele care te știa foarte bine, îndeajuns de bine ca să te demaște. Chiar dacă vor spune despre tine că erai un trișor, un mincinos, un nemernic. Ce-ți mai pasa, doar ai murit!

— Trebuie să mă gândesc la chestia asta. Peabody se ridică de pe birou și începu să se plimbe prin cameră. Dacă e sa ne luam după teoria asta, putem spune că Blair și Kade i-au tras-o lui Carter fără ca OASN să știe ceva despre asta.

— Poate că au început înăuntru, probabil că așa au făcut, dar la un moment dat au început să coloreze în afara conturului.

— Asta ca soluție la șantajul la care era supus.

— Parțial. Bani, aventură, riscuri. Toate astea se potrivesc cu profilurile lor. Dar aveau țeluri mai înalte. Dă-i înainte!

— Rahat! Blair era legătura, agent dublu sub controlul OASN, legătura lor cu Ziua Judecății de Apoi. Le transmitea celor din urmă, contra unor considerabile sume de bani, date atent selectate de cei de la OASN, și în același timp lucra să devină o sursă, un agent independent, pe scurt, un trădător. O parte din acoperirea Iui a reprezenta-o căsătoria cu Reva Ewing, aranjată de OASN.

— Pe de-o parte spionajul economic, devenit sport de masă, pe de altă parte privatizarea masivă din ultimii ani a mijloacelor informatice și a surselor de colectare a informațiilor au pus OASN în poziția de a concura cu companiile civile.

— Cum ar fi, de exemplu, Securecomp.

— Da, ca ei și ca o duzină de alte companii de pe planeta Halii și din afara ei, unde Blair și-o fi întins antenele. Și mai gândește-te la ceva, Peabody. Întotdeauna e nevoie de un plan de rezervă. Trebuie să poți să negi, fără să cazi în penibil. Și ce fel de plan de rezervă crezi că au construit arhitecții intrigii ăsteia, plan care ar fi trebuit pus în practică dacă era descoperită vreuna dintre momâile lor?

Peabody se opri în fața peretelui pe care erau proiectate imaginile și studie fețele care apăreau în cele două fotografii.

— Blair Bissel. Omul de sacrificiu.

— Poți să fii sigură. Și, prin asociere, o trăgea și pe Reva lupa el, astfel că și Securecomp ar fi fost compromisă. S-ar li putut spune și, dacă nu mă înșel, s-a și spus deja, că lucrau mână în mână. Erau totuși căsătoriți.

— Deci până la urmă ei au înscenat totul.

— E un plan de rezervă, o perdea de fum la adăpostul căreia să se poată retrage. Blair face de prea multă vreme parte din organizația aceea, așa că avea în sânge astfel de chestii. Și dacă asta n-a fost ideea lui, în mod sigur a fost a lui Kade.

— Așadar a făcut eforturi ca să se protejeze?

Peabody clătină din cap.

— Eforturi foarte mari.

— Nu numai ca să se protejeze. Pune la socoteală și satisfacția de a se răzbuna pe un frate șantajist. Și pe patria mamă - adică pe colegii lui și pe guvern, care l-au folosit și l-au aruncat când lucrurile au început să meargă rău. Și la toate astea adaugă și o grămadă de bani.

— De la tehnicieni? Adică a făcut o înțelegere cu ei. S-a angajat să le livreze informații secrete. Ceva mare de tot.

— El e puntea dintre punctele A și B și cunoaște, în domeniul ăsta, mai multe lucruri despre cele două puncte decât știu unii despre ceilalți. Pentru că el este cel care le dădea toate informațiile. El controla tot traficul. Foarte bine gândit, cel puțin pentru un tip cu profilul lui psihologic. De ce să nu capeți mai mult? Mai mult control, mai mulți bani, iar apoi să ieși din chestia asta? Și nu există decât un singur mod de a ieși. Dacă fugi, te vor vâna. Ambele tabere.

— Dar dacă te cred mort te vor lăsa în pace.

— Așa, vezi? Mai pune și faptul că cei de la OASN se străduiesc din toate puterile să acopere mizeria lăsată în urmă, că polițiștii se ocupă de anchetarea unui suspect care le-a fost livrat mură în gură și că singura persoană care îți cunoștea planurile e moartă și gata, ai scăpat de toate grijile…

— Dar ce nu a mers cum trebuie? De ce nu e acum liniștit, într-o insulă tropicală, cu un cocktail într-o mână, numărându-și banii cu cealaltă?

— Poate că nu a apucat să primească banii. Teroriștii nu obișnuiesc să-și pună toate ouăle într-un singur coș, își iau masuri de precauție. Au fost trași pe sfoară de prea multe ori. Dar are antrenamentul necesar ca să-și pună la cale un plan de rezervă pentru cazuri de urgență. I-a dat ceva lui McCoy. A trebuit să se întoarcă după chestia respectivă. Și ea a trebuit să moară pentru asta.

— Între timp polițiștii nu înghit momeala cu suspectul servit, ba, mai mult, încep să cerceteze mai îndeaproape problema, și restul părților implicate procedează la fel.

— Da, planul i-a mers prost aproape de la început. Lui Roarke îi place tipul ăsta, Yeats, un poet irlandez mort de mult. A scris ceva despre destrămare. Centrul nu mai poate susține întreaga pânză. Asta s-a întâmplat și în cazul lui Blair Bissel, Centrul n-a mai rezistat.

— Și totul continuă să se destrame, să cedeze din momentul în care ai apărut tu la locul primei crime.

— E disperat, furios și face greșeală după greșeală, încearcă din răsputeri să-și salveze fundul, dar și-l expune din ce în ce mai tare. Trebuie să rămână mort, dar în același timp trebuie să-și încaseze și banii. E cam greu să le faci pe amândouă deodată. A fost o prostie din partea lui să-l omoare pe Powell și să distrugă trupul celui identificat ca fiind el. Într-adevăr, face imposibilă o identificare exactă a victimei, dar toate urmele duc înapoi la el. Numai pe el îl avantajează distrugerea acelor probe.

— Apoi a încercat să te lichideze pe tine.

— După cum am mai spus, e furios. Și disperat. Știi ce e el, de fapt, sub toată spoiala aia de spion, artist, afemeiat, Peabody? Un ratat, nimic mai mult. Tipul acela de ratat care face greșeli din ce în ce mai mari ca să le acopere pe cele pe care deja le-a făcut. Se crede un ucigaș cu sânge rece, dar nu e decât un copil egoist și răsfățat care se joacă de-a… cum îl cheamă pe tipul ăla… James Bond, iar atunci când își dă acuma că nu-i prea iese, o ia razna.

— Poate că nu e un ucigaș cu sânge rece, dar a ucis deja patru oameni, te-a tăvălit destul de zdravăn și pe tine și a băgat în spital un director adjunct din OASN.

— N-am spus că nu e periculos. Copiii cu crize de personalitate și de isterie sunt destul de periculoși. M-a speriat da moarte.

— Deci teoria ta e ca avem de-a face cu un ucigaș antrenat da OASN, imatur și instabil psihic.

— Cam așa ceva.

Peabody dădu drumul cu putere aerului din piept, suflându-și bretonul.

— E cam înfricoșător ce-mi spui. Putem să punem mâna pe el?

— Încă mai lucrez la partea asta. Eve încercă să-și sprijine picioarele pe birou, dar mușchii îi protestară, trimițându-i impulsuri dureroase prin tot corpul. Rahat!

— Ar trebui să faci ceva în legătură cu vânătăile alea.

— Lasă, că pe creier nu am vânătăi. Încă mai pot să gândesc cum trebuie. Hai să-i aducem aici și pe ceilalți din echipa, inclusiv pe civili, și să mai discutăm pe tema asta.

— Vrei să apelăm și la Ewing?

— Ea a fost căsătorită doi ani cu el. Chiar dacă din punctul lui de vedere a fost o căsătorie de conveniență, în mod sigur a învățat și ea câte ceva despre el. Îi știe obiceiurile, visele, locurile pe unde se învârte. Dacă Sparrow supraviețuiește și-și recapătă cunoștința și

dacă e dispus să ne împărtășească din informațiile lui despre Bissel ar putea să ne fie de ajutor, dar deocamdată Reva Ewing e cea mai bună sursă a noastră.

— Ai de gând să-i spui că soțul ei, de uciderea căruia a fost acuzată, nu numai că nu e mort, mai mult, el e cel care a pus totul la cale?

— Dacă nu e în stare să înțeleagă asta n-o să ne fie de niciun ajutor, așa că n-avem ce pierde. Hai să vedem dacă a moștenit demnitatea mamei ei.

Feeney intră în încăpere murmurând cifre și coduri de comandă într-un reportofon. Avea o barbă de trei zile, încărunțită pe alocuri, iar pungile de sub ochi ar fi putut fi folosite pentru cumpărăturile de vacanță ale unei familii de trei persoane, dar în ochi îi strălucea o luminiță.

— Ne-ai întrerupt într-un moment foarte nepotrivit, puștoaico, îi spuse el lui Eve. Suntem aproape de tot.

— A apărat o pistă nouă în anchetă, așa că și noi s-ar putea să fim destul de aproape. Unde sunt ceilalți?

— Roarke și Tokimoto termină de rulat o serie. N-au vrut să plece în mijlocul operațiunii, mai ales după cât am muncit cu toții ca să ajungem acolo. Am curățat complet unda dintre unitățile lui Kade. McNab și Ewing tocmai termină de reinstalat niște… Se opri și-și strânse buzele în momentul în cure își ridică în sfârșit capul și o văzu. Cei de la secție mi-au spus că ai încasat o trântă serioasă. Văd că n-au glumit deloc. Ar trebui să pui niște gheață pe ochiul ăla.

— De ce, începe să se învinețească? La naiba! își pipăi încet partea de sus a obrazului și simți durerea până-n călcâie. Atn luat o pastilă. Nu-i de-ajuns?

Peabody ieși din bucătărie cu o compresă cu gheață în mână.

— Lasă-mă să-ți pun asta acolo. O să te usture puțin la început și o să arăți ca naiba. Dar o să scapi de umflătură și de vânătaie. Poate că așa n-o să te poți lăuda mâine că ai ochiul învinețit.

— Fă-o odată, nu mai tot da din gură!

Eve strânse din dinți cât Peabody îi puse bandajul. Pulsațiile se mai potoliră, dar asta nu era o prea mare îmbunătățire a situației.

— Au! comentă McNab, strâmbându-se în semn de solidaritate când intră în cameră. Am auzit că ai rămas și Ură mașină.

— N-am pierdut prea mult. Unde-i Ewing?

— Vine și ea imediat. A trebuit să se oprească puțin. Apropo, pot să mă alimentez și eu un pic? Sunt lihnit

— E niște cremă de fructe, strigă Peabody în urmă - deja plecase spre bucătărie. Mere cu zmeură.

— Cremă de fructe? repetă Feeney.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Dați-i drumul!

Eve ridică mâinile.

— Mâncați, beți, veseliți-vă! În orice anchetă, chiar ilară e vorba de omor multiplu, ar trebui să existe loc și pentru crema de fructe.

— Eu vreau ceva rece de băut, spuse Peabody. Ar trebui să te hidratezi și tu.

Acestea fiind spuse, Eve se trezi singura în cameră, întrebându-se cum reușise să piardă atât de ușor controlul asupra oamenilor ei.

Neînțelegerile din cuplu, decise ea, erau un fel de febră nu foarte periculoasă, dar îndeajuns de gravă pentru a-ți zdruncina numai puțin universul interior, destul pentru a te face să nu mai funcționezi la capacitate maximă.

Nici ea nu era în apele ei, asta în mod sigur, și nici n-avea idee cum să facă să-și revină mai repede.

— Dacă vrei de mâncare, izbucni ea în momentul în care Reva intră în casă, mănâncă. Dacă vrei să bei ceva, bea. Dar repede. Aici nu e restaurant non-stop.

Reva abia dacă își înclină capul.

— Nu vreau nimic, mulțumesc. Dar fac pariu că te simți cel puțin la fel de rău pe cât arăți. Roarke și Tokimoto mai întârzie câteva minute. Au ajuns într-un punct sensibil.

— Nu sunt singurii. N-o să-i așteptăm și pe ei. Și nici pe nimeni altcineva! strigă ea. Cred că ar trebui să te așezi.

— De ce, pentru că urmează să ascult o prelegere lungă cât o zi de post sau pentru că o să-mi dai, metaforic vorbind, bineînțeles, un pumn în stomac?

— Sper că o să fii în stare să încasezi o lovitură.

Reva dădu din cap și se așeză pe scaunul cei mai apropiat.

— Nu mai trage de timp. Orice ar fi, prefer să primesc lovitura din plin, n-am nevoie de nicio perioadă de tatonare. Sunt foarte obosită. Și, cu fiecare oră care trece, mă simt din ce în ce mai idioată, pentru că nu am fost în stare să văd ce am avut chiar în față doi ani, zi de zi, ceas de ceas.

— Ai avut în fața ta un tip care pretindea că te iubea și se purta ca atare, care fusese adus în viața ta de o persoana de încredere.

— Asta spune multe despre cât de bine mă pricep la oameni.

— S-au purtat ca niște adevărați profesioniști, ceea ce și erau de altfel, și te-au lucrat temeinic, tot timpul. Ce voiai? Să te uiți la el și să spui: „Ce mai faci, spionule?"

— Nu. Buzele Revei se curbară. Dar măcar ar fi trebuit să simt că mă minte, că mă înșală.

— Te-au urmărit și te-au studiat în amănunt Știau tot ce era de știut despre tine încă dinainte să-i cunoști pe vreunul dintre ei. Știau tot, intim sau nu. Ai stat pe bară luni de zile doar pentru că ai apărat un președinte, că ți-ai făcut datoria. Poate că au tras nădejde că lucrul ăsta te va fi deranjat sau că nu-ți mai convine să lucrezi pentru guvern, astfel că ai fi putut fi convinsă mai ușor să lucrezi pentru ei.

— Slabe speranțe.

— Când și-au dat seama de chestia asta, au încercat să ajungă la tine profitând de latura personală a vieții tale. Îți cunoșteau deja preferințele culinare, ce flori îți plăceau, îți cunoșteau hobby-urile, situația financiară, știau cu cine te culcai și la cine țineai. Pentru ei nu ai fost decât o unealtă și s-nu priceput de minune să te folosească.

— În prima seara, la expoziția aia de artă, m-a întrebat dacă nu vreau să merg cu el să bem ceva. Era un tip care arăta foarte bine, cu simțul umorului, așa că am zis „de ce nu?" Am stat de vorbă ore întregi. Simțeam că îl cunosc de-o viață. Parcă l-aș fi așteptat de multă vreme, toată viața mea. Își privi mâinile. Am avut mai multe relații, dintre care una destul de serioasă, dar am fost rănită și totul s-a dus pe copcă. Dar niciuna dintre relațiile mele nu s-a comparat cu ce-am simțit pentru Blair. Și acum descopăr că totul nu a font decât un fals. Nici el nu era perfect. Se bosumfla sau se enerva la cea mai neînsemnată critică venită din partea mea, ilar m-am gândit că așa trebuie să fie, știi? într-o căsnicie trebuie ca partenerii să încerce să se cunoască cât mai bine, să se facă fericiți unul pe celălalt. Eu asta voiam, să-l fac fericit. Am vrut din toată inima ca relația asta să meargă.

— Niciodată nu poate să fie perfect, spuse Eve, mai mult pentru ea. De fiecare dată când crezi că e perfect, apare ceva și te lovește fix în moalele capului.

— Să știi! Oricum, simt foarte obosită. Am obosit să mă simt prost, să-mi plâng de milă. Așa că, spune-mi, de ce trebuie să mă așez? Spune-mi direct, fără ocolișuri.

— Bine. Eu cred că Blair Bissel a pus la cale și a comis crimele din apartamentul lui Felicity Kade, a ucis-o pe ea și pe fratele lui pentru a-și putea astfel înscena propria moarte și a încercat în același timp să aranjeze lucrurile în așa fel încât să pară că tu ești principala vinovată.

— E pur și simplu o nebunie! Vorbele abia îi ieșeau din gură, de parcă lovitura de care vorbise metaforic mai înainte o lovise drept în gât. E mort Blair e mort. L-am *văzut!*

Ai văzut ceea ce ai vrut să vezi, așa cum s-a întâmplat și acum doi ani, când te-a abordat. Ai văzut ce a vrut el să vezi. Și în momentul acela erai în stare de șoc, abia puteai să te miști.

— Dar… cadavrul lui a fost identificat de medici.

— Cred că și-a schimbat fișa medicală cu cea a fratelui său, a pregătit bine momentul ăsta. A gândit totul foarte atent, în detaliu, pentru ca tu, poliția și cele două organizații clandestine pentru care lucra - ca agent dublu - să-l creadă mort. Nimeni nu mai caută un mort, Reva!

— E o nebunie! îți spun, Dallas, e o nebunie! Reva se ridică în picioare în vreme ce ceilalți începeau să vină de la bucătărie. Blair a fost un mincinos și-un escroc. S-a folosit de mine. Fac tot posibilul să accept mental chestia asta. O să trec și peste asta. Dar în niciun caz nu era un ucigaș, nu era genul de om în stare să omoare pe cineva, mai ales în felul ăsta, tăindu-l practic în bucăți.

— Cine ar fi avut de câștigat din moartea lui?

— Vrei să spui din punct de vedere financiar?

— Din toate punctele de vedere.

— Eu, presupun. Mi-au rămas ceva bani de pe urma lui, bani frumoși. Știi chestia asta.

— Bani frumoși, repetă Eve. Dar și tu ai destul de mulți. Sunt sigură că el avea câteva conturi secrete, pe care până la urmă le vom găsi, iar când le vom găsi…

— Le-am găsit deja, le-am listat și am salvat o copie și la tine pe calculator, spuse Roarke, care tocmai intrase în cameră. Așa cum ne-ai cerut, locotenente.

— Cât?

— Puțin peste patru milioane, răspândiți în câteva conturi.

— Nu-s destui.

Roarke clătină din cap.

— Poate că nu, dar asta-i tot. Nu s-a dovedit a fi un investitor prea chibzuit, cu atât mai puțin unul inspirat. Toate conturile au scăzut câte puțin, dar constant, în cei șase ani de când au fost deschise. Cheltuie mult, face investiții speculative, și, în general, pierde din gros.

— Asta se potrivește cu profilul lui. Începu să-și reevalueze teoria. Bine, asta se potrivește cu restul. Începe să rămână fără bani, așa că trebuie să facă rost de alții, rapid. Trebuie să dea o lovitură ca lumea.

— Și crezi că pentru asta i-a omorât pe Felicity și pe fratele lui. Încercând să arunce totul asupra mea? Dar îmi descrii un monstru. Eu n-am fost măritată cu un monstru.

— Tu ai fost măritată cu o iluzie.

Reva își dădu capul pe spate, de parca atunci ar fi primit o lovitură.

— Te agăți de un pai, pentru că nu ți-a mai rămas nimic altceva. Pentru că nu vrei să mă lași așa, neconsolată. L-am iubit indiferent dacă a fost sau nu o iluzie. Înțelegi ce vreau să spun?

— Sunt destul de familiarizată cu conceptul.

— Vrei să mă faci să cred că am iubit pe cineva capabil să ucidă? Să ucidă calculat, cu sânge rece, cu premeditare?

Eve trebui să se folosească de toată stăpânirea de sine de care era în stare pentru a nu-i arunca o privire - chiar și una fulgerătoare - lui Roarke. Și pentru a nu-și lăsa mintea și inima să se întrebe același lucru.

— Ce crezi tu e numai problema ta. Cum te descurci tu cu asta depinde numai de tine. Dar dacă nu poți suporta direcția în care se îndreaptă ancheta pe care o conduc, atunci nu-mi ești de niciun fel de ajutor.

— Tu ești cea cu sângele rece și cu mintea ascuțită. În ceea ce mă privește, cred că am fost folosită prea multă vreme.

O pomi spre ușa de la intrare, cu Tokimoto în spatele ei.

— Iisuse, văd că a primit vestea destul de bine! Eve privi scrutătoare fețele tuturor celor din încăpere. Vrea cineva să continui cu prezentarea ipotezelor de lucru sau facem o pauză și vorbim despre cât de necesar ar fi pentru mine să urmez un curs de sensibilizare profesională?

— A primit o lovitură foarte grea, Dallas. Nu prea aveai cum s-o îndulcești pentru ea. O să se întoarcă atunci când o să reușească să treacă peste asta.

— Putem lucra și fără ea. Bissel are conturi deschise la diferite bănci. Asta înseamnă că sunt șanse destul de mari să aiba unul mare undeva, poate chiar mai multe. E încă în oraș, face curățenie în urma lui, așa că probabil are unul și aici. Trebuie să-l găsim.

— Eu i-am găsit două proprietăți, interveni Roarke. Una în Insulele Canare, cealaltă în Singapore. Niciuna dintre ele nu era prea bine ascunsă, ceea ce înseamnă că și alții le pot găsi, la fel de ușor ca mine.

— Dar poate că alții sunt orbi. Nici el nu e prost Hai să verificăm dacă e ceva deschis pe numele fratelui său, ori pe numele lui Kade, poate pe al lui Ewing. Poate le folosește ca acoperire, și dacă… Nu, nu! La naiba! McCoy! Chloe McCoy! Mai mult ca sigur a folosit-o la mai multe, nu numai pentru partidele ocazionale de tăvăleală. Verificați-o și pe ea. Vedeți duci a depus bani, dacă a cumpărat proprietăți pe numele ei pe undeva. N-a omorât-o el degeaba, părerea mea e că tipul Roia omoară pentru două motive - pentru bani și ca să-și protejeze spatele.

— Mă ocup eu de asta, se oferi McNab. O să lucrez mai bine acum, că m-am umflat cu cremă de fructe.

— Dă-i drumul. Eu o să verific dacă Sparrow se simte mai bine, dacă e coerent, poate mai scot ceva de la el. Feeney, pe tine și pe Roarke vă las să vă ocupați în continuare de calculatoare. O să aveți mai mult de lucru acum, că Reva s-a retras să-și lingă rănile, iar Tokimoto e ocupat s-o consoleze.

— Ne descurcăm noi, cu încă un vagon de cafea.

— Înainte să ne expediezi așa, în fugă, poate că ar trebui să te punem în temă cu ce mai e nou, locotenente. Am reușit să mai recuperăm niște date de pe calculatoarele lui Kade. Sunt criptate, dar le dăm noi de cap.

— Super, foarte bine. Anunțați-mă când…

— N-am terminat. Toate calculatoarele lui Kade erau virusate, dar nu cu un virus de rețea. Fiecare calculator avea virusul lui, diferit și independent de celelalte.

— Și ce dacă? Asta-i treaba celor de la informatică. Pe mine mă interesează rezultatele finale. Îmi trebuie datele

— Se vede treaba că nu prea respecți electronica, începu Feeney.

— Ca și Bissel, aș adăuga eu. Pentru că Eve nu se atinsese de paharul de suc pe care i-l aduse Peabody, Roarke întinse mâna spre el și se servi. Teoretic, virusul despre care vorbește toată lumea, megavirusul pentru care încercăm să găsim un antidot, poate infecta toate calculatoarele dintr-o rețea, indiferent de cât de mare sau de mică ar fi ea, oricât de complexă ar fi și, dintr-o singură mișcare, o poate distruge definitiv, fără ca datele din acele calculatoare să mai poată fi recuperate vreodată. În calculatoarele lui Kade n-am găsit decât o umbră a acestui temut virus, probabil o versiune inferioară, care nu avea nici pe departe nici forța, nici periculozitatea de care ne temeam noi. A fost relativ ușor de identificat și de curățat din calculatoarele în care l-am găsit.

— Relativ. Feeney își dădu peste cap ochii care-l dureau de oboseală. A pus destule probleme, dar nu poate în niciun caz să fie

catalogat ca o problemă de dimensiuni internaționale. Eu zic că n-a fost vorba de o perdea de fum.

— Ceea ce înseamnă că el nu are ce credem noi că are, nu are ceea ce ar fi putut vinde pe bani frumoși, cu care să-și asigure bătrânețile. Poate că altcineva are virusul ăla sau poate că… La dracu'! N-a încercat să mă ucidă pe mine! își pipăi absentă ochiul învinețit. El de fapt și-a atins ținta. A ratat foarte puțin, dar a lovit-o.

Roarke clătină ușor din cap, urmărindu-i gândul.

— Sparrow.

— I-ar fi fost foarte folositor să aibă pe cineva înăuntru, pe cineva în stare să creeze sau să ajusteze programele la care lucrau companiile. Și să-i asigure protecția. Pe Sparrow. El e eminența cenușie, cel care a plănuit totul. Gândiți-vă la Bissel. Nu e deloc curajos, nici foarte inteligent, n-a fost în stare să avanseze în organizație. Nu era decât un simplu curier. Și asta a fost marea lui ocazie, ocazie oferită pe tavă de unul dintre șefi. Marea lovitură. Cu posibilitatea unor lovituri mai mici pe lângă. Spionaj industrial. Posibil, e foarte posibil ca o parte a planului să fi fost pusă la cale în afara țării, să se fi format un mic parteneriat. Bissel n-a câștigat prea mulți bani și oricum, și-a cam bătut joc de ce-a câștigat. Pariez că partenerul lui a câștigat mai mult. Mult mai mult.

— Atunci de ce nu l-a omorât pur și simplu pe Bissel? întrebă Peabody.

— Pentru că întotdeauna e nevoie de un plan de rezervă, de o variantă de retragere. Avea nevoie de un om de sacrificiu. Bl de un curier. Bissel se duce să predea virusul celui care oferă mai mult, dar nu încheie afacerea. E tras pe sfoară. Acum e un om mort, disperat. Fuge, se ascunde și trebuie să minună mort, cu orice preț. Prietenul nostru de la OASN îl vrea și el mort și a pregătit textul cu securitatea întregii planete, în caz că ancheta nu merge așa cum anticipa el.

— Presupun că a vrut să-i spele imaginea lui Bissel, să-l transforme într-un om cinstit post-mortem. Între timp numai el știe că e în viață, ceea ce-i oferă posibilitatea de a-l elimina discret, oricând situația o va impune.

— Dacă ne-am fi dat seama de asta mai devreme, Sparrow n-ar mai fi fost acum la spital. Cred că a uitat să ia în calcul un element foarte important. De când Bissel a început să ucidă, o face din ce în ce mai bine, mai ușor. Își scoase telefonul. Vreau să-l izolez total pe Sparrow. Să nu vorbească nimeni cu el, nici măcar medicii, cel puțin până apuc eu să sinii de vorbă cu el. Voi vedeți ce puteți face cu datele alea.

— Și tu vezi cum faci cu vagonul acela de cafea, îi reaminti Feeney, îndreptându-se spre ușă.

— Vreau să stăm puțin de vorbă, locotenente.

Roarke se uită spre Peabody.

— Singuri.

— O să aștept afară.

Peabody se strecură pe ușă și o închise în urma ei.

— N-am timp de discutat chestii personale, începu Eve.

— Sparrow are acces la datele tale. Știe ce s-a întâmplat în Dallas. Dacă raționamentul tău e corect, ar putea să folosească aceste lucruri împotriva ta. Le poate face publice, eventual să le răstălmăcească îndeajuns de mult pentru a-ți face rău.

— Nu-mi pot face griji din cauza asta.

— Eu le pot face să dispară. Dacă vrei ca… elementul acela să fie eliminat, pot s-o fac. Ai dreptul la viața ta intimă, Eve. Ai dreptul la siguranța că intimitatea ta nu va fi făcută publică, că nu va da naștere la speculații sau la bârfe și că nu va declanșa un sentiment de milă generală, lucru pe care l-ai urî mai mult decât orice.

— Și ai nevoie de permisiunea mea ca să te joci cu dosarele guvernului?

— Nu, eu doar voiam să te întreb dacă ai prefera ca acele dosare să nu fi existat niciodată. Ipotetic vorbind.

— Lucru care m-ar disculpa. Din punct de vedere legal. N-aș mai putea fi acuzată că am fost complice doar pentru că eu mi-am dorit ceva care puf! s-a și întâmplat. E o zi al dracului de amuzantă!

Emoția îi sugruma din nou vorbele, așa că își întoarse privirea de la el.

— Noi n-am mai fost atât de departe unul de celălalt de la începutul relației noastre. Nu mai pot ajunge la tine și nici nu te mai pot lăsa să ajungi la mine.

— Nu mă mai vezi, Eve. Când te uiți la mine, nu mă mai vezi așa cum sunt, nu mă mai vezi în întregul meu. Poate că aș fi preferat asta.

Ea se gândi la Reva, la iluzia, bătaia de joc care se dovedise a fi căsnicia ei. Situația prin care trecuse ea era foarte diferită de a lor. Roarke n-o mințise niciodată, nu pretinsese că este altcineva decât era de fapt. Și îl văzuse așa cum era, încă din primul moment.

— Greșești și ești prost!

În cuvintele ei era mai multă mirare decât furie, dar așa impactul pe care-l avură asupra lui fu mai mare.

— Nu știu cum să trec prin asta. Nu pot să vorbesc cu tine despre asta pentru că ar însemna să ne învârtim în cerc. Nici cu alții nu pot vorbi, pentru că astfel i-aș transforma în complici, în părtași la problemele noastre. Crezi că nu te văd?

Se întoarse și-l privi în ochi.

— Mă uit la line și te văd. Știu că ești capabil să ucizi, și încă fără remușcări - dacă tu crezi că asta e o soluție, unica soluție. Știu asta și totuși rămân aici. Nu știu ce dracului să fac, dar tot aici rămân.

— Dacă n-aș fi fost capabil de toate lucrurile astea, n-aș fi fost cine sunt, ce sunt și unde sunt. Și dacă tot veni vorba, niciunul dintre noi nu ne-am fi aflat aici.

— Poate că nu, dar eu una am obosit să mă tot lupt. Trebuie să plec. Trebuie să plec.

Merse repede până la ușă și o deschise dintr-o smucitură. Apoi închise ochii.

— Fă-le să dispară! Mai dă-o dracului de ipoteză. Îmi asum responsabilitatea pentru ceea ce spun și pentru ceea ce fac. Fă-le să dispară!

— E ca și făcut.

După ce ea plecă, Roarke se așeză la birou și oftă, dorindu-și din toată inima să poată face la fel de ușor să dispară și restul problemelor ei.

Reva încercă s-o oprească în drum spre ieșire.

— N-am timp, spuse Eve scurt, fără să se oprească.

— Nu durează decât un minut. Vreau să-mi cer scuze. Eu ți-am cerut să fii directă și, când ai făcut-o, n-am fost în stare să suport. Îmi pare rău! Sunt foarte furioasă pe mine pentru că am reacționat așa.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Crezi ca acum vei fi în stare să suporți?

— Da, cred că da. Ce vrei să fac?

— Vreau să te gândești bine. Unde ar putea să se ducă, care ar putea fi următorul lucru pe care l-ar face într-o situație de criză? Ce face el acum, în afara că încearcă să găsească o cale de scăpare? Gândește-te bine și pune totul pe hârtie. Să fie gata când mă întorc.

— O să fie gata. Trebuie să lucreze, strigă ea după Eve, care ieșea deja pe ușă. Talentul lui nu era doar o acoperire, n-avea cum să fie doar atât. Era pasiunea lui, modul lui de a evada, ceea ce îl definea cel mai bine. Trebuie să aibă un loc în care să poată lucra.

— Bun. Ține-o tot așa. O să mă întorc curând.

— Ai vorbit foarte bine, spuse Tokimoto, ieșind din living.

— Sper. Altfel, nu mă descurc prea bine.

— Îți trebuie timp să te obișnuiești, să jelești, să fii furioasă. Sper să mă alegi pe mine atunci când vei simți nevoia să vorbești cu cineva.

— Până acum ți-am tot vorbit. Cred că te-am înnebunit de cap. Oftă. Tokimoto, pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Nu cumva îmi faci avansuri?

El înțepeni.

— N-ar fi prea frumos din partea mea, mai ales dacă ținem seama de circumstanțele actuale.

— Spui asta pentru că aș fi încă măritată sau pentru că nu ești interesat?

— Ținând cont de cele întâmplate, căsătoria ta nu ar fi neapărat o problemă. Dar nu cred că ești în starea mentală potrivita pentru o asemenea… Nu cred că s-ar cuveni ca eu să-ți fac avansuri acum, când sentimentele și emoțiile tale sunt atât de neclare, atât de copleșitoare.

Ea se trezi zâmbind, numai puțin. Și simți că undeva, în sufletul ei, ceva se deschisese, tot așa, numai puțin.

— Nu mi-ai spus că n-ai fi interesat, așa că eu o să-ți spun că nu cred că m-ar deranja. Daca te gândești vreodată să-mi faci avansuri. Ca să testeze ce tocmai spusese, se ridică pe vârfuri și-l sărută ușor pe buze. Nu, spuse ea după un moment, nu cred că m-ar deranja. Ce-ar fi să te gândești la asta?

Începu să urce scările, încă zâmbind ușor.

19

Quinn Sparrow avea să trăiască. Ar fi putut, de asemenea, după multe luni de terapie și tratament, să meargă din nou, dacă avea să dea dovadă de același curaj și aceeași tărie de caracter pe care le arătase Reva Ewing când își revenise după ororile prin care trecuse.

După părerea lui Eve, asta se numea dreptate.

Avea mai multe oase fracturate, coloana vertebrală ruptă și foarte multe vânătăi. Avea să aibă nevoie de chirurgie plastică reparatorie ca să-și repare fața.

Dar avea să trăiască.

Lui Eve îi părea bine să audă asta.

Acum se afla la terapie intensivă și avea să rămână acolo pentru cel puțin patruzeci și opt de ore. Era sub influența sedativelor, dar legitimația și ceva tupeu o ajutară pe Eve să-și croiască drum până la el.

O lăsă pe Peabody de pază la ușă.

Dormea când intră la el sau era amețit de la medicamente. Eve putea să parieze că era vorba de ultima variantă, așa că închise robinetul perfuziei cu calmante fără nicio remușcare.

Dură numai câteva momente până când el își recăpătă, gemând, cunoștința.

Arăta foarte rău pe sub bandaje, iar în jurul lor se vedeau vânătăi urâte. Pe brațul drept avea un ghips imens, un altul piciorul drept,

care avea de jur împrejur o cușcă asemănătoare cu sculpturile lui Blair Bissel.

Bandajul ghipsat din jurul gâtului îl împiedica să facă vreo mișcare.

— Mă auzi, Sparrow?

— Dallas… Cu buzele albe, încercă să-și miște ochii, să se concentreze asupra ei. Ce mama dracului?!

Se apropie de el, încercând să-i ușureze chinul la care-I supuneau încercările lui disperate de a o vedea. Îl atinse ușor pe umăr, în semn de încurajare.

— Ești la spital. Nu te prea poți mișca din cauza bandajelor.

— Nu-mi amintesc nimic. Cât de rău e?

Se uită într-o parte - un punct pentru impresia artistică, se gândi ea - înainte de a începe să vorbească.

— E… destul de grav! Ne-a lovit al dracului de tare! Tu ai încasat-o cel mai rău. Mașina a zburat în sus, ca o rachetă, și s-a prăbușit ca o bombă. Ne-am ciocnit de un maxibus, pe partea ta. Te-ai lovit rău, Sparrow.

Îl simți tremurând când încercă să se miște.

— Iisuse Hristoase, ce durere!

— Știu. Cred că e al dracului de dureros. Dar am pus mâna pe el.

Îi strânse mâna.

— L-am prins pe nemernic.

— Cum? Pe cine?

— L-am prins pe Bissel, l-am arestat. Încă mai avea asupra lui lansatorul de rachete cu care a tras în noi. Blair Bissel, Sparrow, viu și nevătămat. Acum cântă ca un canar.

— E o nebunie!

Gemu înfundat.

— Am nevoie de un doctor. Am nevoie de ceva pentru durerile astea.

— Vreau să mă asculți, să te concentrezi și să încerci să fii atent. Nu știu cât timp mai avem.

— Timp?

Degetele i se zbătură sub ale ei.

— Timp?

— Vreau să-ți dau ocazia să-ți cureți conștiința, Sparrow. Să pui lucrurile la punct. Măcar atâta lucru meriți și tu. El încearcă să arunce totul asupra ta. Ascultă-mă! Ascultă!

Își strânse mâna peste a lui.

— Trebuie să-ți spun și trebuie să te pregătesc pentru asta. N-o să supraviețuiești.

Pielea îi deveni cenușie.

— Despre ce vorbești?

Se aplecă asupra lui, atât de aproape, încât el nu-i putea vedea decât fața.

— Au făcut tot ce-au putut. Au lucrat la tine ore în șir. Dar ai suferit prea multe lovituri.

— Sunt pe moarte?!

Vocea îi era tremurătoare, apoi i se frânse.

— Nu! Nu! Vreau să văd un doctor!

— O să vină în câteva minute. Or să-ți dea… Or să-ți administreze o doză mai puternică. O să mori ușor, fără dureri.

— N-o să mor!

Ochii i se umplură de lacrimi, care apoi începură să-i curgă pe obraji.

— Nu vreau să mor!

Ea își strânse buzele, de parcă ar fi fost depășită de situație.

— Am crezut că vrei să auzi asta de la mine, de la un… coleg. Dacă Bissel ar fi țintit mai bine, am fi fost amândoi morți sau pe moarte. Dar nu a reușit să ne lovească decât în partea din față și ne-a aruncat în aer. Ți-au salvat piciorul, continuă ea, oprindu-se apoi

pentru a-și drege vocea. Au sperat că… Iisuse! Impactul ți-a făcut praf organele interne. Ticălosul ăla te-a omorât, Sparrow, și a încercat să mă omoare și pe mine.

— Nu pot să văd! Nu mă pot mișca!

— Trebuie să stai calm, liniștit. Așa o să-ți prelungești viața, ultimele clipe. Nu mai ai mult, Sparrow, și el se folosește de asta. Eu încerc să-ți ofer șansa de a muri demn. O să-ți citesc acum drepturile.

Se opri din nou, clătinând din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce tâmpenie!

Bărbatul începu să tremure în timp ce ea îi citea drepturile arestaților.

— Înțelegi care-ți sunt drepturile și obligațiile, domnule director adjunct Sparrow?

— Despre ce dracului e vorba?

— E vorba despre clarificarea lucrurilor, eventual despre șansa de a-ți lua revanșa. Cu un avocat bun, Bissel o să scape doar cu câteva scatoalce, asta dacă nu te hotărăști să-mi spui tu cum au stat de fapt lucrurile. El se bazează pe faptul că tu o să mori. Și că astfel va putea arunca toată vina asupra ta. Spune că tu i-ai omorât pe Carter Bissel și pe Felicity Kade.

— E o tâmpenie!

— Eu știu chestia asta, dar ar putea să-l convingă pe procuror. Pentru numele lui Dumnezeu, Sparrow, ești pe moarte! Spune-mi adevărul, ajută-mă să-l închid pe ticălosul ăsta, să-l arunc în pușcărie. El te-a băgat în pământ. Se apropie și mai mult de el și coborî vocea. Fă-l să plătească!

— Imbecil nenorocit! Cine și-ar fi închipuit? Cum a ajuns totul să se termine așa?

— Spune-mi tot și îți promit că o să am grijă să-l înfund bine de tot. Ai cuvântul meu de onoare.

— El i-a ucis pe Carter Bissel și pe Felicity Kade.

— Cine?

— Blair. Blair Bissel i-a ucis pe Carter Bissel și pe Felicity Kade. A tras pe nas niște Zeus ca să-și facă curaj și i-a tăiat în bucăți.

— De ce? Spune-mi, dă-mi mai multe informații, ca să-l pot înfunda ca lumea.

— Avea de gând să dispară, cu o sumă frumușică de bani. A vrut să-i pună crimele soției sale în cârcă, pentru ca poliția să nu aibă de îndeplinit decât o simplă formalitate. Ar fi trebuit să fie un caz închis foarte repede.

— Tu i-ai trimis Revei fotografiile cu Blair și Kade?

— Da, eu le-am făcut, și i le-am trimis atunci când și restul lucrurilor fuseseră deja puse la punct. Nu-mi mai simt picioarele! Nu-mi mai simt picioarele!

— Rezistă! Încearcă să reziști. Înregistrez toate astea, Sparrow. Ești înregistrat acum. O să-l înfunzi, pentru că ți-a făcut toate astea. De ce a ucis-o pe Kade?

— Știa prea multe despre noi, despre amândoi. Nu putea să riște.

— Tu ai pus totul la cale. Nu poți să-mi spui că el a pus totul la cale de unul singur.

— Eu am gândit totul. Ar fi trebuit să fie foarte simplu. După câteva săptămâni eu trebuia să fiu pe plajă, sorbindu-mi nenorocitul de cocktail, dar el a continuat să facă numai tâmpenii.

— Și Kade știa de toată chestia asta? Ea l-a atras pe fratele lui în toată tărășenia asta.

— Văd că știi o grămadă de lucruri.

O privi pe Eve cu ochi morți.

— Pot să pun și eu niște lucruri cap la cap. Trebuie să fiu cinstită cu tine. Meriți măcar atâta lucru. O confesiune pe patul de moarte…

Se întrerupse pentru că-l văzu pălind și mai tare și încrețindu-și fața.

— Ei bine, știi și tu cât valorează asta. Tu vei fi cel care-l va închide definitiv pe nemernicul acela. Vreau ca tu să fii protagonistul ultimului act. Din curtoazie profesională. Deci Felicity Kade l-a atras pe Carter Bissel în toată afacerea asta.

— Da, ea l-a băgat.

Respirația lui Sparrow deveni șuierătoare, iar lui Eve îi trecu prin cap că ticălosul ar putea să-i moară în brațe numai prin autosugestie.

— L-a convins pe bietul idiot că lucrează pentru OASN, că avea să ocupe postul fratelui său, iar el a crezut-o. Și-a făcut operație estetică la față, a început un dureros proces de transformare. A ajuns să se culce cu mentorul lui. Era un tâmpit.

— Pariez că așa era. Cine l-a omorât pe tipul care s-a ocupat de operațiile lui estetice? Kade?

— Nu, ea nu voia să se murdărească pe mâini. L-a convins pe Bissel s-o facă, pe Carter. Se pricepea foarte bine să-i convingă pe bărbați să facă ce voia ea.

— Dar tu ai fost arhitectul întregii operațiuni, nu-i așa? Nu Kade și, cu siguranță, nu Blair Bissel. Tu nu ești însă atât de prost încât să te apuci să omori în stânga și în dreapta, dar știi cum să tragi sforile. Credea că are virusul. Credea că-l poate vinde. Credea că poate să trăiască fericit până la adânci bătrâneți cu banii pe care îi lua pe el. Dar nu l-a avut niciodată.

— Nu putea avea ce nu există. E o născocire de-a mea, o himeră. Zâmbetul i se transformă într-o grimasă. Nu mai suport durerea asta, Dallas, n-o mai suport!

Văicăreala lui o făcea să râdă, dar se stăpâni și-i strânse și mai tare mâna.

— Nu mai durează mult. Nu există niciun virus?

— Ba da, există. Numai că nu e deloc așa cum se spune că ar fl. Eu l-am născocit, am alimentat zvonurile despre el, am creat tot felul de date false. Cei din grupul Ziua Judecății de Apoi se chinuie

să creeze unul de mai bine de zece ani. Teoretic ar trebui să meargă, dar în practică se autodistruge sau suferă mutații majore când interacționează cu sistemul de protecție. Dacă-l bagi într-un calculator, o să-l tacă varză, o să-l prăjească, dar numai pe acel calculator, nu și rețeaua din care face parte, și nici nu poate fi răspândit de la distanța. Dacă ar fi putut face toate astea… Fața lui învinețită strălucі pentru un moment la acest gând… ar fi valorat miliarde.

— Deci totul nu a fost decât o megaescrocherie, căreia i-au căzut pradă atât OASN și agențiile de securitate din toata lumea, cât și cei din grupul Ziua Judecații de Apoi. Ai creat niște date, niște informații care au alimentat ideea că virusul există cu adevărat și că reprezintă o amenințare reală. Apoi ți-ai plantat omul pe care-l instruise cu toate informațiile astea în conducerea celor de la proiectul strict secret. Le-ai transmis informațiile primite - chipurile de acolo - celor de În OASN și, de asemenea, ai vândut acele informații tuturor companiilor interesate. Ai înșelat pe toată lumea, ai răspândit informații despre ceva care nu există și e posibil să nu existe niciodată. Dar Securecomp lucrează de zor la un antidot, la iui antivirus, care ar fi putut să-ți ofere pe tavă toate în formațiile de care aveai nevoie, să-ți creeze ei virusul. Da, ești foarte deștept.

— Cei de la Securecomp sunt foarte aproape să reușească. Roarke are niște tipi foarte deștepți acolo. Dacă pun cap la cap informațiile de la ei, cu ce mai am și eu și cu ce mai scot de la Ziua Judecății de Apoi, poate că reușesc să fac și eu ceva bănuți. Știi cât câștig eu ca director adjunct? Un rahat. Cam cât câștigă un polițist.

— Și tocmai pentru că noi suntem atât de prost plătiți te-ai gândit că n-o să ne batem prea tare capul cu ancheta în cazul morții lui Kade și a lui Bissel.

— Am pus totul perfect la cale. Dar lucrurile au scăpat de sub control.

— Ai fi putut totuși să tragi de timp, să faci presiuni ca ancheta să fie preluată de cei de la OASN. Și aveai și chestia cu Bissel. El încearcă să vândă un program care n-are nicio valoare.

— Mă gândeam că un eventual cumpărător avea să-l ucidă și să ascundă cadavrul undeva după ce și-ar fi dat seama că marfa era fără valoare. Ar fi durat ceva și mi-ar fi dat ocazia să mă detașez, să pun ceva distanța între mine și el. Dar s-a descurcat mult mai bine decât m-am așteptat. E un jucător foarte bun.

— Dar n-are acces la bani, nu poate să umble la conturi fără ca tu să nu afli chestia asta. Și când ajunge atât de disperat încât să nu-i mai pese de asta, intrăm noi pe fir și îi găsim și-i înghețăm aceste conturi. Așa că îi înscenează lui McCoy sinuciderea. Ce voia de la ea?

— Habar n-am. Nu știu care e locul ei în toate astea. Ar fi trebuit să se retragă, să-și lingă rănile și să-și evalueze pierderile, dar nu, tâmpitul o ia razna, intră în panică, o omoară, îl omoară și pe amărâtul ăla de îngrijitor și fură cadavrul. Ce-și închipuia că avea să facă poliția? Ar fi putut la fel de bine să închirieze un panou publicitar pe care să scrie totul, cu majuscule.

— De câtă vreme faceți și spionaj economic?

— Ce dracu' mai contează?

Brava acum. Pămpălăul ăsta brava pentru că marele lui plan se dăduse peste cap și-l omorâse.

— Cu cât îmi dai mai multe informații, cu atât îmi oferi posibilitatea să-l înfund mai adânc.

— De vreo șase, șapte ani. Am un fond de rezervă pentru zile negre, o sumă destul de frumoasă de bani, o casă în Maui, am mai pus ochii pe una în Toscana. M-am ajuns, și fără să mă abțin de la nimic, fără să fac niciun sacrificiu, încă înainte de a împlini patruzeci de ani. Venise timpul să încep să-mi acopăr urmele.

— Și să-ți elimini partenerii, îl aprobă Eve. Mai bine, mai inteligent, să-i faci să se elimine unul pe celălalt. Să evoluezi astfel la o formă mai profitabilă de organizare. Toate microfoanele alea pe care le-ai pus în sculpturile lui Bissel, răspândite acum pe toată planeta asta, și nu numai, erau toate sub controlul tău și numai al tău. Acum puteai să-ți aduni singur informațiile, să investești, să anticipezi. Da, te-ai fi relaxat pe plajă, sorbindu-ți cocktailul și banii ar fi curs de la sine. Trebuie să-ți spun, Sparrow, ești un geniu.

Pentru o secundă, ochii lui amorțiți străluciră de plăcere.

— Așa sunt eu. Asta fac, adun date, concep scenarii, plănuiesc capcane ca să scap de inamici sau ca să-i compromit. Trebuie să știi cum și când să te folosești de oameni.

— Și tu ai știut cum să te folosești de Bissel. De amândoi frații. Și de Kade. Și de Ewing.

— Nu trebuia să fie atât de complicat. Bissel o ucide pe Kade și dispare. Trebuia să dispară câteva săptămâni, apoi să încerce să vândă marfa. Dar el s-a repezit s-o vândă Imediat după aceea. N-a lăsat lucrurile să se liniștească, iui mi-a lăsat timpul necesar să mă asigur că totul mersese bine, că totul se liniștise.

— Să se liniștească, pentru ca tu să te asiguri că nu ai nevoie de el și să aranjezi să fie eliminat.

— Nu te descotorosești de unelte decât după ce ești sigur că nu-ți mai pot fi de niciun folos. N-am ucis niciodată pe nimeni, și nici pe el nu voiam să fiu nevoit să-l omor. Scăpam niște informații în direcția potrivită, manipulam pe cine trebuia și, la un moment dat, Bissel avea să fie eliminat. Nu sunt un ucigaș, Dallas! Eu doar am folosit o unealtă. Blair Bissel e criminalul. El i-a ucis pe toți. Eu mă aflam la Flatiron, virusându-i calculatoarele, când el îi ucidea pe fratele lui și pe Kade.

— De ce te-ai dus acolo?

— Voiam să descarc datele pe care le-ar fi păstrat în calculatoare, toate datele despre operațiunea asta, iar apoi să le virusez, ca să nu mai fie folosite niciodată. Voiam doar să-mi șterg urmele. Nici măcar nu eram în zona apartamentului lui Kade când s-a întâmplat grozăvia și am alibiuri solide pentru momentele în care i-a omorât pe McCoy și pe Powell. Blair Bissel e autorul crimelor. Eu o să mor, dar n-am de gând să-l las să-mi pună crimele astea în cârcă.

— Cred că avem destule aici ca să te putem acuza de instigare și complicitate directă la crimă, complicitate atât anterioară, cât și ulterioară producerii faptelor. Mai multe capete de acuzare. Cred că mai putem adăuga încă vreo trei patru frumuseți, ca, de exemplu, obstrucționarea activității justiției, gestionarea frauduloasă a informațiilor secrete, spionaj și - cea mai tare dintre toate - înaltă trădare. Cred că poți să-ți iei la revedere de la Maui, Sparrow, și de la dealurile înverzite din Toscana.

— La dracu', doar dau colțu'! Mai lasă-mă-n pace!

— Sigur.

Își eliberă mâna și zâmbi.

— Am o veste bună și una proastă. Vestea bună e că nu ești pe moarte, cel puțin din punctul meu de vedere. Am exagerat puțin când ți-am povestit în ce stare te afli.

— Cum?

Încercă să se ridice, dar durerea îl făcu să se albească la față.

— Mă voi face bine?

— O să supraviețuiești. Poate că n-o să mai mergi niciodată, iar tratamentele și terapia pe care va trebui să le faci în următoarele luni îți vor face viața un iad. Dar o să trăiești. Vestea proastă? Doctorii spun că în rest ești destul de sănătos, așa că o să reziști zeci de ani într-o celulă.

— Ai spus că sunt mort! Ai spus…

— Da…

Își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Polițiștii sunt niște mincinoși notorii. Nu știu de ce voi, tâmpiților, încă ne mai credeți!

— Târâtură! Târfă blestemată!

Se luptă să se ridice, devenind mai întâi alb, apoi roșu ca racul, luptându-se cu perfuziile.

— Vreau un avocat! Vreau un doctor!

— O să vină și unul, și celălalt. Scuză-mă, Sparrow, trebuie să mă duc să aranjez o întâlnire între superiorii mei și ai tăi. O să se distreze de minune ascultând înregistrarea asta.

— Dacă ieși de-aici cu înregistrarea aia…

Icni de durere și de frică.

— Dacă ieși de-aici cu înregistrarea aia, o să dau drumul dosarului tău în presă în mai puțin de o oră. Toată lumea o să știe ce s-a întâmplat la Dallas. Totul. Când o să termin cu dosarele alea, o să fii și tu terminată ca polițistă.

Eve clătină din cap și zâmbi.

— Care dosare?

Zâmbi și mai larg și deschise ușa.

— L-am țintuit de perete, îi spuse ea lui Peabody.

Încă îl mai auzea pe Sparrow urlând în urma ei după un doctor, în timp ce se îndepărta pe culoarul spitalului.

— Vreau să iei înregistrarea asta, să faci niște copii după ea și apoi să scrii raportul. Vreau să fie pus sub acuzare rapid. Vorbește cu Whitney, să pună și el o vorbă bună la procuratură, să se miște mai repede.

— Care sunt acuzațiile?

— Găsești totul pe înregistrări. El nu pleacă nicăieri, oricum, adăugă Eve în timp ce liftul supraaglomerat pe care îl luaseră începu să coboare. Și nu cred că Bissel va mai încerca încă o dată să-l omoare, dar vreau să stea totuși un om la ușa lui.

— Bine. Pleci undeva?

— Vreau să-i povestesc toate astea Mirei, să vedem dacă-i vine vreo idee după ce-i spun toate noutățile, dacă poate să anticipeze locul în care urmează să acționeze Bissel și care ar putea fi următoarea lui mișcare. E foarte pornit împotriva lui Sparrow, chestie care l-ar putea face mult mai periculos. Acum nu mai are împotriva cui să se îndrepte.

— Ai mai rămas tu.

— Da. Un avantaj destul de interesant.

— Ai un optimism foarte ciudat.

— Da, sunt cea mai optimistă persoană din lume. Ia tu mușina. Eu o să încerc să dau de Mira și mă duc la ea cu transportul în comun.

— Deci o să conduc minunatul vehicul civil. Din nou?

Peabody dansă puțin pe loc, extrem de entuziasmată.

— Doamne, cât îmi place să fiu detectiv!

— Asigură-i protecția lui Sparrow, scrie raportul ăla și pune-l pe Whitney să se ocupe de obținerea mandatului de arestare, apoi vino cu el aici și dă-i-l. Să vedem dacă mai spui că-ți place meseria pe care o ai.

Își scoase mobilul din buzunar.

— A, și cere o mașina nouă de la serviciul administrativ.

— Tu ești mai mare în grad ca mine, îi reaminti Peabody. Tu ar trebui să faci cererea.

— Da, dar pe mine cei de la serviciul administrativ mă tratează cu fundul. Dacă fac eu cererea, o să mă aleg cu o rablă de pe care curg tablele. Le păstrează special pentru mine.

— E și asta o chestie. Știi ceva, ar trebui să-i lași dracului pe cei de la serviciul administrativ și să continui să mergi cu mașina lui Roarke. Vreau să spun că el are oricum o grămadă de mașini.

— Suntem polițiști. O să folosim o mașină de poliție.

— Ce te mai pricepi să-mi strici cheful, mormăi Peabody furioasă când Eve se îndepărtă.

Luă un taxi până la Mira acasă pentru că o durea corpul din toate încheieturile, așa că numai ideea unui metrou supraaglomerat i se părea o pedeapsă mai mare decât credea că merită.

Îi deschise ușa chiar Mira. Se schimbase de hainele gri pe care le purta de obicei la serviciu. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni cărămizii și cu un tricou comod.

— Mulțumesc că ți-ai făcut timp pentru mine.

— Nu e absolut nicio problemă. Uită-te la tine, spuse Mira cu îngrijorare în voce și ridică mâna spre fața lui Eve. Incidentul a fost prezentat pe larg, la toate buletinele de știri. S-a speculat chiar ideea că ar fi vorba de un atac terorist asupra Sediului Central.

— Are legătură cu Bissel și mai sunt și multe alte lucruri, cu caracter personal. O să-ți povestesc.

— Ar trebui să te așezi și tu un pic și să… Se întoarse și-l privi fericită pe soțul ei care venea spre ele cu o tavă încărcată cu bunătăți. Dennis, ți-ai amintit!

— Lui Eve îi place cafeaua.

Îi făcu cu ochiul lui Eve, punându-și în valoare ochii lui superbi. Era îmbrăcat cu o jachetă largă, care avea o mânecă găurită, și cu o pereche de pantaloni maro. Eve sesiză că mirosea cumva a cireșe. Expresia feței îi deveni brusc serioasă când văzu vânătăile de pe fața lui Eve.

— A avut loc vreun accident?

— Cred că a fost mai degrabă un act de voință decât un evident. Îmi pare bine să vă văd, domnule Mira.

— Charlie, ar trebui să ai grijă de fata asta.

— Da, așa am să fac. Hai să mergem sus, să mă uit puțin la tine.

— Mulțumesc, dar chiar nu am timp de…

Dennis deja pornise spre camerele de sus, cu tavă cu tot. Vorbim despre cazul tău în timp ce te tratez un pic, spuse Mira și o apucă ferm pe Eve de braț. Altfel atenția mi-ar putea fi cu ușurință distrasă de vânătăile de pe fața ta. Arată mai rău decât e de fapt, începu Eve.

— Da, așa spui mereu.

Casa era plină de culoare. Ăsta era unul dintre primele lucruri pe care le remarcase Eve când intrase prima oară în casa Mirei. Peste tot erau răspândite tot feluri de nimicuri ulmule, flori și fotografii.

Mira o conduse într-un cameră plăcută, care-ți dădea senzația de intimitate. Pereții erau zugrăviți în nuanțe moi de albastru și verde. Pe polița de deasupra unui șemineu micuț era o fotografie de familie, în care apăreau soții Mira și copiii lor, împreună cu soțiile și copiii acestora. Nu era o fotografie clasică de grup, ci mai degrabă un instantaneu care-i surprinsese pe toți în timp ce purtau o conversație amicală

— Frumos, spuse Eve.

— Foarte frumos, nu-i așa? Fiica mea a înrămat fotografia asta și mi-a făcut-o cadou de Crăciun, anul trecut. Copiii au crescut foarte mult de-atunci. Ei, trebuie să mă duc să-mi iau niște lucruri. Dennis, stai tu cu Eve câteva minute.

— Hmmm?

Puse tava pe masă și se uită împrejur, absent.

— Ține-i companie lui Eve.

— Vine și soțul tău?

Dennis turnă cafeaua în cești.

— E un tip de treabă.

— Nu, el… Vizita asta are mai degrabă un caracter profesional. Îmi cer scuze că v-am stricat seara.

— Vizitele fetelor frumoase ca tine nu ne deranjează niciodată.

Se bătu peste buzunare și se uită împrejur, cu privirea goală.

— Nu știu ce-am făcut cu zahărul.

Era ceva în prezența lui - poate părul ciufulit, poate puloverul larg sau expresia absentă - care îi trezea un sentiment de afecțiune.

— Mulțumesc, nu beau cu zahăr.

— Ăsta e un lucru bun. Habar n-am pe unde naiba l-am lăsat. Mi-am amintit totuși să aduc prăjiturelele. Luă una și i-o întinse. Una ți-ar prinde bine și ție, drăguță!

— Da. Se uită la fursecul acela, întrebându-se de ce gestul în sine, camera în care se afla, mirosul florilor de pe șemineu. toate combinate o făceau să simtă înțepătura lacrimilor în ochi. Mulțumesc.

— Rareori e atât de rău pe cât crezi tu că e. O bătu pe umăr, făcând-o să simtă un mare nod în gât. Asta dacă nu e mai rău. Dar Charlie o să te facă bine. Eu mă duc să-mi beau cafeaua în grădină, spuse el când se întoarse Mira. Ca să vă las să vorbiți ca între fete.

Eve mușcă din fursec și înghiți cu greutate.

— M-am îndrăgostit de el, spuse când ea și Mira rămaseră singure.

— Și eu la fel. Trebuie să te dezbraci.

— De ce?

— Îmi dau seama după cum te miști că ești rănită și că suferi. Hai să vedem despre ce e vorba.

— Dar nu vreau să…

— În timp ce eu te examinez poți să-mi povestești despre Bissel.

Gândindu-se că o eventuală împotrivire n-ar fi dus decât În o tărăgănare a lucrurilor, Eve își dădu cămașa jos, apoi pantalonii. Expresia de milă care trecu rapid peste fața Mirei o făcu pe Eve să se retragă puțin.

— Majoritatea sunt făcute de echipamentele de siguranță. Știi, centuri, airbaguri…

— Da, fără ele ar fi fost mult mai rău. Ai primit măcar primul ajutor?

— Da.

Eve simți că i se întoarce stomacul pe dos când o văzu pe Mira deschizând o trusă medicală.

— Uite ce e, mi-au aplicat tratamentele necesare. Și am luat și un calmant, așa că…

— Când?

— Când ce?

— Când ai luat calmantul?

— Înainte de… Cu ceva vreme în urmă. Acum câteva ore, murmură ea sub privirea dură a Mirei. Nu-mi place să iau medicamente.

— Bine, hai să vedem ce putem face fără medicamente. O să-ți pun oasele la loc. Relaxează-te! Închide ochii și ai încredere în mine.

— Da, așa spun toți.

— Spune-mi ce-ai mai aflat despre Bissel.

Nu era așa de rău, se gândi Eve. Mai ales că masajul pe care i-l făcea Mira nu îi amplifica durerea și nici nu o făcea să simtă cârcei în membre. Și, cel mai bine, nu îi dădea amețeli sau dureri de stomac, așa cum se întâmpla cu medicamentele.

Îi relată felul în care evoluase ancheta și nu se opri nici măcar atunci când Mira începu să se ocupe de fața ei.

— Deci acum e singur, spuse Mira. Furios, izolat și probabil foarte, foarte debusolat. E un amestec periculos, mai ales când este vorba de un tip cu caracterul lui. Orgoliul lui a suferit lovituri foarte puternice. Acum ar fi trebuit să se felicite, mândru de ce ar fi realizat. În loc de asta lucrurile au început să meargă din rău în mai rău - iar el crede că nu are nicio vina în chestia asta. Are o părere foarte bună despre el, așa că altcineva trebuie să fie întotdeauna vinovatul. Și-a sacrificat soția, fratele și ambele amante, fără nicio urmă de șovăială. Nu e capabil de sentimente adevărate, nu se poate atașa cu adevărat de cineva.

— Sociopat?

— Un fel de sociopat, da. Dar nu îi lipsește pur și simplu conștiința. Mai mult, consideră că e mult deasupra modelelor de comportament, nevoilor, relațiilor interumane și regulilor sociale de orice fel. E pe de-o parte artist, pe de alta spion. Se scaldă în admirația pe care o are față de aceste două părți ale lui, în plăcerea cu care își admiră inteligența. E foarte răsfățat și-și dorește mai mult. Mai mulți bani, mai multe femei, mai multă adorație publică. Probabil că i-a plăcut senzația pe care i-au dat-o riscurile pe care și le-a asumat ca să ucidă. Plănuirea modului de operare, ideea că, indiferent cum s-ar fi terminat lucrurile, el ar fi ieșit în câștig.

— Sparrow a fost eminența cenușie din spatele acestor crime.

— Da, Sparrow e un gânditor foarte bine organizat. Dar Bissel nu vede așa lucrurile. El era un agent operativ, de teren, care gândea rapid și rezolva problema. Și la asta se mai adaugă și exagerările lui. Dacă stai să te gândești mai bine, practic nu era decât un simplu curier la OASN. Toată operațiunea asta i-a dat ocazia să le arate lor, și la toată lumea, cine este el cu adevărat.

— Dar dacă i-ar fi ieșit, nimeni n-ar fi bănuit că el este autorul.

— Da, dar el ar fi știut. Ar fi reușit să păcălească pe toată lumea, iar el ar fi fost singurul care ar fi știut chestia asta. Până la urmă tot ar fi spus cuiva, trebuia să se laude. O avea pe Kade, pe asociații lui din OASN, pe Sparrow. Și-ar fi putut arăta adevărata față acestor persoane. Odată ce ei ar fi dispărut, ar fi fost obligat să caute alte modalități de a se defula.

Îi dădu ușor lui Eve părul pe spate și se îngriji de zgârieturile de pe tâmplele ei.

— Sparrow a greșit că nu a luat în calcul cât de mult îi plăcea lui Bissel să fie în centrul atenției, cât de mult îi plăcea să ucidă și nici că asta îl făcea cea mai slabă rotiță a planului.

— Acum s-a dus totul pe apa sâmbetei?

— Acum Bissel se va simți obligat să demonstreze mai multe. Poate ca acum e cu picioarele pe pământ, poate că și-a dat seama de ce a făcut și unde se află, dar asta nu va dura prea mult. În trecut, și-a satisfăcut prin artă nevoia de a fi lăudat public, admirat, recunoscut. Dar acum a rămas și fără asta. Are nevoie de un nou spectacol în acest moment. De o scenă.

— Dacă face public faptul că e încă în viață, că de fapt el e vedeta, asta i-ar oferi posibilitatea unui spectacol. Trebuie să iasă la iveală, nu-i așa? Să salute publicul cu o ultimă plecăciune.

— Cred că așa ar face. Dar ținând seama de tendințele sale violente, de cât de rapid cade pradă unui comportament violent, cred că e foarte periculos. Modul de operare și cruzimea crimelor sale a crescut de la o victimă la alta. Prima, deși mai brutală, avea ceva personal, și oricum era deja plănuită de altcineva. În cazul lui McCoy cruzimea a fost mai mare, poate și din cauza sângelui rece și a premeditării cu care a acționat. Pe asta a plănuit-o singur. Cu Powell a dus lucrurile mai departe. Ăsta era un străin. La ultima - victima fiind persoana pe care el o considera vinovată de eșecul lui - a reușit să rănească o mulțime de trecători care nu aveau nicio vină. Dar asta nu a contat pentru el. Nimeni și nimic nu contează pentru el. Închise trusa medicală. Acum o să ridic scaunul la loc. Poți să te îmbraci. Și mai ia o prăjitură.

Eve deschise ochii și se uită la corpul ei. Tăieturile și vânătăile îi erau acum acoperite cu o alifie aurie, care în opinia ei nu arăta deloc mai bine decât rănile înseși. Dar durerile se micșoraseră mult în intensitate.

— Mă simt mai bine.

— Te cred! Am folosit o substanță cu efecte locale. Probabil că un analgezic, o pastilă pe care ar fi trebuit să o înghiți te-ar fi ajutat mai mult, dar n-am de gând să întind coarda.

— Mulțumesc. Se ridică și începu să se îmbrace. Specialiștii din echipa mea lucrează acum la găsirea conturilor lui ascunse și, pe măsura ce le găsim o să le închidem, astfel încât o să se miște din ce în ce mai greu. Singurele persoane împotriva cărora mă gândesc ca s-ar putea întoarce sunt soția și soacra lui, dar amândouă sunt foarte bine protejate în momentul de față. O să-l dau în presă drept suspect, și asta, împreună cu restul, vor fi îndeajuns ca să-l pună pe jar. O să-l scot eu afară!

— Atunci o să fie vina ta. O să devii o țintă. La început o să intre în panică, dar apoi va încerca să găsească o cale să te pedepsească, pentru că i-ai stricat restul planurilor.

— E prost.

Eve își încheie cămașa.

— A ajuns până aici numai datorită unui noroc porcesc. Dar norocul lui e pe cale sa se termine. Trebuie să mă întorc la birou, să lucrez la declarația pe care o să o dau presei. Vreau să folosesc un ton foarte oficial.

— Poți să mai stai un pic?

Mira se așeză, pentru a fi sigură că Eve va face la fel.

— Poți să-mi spui ce altceva te mai doare?

— Cred că mi-ai văzut toate rănile.

— Nu vorbesc despre rănile fizice. Îți știu foarte bine expresia feței. Știu când ești obosită de prea multă muncă și când e vorba de ceva mai mult decât atât, când e vorba de altceva care te frământă. Ești terminată. Ești rănită și nefericită!

— Nu pot să vorbesc despre asta. Pur și simplu nu pot, adăugă ea, înainte ca Mira să poată spune ceva. Am într-adevăr o problemă, n-are niciun rost să-ți spun că nu e așa. Dar nu știu dacă poate fi rezolvată.

— Totul poate fi rezolvat într-un fel sau altul. Eve, orice-mi spui rămâne între noi. Poți să ai încredere în chestia asta. Dacă te pot ajuta cumva…

— Nu poți.

Disperarea își făcea loc în vocea ei, făcând-o mai ascuțită.

— Nu mă poți ajuta, nu poți rezolva problema și n-are niciun rost să-mi spui lucruri pe care crezi c-aș vrea să le aud doar pentru a mă anestezia local. Trebuie să mă întorc la lucru.

— Așteaptă puțin.

Mira se ridică în picioare aproape în același timp cu Eve.

— Ce înseamnă asta - că ți-aș spune ce cred eu că ai vrea să auzi?

— Nimic.

Eve își trecu mâinile prin păr.

— Nimic. Sunt într-o dispoziție de tot rahatul, asta-i tot!

— Nu cred că asta e tot. Între noi două cred că exista o relație solidă, de încredere, intimă, dacă vrei. Dacă tu crezi că e ceva care ar afecta această relație, aș vrea să-mi spui și mie despre ce e vorba.

— Uite ce e, doctore Mira, e meseria ta să pătrunzi în sufletul oamenilor, iar pentru asta te folosești de toate uneltele necesare. Apreciez ajutorul pe care încerci să mi-l oferi, și pe plan profesional, și pe plan personal. Hai să lăsăm lucrurile așa cum sunt!

— Nici nu mă gândesc. Crezi că nu am fost cinstită cu tine?

N-avea timpul necesar și nici dispoziția de a discuta probleme personale. Dar judecând după expresia de pe fața Mirei, Eve își dădu seama că nu era decât o singură cale de a rezolva problema asta. La fel cum făcuse și cu rănile de pe corpul ei - să se dezbrace și să termine odată cu asta.

— Cred că tu… Bine, e o metodă, sigur, pentru terapie, pentru asta creezi o relație personală cu pacienții, nu-i așa? Un fel de legătură?

— Da, poate fi o metodă terapeutică. Și cu tine am făcut asta cu ajutorul…

— Mi-ai spus, cu mult timp în urmă, mi-ai spus că ai fost violată de tatăl tău vitreg.

— Da. Ți-am dat această informație foarte personală pentru că nu credeai că pot să înțeleg prin ce ai trecut tu când erai doar o fetiță. Cum te-ai simțit când ai retrăit amintirile acelea, când erai violată de tatăl tău.

— M-ai deschis, asta era treaba ta. Misiune îndeplinită.

În mod evident jignită, Mira ridică mâinile.

— Eve?

— La începutul verii ăsteia, stăteai în gradina casei tale, sorbeai dintr-un pahar cu vin, te relaxai. Un moment minunat. Era chiar după ce ți-am spus că Mavis e însărcinată. Și tu mi-ai povestit despre părinții tăi. Despre mama ta, despre tatăl tău, despre minunata și lunga lor căsnicie, despre atâtea amintiri frumoase pe care le ai.

— Ah! Mira râse ușor și se așeză înapoi pe scaun. Și asta te frământă pe tine de-atunci? Și totuși nu mi-ai spus nimic despre asta.

— Nu prea știam cum să te fac mincinoasă… De ce-aș fi făcut-o? Tu îți făceai doar meseria.

— Nu-mi făceam doar meseria și n-am mințit. În niciunul dintre cazuri. Dar îmi dau seama de ce ai impresia asta și îmi dau seama ce trebuie să fi simțit Aș vrea să mă asculți puțin. Te rog.

Eve abia se stăpâni să nu se uite la ceasul de la mână.

— Bine.

— Când eram foarte mică, mariajul părinților mei s-a destrămat. Nu știu de ce, știu doar că era o problemă elementară, ceva ce ei nu au vrut sau nu au putut să rezolve. S-au despărțit, au terminat relația pe care o aveau. Au divorțat.

— Dar ai spus că…

— Da, știu. A fost o perioadă foarte dificilă pentru mine. I rum rănită și furioasă, confuză. Și, ca majoritatea copiilor, foarte conștientă de mine. Așa că, bineînțeles, am crezut că cu sunt de vină. Asta nu m-a făcut decât mai furioasă, pe amândoi. Mama mea era, și încă mai este, o femeie plină de viață, foarte atrăgătoare. Pe plan financiar stătea foarte bine, avea o carieră de excepție. Și era foarte nefericită. Lupta împotriva acestei nefericiri înconjurându-se de oameni care îi țineau tot timpul ocupată. Mamele se ceartă deseori cu ficele lor, mai ales dacă seamănă foarte mult una cu cealaltă. Noi semănăm, așa că nu ne înțelegeam prea bine. În aceasta perioadă foarte grea și plină de ostilitate, ea a cunoscut un bărbat. Vocea Mirei se schimba foarte subtil, devenind oarecum mai ascuțită, mai dură. Un bărbat fermecător, frumos, atent. A făcut-o să se îndrăgostească nebunește. Îi aducea flori, cadouri, petrecea mult timp cu ea. S-a măritat cu el sub imperiul unui impuls, la mai puțin de patru luni de când ea și tatăl meu divorțaseră.

Se ridică și merse după ibricul de cafea.

— N-ar trebui să mai beau încă o ceașcă. O să fiu foarte agitată și-o să-l țin pe Dennis treaz cel puțin o jumătate de noapte Dar…

— Asta nu mi-ai spus. Acum înțeleg. Îmi pare rău!

— Nu, lasă-mă să termin! O să scurtez povestea asta, și așa prea lungă. Puse jos ibricul și-și lăsă degetele să-i alunece pentru câteva clipe pe desenele roșii care-l împodobeau. Prima oară când m-a atins am fost șocată. Îngrozită. M-a avertizat că mama n-avea să mă creadă niciodată, că avea să mă dea afara din casă. O cam încurcasem. Nu știam ce să fac. Zâmbi și se așeză la loc. Nu intru în detalii. Dar eram la cuțite cu mama. Nu ne suportam deloc. El era foarte convingător, așa că m-a speriat. Eram tânără, mă simțeam neajutorată. Înțelegi.

— Da.

— Ea călătorea destul de mult. Mă gândesc - dar de asta mi-am dat seama mai târziu - că realizase că mariajul cu el fusese o greșeală. Dar eșuase deja într-o căsnicie, și n-avea de gând să renunțe așa de repede la asta. S-a concentrat asupra carierei pentru o vreme, așa că el a avut o grămadă de ocazii să mă molesteze. S-a folosit și de medicamente ca să mă reducă la tăcere. A durat foarte mult timp. Iar eu n-am spus nimănui. În mintea mea credeam că tatăl meu mă părăsise, mama mea îl iubea pe bărbatul acesta mai mult decât mă iubea pe mine. Și niciunuia dintre ei nu i-ar fi păsat dacă aș fi murit. Așa că am încercat să mă sinucid.

— E rău, izbuti Eve să rostească, foarte rău să-ți dai seama cât de singur ești într-o astfel de situație.

— Și tu ai fost singură. Dar da, e foarte rău să te simți singură și neajutorată. Din fericire, am cam dat-o în bară cu sinuciderea. Părinții mei, amândoi, erau la capul patului, așteptând de la mine o explicație. Atunci am izbucnit Am dat totul afară, absolut totul. Furia, frica, ura. Am dat totul în vileag, doi ani și jumătate de violuri și de abuzuri.

— Cum au primit veștile? întrebă Eve, când văzu că Mira rămâne tăcută.

— În cel mai neașteptat mod cu putință. M-au crezut. Iar nenorocitul ăla a fost arestat. Îți dai seama cât de surprinsă nm fost eu, murmura ea. Când mi-am dat seama că totul s-ar fi oprit dacă aș fi vorbit.

— De aceea te-ai făcut medic. Ca să faci să dispară coșmarurile altor oameni.

— Da. Nu m-am gândit atunci la asta. Eram încă furioasă și rănită, dar da. Am făcut terapie - individuală, de grup, de familie. La un moment dat, în timpul convalescenței, părinții mei s-au regăsit unul pe celălalt. Au refăcut tot ceea ce distruseseră. Vorbim foarte rar de perioada aceea. Iar eu mă gândesc și mai rar la ea. Când mă gândesc

la părinții mei, mă gândesc la cum erau ei înainte să se despartă și la cum au fost după ce s-au împăcat. Niciodată nu mă gândesc la cum erau în perioada acelor ani amari.

— I-ai iertat.

— Da, și m-am iertat și pe mine. Și ei la rândul lor s-au certat unul pe celălalt, și pe mine. Am găsit în noi tăria necesară pentru asta, adăugă Mira. Cred că am fost atrasă la Dennis de bunătatea lui nemărginită și de decența lui. Cunosc valoarea acestor lucruri, pentru ca am avut oroarea să cunosc și contrariul lor.

— Cum poți să găsești drumul înapoi? Cum îți mai poți găsi drumul când simți că mariajul ți se scurge printre degete și te îndepărtezi de partenerul tău? Când e rău, atât de rău, încât nu poți să vorbești despre asta, ba chiar nici nu te poți gândi la asta?

Mira întinse mâna și o puse peste a lui Eve.

— Nu poți să-mi spui ce vă frământă, pe tine și pe Roarke?

— Nu, nu pot.

— Atunci o să-ți spun că răspunsul cel mai simplu și cel mai complex în același timp este dragostea. De la ea pornești și, dacă te străduiești îndeajuns și-ți dorești îndeajuns de mult, tot la ea ajungi!

20

Nu voia să meargă acasă. Era cea mai nenorocită modalitate de a evita să dea ochii cu viața ei. Eve știa asta, dar nu voia să se ducă acasă, într-o casă plină de lume. Nu voia să se ducă acasă la Roarke.

Răspunsul - simplu sau complex - nu putea fi dragostea, nu înțelegea cum ar fi putut fi ăsta răspunsul. Simțea că nu putea să găsească ieșirea din impasul în care ajunsese căsnicia ei. Și-l iubea la nebunie pe omul de lângă ea.

Bine, nici evitarea la nesfârșit a întoarcerii acasă nu era o soluție, deși pentru moment o ajuta. Plimbarea prin oraș într-o seară călduță, zgomotele familiare ale traficului iritant, mirosul de hotdog, zgomotul metroului care ajungea ocazional în stradă prin gurile de aerisire.

O mulțime de oameni, toți ignorându-se unul pe celălalt, ignorând-o și pe ea, văzându-și de drumurile lor, gândindu-se la problemele lor!

Așa ca merse mai departe, plimbându-se, dându-și seama că nu mai făcuse niciodată asta. Nu mai mersese de multă vreme pur și simplu prin oraș într-o plimbare, fără să aibă ceva anume de făcut, fără să trebuiască să ajungă undeva anume. Niciodată nu fusese genul asta de pierde-vară. Și nici nu se mai plimbase prin fața vitrinelor, ca să vadă ce mai era de vânzare prin magazine.

Ar fi putut să salte vreo doi indivizi care vindeau pe stradă mobile furate, ceasuri, poșete din imitație de piele de șarpe - foarte

la modă în sezonul ăsta dar nu se simțise îndeajuns de rea ca să se deranjeze pentru chestii de-astea.

Văzu două femei plătind câte șaptezeci de dolari pe o geantă din piele de șarpe, prevăzută în loc de încuietoare cu o pereche de dinți ai aceluiași animal, și se întrebă ce dracu' era în neregulă cu oamenii ăștia.

Lăsă niște bani la standul unui vânzător ambulant de hotdog de soia, nu neapărat că i-ar fi fost foame, mai degrabă că dăduse peste standul acela. Mirosul fumului care venea dinspre stand o urmări și prima mușcătură îi aminti cât de dezgustătoare și surprinzător de dătătoare de dependență era surogatul acela de came pus într-o chiflă uscată.

Îi urmări cu privirea pe doi adolescenți care se strecurară prin traficul pietonal aglomerat, călare pe un airbord. Fata își încolăcise strâns brațele în jurul taliei băiatului și-i țipa în ureche După expresia întipărită pe fața lui, băiatul nu părea prea preocupat. Probabil că faptul că o fată se ținea bine de el și pretindea că îi este frică îl făcea să se simtă bărbat, se gândi Eve.

Presupuse că tocmai pentru că nu era dispusă să se prefacă, să pretindă că simțea ceva anume doar de dragul de a pretinde acest lucru, nu se pricepuse niciodată prea bine la ritualurile astea de împerechere. Pe de altă parte, cu Roarke nu-i trebuise niciodată să se prefacă.

Un android mesager pe o bicicletă cu reactor se strecură pi intre două taxiuri, riscând să fie zdrobit și să dea tot traficul peste cap. Șterse apoi bara altui taxi și se pierdu în trafic. Taximetristul ripostă cu un claxon asurzitor, căruia îi răspunseră alte câteva zeci, de parcă ar fi fost o haită de lupi urlând la lună.

— Eu conduc aici!

Șoferul de taxi își scosese capul și jumătate din corp pe geamul mașinii și striga din toți rărunchii.

— Eu conduc aici, dobitocule!

Din androidul mesager nu se mai vedeau decât șapca și ghetele roșii. Trecuse pe culoarea galbenă a semaforului și era deja departe.

Pe măsură ce mergea, prindea frânturi de conversații - despre sex, despre cumpărături, despre afaceri -, toate purtate cu aceeași pasiune.

Un cerșetor cu licență stătea așezat pe o pătură zdrențuită și cânta la fluier o melodie tânguitoare. O femeie care purta cu mândrie o geantă din piele de piton și cizme asortate ieși dintr-un magazin luxos urmată îndeaproape de un android care căra o grămadă de pungi lucioase și se urcă într-o limuzină neagră, strălucitoare.

Eve se îndoia că-l auzise pe cântărețul la fluier. Probabil că nici nu știa de existența lui. Oamenii nu mai sunt deloc atenți la ce-i înconjoară, se gândi ea și-i aruncă câteva monede pe pătura zdrențuită.

Orașul era un amestec de culori, de sunete, de energie, plin de mici răutăți și amabilități plate. Nici ea nu-i acorda destulă atenție. Îl iubea, dar rareori îi arunca vreo privire.

Și dacă asta era o metaforă a căsniciei ei, atunci venise timpul să arunce restul de hotdog de soia și să se întoarcă la lucru.

Văzu ciocnirea și sesiză iuțeala de mână. Bărbatul în costum, care traversa curba cu o servietă în mână și care făcuse semn unui taxi. Băiețașul de vreo doisprezece ani care se ciocnise de el. Auzise schimbul rapid de cuvinte.

— Ai grijă pe unde mergi, puștiule!

— Îmi cer scuze, domnule!

Văzuse mâna, foarte iute, foarte ușoară a băiatului, cum se strecoară în buzunarul omului de afaceri și îi palmează portofelul.

Încă mestecându-și ultima îmbucătură de hotdog, se îndreptă spre ei, chiar când băiatul se pregătea să se topească în mulțime. Îl prinse de guler.

— Stai puțin, îi spuse ea bărbatului în costum.

Acesta îi aruncă o privire iritată, în timp ce băiatul se bătea în strânsoarea ei.

— Mă cam grăbesc.

— O să-ți fie cam greu să plătești taxiul fără portofel, îi puse Eve.

Omul își pipăi instinctiv buzunarul și se întoarse.

— Ce mama dracului se întâmplă? Dă-mi portofelul înapoi, ticălos mic. Chem poliția!

— Sunt polițistă, așa că poți să stai liniștit. Ia mâna! se răsti ea, când el se întinse după băiat. Scoate portofelul, șmechere!

— Habar n-am despre ce vorbești. Dă-mi drumul! Mă așteaptă mama.

— Stai liniștit, oricine te-așteptă o să mai aibă puțintică răbdare. Dă-i omului portofelul înapoi și o să fim chit. Ești bun, spuse ea, studiindu-i fața slăbănoagă și pistruiată. Arăți foarte inofensiv, dar ești iute de mână. Rapid și șmecher. Dacă n-aș fi fost chiar aici, ai fi scăpat nepedepsit.

— Doamnă polițist, vreau ca acest delincvent să fie arestat.

— Mai ia și tu o pauză.

Eve băgă mâna în buzunarul interior al jachetei băiatului și scoase un portofel. Îl deschise și citi numele de pe cartea de identitate. Marcus. Îi aruncă portofelul.

— Acum ți-ai recuperat bunul. Nicio pagubă.

— Locul lui e-n pușcărie.

Îl ținea destul de strâns pe băiat, așa că îl simți tremurând. Și-l imagină pe Roarke fugind pe străzile din Dublin, subtilizând portofele și ducându-le acasă tatălui său, care de cele mai multe ori îl bătea, indiferent de cât adusese în ziua aceea.

— Bine. Hai atunci să mergem la secție și să ne petrecem următoarele două ore completând formulare și declarații.

— Dar n-am timp să…

— Atunci ai face mai bine să te urci în taxiul acela.

— Nici nu-i de mirare că orașul ăsta se scufundă în miasmele infracționalității, dacă polițiștii îi tratează pe cetățenii onești cu atât de mult dispreț.

— Da, ăsta trebuie să fie motivul, replică ea, în timp ce el se urca în mașină și trântea portiera. Cu plăcere, dragule, mai adăuga ea.

Îl trase pe pușți mai aproape și-i studie fața mică și furioasă acum.

— Numele, și nu te obosi să minți, spune-mi doar numele mic.

— Billy.

Își dădu seama că era o minciună, dar lăsă de la ea.

— Bine, Billy, așa cum ți-am mai spus, ești bun. Dar nu foarte bun. Data viitoare ar putea să te prindă cineva mult mai puțin milos decât mine.

— Rahat, spuse el, dar zâmbi.

— Ai fost vreodată la școala de corecție?

— Poate.

— Dacă ai fost, știi ce nasol e acolo. Mâncarea e proastă și în fiecare zi îți țin lecții, ceea ce face lucrurile și mai rele. Dacă ai probleme acasă sau în altă parte, sau dacă ai nevoie de ajutor, sună la numărul ăsta.

Scoase o carte de vizită din buzunar.

— Dufus? Ce dracu' înseamnă asta?

— *Duchas.* E un adăpost. E de o grămadă de ori mai mișto decât școala de corecție, spuse ea, când îl văzu că pufnește. Poți să le spui că te-a trimis Dallas.

— Da, sigur.

— Bag-o în buzunar. Nu o arunca, cel puțin cât timp te văd eu. N-ai de ce să mă insulți, mai ales că ți-am salvat fundul astăzi.

— Dacă nu m-ai fi prins, aș fi rămas cu portofelul ăla.

Face pe deșteptul, se gândi ea. Și, pentru numele lui Dumnezeu, avea o slăbiciune pentru cei care făceau pe șmecherii.

— Ei bine, la faza asta m-ai avut. Acuma șterge-o!

Puștiul țâșni, apoi se întoarse, rânji, și-i aruncă:

— Auzi, pentru un polițist ești destul de cumsecade!

Ăsta era cel mai mare compliment pe care-l putea primi de la un asemenea puști. Simțindu-se oarecum mai bine, făcu și ca, la rândul ei, semn unui taxi.

Îi dădu șoferului adresa Revei Ewing. Acesta se întoarse și îi aruncă o privire șocată.

— Vrei să te duc până în nenorocitul ăla de Queens?

— Da, acolo vreau să mă duci, în nenorocitul ăla de Queens.

— Auzi, cucoană, trebuie să-mi câștig și eu pâinea. De ce nu iei mata tramvaiul, metroul sau vreun autobuz?

— Pentru că vreau să iau un taxi.

Își scoase insigna și o lipi de geamul de protecție care o separa de șofer.

— Și trebuie să-mi câștig și eu pâinea.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, madam, acuma n-oi vrea să-ți fac și reducerea specială pentru polițiști. După ce că te duc până în nenorocitul ăla de Queens, mai trebuie să-ți aplic și o reducere de zece la sută. Știi cât de mult îmi îngreunezi situația?

— O să-ți plătesc cursa întreagă, dar mișcă odată căldarea asta de rahat.

Își puse insigna înapoi în buzunar.

— Și nu-mi mai apune „madam”.

Îi strică seara bietului șofer când îi spuse s-o aștepte și-și notă numărul mașinii și indicativul licenței, ca să se asigure că avea s-o aștepte. Se urcă înapoi la volan, în timp ce ea se apucă să descuie porțile.

— Cam cât ar trebui să te aștept?

— Păi, să vedem… Ah, da. Până mă întorc.

Cei de la informatică luaseră statuile, ceea ce era o îmbunătățire. Dar oricum, probabil că Reva avea să vândă casa aceea. Probabil că nu avea să vrea să mai trăiască acolo unde locuise împreună cu cel care o folosise și apoi o trădase.

Rupse sigiliul de pe ușa de la intrare, o descuie și intră în casă.

Avea sentimentul unei case părăsite, a unei case goale. O casă care încetase să mai fie un cămin.

Nu știa ce anume căuta, dar se plimbă prin casă, așa cum se plimbase prin oraș. Aștepta să-i pice ochii pe ceva.

Criminaliștii și cei de la informatică periaseră locul temeinic, chiar de două ori. Încă se mai simțea izul metalic de substanțe chimice.

Aruncă o privire prin garderoba lui Bissel. Multe haine, majoritatea scumpe. Acum se pricepea să distingă materialele scumpe, croielile elegante. Bissel se răsfățase cu un dressing aranjat pe două rânduri, cu sertare electrice și cu un sistem rotativ de susținere a umerașelor. Toate articolele de îmbrăcăminte erau stocate și într-un program de calculator, care indica și locul exact în care se afla fiecare haină.

Iisuse, nici măcar lui Roarke nu-i trecuse prin cap să-și computerizeze garderoba. Bineînțeles, creierul lui era mai tare decât un computer, așa că își amintea cu ușurință locul fiecărei haine, data când o purtase ultima oară, cu ce ocazie și cu ce o asortase. Și la fel cu pantofii. Și cu nenorocita de lenjerie.

Răsufla adânc și privi un mic ecran agățat pe un perete.

Bissel nu-și arsese calculatorul care se ocupa de garderobă. Poate pentru că acolo nu s-ar fi aflat nimic important, sau poate tocmai pentru că s-ar fi aflat așa ceva, ceva care mai târziu putea fi astfel recuperat.

Curioasă, îl porni.

— Lista cu ultimele articole vestimentare îmbrăcate și data la care au fost îmbrăcate.

Procesez… ultima selecție a fost făcută pe data de 16 septembrie, la ora douăzeci și unu și șaisprezece minute de Bissel, Blair. Au fost extrase următoarele articole…

Ascultă lista până la capăt, încercând să-și amintească hainele pe care le purta Bissel când fusese omorât. Se cam potriveau.

— Bine, hai să încercăm altceva. Când a folosit Blair Bissel ultima oară calculatorul ăsta?

Ultima folosire a avut loc pe data de 23 septembrie la ora șase și douăsprezece minute.

— În dimineața asta? Ticălosul a fost aici în dimineața asta? În ce scop să fi folosit acest calculator?

Scopul nu poate fi redat. A fost activată protecția.

— Da, sigur, la dracu' cu ea! Tastă codul special al poliției, numărul insignei și-și petrecu nervoasă câteva minute încercând să treacă de sistemul de securitate al calculatorului. A patra oara când din aparat se auzi *Protecție activată* dădu cu piciorul în perete de nervi.

Peretele răsună a gol sub lovitura ei.

— Ei, dar asta ce mai e?

Se lăsă pe vine și începu să ciocănească ușor peretele. Se gândi la un moment dat să ia un cuțit mai mare și să sfâșie placajul acela. Dar rațiunea învinse până la urmă. Își scoase mobilul și-l sună pe Feeney.

— Sunt în Queens, în dressingul lui Bissel.

— Ce mama dracului cauți într-un dressing din Queens?

— Ascultă-mă puțin. A fost aici. Astăzi de dimineață. Dressingul are un sistem computerizat, pe care l-a folosit ultima oară azi de dimineață, dar nenorocitul asta de calculator nu vrea să-mi spună cum a fost folosit. Îmi spune că are protecția activată. Și am mai

găsit și un fel de ascunzătoare în spatele peretelui. Cum fac să ordon computerului să mă lase înăuntru?

— L-ai lovit?

— Nu.

Se mai învioră puțin.

— Aș putea?

— Nu te-ar ajuta prea mult. Nu poți deschide nișa?

— N-am niciun fel de scule la mine.

— Ai putea să-mi arăți și mie ce-ai găsit și aș încerca să te ghidez de la distanță sau vin până acolo, să văd ce pot face. Ar fi mai rapid dacă ți-aș trimite pe cineva din echipa mea.

— Asta e o insultă și să nu crezi că eu nu știu chestia asta. E un simplu calculator pentru dressing, Feeney, ajută-mă să trec de el.

Feeney pufni și scoase mai multe sunete greu de definit cât timp ea îndreptă obiectivul camerei de la telefon spre calculatorul din fața ei.

— Bine, tastează codul ăsta. Îi citi un șir de numere pe care ea le introduse manual.

— Ce-i asta? Un cod de îndepărtare a protecției?

— Tu doar tastează-l pe tot. Așa, acum pocnește din degete și spune „Sesam, deschide-te!"

Eve începu să facă așa cum i se spusese, apoi se opri și scrâșni din dinți.

— Feeney!

— Bine, bine, am făcut și eu o glumă nevinovată. Codul l-am găsit în datele astea pe care le-am decriptat. Hai să vedem dacă a folosit aceeași metodă și în cazul acestui calculator.

— Computer, ce obiecte au fost scoase ultima oară de Blair Bissel?

Se procesează… pachetul respectiv era înregistrat sub numele de colet de urgență.

— Și ce se afla în acest colet?

În sistem nu există astfel de informații.

— Computer, deschide compartimentul din care a fost luat coletul de urgență.

Înțeles.

Panoul care acoperea peretele alunecă într-o parte, dezvăluind un mic seif.

— Bingo! Computer, am spus să deschizi compartimentul.

Înțeles. Compartimentul este deschis.

— Trebuie să fii mai exactă, mai explicită în exprimare, Dallas, spuse Feeney. Dacă vrei să-ți deschidă seiful, ar trebui să-i comanzi să-ți deschidă seiful. Calculatorul nu-ți poate citi gândurile.

— Deschide blestematul ăla de seif.

Înțeles. Declanșez operațiunea.

Se auzi un zumzet slab și se aprinseră câteva luminițe roșii pe perete și pe carcasa calculatorului, de parcă ar fi comunicat. Când sunetul încetă, Eve deschise dintr-o smucitură ușa seifului.

— E gol, spuse ea. A luat tot, indiferent despre ce ar fi fost vorba.

Se întreba ce-o fi pus Blair Bissel în seiful acela pentru situații de urgență. Bani, documente de identitate false, coduri sau parole ale conturilor secrete? Numai că luase totul de acolo înainte de a-i omorî pe fratele lui și pe Kade.

Oare mai era vorba și despre altceva? se întreba ea. Ceva atât de important, încât a riscat să se întoarcă după el?

Armele păreau varianta cea mai plauzibilă.

N-ar fi avut cum să păstreze un aruncător de rachete în seiful acela micuț, dar niște arme mai mici, câteva chei și parole, da.

A fost o prostie din partea lui să le lase acolo, se gândi ea în timp ce ieșea cu taxiul pe porțile casei. Mai devreme sau mai târziu seiful acela ar fi fost descoperit, iar conținutul lui ar fi ajuns în mâinile cui nu trebuia.

Pe de altă parte ar fi putut reprezenta un fel de mister, ceva care să-l facă important în ochii colegilor lui de la OASN. Corpul îi fusese deja incinerat, dar în urma lui rămăsese ceva interesant, care ar fi făcut să se vorbească despre el.

Un altfel de nemurire pentru mortul care, de fapt, nu murise.

Da. Da. Asta se potrivea de minune cu stilul lui.

— Și aici vrei să te aștept? Iar?

Eve își întrerupse șirul gândurilor și aruncă o privire casei mari, cu ferestre luminate din loc în loc.

— Nu, asta e ultima oprire. După asta ești liber.

Scoase cardul de credit și-l trecu prin scanerul aparatului de taxat.

— Vrei să spui că aici locuiești tu?

Ea privi ecranul aparatului și se decise să-i lase un bacșiș frumos.

— Da, și?

— Deci nu ești polițist.

— Și eu sunt la fel de surprinsă ca și tine, de fiecare dată.

Intră și se duse direct în biroul ei. Și-ar fi dorit din toată inima să se ducă direct în pat. Trecu pe lângă laborator, continuând să evite contactul cu ceilalți.

Descoperi că echipa pe care o conducea fusese destul de ocupată în absența ei. Raportul despre Quinn Sparrow fusese îndosariat și copiat. Fusese pus sub acuzare. Peabody îi lăsase un bilet, prin care o anunța că OASN și Departamentul de Poliție începuseră deja să se certe pe custodia arestatului.

Nu găsi energia necesară să-i pese vreun pic cine câștiga această bătălie. Sparrow era terminat, și cu asta basta.

Reva îi întocmise o listă cu obiceiurile lui Bissel, cu locurile unde obișnuia să meargă, precum și cu cele unde se ascundea de obicei. Multe dintre aceste locuri erau localuri la modă sau destinații exotice.

Avea de gând ca, de dimineață, să anunțe toate autoritățile din acele orașe și eventual țări străine în care se aflau locurile indicate de Reva și să le ceară ajutorul.

Dar nu credea că plecase din oraș, în niciun caz nu în străinătate.

Deocamdată era încă în New York. Poate că nu pentru mult timp, dar deocamdată era aici.

Citi și raportul lui McNab. Nu găsise nimic înregistrat pe numele lui Chloe McCoy. Acum verifica eventuale combinații ale numelui.

Oare de ce murise femeia asta? La ce o folosise și de ce o omorâse după ce nu o mai putuse folosi?

Un pandantiv, o sculptură și câteva date infestate pe un calculator ieftin.

Își notă să-i ceară lui Feeney și echipei sale să se concentreze pe calculatorul lui McCoy.

Lucră până târziu, singură, găsindu-și alinarea în liniștea care o înconjura, în rutină, examinând piesele acestui imens puzzle, până când creierul începu să-i dea semne de oboseală.

Hotărî că era destul pentru seara aceea, închise biroul și folosi liftul. Dormitorul era gol. Se părea că și Roarke o evita.

Motanul intră în cameră în timp ce ea se dezbrăca. Îl luă în brațe, recunoscătoare pentru compania pe care i-o oferea, și-l mângâie până când începu să toarcă. Se ghemui lângă ea în întuneric, privind-o cu ochii lui bicolori.

Adormi în mai puțin de un minut.

*

Știuse încă din momentul în care intrase cu taxiul pe porțile casei. Știuse că ea mai rămăsese să lucreze mult după ce majoritatea celor din echipa ei mersese la culcare. Îl duruse puțin că nu venise să-l vadă, că nu-l căutase. Dar se obișnuise atât de tare cu astfel de mici

suferințe în ultimele zile, încât nu-și mai amintea cum era înainte, fără ele.

Acum stătea aplecat deasupra ei, privind-o cum dormea, prăbușită cu fața în jos pe pat, epuizată. Nu se trezi. Dar motanul da, numai pentru scurtă vreme, destul însă pentru a-i arunca o privire cu ochii lui ciudați. Roarke nu știa de ce avea impresia că acea privire era acuzatoare.

— Și eu care credeam că tu înțelegi mai bine instinctele primare și că astfel o să fii de partea mea în toată tărășenia asta.

Dar Galahad continuă să se uite fix la el, până când Roarke îl înjură în surdină și se întoarse.

Era prea agitat ca să doarmă, prea neliniștit ca să stea întins lângă ea, conștient că îi separa mult mai mult decât un ghemotoc de blană.

Lucrul ăsta îl înfurie și-l înfricoșa atât de tare, încât se ridică de lângă ea, o lăsă dormind și o luă prin casă, unde și ceilalți dormeau toți duși. Se opri în camera supersecurizată unde-și păstra materialele clandestine.

Le acordase lui Eve și Revei tot timpul lui, iar afacerile lui aveau de suferit din cauza asta. Dar de asta avea să se ocupe mâine de dimineață. Seara asta era pentru el. În seara asta avea să fie *el,* avea să adune toate datele pe care le voia despre oamenii care jucaseră un rol în viața lui Dallas.

A lui Eve.

— Roarke, spuse el, cu vocea rece ca zăpezile antarctice, începe operațiunea.

Ea se foi în întuneric, în tăcerea profundă dinaintea zorilor. Încă își mai auzea suspinul care i se cuibărise în fundul gâtului, în timp ce încerca să-și scuture visul din cap. Dar se prăvăli în el, cu corpul scăldat de sudoare.

Încăperea, întotdeauna aceeași. Înghețată, murdară, zugrăvită cu un roșu intens, furat de la bordelul de peste drum. Era mică și foarte slabă. Și foarte înfometată. Într-atât de înfometată, încât era gata să riște să fie pedepsită numai pentru o mușcătură de brânză. Era ca un șoricel care se strecura spre cursă când pisica mare și rea nu era acasă.

Stomacul i se strânse și-i chiorăi de frică și de nerăbdare în același timp - în timp ce-și tăia o bucată de brânză cu cuțitul. Poate de data asta n-o să observe. Poate. Îi era atât de Irig! îi era atât de foame! Poate că n-o să bage de seamă.

Încă mai repeta lucrul ăsta în cap când intră și el în casă. Richie Troy. Undeva, în subconștientul ei, numele acela răsună de câteva ori, din nou și din nou. Acum îl cunoștea, știa cum îl cheamă.

Niciun monstru de pe lumea asta nu mai era chiar așa de Înfricoșător dacă-i aflai numele.

Avu un moment de speranță. Era beat, poate îndeajuns de beat ca s-o lase în pace. Îndeajuns de beat ca să nu-i pese dacă ea nu l-a ascultat, i-a încălcat ordinele și i-a luat din mâncare.

Dar el se îndrepta spre ea și putu să vadă în ochii lui că băutura nu fusese destulă în seara aceea. Nu îndeajuns de multă ca s-o salveze din ghearele lui.

— Ce faci, fetițo?

Vocea lui o îngheță.

Prima lovitură o ameți, dar nu era ceva nou. Asemenea unui câine care fusese bătut prea des, știa că n-avea decât o variantă - să îndure.

Dar el trebuia s-o pedepsească. Trebuia să-i dea o lecție. În ciuda fricii pe care o afișa și a terorii, în ciuda faptului că știa că nu e bine, nu se putu abține să nu se roage de el.

— Te rog, nu! Te rog, nu! Te rog, nu!

Dar el bineînțeles că trecuse la fapte. A îmbrâncit-o, a lovit-o. Și a rănit-o în vreme ce ea se ruga, plângea și se zbătea.

Brațul i se rupse cu un trosnet sec și la fel de slab ca țipătul care-i țâșni din piept.

Cuțitul pe care-l scăpase era acum din nou în mâna ei. Trebuia să-l facă să se oprească. Să se oprească odată! Durerea, durerea aceea oribilă din brațul ei, dintre picioarele ei. Trebuia să-l oprească.

Sângele i se revărsă cald peste mână. Cald și umed, mirosind a animal sălbatic. Când trupul lui zvâcni peste al ei, înfipse cuțitul în el din nou, și din nou. Și iar, și iar, când îl văzu că vrea să se târască de lângă ea. Din nou, și din nou, și *din nou,* sângele sărindu-i pe față, pe haine…

Când, în sfârșit, se retrase într-un colț, tremurând și suspinând, el fusese redus la o masă informă de came, care zăcea într-o baltă de sânge pe podeaua încăperii.

Ca întotdeauna.

Numai că de data asta nu era singură cu bărbatul pe care-l omorâse. Nu era singură cu mortul în încăperea aceea hidoasă. Erau și alții acolo, mulți alții, nenumărați, femei și bărbați în haine închise la culoare, așezați pe rânduri ordonate de scaune, ca la teatru. Observatori cu fețele goale.

O priveau cum plânge. O priveau cum sângerează, cu brațul rupt, atârnându-i moale pe lângă corp.

O priveau fără să spună nimic. Fără să facă nimic. Nici măcar atunci când Richie Troy se ridicase, așa cum făcea câteodată. Când se ridicase, cu sângele curgându-i din toate rănile pe care i le făcuse ea, și începu să vină încet, împleticindu-se, spre ea, nici atunci nu făcură nimic.

Se trezi leoarcă de transpirație, cu un țipăt ghemuit în fundul gâtului. Se rostogoli și, instinctiv, întinse mâna spre Roarke, dar

Roarke nu era acolo. Nu era acolo s-o ajute să-și revină, să-i îndulcească muchiile acelea ascuțite ale coșmarului.

Se strânse ghem, luptându-se cu lacrimile, în timp ce pisica își freca trupul de capul ei.

— Sunt bine, sunt bine, sunt bine.

Își apăsă fața în blana motanului, legănându-se.

— Dumnezeule, oh, Dumnezeule! Luminile, douăzeci și cinci la sută.

Lumina îi făcu bine, așa că rămase întinsă acolo, până ce pieptul încetă să-i mai ardă. Apoi, încă tremurând, se ridică și se târî spre baie, până sub dușul fierbinte.

Reuși să se mobilizeze pentru începutul unei noi zile.

21

Era prea devreme, echipa încă nu se trezise, iar ei îi convenea de minune lucrul ăsta. Nu era în dispoziția necesară pentru lucrul în echipă. Se închise în biroul ei și trecu din nou torni în revistă. Avea să mai citească încă o dată totul despre Bissel.

Rezistă tentației de a se uita pe sistemul de monitorizare a casei, să vadă unde era Roarke. Era mai important unde nu fusese, adică în pat, lângă ea. Dacă dormise, și nu erau rare cazurile când dormea mai puțin decât un blestemat de vampir, se culcase în altă parte.

N-avea să aducă vorba despre asta, n-avea să discute problema, n-avea să-i dea această satisfacție. Să termine ancheta, să închidă cazul, să-l prindă pe Bissel și abia apoi aveau să…

Își dorea din toată inima să știe ce aveau să facă după aceea.

Își programă automatul de cafea din bucătărie. Doar cafea, pentru că numai gândul la mâncare îi întorcea stomacul pe dos. Se lăsă însă înduplecată de mieunatul patetic-cerșetor al pisicii și-i turnă o porție dublă de crochete.

Se întoarse și-l văzu, rezemat de cadrul ușii, privind-o. Fața lui frumoasă era nebărbierită - un lucru destul de rar -, lipsită de expresie și parcă îndepărtată, așa cum erau fețele celor din visele ei.

Comparația asta îi îngheță sângele în vine.

— Ai mare nevoie de somn, spuse el de la distanță. Nu arăți foarte bine.

— Am dormit cât am putut.

— Ai lucrat până târziu și în următoarea oră n-are cum să se trezească nimeni. Ia și tu un calmant, pentru numele lui Dumnezeu, Eve, și culcă-te la loc.

— De ce nu-ți urmezi propriile sfaturi? Nici tu nu arăți prea bine, șmechere!

El deschise gura. Eve aproape că văzu veninul ieșind. Dar indiferent cât de otrăvitoare era remarca pe care voia să o facă, și-o înghiți. Trebuia să aprecieze chestia asta.

— Am făcut câteva progrese în laborator. Bănuiesc că vrei să fii pusă la curent și să împărtășești la rândul tău echipei ce mai e nou.

Își programă și el o cană de cafea.

— Mda.

— Vânătăile arată parcă mai bine, spuse el și-și umplu cana. Cel puțin cele de pe față. Restul cum sunt?

— Mai bine.

— Ești foarte palidă. Dacă nu vrei să te întinzi un pic, măcar mănâncă ceva.

— Nu mi-e foame. Vorbise pe un ton înțepat și se urî pentru asta. Chiar nu-mi e, spuse ca un pic mai calmă. Îmi ajunge cafeaua.

Își puse amândouă mâinile în jurul cănii, când văzu că una dintre ele începuse să-i tremure, doar un pic. El se apropie l-i ridică bărbia cu mâna.

— Ai avut un coșmar.

Ea încercă să-și dea capul pe spate, dar Roarke își spori presiunea pe care o exercita cu degetele.

— Dar acum sunt trează.

Îi puse mâna pe încheietură și-i dădu mâna la o parte.

— Sunt bine acum.

Nu spuse nimic și o lăsă să se întoarcă în biroul ei, studiind culoarea cafelei din ceașcă. Îi împinsese mâna la o parte, iar asta fusese mai mult decât o mică suferință. Simțise cum i se sfâșie inima.

Văzuse că era obosită, și epuizată, și rănită și știa cât de suspicioasă era, mai ales după ce avea coșmaruri. Dar o lăsase singură, iar asta îi sfâșie din nou inima.

Nu se gândise la ea. Nu se gândise și o lăsase să se trezească în întuneric, singură.

Merse până la chiuvetă și vărsă cafeaua, apoi puse cana alături, cu grijă.

Când intră în biroul ei, se așezase deja la masa de lucru.

— Vreau să mă mai uit o dată peste astea, să le răsfoiesc din nou. E mai ușor pentru mine dacă o fac singură, în liniște. Am luat un calmant ieri și am lăsat-o pe Mira să mă trateze, când am trecut pe la ea. Nu vreau să-mi fac rău, ba chiar am și grijă de mine. Dar trebuie să muncesc. Trebuie să-mi fac meseria.

— Da, așa trebuie să faci. Asta trebuie să faci. Simți cum o parte din inima lui rănită se golește, devine pustie. Și eu m-am trezit mai devreme ca să mai apuc să fac câte ceva.

Se uită la el, clătină ușor din cap, apoi își mută privirea în altă parte.

Își dădu seama că n-avea să-l întrebe dacă și unde dormise. Deci n-avea să dea glas gândurilor care i se puteau citi cu ușurință pe față. N-avea să-i spună că o rănise.

— Îți pierzi destul de multa vreme cu chestia asta, spuse ea. Sunt sigură că atât Reva, cât și Caro te apreciază foarte mult pentru asta. Și eu la fel.

— Sunt foarte importante pentru mine. Așa cum ești și tu. *Nu-i așa că suntem foarte politicoși?* se gândi el. *Nu-i așa că suntem al dracului de diplomați?* Știu că ai de lucru, așa cum și eu am, dar trebuie să te rog să vii puțin până la mine în birou.

— Nu poate să aștepte până când…

— Cred că ar fi cel mai bine să nu aștepte. Te rog.

Se ridică și se îndepărtă de birou, fără să-și fi luat cafeaua cu ea. Un semn sigur, se gândi el, că era foarte agitată. O conduse până la el în birou, închise ușa și comandă să se încuie.

— Ce-i asta?

— Ținând seama de circumstanțe, aș prefera să facem asta în condiții de discreție absolută. Am trecut prin dormitor azi-noapte, pe la două. Gardianul tău te veghea cu ochii lui de felină.

— Dar n-ai venit în pat.

— Nu. N-am putut… să-mi găsesc locul. Și eram foarte furios. Îi căută privirea. Amândoi suntem foarte furioși, nu-i așa, Eve?

— Presupun că da. Deși furia i se părea un termen oarecum nepotrivit și avea impresia că și el știa asta la fel de bine ca și ea. Nu știu ce să facem pentru asta.

— Nu m-ai anunțat când ai venit acasă.

— N-am vrut să vorbesc cu tine.

— Ei bine!

Răsuflă adânc, de parcă ar fi primit o lovitură în stomac.

— Ei bine, dacă vrei să știi, nici eu nu voiam să vorbesc cu tine. Așa că după ce am văzut că dormi, m-am dus în camera secreta, sa-mi rezolv treburile pe care le aveam de rezolvat.

Lui Eve i se dusese acum și bruma de culoare pe care o mai avea în obraji.

— Înțeleg.

— Așa.

Ochii lui nu-i părăsiră nicio clipă pe ai ei.

— Înțelegi. Poate că ți-ai dori să nu fi înțeles, dar nu, tu înțelegi.

Tastă rapid o combinație pe consola unui compartiment și-l deschise dintr-o singura mișcare. De acolo scoase un singur disc.

— Aici am numele, informațiile personale, financiare, medicale, evaluările profesionale și tot restul informațiilor despre agentul operativ, șeful direct, directorul OASN și toți ceilalți agenți care au

avut vreo legătură cu echipa din care a făcut parte Richard Troy în Dallas. Aici găsești toate informațiile relevante despre ei, plus o grămadă de tâmpenii, absolut nefolositoare.

Eve simți o greutate imensă în piept și inima îi pulsă panicată în gât.

— Nimic din toate astea nu poate schimba ce s-a întâmplat. Nu poți face nimic ca să schimbi ce s-a întâmplat.

— Bineînțeles ca astea nu schimbă nimic.

Răsuci discul în mână și o raza de lumină căzu pe el, doar pentru a fi reflectată din nou din el.

— Toți au avut cariere decente după aceea, unii chiar mai mult decât decente. Unii continuă încă să lucreze, alții și-au deschis firme de consultanța, alții își petrec timpul jucând golf sau squash. Mănâncă și dorm. Unii își înșală nevestele, alții se duc la biserică în fiecare duminică.

O străfulgeră cu privirea lui albastră. Parcă o săgetase.

— Și tu crezi, Eve, tu crezi că măcar unul dintre ei se gândește la ce i-au făcut copilului acela pe care l-au sacrificat în urmă cu mulți ani? S-au întrebat ei vreodată dacă fetița aia suferă acum? Dacă se trezește plângând în întuneric?

Eve își simțea genunchii moi.

— Ce-mi pasă mie ce gândesc ei despre mine? Asta nu are cum să schimbe nimic.

— Aș putea să le reamintesc.

Vocea lui - calmă și rece era mai amenințătoare decât șuieratul unui șarpe veninos.

— Asta ar schimba câte ceva, nu-i așa? Le-aș putea reaminti, personal, ce-au făcut atunci, cum au stat cu mâinile în sân, cum au lăsat-o pe fetița aia să se descurce singură, să se apere singură de un monstru. Le-aș putea aminti cum au stat pe fundurile lor grase și au ascultat, și-au înregistrat în timp ce micuța era bătută și violată, îi

timp ce ea striga după ajutor. Trebuie să plătească și știi și tu asta! Știi al dracului de bine asta!

— Da, trebuie să plătească!

Cuvintele îi țâșniră din gură, fierbinți ca și lacrimile care-i ardeau ochii.

— Merită! Asta voiai să auzi? Ar trebui să ardă în iad pentru ce au făcut. Dar nici tu, nici eu nu suntem cei care ar trebui să-i trimitem acolo. Așa ceva s-ar chema crimă, Roarke, iar dacă sângele lor ți-ar păta mâinile, asta n-ar schimba nimic din ce mi s-a întâmplat mie.

Ei făcu o pauză lungă, apoi spuse.

— Înțeleg ce vrei să spui, dar aș putea să mă împac cu asta. Văzu cum ochii i se întunecă și i se sting. Dar tu nu poți. Așa că…

Rupse discul între degete și aruncă resturile în fanta de reciclare. Eve rămase uitându-se după disc, incapabilă să spună ceva timp de câteva momente. Singurul lucru pe care îl putea auzi era respirația ei precipitată.

— Îl… îl arunci.

El se uită spre fanta de reciclare, știind că furia n-avea să fie niciodată atât de ușor de distrus. Avea să învețe să trăiască pentru tot restul vieții cu ea, să-i asigure locul cuvenit.

— Și dacă o să mai fac vreodată ceva de genul ăsta. o s-o fac pentru mine, nu pentru tine. Oricum nu prea mai are niciun farmec. Așa că, da, o să renunț la asta.

Eve își simțea stomacul în gât, dar reuși să vorbească.

— Bine. Așa e mai bine. Cel mai bine.

— Așa se pare. Descuie! comandă el și panourile alunecară peste ferestre, lăsând lumina să pătrundă în încăpere. Dacă vrei, mai putem sta de vorbă puțin mai târziu, acum trebuie să mă ocup de niște afaceri. Așa că, te rog, închide ușa în urma ta.

— Sigur, bine. Pomi spre ușă, dar se opri cu mâna pe ea. Tu crezi că eu nu înțeleg cât te costă asta. Dar te înșeli amarnic. Nu-și mai putea păstra vocea calmă, așa că nu se mai strădui. Te înșeli, Roarke! Știu foarte bine! Nimeni altcineva pe lumea asta nu ar fi vrut, nu și-ar fi dorit să ucidă pe cineva pentru mine. Și nimeni nu ar fi dat înapoi de la așa ceva doar pentru că i-aș fi cerut eu să facă asta, doar pentru că aș fi avut nevoie de renunțarea asta a lui. Se întoarse și prima lacrimă începu să i se prelingă pe obraz. Nimeni în afară de tine.

— Nu face asta! Nu pot să te văd plângând!

— Niciodată în toată viața mea nu m-am așteptat să existe cineva care să mă iubească în totalitate, exact așa cum sunt eu. Cum să merit așa ceva? Ce-aș putea eu să fac cu așa o persoană? Dar tu mă iubești așa, complet. Tot ce-am reușit să avem împreună, să fim unul pentru celălalt e depășit de chestia asta. N-o să fiu niciodată în stare să găsesc cuvintele care să descrie ce ai făcut pentru mine acum.

— Ești extraordinară, Eve! Nu știu cine altcineva m-ar fi transformat într-un erou, fără ca eu să fac nimic pentru asta.

— Tu ai făcut totul. Totul. Și ești totul pentru mine. Mira avusese din nou dreptate. Dragostea, această entitate ciudată și terifiantă în același timp, era până la urmă răspunsul. Orice ar fi, indiferent de ce s-a întâmplat cu mine atunci, ori de câte ori aș fi bântuită de amintirile alea, vreau să știi, trebuie să știi că ce ai făcut tu acum mi-a adus mai multă pace și liniște decât am crezut vreodată că aș putea găsi. Vreau să știi că acum cred că aș putea înfrunta orice, atâta vreme cât știu că mă iubești.

— Eve. Se îndepărtă de fanta de reciclare, de trecut și se apropie de ea, se apropie de ceea ce conta de fapt. Nu pot să nu te iubesc. N-am cum să nu te iubesc.

Fugi spre el și i se aruncă în brațe.

— Mi-a fost dor de tine! Mi-a fost atât de dor de tine!

El își îngropa fața în umărul ei, inspirându-i aroma corpului, simțind cum universul lui se liniștea.

— Îmi pare rău!

— Nu, nu, nu. Îl strânse în brațe și mai tare, apoi se îndepărtă numai puțin, numai cât să-i poată cuprinde fața în palme. Te văd. Te *cunosc.* Te iubesc.

Îi văzu furtuna sentimentelor reflectată în ochi înainte de a-și lipi buzele de ale lui.

— Mă simțeam de parcă lumea se descentrase, murmură el. Nimic nu mai era la locul lui cât timp nu te-am putut atinge.

— Atinge-mă acum!

Zâmbi și o mângâie ușor pe păr.

— Nu asta am vrut să spun.

— Știu, dar atinge-mă! Am nevoie să te simt din nou aproape. Își apropie din nou buzele de ale lui. Am mare nevoie de tine și simt că nu mai pot, dacă nu-ți arăt chiar acum câtă nevoie am de tine.

— Să mergem în pat, atunci. O împinse spre lift. În patul nostru…

Când ușile ascensorului se închiseră, ea se lipi de el, căutându-i atingerea.

— Ușurel, spuse el. Își lăsă mâinile pe lângă ea și-o luă în brațe. Ești plină de vânătăi.

— Acum nu mai simt durerile.

— Oricum le ai. Și pari atât de delicată. Când o văzu încruntându-se, râse și-i sărută cuta de pe frunte. Nu e o insultă.

— Mie așa mi s-a părut, dar o să o trec cu vederea.

— Ești foarte palidă, spuse el, pe când ieșeau din lift și intrau în dormitor. Pari cam fragila. Încă mai ai lacrimi pe gene și cearcăne sub ochi. Știi cât de mult îmi plac ochii tăi, minunații tăi ochi aurii, Eve! Draga mea Eve!

— Sunt căprui.

— Îmi place felul în care mă privesc. O puse ușor pe pat. Încă mai sunt plini de lacrimi. Îi sărută pleoapele, închizându-i ochii. Mă omori când te văd plângând. Lacrimile unei femei puternice pot tăia în bucăți un bărbat mai repede decât zece cuțite la un loc.

O alinta, o liniștea, o seducea cu cuvintele lui și cu mâinile acelea pline de răbdare. Era uimitor cum bărbatul acela plin de energie, de dorință putea fi atât de răbdător. Violent și rece, tandru și cald. Contradicțiile lui, întregul lui, care se potrivea, printr-o mistică întâmplare, perfect cu al ei.

— Roarke.

Se aplecă în față și-l cuprinse în brațe.

— Ce-i?

Deschise ochii și-și lipi buzele de obrazul lui, căutând la rândul ei tandrețea ascunsă undeva în adâncurile ființei ei.

— Roarke al meu!

Și ea putea să alinte și să seducă. Îi putea arăta că orice lovituri ar fi primit de la lumea asta crudă, orice amintire oribilă din trecut sau spectru înfricoșător de la orizont nu putea să-i despartă. Aveau să treacă peste toate împreună.

Îi desfăcu nasturii de la cămașă și-i sărută umărul.

— Ești dragostea vieții mele! Nu-mi pasă cât de siropos sună cuvintele astea. Ești începutul și sfârșitul vieții mele. Și ești cea mai bună parte a vieții mele.

El îi cuprinse mâinile într-ale lui și i le duse la buze. Simțea cum dragostea umple toate zonele pustiite din ființa lui. Simțea cum revărsarea de sentimente dintre ei îl purifică, îi purifică pe amândoi. Iar în urmă rămase numai puritate.

Îi desfăcu bluza și-și trecu ușor degetele peste vânătăile de pe corpul ei fragil.

— Mă doare să te văd plină de semne, dar știu că nu e nici prima, și nici ultima oară când se va întâmpla asta. În același timp sunt

mândru de tine. Își lipi ușor buzele de rănile ei. M-am însurat cu o războinică.

— Și eu la fel.

Privirea lui o întâlni din nou pe-a ei și rămase acolo, în timp ce buzele li se împletiră într-un lung sărut. Mâinile li se mișcau cu pasiune, mângâind și aducând alinare. Trupurile începură ușor să li se miște în ritmul tandreții, cuvintele rămaseră în urmă, în lumina caldă a dimineții.

Când se urcă deasupra lui și-l primi în ea, degetele li se împletiră. Și urmară metronomul dragostei, scăldați în plăcerea și pasiunea iubirii lor.

Se încolăci lângă el, dându-și seama că amândoi aveau nevoie de spațiul acela al intimității lor la fel de mult cum avuseseră nevoie de confirmarea iubirii lor și de descărcarea extazului.

Lumea ei suferise un cutremur masiv. Abia acum, după ce totul se liniștise din nou, își dădea seama de intensitatea furtunii. Numai că acum, că se împăcaseră, înțelese că și pentru el fusese la fel de rău.

Își dădu seama că se împăcaseră pentru că el îi oferise exact ceea ce avea nevoie. Își lăsase la o parte, chiar își negase orgoliul lui imens pentru ea. Orgoliul lui… ei bine, avea să-l numească *sănătos*, de vreme ce îi era atât de recunoscătoare.

Cedase, renunțase la dorințele și nevoile lui nu doar pentru că la sfârșitul zilei stăteau pe același teren din punct de vedere moral, ci fiindcă o prețuia pe ea și prețuia căsnicia lor mai mult decât își prețuia orgoliul.

— Nu cred că ai fi în stare să mă minți.

— Nu. Privea cerul prin fereastra dormitorului. Lumina devenea din ce în ce mai puternică. N-aș putea să te mint.

— Nu vorbesc neapărat de asta, ci așa, în general, voiam să spun. Se întoarse, își dădu părul la o parte de pe față și upoi își trecu

degetele peste barba pe care el uitase să și-o radă în dimineața aceea. Dacă erai mai puțin bărbat, ai fi putut să mă minți, ți-ai fi făcut treaba, ți-ai fi păstrat orgoliul intact și ai fi mers mai departe.

— Nu cred că e atât vorba de orgoliu…

— Nu, nu. Își dădu ochii peste cap, asigurându-se că el nu o putea vedea. Întotdeauna orgoliul își are rolul lui în astfel de discuții, și nu mă refer aici la orgoliu în sens peiorativ. Și eu sunt cu siguranță o femeie orgolioasă.

— Mie-mi spui? murmură el.

— Uite, uite, să mergem mai departe cu asta. Se ridică în fund, silindu-l să facă la fel.

— N-am putea totuși să mai stăm puțin întinși, în liniște, să-mi pot admira și eu frumoasa mea nevastă goală?

— Ar trebui să-ți placă discuția asta, implică tot felul de complimente și considerații admirative la adresa ta.

— Ei bine, atunci nu mă lăsa să-ți întrerup șirul gândurilor.

— Chiar te iubesc.

— Da. Buzele i se curbară într-un zâmbet. Știu asta.

— Uneori am impresia că unul dintre motivele pentru care te iubesc este chiar orgoliul tău de proporții mitice, alteori am impresia că te iubesc chiar în ciuda lui. Oricum, vreau să-ți spun că te-ai pricopsit cu mine pentru vecie, amice. Dar nu despre asta voiam să vorbesc.

El îi mângâie coapsa cu dosul degetelor.

— Dar mie-mi place foarte mult.

— Poate că îți dau impresia că aș fi un pic neglijentă în momentele astea, dar - îl plesni ușor peste mână, dându-i-o la o parte. Trebuie să mă întorc la muncă.

— Da. Acum tocmai îți admiram insigna.

Hohotul de râs îi scăpă printre buze înainte ca ea să-l poată reprima, dar chiar și așa întinse mâna după bluză.

— Ce voiam să-ți spun e că ești un om foarte important, un om de succes. Uneori faci paradă de chestia asta, alteori nu. Depinde de scopul pe care-l urmărești. Nu trebuie să faci mare caz de toate astea, pentru că tu *ești* mare oricum. Asta e doar o parte.

— O parte din ce?

— Din toată chestia asta cu orgoliul. Orgoliile bărbaților simt, cred, cu totul diferite de cele ale femeilor. Oricum, Mavis zice că asta are legătură cu scula fiecăruia. Și ea, de obicei, are dreptate în domeniul ăsta.

— Nu știu ce părere ar trebui să am, știind că tu discuți cu Mavis despre scula mea.

— Întotdeauna îi spun că ești la fel de dotat ca și un cal și că o poți ține sus toată noaptea.

— Ah, atunci e bine! Dar pentru că întorsătura pe care o luase discuția îl făcea să se simtă oarecum expus, se întinse după pantaloni.

— Ce vreau eu să spun e că ai un… ego foarte puternic. Ți-a fost de folos, fără el n-ajungeai unde ești și - simt că deja devin foarte moale - sunt de acord că l-ai meritat. Ești încrezător, ai destulă încredere în tine, în ceea ce ești, pentru a te retrage dintr-o discuție în contradictoriu cu mine doar pentru că lucrul acela e foarte important pentru mine. Chiar dacă nu ești de acord cu mine. Ceea ce ai spus mai devreme, că o să reușești să suporți consecințele, este adevărat. Ți s-ar fi părut corect să acționezi așa cum voiai s-o faci. Justificat.

— Neglijența lor a fost la nivelul unei adevărate conspirații. Sunt vinovați că te-au ignorat. Sunt și mai vinovați pentru că se aflau într-o poziție de autoritate.

— Nu pun la îndoială lucrul ăsta. Încercă să-și transpună gândurile în cuvinte cât mai coerente, îmbrăcându-se în același timp. M-ai înțeles îndeajuns de bine pentru a conștientiza că orice acțiune

în direcția aceea mi-ar fi făcut rău. Ne-ar fi făcut rău nouă. Ai pus relația noastră înainte de orice, chiar înainte de propriul orgoliu. E nevoie de mult curaj pentru așa ceva.

— Îți apreciez sentimentele, dar ți-aș rămâne recunoscător dacă n-ai mai folosi organele mele genitale în metaforele tale. Încep să mă simt foarte ciudat.

— Ai avut curajul să faci ceea ce o parte a minții tale socotește a fi lașitate. Îl văzu că se oprește din încheiatul cămășii și-și ridica privirea spre ea. Se apropie de el. Credeai că nu știu lucrurile astea despre tine? Că nu înțeleg micile războaie care se duc în interiorul tău? îl bătu ușor cu degetul în piept, în zona inimii. Că nu știu cât te-a costat să te predai? Ești cel mai curajos om pe care-l cunosc.

— N-a fost nicio urmă de curaj în faptul că te-am rănit. Și știu că te-am rănit.

— Dar m-ai pus mai presus decât orice altceva. A fost un semn de curaj și de putere. N-ai evitat subiectul pretinzând că o să te conformezi și apoi apucându-te să acționezi fără ca eu să știu. N-ai vrut ca între noi să existe minciuni.

— Între noi nu vreau să intervină nimic.

— Nu, pentru că știi să iubești. Știi cum să faci asta. Cum să fii bărbat. Cum să ai grijă de cei care contează pentru tine, chiar și de cei care nu contează chiar așa de mult. Ești foarte deștept și ești în stare să fii și înfricoșător, și foarte blând. Vezi imaginea în perspectivă, fără să uiți detaliile. Ai putere, mai multă putere decât mulți nici nu visează să aibă, dar nu îi strivești pe cei mărunți cu ea. Știi ce te face asta?

— Am rămas Iară cuvinte.

— Te face exact opusul lui Blair Bissel.

— Ah! Deci toata tirada ta, tot ridicatul tău în slăvi n-a fost decât o modalitate de a te raporta cumva la ancheta ta. Asta cu siguranță că-mi va strivi orgoliul.

— N-aș putea să-ți strivesc orgoliul nici măcar cu un buldozer gigantic. Asta e o parte a teoriei mele. El e slab pentru că nu se bazează decât pe o perdea de fum. Nu e nici deștept, nici inteligent, nici măcar prea talentat. Operele lui de artă sunt niște mizerii, niște mizerii costisitoare și la modă. Nu are relații. Se poate lăuda doar cu niște cuceriri. S-a lăsat prins în toată chestia asta de o femeie care-i stăpânea scula, deci și orgoliul. „Nu-i așa că-s mișto? Sunt spion, la naiba!"

— Și?

— N-ar fi trebuit să fie niciodată recrutat Privește-i profilul psihologic. E instabil, imatur, repezit. Dar exact aceste trăsături reprezintă o parte dintre motivele pentru care Kade și Sparrow îl voiau. Nu avea nicio legătură serioasă cu nimeni. E atrăgător, poate fi fermecător, are relații printre artiști, știe să călătorească.

— Și pe de alta parte n-are conștiința. Mie mi se pare c-ar fi putut fi folosit în munca sub acoperire.

— Așa e, atâta vreme cât îl puteau controla. Dar Sparrow s-a lăcomit și i-a cerut mai mult decât Bissel era în stare să dea. L-a obișnuit pe Bissel să ucidă, dar nu și-a închipuit că Bissel ar face altceva decât să fugă cu coada între picioare când își va fi dat seama că a fost subiectul unei înscenări, la fel cum se întâmplase și cu Reva. Și dacă ar fi făcut necazuri, ei bine, atunci l-ar fi păstrat în rândurile OASN, ar fi avut grijă să fie catalogat ca agent dublu și programat pentru eliminare, sau l-ar fi servit pe tavă celor din grupul Ziua Judecății de Apoi, sau altora, care ar fi rezolvat problema în cel mai scurt timp.

— Sunt sigur că ai dreptate, dar în același timp cred că niciunul dintre ei nu te-a luat în calcul. Ei, sau Sparrow, cel puțin, știa că la un moment dat aveai să fii și tu implicată cumva. Însă o controlau pe Reva, și, prin ea, pe mine, și deci și pe tine. Dar se pare că niciunul dintre ei nu și-a închipuit cât de departe vei merge, nu

numai de dragul meu sau al Revei, ci din loialitate pentru insigna aia pe care o porți în dreptul inimii.

— Deci eu am devenit incomodă. Sparrow se comportă așa cum te-ai fi așteptat să o facă. Se folosește de poziția pe care o ocupă în organizația lui, încearcă mai întâi cu forța, apoi cu vorba bună, propune apoi o colaborare, dar întotdeauna la adăpostul OASN-ului.

— Dacă Bissel nu l-ar fi băgat în spital, ar fi încercat să te omoare sau, din câte mi-ai povestit, ar fi pus pe cineva să te omoare, pentru că el n-ar fi avut stomacul îndeajuns de tare s-o facă. Tu ai fi fost următorul pas.

— Sunt sigură că ăsta era unul dintre planurile lui de rezervă. Dar unul dintre ultimele. Trebuia să fie îndeajuns de deștept ca să-și dea seama cum va reacționa orgoliul lui Bissel când acesta avea să-și umple mâinile de sânge. Omorâse deja. Nu mai era un amărât de nivelul doi. Dusese la capăt cu succes două misiuni de lichidare și garantez că savurase adrenalina la maximum.

— Da, dar adrenalina aia nu durează.

— Nu, și când se termină te trezești din nou în frig, singur. Nu așa vorbesc spionii?‚Afară, în frig”?

Își concentră, oarecum surprinsă, privirea pe platourile pe care Roarke le adusese în cameră.

— Mâncăm?

— Da.

Își puse o palmă pe stomac, gânditoare.

— Aș putea mânca ceva. Se așează în fața unei farfurii pe care erau niște ouă și câteva felii de șuncă. Deci, cum spuneam, e afară în frig. Superiorii lui direcți sunt fie morți de mâna lui, fie pe urmele lui. A fost trădat, folosit. Ancheta poliției se desfășoară într-o direcție pe care el fusese asigurat că n-aveau s-o urmeze, așa că mai devreme sau mai târziu urmează să fie și el luat la întrebări și din partea aia. N-are pe nimeni care să-i spună ce să facă, cum să gândească. Mai

ucide de două ori, de data asta pentru a se proteja, pentru a-și acoperi urmele. Ambele crime sunt absolut inutile, două greșeli, pentru că aceste crime nu vor face decât să ducă poliția la concluzia că el încă trăiește. Tu ce-ai fi făcut în situația asta?

— În locul lui?

În timp ce vorbea întindea gem pe o felie de pâine prăjită.

— Eu m-aș fi dat la fund. Aș fi folosit ceva fonduri pe care le-am pus deoparte exact pentru astfel de situații și m-aș fi îngropat până când aș fi pus la punct un plan fie pentru a-l ucide pe Sparrow, fie pentru a-l demasca. Aș fi așteptat și aș fi urmărit mersul lucrurilor. Un an-doi, poate și mai mult, apoi l-aș fi lovit. Într-un fel sau altul.

— Dar el n-o să facă așa. Nu poate. Nu poate să-și suprime orgoliul atâta timp sau să gândească atât de clar. Să fie atât de lucid. Trebuie să se răzbune pe orice și pe oricine ar fi avut ceva de-a face cu trădarea lui. În același timp e speriat, asemenea unui puști pe care mămica și tăticul l-au lăsat singur acasă. Are nevoie să se simtă în siguranță. E încă în New York, undeva unde se simte în siguranță. Și o să facă o mișcare, în curând.

Aproape că putea să-l vadă, să-l simtă.

— De data asta o să fie mai mare, mai violentă, mai nesăbuită. De fiecare dată când a ucis a fost foarte aproape de țintă. Și fiecare lovitura a fost mai neglijent plănuită decât cea dinaintea ei, mai sângeroasă, l-a interesat din ce în ce mai puțin dimensiunea pagubelor colaterale. Acum nu-i mai pasă cine e prins la mijloc și rănit, atâta vreme cât el își demonstrează punctul de vedere.

— Crezi că o să se îndrepte împotriva Revei.

— Mai devreme sau mai târziu asta o să facă. Ea nu s: arătat foarte cooperantă. Nu s-a lăsat așa ușor închisă într-o celulă, de unde să-și bocească soțul mort și să-și strige vinovăția. Dar noi n-o să-i oferim nicio șansă să ajungă la ea. Luă felia de pâine prăjită pe care i-o întindea Roarke și mușcă din ea. O să-l prindem înainte să

apuce să facă așa ceva, înainte să apuce să intre în contact din nou cu țintele lui. O să încerce să-l lovească din nou pe Sparrow, în curând. Nu-mi displace prea mult să-l folosim pe idiotul ăla ca momeală, dar n-aș vrea să-l știu pe Bissel în spital, punând în pericol viața atâtor civili. Trebuie să dăm de el și să-l arestăm în bârlogul lui, cât mai departe de civili. Tu unde te-ai ascunde? Dacă ai sta în New York?

Îl ungea pe suflet să o vadă așa, mâncând cu poftă și muncind cum îi plăcea mai mult Sentimentul era la fel de calmant, de liniștitor, ca atunci când făceau dragoste. Iar când îi zâmbi o văzu zâmbindu-i la rândul ei.

— Și aș gândi ca mine sau ca Bissel?

— Ca tine.

— Într-un apartament micuț, situat într-un cartier de clasă medie, unde nimeni nu e prea atent la cei din jur. Sau, și mai bine, un apartament în afara orașului, într-o zonă unde se poate ajunge ușor cu transportul în comun, ca să pot face ușor naveta.

— De ce nu o casă?

— Sunt prea multe hârțoage de completat, prea multe hârtii care pot fi urmărite. Și nici n-aș vrea să-mi arunc puținii bani doar pe un acoperiș deasupra capului. Aș prefera un contract de închiriere pe termen scurt sau un apartament modest, cu doua camere, undeva într-o zonă în care aș fi invizibil.

— Da, asta ar face și el dacă ar fi deștept și ar avea răbdare.

— Ceea ce înseamnă că tu crezi că e undeva în centrul orașului, într-un apartament mai potrivit cu gusturile lui.

— Da, așa cred. Un apartament mare, spațios, unde să și poată lucra. Cu un sistem de securitate foarte performant, în spatele căruia să se ascundă, să fiarbă în suc propriu, să sufere și să plănuiască.

— Nu cred că e nevoie să-ți spun că în orașul ăsta sunt nenumărate locuri care corespund descrierii tale.

— Tu ar trebui să știi mai bine, doar majoritatea sunt ale tale. Și eu… Brusc tăcu, cu furculița cu oua oprită la jumătatea drumului spre gură. Dumnezeule, să fie chiar atât de prost? Sau de inteligent? își îndesă ouăle în gura, dădu cafeaua pe gât și se ridică. Hai să adunăm echipa. Trebuie să verific ceva.

— Poate ai vrea să te încalți mai întâi, sugeră Roarke. Arăți de parca te-ai duce să bați pe cineva și nu merită să-ți învinețești degețelele.

— Foarte drăguț! Dar se strâmbă când se uită în jos, spre picioare. Uitase că-și făcuse unghiile de la picioare cu ojă roz. Deschise un sertar, trase de acolo o pereche de șosete și acoperi orice urma a pedichiurii.

— Locotenente?

Mormăi ceva în timp ce-și punea bocancii în picioare.

— Îmi pare bine sa suntem din nou o echipă.

Ea întinse mâna și i-o cuprinse pe a lui.

— Hai să batem împreună pe cineva.

22

Pentru că tehnicienii din echipa ei îi depășeau ca număr pe ceilalți, Eve decise să țină ședința în laborator.

Nu pricepea nici ce făceau, nici la ce foloseau instrumentele aliniate meticulos pe bancurile de lucru și lângă calculatoare. Nu reușea să descifreze nici codurile culorilor de pe tastaturi, nici semnele neinteligibile care se scurgeau pe ecrane și nici bâzâitul și clămpănitul continuu al mașinăriilor care erau interconectate într-o mică rețea.

Dar știa că avea nevoie ca oamenii ei să muncească mult și să-și pună și mai mult creierul la contribuție.

— O să neutralizați virusul acela.

— Da, o să reușim până la urmă. Deja i-am dat de cap. Roarke aruncă o privire spre un ecran urmărind liniile codurilor și comenzilor care apăreau cu rapiditate acolo. E un vierme destul de inteligent care la prima vedere pare mult mai periculos decât este.

— Poți să spui că asta îl face foarte periculos.

— Da, se poate, o aprobă el. Faptul că are comportamentul ăsta nu înseamnă că nu poate produce pagube semnificative, încercăm să-i refacem evoluția și drumul înapoi, până la Sparrow.

— Tokimoto se ocupă de chestia asta, interveni Reva.

— Nici eu nu lucrez singur. Și, adăugă Tokimoto, nici n-aș fi putut ajunge la codul de origine al virusului după datele care mi-au fost transmise.

— Pe asta a contat și Sparrow. El a creat viermele, apoi l-a însărcinat pe Bissel să joace rolul de agent dublu. Noi să credem că cei din grupul Ziua Judecății de Apoi au virusul, ei să creadă că noi îl avem. Amândouă taberele, ținând seama de informațiile care le-au fost livrate, îl cred mult mai periculos decât este de fapt, și aruncă o grămadă de bani în joc, în încercarea de a-l cumpăra cu totul. Iar Bissel canalizează banii, sau cel puțin cea mai mare parte din ei, spre Sparrow, prin intermediul lui Kade.

— O chestie foarte inteligentă, comentă Roarke. Și, cu puțin efort, ar fi putut să fie și foarte profitabilă. Ar fi fost mult mai inteligent din partea lor să păstreze lucrurile la o scară mai mică, eventual să joace pe degete două companii mai mici, nu OASN-ul și pe alții din ăștia.

— Un tip ambițios. Și lacom, adăugă Eve. Le servea celorlalți informațiile pe care le fura de la Securecomp, care se străduiau să descifreze codul virusului, ca să se apere în cazul în care cei de la departamentul de cercetare și dezvoltare se apropiau prea mult. Un aranjament bunicel.

— Dar a fost prea îngust la minte. Roarke studia codurile de pe computer și-și nota progresele făcute. Credea că poate controla totul, fără să-și murdărească mâinile și, în același timp, că-l poate ține pe Bissel în lesă până când urma să nu mai aibă nevoie de el.

— Un laș. Eve își aduse aminte cum se smiorcăise la spital. Bissel începe să fie șantajat, așa că vrea mai mult. Și Kade vrea mai mult. Și Securecomp e din ce în ce mai aproape să pună capăt profitabilei lui afaceri.

— Așa că îi dă lui Bissel o nouă sarcină, să rezolve toate aceste probleme.

Peabody clătină din cap.

— Dar e deja prea mult, iar Bissel e prea încuiat ca să poată vedea în perspectivă. Scuze, îi spuse ea Revei.

— Nicio problemă.

— Nu e doar prea încuiat, adăugă Eve. E prea egoist. Trăiește într-o lume imaginară. Crede că are voie să ucidă pe oricine.

— Văd că te-ai uitat la filme cu James Bond, spuse Peabody.

— Mi-am făcut și eu temele. Dar acum e băgat până la gât. Nu se poate întoarce la OASN. Nu se poate duce la ceilalți. A așteptat prea mult, nu mai poate fugi, iar conturile i-au fost identificate și puse sub sechestru. A ucis ca să rămână mort, dar acum totul a ieșit la iveală. A încercat să-l omoare pe Sparrow, dar a dat greș. Acum, în loc să fie mort, Sparrow e arestat și o să spună cât mai multe ca să obțină o reducere a pedepsei și ca să-l înfunde pe Bissel. Și-a pierdut slujba de vis și toată gloria pe care și-o câștigase de pe urma artei.

— Asta dacă poți numi artă porcăriile alea. Reva zâmbi când văzu că toată lumea se uita la ea. Hei, nu numai Blair știa să se prefacă. Nu mi-au plăcut niciodată creațiile lui. Își îndreptă umerii, de parcă ar fi aruncat o greutate imensă de pe ei. Ma simt bine știind că sunt în sfârșit în stare să spun asta. Am început să mă simt din ce în ce mai bine.

— Nu te bucura prea tare încă, o avertiză Eve. Acum simte nevoia să facă o declarație, să ia poziție, dar mai întâi trebuie să-și lingă rănile, să-și revină și să ajungă într-un fel sau altul la o anumită satisfacție. Reva, parcă spuneai că arta este adevărata lui pasiune, nu?

— Da, nu știu cum ar fi putut să se prefacă în latura asta. A muncit ani în șir, a studiat, a învățat. Muncea zile în șir la câte o piesă, nu prea mânca și nici de dormit nu dormea prea mult în perioadele în care era în focurile creației. Chiar dacă nu-mi plăceau deloc rahaturile care-i ieșeau din mână, punea suflet în ele. Pentru o vreme o să fiu foarte rea, continuă ea, și o să-l ponegresc de câte ori o să am ocazia. Zâmbi din nou. Asta ca să știți la ce să vă așteptați.

— Cred că e un lucru sănătos, spuse Tokimoto. Și uman.

— Deci, cum spuneam, arta, dacă așa se poate numi, este foarte importantă pentru el. Chiar dacă l-au lăsat fără slujba lui de vis, tot artist a rămas. Eve dădu din cap. Încă mai poate crea. Trebuie să creeze. McNab, caută în baza de date cu chiriașii, vezi dacă găsești ceva legat de Bissel. Concentrează-te pe Flatiron.

— Bineînțeles, murmură Roarke. Te pot ajuta eu cu chestia asta, Ian, îi spuse el lui McNab, continuând să se uite la Eve. Vrea să fie aproape de locul lui de muncă, acolo unde se simțea puternic, acolo unde avea putere de decizie. Dacă el ar fi avut un alt apartament în clădire, e posibil ca și Chloe McCoy să știe de existența lui.

— Bineînțeles, așa cum îl știm noi, e sigur că a dus-o acolo ca s-o impresioneze, să-i arate ce persoană importată era el. „Uite, vreau să-ți arăt apartamentul ăsta secret al meu. Nimeni nu mai știe de existența lui, în afară de tine."

— Și când lucrurile au luat-o razna, iar el a avut nevoie de apartamentul ăla, termină Peabody, ea a trebuit să moară doar pentru că știa de existența lui.

— Locotenente. Roarke bătu ușor cu degetul în monitorul calculatorului la care lucrase cu McNab. LeBiss Consultants. LeBiss e o anagramă a lui Bissel.

— Da, cred și eu că ar vrea să pună numele lui, într-un fel sau altul. Chestie de orgoliu. Se aplecă peste umărul lui Roarke. Unde e?

Tastă o comanda, iar pe ecran apăru o diagramă a clădirii Flatiron, se roti ușor și un anumit sector se lumină.

— La un etaj mai jos de galeria lui. Ca să poată ajunge mai ușor, fără riscuri, în studio. Oricum, cred că are pregătirea necesară să facă chestia asta cu cât mai puține riscuri.

— Apartamentul e complet izolat fonic, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Și are jaluzele la ferestre. Și monitoare. Dacă a mai făcut el câteva modificări la nivelul de securitate, acum va putea vedea cine

intră și cine iese din clădire, cine urcă cu liftul. Și le poate bloca, așa cum a făcut Sparrow în noaptea primelor crime, și poate să se evapore înainte să ajungă cineva la el.

— Probabil că lucrează noaptea, spuse ea, cu jumătate de gură. Probabil că lucrează mai mult noaptea, când clădirea se închide, birourile sunt goale, nu-l deranjează nimeni. Poliția a trecut deja pe acolo, s-a stabilit deja că nu există nimic care să aibă legătură cu ancheta. Chiria e plătită. Așa că până nu expiră contractul de închiriere, poate să utilizeze spațiul acela fără riscul de a fi găsit.

— Iubea la nebunie studioul ăla. Reva se apropie și începu și ea să studieze diagrama. La un moment dat i-am sugerat să-și amenajeze unul acasă, dar n-a fost de acord. Știam că asta avea să fie reacția lui, îi plăcea libertatea, prefera să fie singur când lucra, plus că mai avea nevoie și un loc unde să-și ducă femeile cu care se culca. Dar știu că în adâncul inimii lui iubea cu adevărat locul ăla. La naiba! încep să o iau razna. Nici nu m-am gândit să pun locul ăsta pe lista pe care mi-ai cerut s-o fac, cea cu locurile unde îi place să meargă.

— Nu era nevoie s-o faci. Locul acela era deja pe lista mea.

— Da, dar studioul era locul lui preferat, și dacă eram în stare să gândesc coerent, îmi dădeam și eu seama. El spunea mereu că are nevoie de stimularea pe care i-o oferă orașul, de energia lui, de locul acela, așa cum are mare nevoie de liniștea și intimitatea casei noastre. Un loc îl încărca, iar celălalt îl ajuta să se relaxeze.

— Trebuie să intrăm acolo, spuse Eve.

— Dallas, adăugă Reva. Nu lucrează numai noaptea, nu și dacă e prins în focurile creației. De obicei, nu mai era în stare să stea departe de o creație noua. Mă gândesc că, în afara de cazul în care eu chiar nu l-am cunoscut deloc, eventualele riscuri n-ar mai conta acum pentru el. Sau poate că ar conta, dar numai în măsură în care adrenalina i-ar alimenta impulsul creator.

— Bine. Bună remarcă. Trebuie să presupunem că e acolo, așa cum trebuie să presupunem că e înarmat și periculos. Clădirea e plina de civili. Trebuie să-i scoatem de acolo.

Feeney, care continuase să lucreze la calculatorul lui McNab pe timpul întregii ședințe, își ridică în sfârșit privirea.

— Vrei să evacuezi o clădire de douăzeci și două de etaje?

— Da. Și încă fără ca Bissel să afle ceva. Ceea ce înseamnă că mai întâi trebuie să aflăm cu siguranță dacă el e acolo sau nu. Nu vreau s-o evacuez tocmai când el a ieșit până la restaurantul din colț, să-și cumpere un sandvici. Așa că hai să ne gândim la o modalitate de a verifica asta, și apoi să găsim o cale de a-i scoate pe toți civilii de acolo.

Feeney dădu drumul la aerul din piept.

— Nici nu ceri prea mult. Apropo, am descifrat o parte din astea. Seamănă cu un jurnal. A făcut de atâtea ori sex cu o persoană pe care o numește BB, încât cred că ar putea face să roșească și o damă de companie. Roși și el puțin, la rândul lui, când îi aruncă o privire Revei. Îmi cer scuze.

— Nu e nicio problemă. Nicio problemă, repetă ea, mușcând parcă din cuvinte. M-a mințit, m-a înșelat, a încercat să-mi arunce în cârcă două crime. De ce-ar trebui să mă simt prost aflând că a tăvălit-o și pe o biată… Făcu o pauză și respiră adânc. În cameră nu se mai auzea decât zumzăitul calculatoarelor. Bine, văd că dau naștere unei probleme încercând să demonstrez că nu există nicio problemă. Să încerc altfel. Se uită la Tokimoto acum. Se uită direct în ochii lui. Dragostea poate muri. Poate fi ucisă, indiferent de cât de puternică a fost. Nu e invulnerabilă. A mea a murit E moartă și îngropată. Nu mai vreau să fac decât un singur lucru - să-l privesc în față și să-i spun că e un nimic. Dacă pot să fac asta, o să fie destul.

— O să mă asigur eu că o să ai ocazia, promise Eve. Acum, cum punem mâna pe el?

— O alarmă cu bombă ar evacua clădirea foarte rapid, dar în cazul ăsta vor apărea răniți, gândi Peabody. Oamenii au tendința să intre foarte rapid în panică, mai ales atunci când li se spune să nu o facă. Și chiar dacă apartamentul lui e izolat fonic, o să afle destul de repede.

— Nu și dacă se merge din etaj în etaj. Eve se plimba prin cameră în timp ce vorbea. Dar nu o amenințare cu bomba. O problemă electrică? Ceva care mai mult să irite decât să provoace panică.

— O eventuală scurgere - reziduuri periculoase, ceva chimic. Să fie ceva vag, sugeră Roarke. Evacuarea etaj cu etaj o să dureze mai mult timp și o să fie nevoie de mai mulți polițiști.

— Nu vreau să aduc mai mulți decât e nevoie. O echipă mică și unită de la departamentul de intervenții. Se mișcă repede și în liniște și cu ajutorul lor putem să evacuăm pe toată lumea în mai puțin de o oră. Și punem mâna pe el, asta o să facem. O să punem mâna pe el. Se opri și studie din nou diagrama. Studioul acela are trei ieșiri?

— Exact. Pe coridorul principal, cu liftul pană în hol și cu liftul de marfă până pe acoperiș.

— În Flatiron nu sunt aeroglisoare. Ăsta e un avantaj.

— Și are un aspect mai estetic fără ele, adăugă Roarke.

— Blocăm lifturile. Putem să mai plasăm o echipă de la forțele speciale pe acoperiș. Noi o să venim pe coridor, după ce îl încolțim. Dacă-l prindem la capătul ăsta, la căpătui mai îngust, nu va avea prea mult spațiu de manevră. Noi o să ne facem planul de bătaie ținând cont de spațiul ăsta îngust. Și de spațiul din studio. Și de cel din apartamentul de dedesubt. S-ar putea să fie acolo. Dar când intrăm, trebuie să știm exact unde e și trebuie să ne asigurăm că nu știe că venim după el.

— Putem să facem asta.

Eve clătină din cap și se uita la Roarke.

— Putem?

— Mmmm. El îi luă mana și, sub ochii ei îngroziți, o sărută înainte ca să apuce să și-o tragă dintr-a lui. Locotenentului nu-i place de nicio culoare să o pup atunci când coordonează o operațiune, așa că nu m-am putut abține.

— Mi se pare că e prea mult sex pe-aici, mormăi Feeney de la calculatorul lui.

— Cum putem afla unde este el exact în interiorul clădirii și cum putem să-l împiedicăm să afle de venirea noastră? întreba Eve cu ceea ce considera a fi o infinită răbdare.

— Nu vrei tu mai bine să te ocupi de detaliile tactice și să lași în seama mea detaliile astea nenorocite? Reva, de cât timp ai nevoie să închizi sistemul de securitate și să sabotezi monitoarele din sectorul ăsta de clădire?

Încruntată, Reva își puse mâinile în șolduri.

— Asta pot să-ți spun după ce mă uit la spațiile respective.

— Ți le trimit într-un minut. O să am nevoie de câteva chestii de la Securecomp, îi spuse Roarke lui Tokimoto. Te superi dacă te duci tu să le aduci?

— Nu, deloc. Zâmbi. Cred că știu la ce te gândești.

— Hai să-i lăsăm pe tocilari să se ocupe de astea, atunci. Eve pomi spre ieșire, apoi se întoarse. Mă refeream la tocilarii civili, adaugă ea, când văzu că Feeney și McNab nu se mișcaseră.

*

Îi trebui numai o oră să pună la punct un plan care implica riscuri minime pentru civili și pentru echipa ei și puțin mai mult ca să obțină toate aprobările pentru evacuarea clădirii.

— Știm că are un aruncător de rachete cu rază mică de acțiune. Dar nu știm ce alte jucării mai are pe acolo. Poate avea bombe, arme

chimice, grenade fumigene. Nu va ezita să le folosească pentru a se proteja sau pentru a-și asigura fuga. Este cu atât mai periculos cu cât nu are prea multă pregătire cu armele. Un tip care nu știe cum să folosească niște grenade lacrimogene o să provoace mai multe pagube decât unul care știe ce să facă cu ele.

— După ce scoatem pe toată lumea din clădire putem să pompăm gaz somnifer în sistemul de ventilație, să-l adormim, sugeră McNab.

— Nu putem fi siguri că nu are filtre sau mască de gaze. Îi plac jucăriile folosite de agenții secreți. După ce stabilim unde e, încercuim sectorul ăla. Închidem toate ieșirile și spargem ușa. Intrăm repede și îl reținem. În dosarul lui n-am găsit nicio referință la priceperea lui în lupta corp la corp. Asta nu înseamnă însă că nu este periculos.

— O să intre în panică. Feeney își mușca buza de jos. Primele victime ale sale au fost imobilizate înainte de a le ucide. A drogat-o pe tipa aia, pe McCoy, iar pe Powell l-a ucis în timp ce era sub influența narcoticelor. Pe Sparrow a încercat să-l elimine de la distanță. În cazul ăsta o să fie față în față cu noi și, dacă nu punem mâna repede pe el, o să intre în panică. Prin urmare va fi și mai periculos.

— Așa e. E un amator care se crede profesionist. Viața lui s-a cam dus de râpă. E furios și speriat, n-are unde să se ducă și nu prea mai are ce pierde. Prioritatea noastră sunt civilii, pentru că el nu va sta prea mult pe gânduri dacă va fi obligat să omoare vreunul și nici nu știm ce fel de arme are. Trebuie să scoatem civilii de acolo și să-l încercuim. Să-l luăm pe sus. Și îl vrem în viață. El e cheia acuzării lui Sparrow. Nu vreau să-l pierd.

— O să ajungi să te lupți cu cei de la securitate pentru el, spuse McNab. O să-l vrea ei.

— Exact. Am nevoie de Bissel ca să putem dovedi acuzațiile de omor cu premeditare. Vreau să câștig procesul ăsta, Feeney. Vreau ca tu să lucrezi cu tocilarii… cu Ewing și Tokimoto, se corectă ea. Indiferent cât de multă încredere are Roaike în ei, vreau să-i supraveghezi. Ewing e destul de dură, se descurcă bine, dar la un moment dat ar putea să cedeze.

— Da, s-a ținut mai bine decât majoritatea, dar, ai dreptate, s-ar putea să cedeze la un moment dat. Feeney își scoase punga cu migdale. Chestia asta o s-o cam zguduie nițel, dar o să am eu grijă de ea.

— Echipa de la departamentul de intervenții e numai pentru situații speciale. E rezervă. Nu vreau să-și asume vreun merit pentru operațiunea asta. Intrăm doar noi patru, ne împărțim în echipe de câte doi. McNab, tu faci echipă cu Peabody. Dar nu vreau să vă gândiți unul la celălalt decât ca polițiști. Vreau să lăsați sentimentele și relația personală la ușă când intrați acolo. Dacă nu puteți s-o faceți, spuneți-mi de pe acum.

— O să-mi vină destul de greu să mă gândesc la McNab ca la un polițist, mai ales când poartă tricoul ăla așa de simandicos. Peabody îi aruncă o privire apreciativă. În rest, nu cred să fie vreo problemă.

— O să ne facem treaba, o asigură McNab. Și să știi că mi-am asortat tricoul cu chiloții.

— Da, asta e ceva ce ne interesa pe toți. Dacă reușim să ne concentrăm și asupra altor lucruri decât lenjeria lui McNab, cred că putem să-i dăm drumul.

— Parcă vorbeai de patru oameni, îi reaminti Peabody.

— Merge și Roarke cu noi. McNab se ocupă de dispozitivele electronice pe care Bissel și le-ar fi putut instala în zonă, dar nu prea se pricepe la capitolul arme. Nu la cele pe care le vom folosi noi. Roarke se descurcă bine cu jucărelele astea războinice. Și știe cum să

treacă și de ușile prevăzute cu dispozitive de siguranță. Există vreo obiecție?

— Din partea mea nu. McNab ridica din umeri. I-am văzut impresionanta colecție de arme.

— Atunci hai să organizăm echipele și să terminăm odată cazul ăsta. Feeney, vreau să vorbesc ceva cu tine. Așteptă până când rămaseră singuri și clătină din cap când el îi întinse punga cu migdale. Ăăăă… datele despre care am discutat acum ceva vreme, datele acelea personale pe care am pus mâna. Vreau să știi ca nu e nicio problemă. Nu se va face nimic în privința asta.

— Bine.

— Te-am pus într-o situație destul de dificila spunându-ți despre datele alea și despre îngrijorările mele. N-ar fi trebuit să fac asta.

El împături punga și o băgă în buzunar.

— Ne cunoaștem de prea multă vreme, nu era nevoie să-mi spui asta. Pentru că ne știm totuși de mult și știu de unde vin toate chestiile astea, așa că n-o să mă supăr prea tare pe tine că mi-ai spus așa ceva.

— Mulțumesc, în ultima vreme am fost destul de amețită.

— Te-ai calmat acum?

— Da.

— Atunci hai să armăm rachetele și să-i dăm drumul.

— Mai am un singur lucru de făcut, apoi vin și eu. După ce el ieși, se duse la biroul ei și-și deschise linia telefonică.

— Nadine Furst.

— Dallas. Se pare că peste două-trei ore o să fiu liberă. Dacă tot n-am apucat să luam prânzul acela, ce-ar fi să ne întâlnim astăzi? Doar noi doua?

— Sună bine. Unde ne întâlnim?

— Mai am ceva de rezolvat. Hai să ne întâlnim pe Fifth Avenue, între străzile Douăzeci și doi și Douăzeci și trei. În jur de două. Fac eu cinste.

— Perfect. Abia aștept să te văd.

Eve închise linia, mulțumită că Nadine înțelesese că nu voia să vorbească decât cu ea. Și avea să-i ofere un subiect de zile mari, după care cei de la OASN aveau să facă eforturi disperate să se acopere.

Se întâlni cu ceilalți în laborator, unde Roarke îi arăta lui Feeney cum funcționa echipamentul.

Se uită încruntată ia ecranul unuia dintre calculatoare, pe care apăreau și dispăreau diferite forme colorate.

— Presupun că ăla nu e un nou joc video.

— Nu, e un senzor. Detectează căldura corporală. Ceea ce vezi pe ecran este, de fapt, Summerset trebăluind prin bucătăria de jos. Introduci coordonatele locației pe care vrei s-o scanezi și natura obiectului pe care îl cauți. Trece prin pereți, uși, sticlă și așa mai departe. Chiar și prin oțel. Flatiron are structură de oțel. Distanța la care poate da rezultate depinde de interferența cu alte obiecte. Bineînțeles, obiectele cu o structură asemănătoare celei a obiectului căutat de tine or să apară și ele pe monitor. Dar odată ce ai identificat ținta, poți să focalizezi asupra ei și să o urmărești numai pe ea.

— Ce-i asta? Bătu ușor cu degetul în ecran, indicând un punct galben-portocaliu care se mișca în cercuri. Nu cumva e…

— Pisica.

Roarke îi zâmbi.

— Care trage nădejde că va primi și ea ceva. Ai reușit ceva cu sonorul, Tokimoto?

— Aproape. Mai durează puțin.

— Suntem fixați pe țintă, îi explică Roarke. Avem și interfața audio. După ce curățăm sunetul de toate interferențele și paraziții, ar trebui sa reușim să și auzim.

— Două etaje mai jos? Fără linie directă și fără legătură prin satelit?

— Folosim un satelit. Cu echipamentul pe care-l avem putem să vedem și să numărăm și mustățile lui Galahad. Dar cu comunicatorul ăsta mobil o să fie cuplat și detectorul de căldură. Roarke își ridică privirea. Cred că e destul pentru ce-ți trebuie ție.

— Da, o să funcționeze perfect. Își strânse buzele când auzi un sunet ca de viori venind dinspre acel dispozitiv, apoi mieunatul inconfundabil al lui Galahad.

— Chestia asta e super tare, spuse McNab cu o privire pofticioasă.

— Dar ce facem cu sistemele lui de securitate, cu monitoarele pe care le-a instalat? se interesă Eve.

— Le pot opri de la distanță. Putem, de asemenea, să preluăm controlul instalației audio a clădirii, ca el să nu audă anunțurile de evacuare. Putem să ne instalăm tot echipamentul la fața locului în mai puțin de douăzeci de minute și să dăm de el în maximum o jumătate de oră.

— O să începem prin a-l găsi, apoi o să evacuăm. Trebuie să eliberăm spațiul de sub el. Repede și în liniște, apoi ne instalăm acolo echipamentul. Feeney?

— Mă ocup imediat.

— Peabody, ocupă-te de echipamentul de protecție pentru echipele care urmează să facă arestarea. Și încărcați armele. Roarke, tu vii cu mine!

— Întotdeauna, spuse el.

Ea nu spuse nimic până când nu ajunseră înapoi în biroul ei. Își verifică arma, apoi deschise un sertar și scoase de acolo un paralizator.

— O să ai nevoie de ăsta. Vreau să intri și tu cu mine.

Roarke răsuci arma în mână. Avea în arsenalul lui unele mai puternice și, cu siguranță, mult mai eficiente. Dar se gândi că totuși intenția ei conta.

— Sper că n-o să mă faci să-ți cer permisiunea.

— Nu. O ai deja. Vreau să intri pe ușa aia cu mine. Mai mult, nu știu ce are el acolo. Când intrăm, vreau ca tu să te concentrezi pe armele lui să vezi câte are și de care. Pe el lasă-mi-l mie. Lasă-mi-l mie, Roarke!

— Am înțeles, locotenente.

— Și mai e ceva. I-am spus și lui Nadine câte ceva despre ce am de gând să fac. Când toate astea or să se termine, dacă vrei să dai și tu o declarație de presă despre cum Bissel și Sparrow au încercat să fure date de la Securecomp, cum au încercat să racoleze un angajat al tău și cum i-au sabotat pe cei de la proiectul strict secret, nu cred că m-aș supăra.

— Văd că ai planuri mari cu ei. Vrei să asmuți câinii pe ei. Zâmbi ușor și-i atinse cu un deget gropița din bărbie. Uau, locotenente! Mă uimești!

— Oricum, de multă vreme au încercat să-și acopere urmele. Sunt o grămadă de dovezi incriminatoare și de probleme ascunse în OASN. Cu chestia asta încerc să mă răzbun în mai multe feluri, Roarke!

— Da, îmi închipui. Puse arma în buzunar, ca să-i poată cuprinde fața cu mâinile. Îi săruta sprâncenele încruntate. Uite ce e. Dacă asta te mulțumește pe tine, o să fiu și eu mulțumit.

— Atunci hai să-i dăm drumul, să facem dreptate.

Bineînțeles, Whitney și comandantul Tibble au vrut să ia și ei parte la operațiune, ca observatori, ceea ce a făcut lucrurile puțin mai dificile. Eve nu avea nevoie de starea de nervozitate pe care

prezența lor o adăugase stresului general. Făcu tot posibilul să-i ignore și se concentră asupra coordonării oamenilor din subordinea ei.

— Protocolul încheiat între instituțiile noastre și bunacuviință vă obligau să înștiințați OASN de localizarea lui

Blair Bissel, precum și de momentul în care s-a făcut chestia asta, comentă Tibble.

— În momentul de față nici protocolul și nici buna-cuviință nu sunt printre prioritățile mele, domnule. Sunt mai degrabă preocupată de localizarea, imobilizarea și capturarea unui suspect într-un caz de crimă multiplă. Este foarte posibil ca în uciderea celor trei agenți, precum și în plănuirea acestei operațiuni să fie implicați și alți agenți OASN. Dacă am fi informat OASN de această operațiune, am fi putut compromite totul, pentru că e de presupus că Bissel mai avea contacte în interiorul organizației.

— Să nu crezi că s-ar mai pune așa problema, nu mai are niciun contact. Dar e în regulă, spuse Tibble clătinând din cap. Logic, poți să fii si gură că o să examinez și eu problema din punctul ăsta de vedere când se va ajunge la repercusiuni. Dacă-l ratezi pe Bissel acum sau nu reușești să-l prinzi cum trebuie, poți și tu, la rândul tău, să te aștepți la repercusiuni.

— O să-l prind, nu-ți face griji! Se întoarse din nou spre monitor, atentă la timpul scurs. Așteptând.

Se aflau într-un șir de birouri la etajul de sub LeBiss Consultants. Ocupanții lor fuseseră evacuați, iar acum Eve aștepta doar confirmarea lui Roarke că sistemele de securitate instalate de Bissel au fost dezactivate înainte să înceapă următoarea fază a acțiunii.

— O să ți-l ia, locotenente, adăugă Tibble. O să-l mute și pe el și pe Sparrow într-o închisoare federală.

— Pun pariu că așa se va întâmpla, începu ea. Câtă vreme amândoi vor fi acuzați de crimă și instigare și complicitate la omor, nu-mi pasă cine va încuia cușca.

— Dar ei or să vrea ca totul să se petreacă în tăcere. Genul ăsta de problemă apărută în sânul unei organizații puternice precum OASN va da întotdeauna naștere la polemici, va avea succes la public.

Da, se gândi ea, foarte lipicios.

— Îmi ordoni să bag toate astea sub covor, cum se spune, domnule comandant Tibble?

— Nu pot să-ți dau un asemenea ordin, doamnă locotenent. Dar vreau să subliniez că aducerea la cunoștința publicului a astfel de amănunte nu e un lucru prea înțelept din punct de vedere politic.

— O să țin minte chestia asta, spuse ea, uitându-se spre Roarke, care tocmai intrase în încăpere.

— S-a făcut, spuse el. Omul vostru e orb și surd. Liftul care duce spre atelierul lui a fost dezactivat.

— Am înțeles. Eve își scoase comunicatorul. Aici Dallas. Vreau ca scările să fie blocate și ținute sub observație. În niciun caz, repet, în niciun caz nu vreau să acționați în locațiile stabilite. Începeți procesul de evacuare. Făcu un semn cu mâna sper monitor. Găsiți-l.

— Aș vrea să mă ocup eu de scanare și de localizarea 'ui, spuse Reva. Aș vrea să am eu controlul asupra operațiunii ăsteia.

— În problema asta decizia îi aparține lui Feeney.

Feeney o bătu ușor pe Reva pe umăr, încercând să-și stăpânească dorința de a conduce singur întreaga operațiune.

— Dă-i drumul, spuse el.

Ea introduse coordonatele specifice pentru sediul LeBiss, programă executabilul să ignore propria ei căldura corporala și făcu o scanare lentă.

— Aici n-am găsit nimic. Vocea îi tremură un pic, apoi și-o drese și schimbă coordonatele pentru un alt sector. Când văzu umbrele

roșii și portocalii apărând pe ecran nu putu decât să se uite, fără să fie în stare să mai facă nimic altceva.

— Avem ținta confirmata, spuse Eve, făcând un pas în față. E singur. Coordonatele îl plasează în sectorul studioului. Ce e acolo? întrebă Eve, indicând o dunga albastră.

— Foc. Flăcări. Căldură intensă. Lucrează.

— E înarmat, sublinie Roarke. Uite aici, se vede din poziția pe care o ia corpul, din unghiul în care e prins în imagini.

— Bine. Pregătiți-vă. Își puse, la rândul ei, costumul de protecție.

— Încerc să fac și legătura audio. Văd că ascultă muzica. Trash rock, spuse Reva, după un moment. E excitat, în focurile creației. În general ascultă astfel de muzică atunci când se simte cuprins de inspirație. Văd că are o grămadă de metal acolo. Echipamente, unelte, opere neterminate. O să fie destul de greu să disting care dintre bucățile alea de metal sunt arme.

— Oricum, noi presupunem că e înarmat până-n dinți. Fii cu ochi pe el! Eve își montă casca. Vreau să știu tot timpul unde este și ce face. Și vreau să fiu anunțată imediat ce clădirea a fost complet evacuată. Toată lumea pe pozițiile stabilite.

— Dați-i drumul! Feeney apucă microfonul. Unitatea Șase, aici Baza. Ai noștri intră în sectorul repartizat vouă. Repet, ai noștri intră în sectorul vostru.

— O să primim și imaginile, spuse Eve, în timp ce se îndreptau rapid spre scări. Comutați armele pe „paralizat". Dallas, am ajuns la ușă, spuse ea în cască și deschise ușa care dădea spre scări.

Cei doi de la echipa de rezervă erau la post.

— Aici e liniște și pace, îi spuse unul dintre ei.

— Îl paralizam. Nu vreau să ajungă să pună mâna pe armă. Îl punem jos, îl încătușăm și îl scoatem, repede și curat.

— Eu pot s-o iau prin spate, murmură McNab în cască.

O descindere în forță, toți patru pe o singură ușă, ar putea fi destul de riscant, mai ales dacă Bissel era înarmat.

— Tu și Peabody mergeți la ușa care dă spre hol. Roarke o să deschidă ușa dintre cele două secțiuni de la distanță, la comanda mea. Apoi noi doi o să intrăm pe ușa principală a studioului. Îl prindem la mijloc, ca-ntr-un clește.

Urcă scările și le făcu semn lui McNab și lui Peabody să meargă la capătul celălalt al coridorului.

În căști auzea desfășurarea operațiunilor de evacuare. Mergea destul de încet, dar mergea. Își roti umerii.

— Iisuse, cât urăsc vestele astea! Mă întreb dacă le-ar putea face și mai inconfortabile.

— Într-o altă epocă, locotenente, ai fi fost un cavaler într-o armură strălucitoare. Și cred că ai fi urât și mai mult un așa echipament de protecție.

— Probabil că l-am fi putut prinde și fără să evacuăm toată clădirea. L-am fi pândit… La un moment dat ar fi trebuit să adoarmă. Dar…

— Instinctul ți-a spus să-i îndepărtezi pe toți civilii și să-l arestezi acum.

Ea își scoase casca și-i făcu semn să facă și el la fel.

— Dacă vrei să fii tu cel care-l prinde, pot să rămân puțin mai în spate.

Îi mângâie obrazul cu un deget.

— Văd că ai o slăbiciune pentru mine, nu-i așa?

— Cam așa ceva.

— Și eu la fel. Și nu, nu e nevoie să rămâi mai în spate. Nu contează cine îl prinde.

— Bine, atunci. Își puse casca la loc. Câteva minute mai târziu, fu anunțata că evacuarea civililor se terminase. Merse pe vârfuri până lângă ușă. Peabody, du-te lângă ușă. Roarke, dă-le drumul jn hol.

Roarke apasă un buton.

— S-a făcut, anunță el.

— Mișcați-vă! Fiți gata! își ocupă poziția de lângă ușa studioului și dădu din cap spre Roarke. Dă-i drumul!

Se năpusti prin ușă și se lăsă brusc în jos, Roarke ocupându-se de partea de sus, lângă ea. O secundă mai târziu, ușa de la celălalt capăt al încăperii zbură într-o parte și prin ea năvăliră Peabody și McNab.

Bissel stătea lângă una dintre sculpturile lui. În cap avea *o* cască de protecție și purta o vestă ușoară. Peste piept avea încrucișat un ham în tocurile căruia stăteau două pistoale. În mână ținea o lampă de sudură din care ieșea o flacără albăstruie.

— Poliția! Mâinile sus! Acum!

— Nu contează. Nimic nu contează.

Îndreptă flacăra lămpii de sudură spre McNab și spre Peabody, iar corpul îi zvâcni spre spate de câteva ori, sub impactul proiectilelor paralizante.

— Nu contează.

Aruncă lampa de sudură pe jos, flacăra prelingându-se acum de-a lungul podelei.

— Am aranjat de mult locul ăsta. Mă auziți? țipă el. Am instalat o bombă. Dacă vă apropiați o s-o declanșez. O să arunc în aer jumătate din clădirea asta, cu tot cu oamenii din ea. Puneți armele jos și ascultați-mă!

— Sunt numai urechi, Blair, spuse Eve. Prin cască putea să audă cum erau chemați geniștii. Unde-i bomba aceea?

— Puneți armele jos!

— Asta n-o s-o facem.

Cu coada ochiului îl văzu pe Roarke aplecându-se și oprind lampa de sudură.

— Vrei să te ascult. Te ascult. Unde e bomba? Poate încerci să mă păcălești. Dacă vrei să te ascult trebuie să-mi spui unde e bomba.

— Aici. Toată chestia asta.

Bătu cu palma în ceea ce părea o coloană de metal răsucită. Fața îi strălucea de transpirație. Din cauza efortului, presupuse ea. Și de la intensitatea cu care lucra. Și de la panică.

— Am aici destul de mult explozibil ca să arunc tot blocul în aer, ca să trimit sute de oameni pe lumea cealaltă.

— Dar ai muri și tu odată cu ei.

— Ascultă-mă!

Își dădu casca pe spate și ea îi văzu ochii. Zeus, se gândi ea. Era sub influența drogului. Asta și vesta de protecție pe care o purta aveau să-l facă să reziste la destule gloanțe paralizante.

— Am spus că te ascult. Ce-ai de spus?

— Eu nu mă duc la pușcărie. Nu intru în nicio celulă. Sparrow, Quinn Sparrow este cel care a pus totul la cale, cel care m-a tras și pe mine pe sfoară. Nu mă duc la pușcărie. Sunt agent OASN, sunt în misiune. Nu răspund în fața poliției.

— Putem să discutam despre asta, dacă vrei.

Vorbea calm, pe un ton interesat.

— Poți să-mi povestești despre misiunea ta, asta ducă nu te arunci în aer înainte să apuci să deschizi gura.

— N-o să discutăm nimic. O să mă asculți. Vreau un mijloc de transport. Vreau un jetcopter, cu pilot cu tot, pe acoperiș. Vreo zece milioane în bancnote nemarcate. Când voi ajunge la o distanță sigură o să-ți trimit codul de dezactivare a bombei. Altfel…

Ridică mâna și îi arătă detonatorul pe care și-l prinsese de palmă.

— O să-l folosesc. Sunt de la OASN! strigă el. Nu credeți că o să-l folosesc?

— Nu mă îndoiesc că-l vei folosi, agent Bissel. Dar trebuie să verific dacă explozibilul de care vorbești există cu adevărat. Altfel

nu pot spune superiorilor mei că într-adevăr există o amenințare și deci ei n-o să te asculte, n-o să-ți îndeplinească cererile. Vreau să verific dacă într-adevăr e o bombă acolo, ca tu să ai în continuare controlul situației.

— E aici. E nevoie numai de o apăsare pe butonul ăsta și…

— Știi foarte bine care este procedura și care sunt protocoalele în astfel de situații. Eu răspund în fața superiorilor mei. Lasă-mă să confirm prezența bombei, apoi le voi transmite cererile tale și putem începe negocierile.

— E înăuntru, curvă proastă! Am pus explozibilul înăuntru. Dacă nu veneați peste mine, l-aș fi trimis la sediul OASN și aș fi declanșat bomba acolo, să-i pedepsesc că și-au bătut joc de mine.

— O să o scanăm. N-are niciun rost să rănim pe cineva. Pe Sparrow am pus deja mâna. Mie îmi ajunge. El e cel care te-a băgat în toată mizeria asta. Am nevoie doar de confirmarea ta, ca să punem în mișcare procesul.

— Atunci scaneaz-o. O să vezi că am vorbit serios. Vreau un jetcopter. Vreau să vă retrageți, să plecați dracului de aici! Și vreau să fiu transportat într-o locație pe care o să o aleg eu.

Roarke ridică ambele mâini.

— Lasă-mă numai să-mi iau scanerul și să-l configurez ca să pot detecta explozibilul. Știi doar că sunt proprietarul unei părți din clădirea asta. Nu vreau să fie distrusă.

Bissel își mută privirea de la Eve la Roarke. Își umezi buzele.

— Fă numai o singură mișcare suspectă și totul sare în aer.

Roarke băgă mâna în buzunar și scoase un scaner. I-l arătă lui Bissel, să vadă că nu voia să-l păcălească.

— Văd că ai inhalat Zeus, agent Bissel, spuse Eve pentru a-l face să-și concentreze din nou atenția asupra ei. Și nu-ți face bine. Te împiedică să gândești coerent.

— Crezi că nu știu ce fac?

Transpirația îi curgea șiroaie pe față, adunându-se la baza gâtului.

— Crezi că n-am curajul s-o fac?

— Nu cred asta. Nu ai fi putut fi ceea ce ești, nu ai fi putut ajunge unde ești acum, dacă n-ai fi avut curaj. Dacă Sparrow nu te-ar fi tras pe sfoară, ai fi ajuns foarte sus.

— Nenorocitul ăla!

— Te credea câinele lui, credea că te poate ține în lesă.

Nu se uită la Roarke, îl simțea doar lângă ea.

— Dar i-ai arătat din ce ești făcut. Eu cred că tu n-ai vrut decât să pleci, după ce i-ai terminat misiunea. Să-ți primești banii pe care îi meritai și să pleci, dar lucrurile au luat-o razna, au început să meargă din rău în mai rău. Știi ceva? Pun pariu că Chloe ar fi vrut să vină și ea cu tine. N-ar fi trebuit s-o omori.

— Era o idioată nenorocită! Destul de bună la pat, dar când nu făceam sex mă enerva al dracului de tare. Știam și singur cum să-mi fac planurile. Știam cum să-mi iau precauțiile de rigoare. Și ce crezi că am descoperit când am ascultat ce se înregistrase pe dispozitivul pe care-l instalasem în dormitor? încercase să intre în el, încercase să-mi afle parola. Își închipuia probabil c-o înșelam. Curvă proastă și geloasă!

— Dar cutia de valori pe care ai închiriat-o pe numele ei?

O privi o clipă descumpănit, apoi ochii îi zâmbiră.

— Cutia de valori. Crezi că nu știu cum să mă acopăr? Am astfel de cutii de valori și casete închiriate peste tot. În ele am pus bani pentru situații de urgență, arme, chestii de care aveam nevoie la un moment dat. Nu le poți pune pe toate într-un singur loc. Trebuie să le împrăștii.

— Și ea știa de locul ăsta. Știa și avea pe calculatorul ei datele acelea care te incriminau. Știa și codul de la una dintre cutiile tale de valori. Da, cred că m-am înșelat. Chiar a trebuit s-o omori.

— Păi, cum altfel? Ar fi trebuit să meargă. Ar fi trebuit. Am convins-o chiar și să scrie biletul acela. „Scrie biletul ăsta pentru mine, iubito. Doar o propoziție, doar una, în care să descrii cum te-ai simțit tu când ai crezut că am murit.” Și ea a fost îndeajuns de proastă s-o facă.

— A fost un plan bun. La fel ca și cel cu Powell. Dar ai avut ghinion.

— Prezența dispozitivului exploziv confirmată, spuse Roarke calm. Doamne, Bissel, chiar ți-ai pus toate ouăle într-un coș foarte volatil. Dacă declanșezi chestia asta, n-o să mai rămână aproape nimic din clădirea asta.

— Ți-am spus! Ai văzut că am avut dreptate? Acum vezi cum faci cu jetcopterul ăla. Fă-mi rost de el acum!

— Asta dacă o declanșezi, continuă Roaike. Ceea ce nu vei face, pentru că am dezactivat cronometrul. Ai cale liberă, locotenente.

— Mulțumesc.

Ținti spre picioarele lui Bissel, care erau neprotejate. Acesta se clătină, urlă și închise ochii, strângând palma pentru a declanșa dispozitivul.

Îl mai nimeri o dată, în momentul în care el întinse mâna după armele pe care le purta în tocul de la piept. Peabody se repezi dintr-o parte și se aruncă asupra lui. Căzură amândoi pe podeaua plină de resturi. O lovi și el la rândul lui, dar ea rezistă. McNab sări și el pe Bissel și-i prinse gâtul cu brațul, îi aplică trei lovituri scurte de pumn direct în față.

Sângele îi curgea în valuri din nas, dar Peabody scoase fără milă cătușele. Îl ținură amândoi la podea și-l încătușară.

— Prindeți-i o pereche și la glezne, sugeră Eve și le aruncă perechea ei de cătușe. E încă destul de agitat. Aici Dallas, spuse ea în cască. Suspectul a fost reținut. Trimiteți-i pe geniști ca să dezamorseze bomba.

Peabody gemu și se lăsă cu toată greutatea pe Bissel, care încă se zbătea. McNab scoase din buzunar o batistă în carouri și i-o oferi.

— Uite aici, iubito, îți curge sânge din nas. Scuze, detectiv Iubito, am vrut să spun, adăugă el, trăgând cu coada ochiului la Eve.

— Ești bine, Peabody? întrebă Eve.

— Da. N-a reușit să mi-l spargă.

Ținu peticul de pânză colorată la nas.

— L-am prins, locotenente!

— Da, am pus mâna pe el. Ai grijă ca prizonierul să fie transportat la Sediul Central. Te-ai descurcat de minune, detectiv Iubito. Și tu la fel, McNab.

— Te-ai dat la o parte, spuse Roarke, când Eve le făcu loc celor de la departamentul de geniu. L-ai lăsat pe McNab să-i ardă câteva pentru Peabody.

— Cred că Peabody s-ar fi descurcat și singură, dar merita și el o încercare. Pentru un slăbănog ca el, am văzut ca are o dreaptă pe cinste.

Își consulta ceasul de la mână. Avea destul timp să ajungă la întâlnirea cu Nadine.

Mai dă-o dracului de înțelepciune politică!

— Va trebui să mă duc la serviciu, să completez actele necesare, să-l pregătesc pe Bissel pentru interogatoriu. O să-mi ia ceva timp. Poate că ar trebui să vorbești cu Reva și cu Tokimoto, sa le spui că munca și eforturile lor au fost apreciate și remarcate. Spune-i Revei că o să-i aranjez să aibă cinci minute singura cu Bissel. Și poate îi spui și lui Caro că și-a crescut foarte bine copilul.

— Ai putea să-i spui chiar tu chestia asta.

— Presupun că aș putea. Între timp - ridică un deget, făcându-i semn s-o urmeze în hol, unde se putea bucura de o relativa intimitate - am observat că ți-ai cheltuit o grămadă de timp și de energie cu ancheta asta. Să știi că și acest lucru a fost remarcat și

apreciat, indiferent că tu ai avut sau nu un interes personal în cazul ăsta.

— Mulțumesc.

— Presupun că și ție o să-ți ia ceva timp până când o să-ți pui toate lucrurile în ordine. Până când o să poți redeveni magnatul universal și zeul corporatist de dinainte.

— Doar câteva zile. Peste vreo săptămână ne vom fi regăsit echilibrul. O să fiu plecat puțin din oraș. În anumite privințe este necesară și prezența mea.

— Bine. Spui că totul va fi în ordine într-o săptămână și ceva?

— Cam așa ceva. De ce?

— Pentru că după ce totul va reveni la normal vreau să mergem împreună undeva departe, pentru o scurtă vacanță. Ca să te poți relaxa.

Sprâncenele i se ridicară a mirare.

— Zău?

— Da. În ultima vreme ai mers cu motoarele turate la maximum. Ai nevoie de o pauză. Să zicem… de vineri într-o săptămână. Unde vrei să mergi?

— Unde vreau eu să merg? Și faci toate astea pentru că spui că am nevoie de o pauză?

Ea aruncă o privire prin ușă ca să se asigure ca nimeni nu-și bătea capul cu ei. Apoi îi cuprinse fața în palme.

— Chiar ai nevoie de o pauză. Și apoi mai e și chestia că vreau să te fac sclavul meu sexual pentru câteva zile. Deci, unde vrei sa mergem?

— N-am mai fost de mult în insula. Se aplecă să o sărute, fără să se mai uite dacă îi vedea cineva sau nu. O să mă ocup eu să aranjez totul.

— Nu. Mă ocup eu. Pot s-o fac, spuse ea, când îl văzu că nu reușise să-și stăpânească foarte bine strâmbătura. Chiar pot. Pentru

numele lui Dumnezeu, doar coordonez un departament operativ destul de mare! Ar trebui să fiu în stare să aranjez o excursie. Ai și tu puțină încredere în forțele mele.

— Am multă încredere în forțele tale.

— Atunci, ne vedem mai târziu. Acum trebuie să mă duc să dezlănțui iadul. Se îndepărtă, apoi se întoarse și-l sărută scurt și apăsat. Ne vedem mai târziu, domnule civil iubit!

Pe când ieșea îl auzi râzând în urma ei. Ocoli câteva grupuri de polițiști și când, în sfârșit, rămase singură, bătu ușor cu un deget - cu cel pe care purta verigheta - pe insigna pe care o purta deasupra inimii.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025